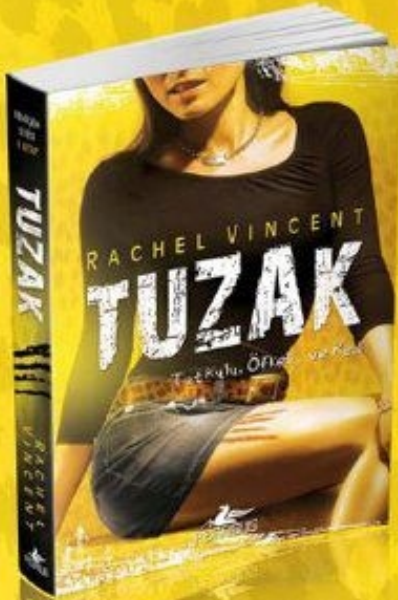

DÖNÜŞÜM
SERİSİ
4. KİTAP

**TUZAKLARIN PENÇESİNE
DÜŞMÜŞ BİR AŞK ve
SEVDİKLERİ İÇİN
HER ŞEYİ GÖZE ALAN
BİR KADIN**

RACHEL VINCENT

TUZAK

PEGASUS
www.pegasusyayinlari.com

 facebook.com/pegasusyayinlari

 twitter.com/pegasusyayinevi

mobildopo

Bir

“Oraya bu yüzyıl içinde varmayı düşünüyor musun, Vic?” Ayağım arabanın zeminine sinirli bir ritimle vururken saatime göz attım.

Victor Di Carlo bana hoşgörülü bir şekilde gülümseyip tekrar yola döndü. “Hız limiti yüz yirmi, Faythe. Ben yüz otuzla gidiyorum. Ama yürüyerek daha hızlı varabileceğini düşünüyorsan, lütfen çekinme.”

Tabii ki gidemezdim. Dört patimin üstünde bile gidemezdim. Bir çita saatte yüz beş kilometre hızla koşabilirdi ama bu hızı uzun süre koruyamazdı. Ve ben bir çita değildim. Bu yüzden Vic cipi kabul edilemez olarak gördüğüm bir hızla sürmeye inatla devam ederken, küt tırnaklarımı yolcu koltuğunun yanındaki kolçakta tıkratmaya mahkûm olmuştum.

“Gevşe.” Vic sola sinyal verdi ve ardından bir kereste kamyonunu geçmek için cipi sağ şeritten kusursuzca çıkardı. “Tam zamanında oraya varacağız ve Marc da bizi bekliyor olacak.”

Başımla onayladım ve Vic bana gözlerini dikene kadar yolcu kapisının kilidini açıp kapadım. “Üzgünüm.”

“Tanrım, Faythe, onu haftalardır görmemiş gibi davranıyorsun,” dedi Ethan. Koltuğumda dönünce arka koltuktan bana gözlerini devirdiğini gördüm; her zamanki neşeli gülümsemesi yüzündeydi. Dört ağabeyimin en küçüğüydü, benden sadece iki yaş büyüktü ve antrenmanlarda beni önce dövüp ardından da çürüklerim için buz getirmesi en muhtemel lider adamıydı. “Ne kadar oldu?”

Gözlerimi pencereden dışarı dikip boş arazilerin ve kışın yaprakları dökülmüş ağaçların akşamüstü ışığında giderek kararmasını izledim. “Yarın dokuz hafta oluyor.” Marc sürgün edildiğinden beri pek çok şey olmuştu ve bunun en göze çarpan örneği arkamdaki koltukta uyumaktaydı.

Manx’in bebeği. Des. İki haftalık bebek annesinin yanında, koltuğun üstündeki geriye bakan oto koltuğundaydı. Annesi açık ağızından salya akarken bile her nasılsa insanın kalbini kazanacak kadar güzel gözükmeyi başarıyordu. Bebek doğduğundan beri her fırsat bulduğunda kestiriyordu. Yani Des ne zaman sessizse. Tıpkı geri kalanımız gibi.

Görünüşe göre kedilere özgü hassas işitme duyusu ciddi bir dezavantajla birlikte geliyordu.

Geçtiğimiz iki ay içinde Manx doğum yapmış ve evimize aldığımız ergenlik çağındaki vahşi dişi kedi Kaci, çiftlik hayatına mümkün olduğunca uyum sağlamış fakat şimdiye kadar dönüşüm geçirmedi reddetmişti. Kasım ayı ağaçlardaki yaprakları uçurmuş, aralık Teksas’ta ender görülen bir kar fırtınasını getirmiş ve ocak ayının sekizinci günü daha da ender görülen ve çok daha güzel olan –üstelik hâlâ tamamen erimemiş– kalın bir kar tabakasıyla bunların hepsini taçlandırmıştı.

Ama Marc’ı görmemiştim. Geçen tüm bu haftalarda bir kez bile görmemiştim.

Vic önüne bakmadan önce bir an bana sırttı. “Sanırım özlediğin şey şu cezbedici *muhabbetiniz*, değil mi?”

“La la la!” diyerek şarkı söylemeye başladı Ethan. Koltuğunda öne eğilip kız kardeşinden duymak istemediği cevaba engel olmak için kulaklığını taktı.

“Şu anda, yüz yüze olduğumuz sürece onun söyleyeceği her şeyi dinlerdim.” İç geçirerek aracın içecek tutacağından kâğıt bardağı alıp

7-Eleven’den aldığımız kahve min kalanını içtim. Soğuktu. Koltukların arasına sıkıştırılmış çöp kutusunun içine bardağı bıraktığım sırada Vic’in cep telefonu çaldı. Sağa eğildi ve sol arka cebinden telefonu çıkardı. Ardından yoldan bir santim bile çıkmadan kapağını açtı. Ben olsam muhtemelen bizi bir çukura sokardım.

“Alo?”

“Vic.” Arayan babamdı. Kibar bir şekilde horlayan –tabii böyle bir şey mümkünse– Manx dışında hepimiz onu kusursuz bir biçimde duyabiliyorduk. “Baban beni ziyarete geldi. İlk bilen sen ol istedim.”

Vic sesli bir şekilde iç geçirdi ve orada olduğunu bile fark etmediğim gerginlik ifadesi aniden yüzünden çekildi. Cip başka bir tırnıyanından hızla geçerken gülümsedi. “Hiç kuşku duymamıştım.” Fakat gözlerindeki rahatlama aksini söylüyordu. Endişelenmişti. Hepimiz endişelenmiştik.

Hattın diğer ucunda yaylar gıcırdadı, Greg Sanders sandalyesinde geriye yaslanıyordu. Büyük ihtimalle haberi alır almaz aramıştı. “Faythe’e mesajımı ailene iletmesini hatırlat, lütfen.” Gözlerimi devirdim.

“Biliyorum, babacığım.”

Babam kıkırdadı. “Dikkatli sür, oraya vardığınızda bana haber verin.”

“Veririz.” Vic telefonu kapadığında hâlâ bir palyaço gibi sırtıyordu. Neyi kabul ettiğini duyup duymadığından şüphe ettim. Neyse ki ben duymuştum.

“Bu durumda şimdi üç oldu, değil mi?” Ethan’a bakmak için koltuğumda döndüm. Müziğin sesini kısmıştı ve artık uyuyor numarası yapmıyordu.

Daha rahat bir pozisyon aradığı sırada arka koltuk gıcırdadı. “Evet. Rick amca ve Ed Taylor.” İkisinin de kızları hayatlarını Gurur

bölgemize borçluydu. Bizi damızlık olarak satma niyetindeki bir orman serserisi tarafından kaçırıldıktan sonra kuzenim Abby'nin özgülüğüne kavuşmasını sağlamıştım. Ardından Carissa Taylor'ı yakalayamadan aynı serseriyi yakalamış ve öldürmüştük. Bu yüzden babaları anlaşılır şekilde babama sadıktı. "Ve şimdi de Bert."

Vic'in babası, Umberto Di Carlo, babamın en eski arkadaşlarından. Desteğine güveniyorduk ama bunu elde edeceğimizden hiç emin değildik. Ne de olsa politika bırakın arkadaşlığı, bütün bir aileyi dağıtabilirdi.

Üniversitedeki erkek arkadaşına virüs bulaştırmak ve ardından nefsi müdafaa sırasında onu öldürmek suçlarından dokuz hafta önce *kal payı* suçsuz bulunmuştum. Marc'in sürgün edilmesinin ertesi günü, mahkememin son gününde Calvin Malone babamın liderliğine resmî yollardan meydan okumuş, bölge konseyi başkanlığından alınması için dilekçe vermişti. Babam liderimiz olarak kalmasına rağmen diğer konsey üyelerinin üstündeki yetkili konumundan geçici bir süre için uzaklaştırılmıştı. Diğer on liderden gelecek resmî oylamanın sonucu bekleniyordu. Oylamanın iki hafta sonra, şubatın ilk günü yapılması planlanmıştı.

Uzaklaştırılmasından bu yana babam ve Malone kendi akranlarından destek vaadi almak için *sembolik* bir kavgaya veriyorlardı.

Amcam anında yanımda durmuş ve Edward Taylor da bir hafta sonra onu takip etmişti. Ama Gurur bölgemizin diğer müttefikleri düşünmek için zaman istemişti. Seçeneklerini değerlendirmek için. Tereddütleri can acıyordu ama mantıklıydı. Ne şekilde oy kullanırlarsa kullansınlar, kararlarının konseyin ve geniş kapsamda bütün kedi adam topluluğu üstünde geri dönüşü olmayan bir etkisi olacaktı. Ne de olsa çoğunun anlaşmazlığın olduğu her iki Gurur bölgesinde de görev yapan oğulları vardı. Malone'a sadık bölgelerde yaşayan erkek kardeşler. Darbede yer alan erkek kedilerle evli olan

kızlar veya kız kardeşler. Şanslıydım çünkü üç ağabeyim – Michael, Owen ve Ethan – hiç kimseye bağlı değildi. Diğer ağabeyim Ryan'a gelince... Eh, onun hakkında ne kadar az konuşursak o kadar iyiydi.

Bekleyiş Vic için zordu ama tüm bu olanlar, babamın dostumuz olan adamlarından Jace'e yaptığı etkiyle karşılaşıldığında önemsiz kalıyordu. Babamı koltuğundan etme girişimini organize eden kişi Jace'in üvey babasıydı. Bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmamasına rağmen, Calvin Malone'un ihanetinden kendisini sorumlu tutuyordu.

"Peki ya Malone?" diye sordum öteki liderleri zihninden sayarak.

Ethan kulaklığını çıkardı ve kablosunu bir eline doladı. "Son duyduğumda onun da üç oyu vardı. Milo Mitchell, Wes Gardner ve Paul Blackwell."

Mitchell'in oğlu Kevin, bir serserinin Orta Güney Gurur bölgesine tekrar tekrar girmesine yardım ettiği için dört ay önce Gurur bölgemizden kovulmuştu. Gardner, Manx tarafından öldürülen kardeşi Jamey'nin intikamını almamızdaki "başansızlığımızdan" ötürü sinirliydi. Ve anladığımız kadıyla, Paul Blackwell de babamın liderlik için eşit-fırsat yaklaşımına mantıklı bir şekilde itiraz ettiği için karşı taraftaydı. Görünen o ki yaşlı bir köpeğin yeni numaralar öğrenme konusundaki beceriksizliği yaşlı kediler için de geçerliydi ve Blackwell, Malone'un aksine kadınlardan ve serserilerden nefret etmiyor gibi gözükse de, topluluğumuzun liderleri arasında onların da yer edinmelerini hayal edemiyordu.

Bu da geriye iki kararsız lider bırakıyordu: Nick Davidson ve babamın dostumuz olan başka bir adamının babası, Jerald Pierce. Ve şimdi her iki taraf da bu oyları elde etmek için mücadele ettiğinden kesin olan bir şey vardı. Kavgaya çirkinleşmek üzereydi.

"Parker'ın babası yola gelecek." Vic'in ses tonu, benim hissettiğimden çok daha kendinden emin çıkıyordu. "Bu bize dördüncü

oyu verir.” Ama Davidson’ın oyuna da ihtiyacımız vardı. Dört oy davayı sadece bir çıkmaza sokardı ve bizim kesin bir zafere ihtiyacımız vardı. Aksi takdirde babam konumunda tutunmayı başarsa bile bu huzur fazla sürmezdi.

Elim arabanın kapı koluna kenetlenmiş halde, “Daha ne kadar kaldı?” diye sordum.

“Bir sonraki çıkıştan sapacağız.” Vic bir buçuk kilometre sonra yemek ve benzin olduğunu gösteren ilerideki tabelaya doğru başıyla işaret etti.

Zamanı gelmişti! Yolda geçen saatlerden ve sayılamayacak kadar çok kahveden sonra...

Koltuğumda döndüğümde Ethan’ın artık dimdik oturduğunu ve ceketini giymiş olduğunu gördüm. Manx hâlâ uyuyordu; siyah bukleleri koltuğun arkasına ve bluzunun önüne yayılmıştı. Çok az dinlenmesine ve yolculuğumuzun tatsız amacına rağmen huzurun, mutluluğun ve anneliğe özgü neşenin resmi gibiydi.

Des, 2008’in son günü doğmuştu. Manx eğer bir Amerikan vatandaşsa veya yasal bir göçmen olsaydı, ona fazladan bir vergi indirimini kazandırabilirdi. Ama ikisi de değildi ve bu aynı zamanda uçağa da binemeyeceği anlamına geliyordu. Bu yüzden Vic, Ethan ve ben onu Teksas’ın doğusundaki çiftliğimizden, Vic’in babasının ve babamın en yeni müttefikinin Manx’ın duruşmasına ev sahipliği yaptığı Atlanta şehrinin dışına araçla götürüyorduk.

Normalde çok sıkıcı bir görev olan ulaşım için gönüllü oluştum çünkü Atlanta’ya gitmek için serbest bölgeden geçmek zorundaydık. Marc serbest bölgedeydi.

Ve dakikalar içinde kollarımda olacaktı.

“Manx, uyan!” Kolçağın üzerinden uzanarak ortadaki koltuğun altını diş kediye dürtmeye yetecek kadar sertçe ittim ama bacağına

değmemeye dikkat ettim. Dokunulmaktan hoşlanmıyordu. Maruz kaldığı kötü muameleyi düşünecek olursak onu suçlayamazdım.

Göz kapakları titreyerek açıldı ve gözlerini kırıştırarak uykusu sersemliğini yüzünden silip imrendiğim o ani uyanıklık haline büründü. Ardından da sanki o uyurken birisi çocuğunu çalmış gibi panik dolu bir arayışa geçti. Korktuğu şey tam olarak buydu.

Hamileyken hepimiz onun geceleri çılgın attığını, uykusunda ağladığını duymuştuk. İlk birkaç seferde annem onu uyandırmaya çalışmıştı ama babam çabalarından ötürü kırk bir burna sahip olmadan önce durması için ısrar etmişti. Neyse ki bebek doğduğunda kâbuslar sona ermiş ve Manx bebeğin kendisiyle kalması konusunda ısrar etmişti. Bu şekilde bebeğin daha iyi uyuduğunu söylüyordu ama bu durumdan yararlananın asıl Manx olduğunu düşünmeden edemiyordum. Huzurlu bir sessizlikten yararlanan geri kalanımız gibi.

Gözleri Des’i bulduğunda ve hâlâ oto koltuğunda uyuduğunu gördüğünde Manx rahatladı. Saçlarını yüzünden çekip başını kaldırdı. “Burası Mississippi mi?”

“Evet.” Vic sağa sinyal verdi ve tekrar koltuğuma yerleştiğim sırada çıkış yoluna saptı. Geçtiğimiz restoranlara aldırış etmeyip küçük mağazalardan oluşan bir sıranın sonundaki Conoco benzin istasyonuna odaklandım.

Söylenlere göre Marc yeni yaşantısına beklendiği gibi uyum sağlamıştı. Bir iş ve ıssız bir yerde kiralık bir ev bulmuştu. İnsanların dünyasında kendisine yavaş yavaş bir hayat şekillendiriyordu; artık içinde benim olmadığım bir dünya. En azından bedenem. Ama neredeyse her gün telefonda konuşuyorduk ve bir ay önce ona kısmi dönüşüm hakkında bilgi bile vermişim. Kısmi dönüşümü sadece dos-tum olan Gurur kedilerine öğretmem emredilmiş olsa bile, en gözde serserim Marc Ramos’un bunu başaran ilk erkek kedi olduğunu söylemekten gurur duyuyordum.

Marc'ın yüzdeki dönüşümü tetiklemek için gerekli olan bastırılmış öfkeden daha fazlasını hissettiği belliydi. Bu bir sürpriz değildi.

Gözlerimi kalabalık otoparkta gezdirdim. Mississippi sınırının hemen gerisindeki Natchez'de durup dinlenmeyi planlamıştık. Marc bize orada katılacak ve bütün serbest bölge boyunca bize eşlik edecekti; buna Mississippi'nin ortasında bir gece konaklama dâhildi. Ama arabasını göremiyordum. Üzüntüyle parmaklarım acıyana kadar ellerimi kucağımda sıkı sıkı kenetledim.

Vic sağa, otoparka sapıp arabayı arka taraftaki boş bir yere çekti. Mağazanın içinde Marc'ı aramak için dışarı çıkacaktım ama tam kapıyı açtığım sırada Vic bir elini koluma koydu. "Onlarla bir dakika kalabilir misin? Tuvalete gitmem gerek."

Önce Vic'e, ardından Ethan'a baktım. Normalde en küçük ağabeyim lohusa bir dişi kedi ile bir bebek için yeterli güvenliği sağlardı. Ama serbest bölgede hiçbir kanun ve kural işlemiyordu ve Manx öldürülmeye çalışılmadığında bile ürkekti. Bu yüzden ona her daim çifte koruma sağlamaya çalışıyorduk. "Evet, kalırım. Ama acele et." Kapımı kapadığım sırada bana teşekkür edercesine gülümsedi, ardından kendi kapısını kapayıp binanın ön tarafına doğru ilerlemeye başladı.

Des arkamda zayıf bir sesle ağladı. Arkamı dönüp Manx'in bebeğini çıplak göğsüne yaklaştırdığını, bebeğin de ona hevesle yapıştığını gördüm. Des emmeye başlayınca ağlaması yumuşak bir emme sesine dönüştü. Tekrar. Ufaklık yemek yemekten başka bir şey yapmıyor gibiydi. Bakınca cinsiyeti belli olmayan bebek yüzüne rağmen sadece iştahından bile minik canavarın bir erkek olduğunu söyleyebilirdim.

Yine de sürücü penceresinden otoparka göz atmak için önüme döndüğüm sırada gülümsemeden edemedim. Ufaklık tüm zorluklara rağmen hayatta kalmayı başarabilen birisiydi. Tıpkı annesi gibi.

"Beni mi arıyorsun?" Arkamdaki cama bir şey çarpınca yerimden sıçradım, ardından başımı güneşliğe çarpacak kadar hızla dön-

düm. Marc pencerenin dışında kahverengi, eskimiş bir deri ceket ile eski bir kot pantolonla duruyor, memnuniyet dolu sıcak gözleriyle bakıyordu. Beceriksizce kapı kolunu aradığım sırada gülümsemesi genişledi. Ama heyecandan kolu bulamadım. Bu yüzden kapıyı menteşe yerlerinden neredeyse sökerek benim yerime o açtı.

Ayaklarım hiç yere basmamıştı. Bir an için ön koltukta, sonrasında ise kollarındaydım; bacaklarım beline sarılmıştı, dudakları yumuşak ama ısrarcı bir şekilde dudaklarımın üstündeydi. İnsanlar bakıyordu, onları Marc'ın omzunun üstünden görüyordum ama ardından gülümseyip işlerine geri döndüler. Gösterimize kıkır kıkır gülen birkaç çocuk dışında.

Belli ki kavuşma sahneleri her türde aşağı yukarı aynıydı.

"Saçların uzamış," diye fısıldadı Marc, nefesinin kulağıma vuran sıcaklığı, içime otoparkı yarı yarıya kaplayan karla hiç alakası olmayan bir ürperti gönderdi.

"Sen kestirmişsin." Elimi soğuk, kısa buklelerin arasında gezdirdim.

Beni yere indirdi ama hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. "Evet, neden yeni hayatla birlikte yeni bir görünüş denemeyeyim ki diye düşündüm. Nasıl buldun?"

Sıtarak daha iyi bakmak için bir adım geri çekildim. "Fena değil." Marc eğer takmaya karar verirse turuncu bir palyaço peruğuyla bile iyi gözükürdü. Yine de sadece beş santim kestirmesine rağmen, saçlarının geri kalanını özlemeden edemedim. Ama onu özlediğim kadar değil.

Koluna girmek üzereydim ki tanıdık bir koku dikkatimi çekti. Bir serseri kokusuydu ve tuhafur ki tanıdığım bir kokuydu.

Daniel Painter.

Donakaldım ve nabzım hızlandığı sırada Marc'ın kolunu daha sıkı tuttum. Gurur bölgemize katılmasına izin vermemiz karşılığında Manx'in nerede olduğunu ihbar eden serseriye bulmak için park alanını inceledim. Tabii bu, serbest bölgede bir sene boyunca başını belaya sokmamayı başarabilirse olacaktı.

Başını belaya sokmama tanımı, sınırı geçtiğimiz anda Gurur sürümüzü temsil eden bir heyetle kavgaya tutuşmayı içermiyordu. Ve o otoparkta tesadüfen bulunmasına hiç imkân yoktu...

İki

“Ne oldu?” Kaşlarını çatıp beni gerginleştiren şeyin ne olduğunu bulmak için etrafa bakarken Marc'ın altın benekli kahverengi gözleri karardı.

“Dan Painter burada.” Dikkat çekmeden otoparka bakınmaya çalışırken döndüğüm sırada parmaklarım deri ceketine sürtündü.

Marc'ın yüzünde bir kızgınlık ifadesi belirdi. “Biliyorum. Ondan kurtulamıyorum.”

Gözlerimin fal taşı gibi açıldığını hissettim ve Marc'a bakmak için Painter'ı aramayı bıraktım. “Peşine mi takıldı?”

“Bir nevi.” Marc kızardı. Bana anlatmak istediğinden daha fazlası olduğunu anladım.

“Ve sen ona... izin mi veriyorsun?”

İç geçirip gözlerini devirdi. “Ash'nda herhangi bir sorun çıkarıldığı yok. Bu yüzden onu yumruklamak için haklı bir nedenim varmış gibi hissetmiyorum. Sadece etrafta takılıp Gurur sürüsü ve işleri nasıl hallettiğimiz –hallettiğiniz– hakkında sorular soruyor. Nereden geldiğimizi, kana susamışlığımızı nasıl kontrol ettiğimizi, neden çok az diş kedimiz olduğunu, Gurur sürüsünde niçin hiç serseri olmadığını. En azından artık olmadığını.”

Marc bir serseriydi, insan olarak doğmuş ve kedi formundaki bir kedi adam tarafından ısırılmayla veya tırmalanmayla sonradan virüs

kapmış bir kedi adamdı ve bir Gurur sürüsüne kabul edilmiş tek serseyiydi. O Gurur sürüsünün artık resmî olarak bir parçası olmasa da.

“Adam hiç susmuyor. Ciddiyim, *bütün gün boyunca* konuşuyor.”

Gülümседim. Kaci'nin de benzer bir alışkanlığı vardı ve ondan ne kadar çok hoşlansam da, sessizlik ve sükûnet için uzun mesafe görevlerin değerini bilmeye başlamıştım. Elbette Marc'ın işi de ona aynı rahatlığı sağlıyor olmalıydı. “En azından seni isteyken rahatsız edemiyor, değil mi?”

Marc daha fazla kızardı. “Geçen ay ekibime katıldı. Artık evlere beraber çerçeve takıyoruz. Her gün.”

Kahkahamı tutamadım. “Bu çok şirin! Bir *ekürin* var. Senin ufak versiyonun.” Gerçi doğru hatırlıyorsam Painter, Marc'tan pek de küçük değildi.

“Her neyse. Painter'ı unut.” Bakışları hızla ağabeyimin arkadan az önce çıktığı arka yolcu kapısına kaydı. “Hey, Ethan, monogami nasıl gidiyor?”

Ailemizin Kazanovası, hayatında ilk defa tam dört aydır aynı kızla çıkıyordu. Annemiz çok heyecanlanmıştı ve ilk defa benim duvak takmamı *gerektermeyecek* bir düğünün hayalini kuruyordu.

“Her öğün pirinç pilavı yemek gibi bir şey,” dedi Ethan hemen.

Marc sırttı. “Hey, eğer her gün yiyorsan şanslı bir adamsın derim.” Sözleri Ethan'a yönelikti ama gözleri benim üstümdeydi. Belli ki benim... pilavımı özlemişti.

Ethan etkilenmemiş halde omuzlarını silkti. “Sanırım. Yapı işi *senin* için nasıl gidiyor?”

Marc elini yeni kesilmiş bukelerinin içinden geçirip ensesine götürdü. “Asgari maaşa günde sekiz saat çekici sallamak gibi bir şey.” İşte böylece arayı kapamışlardı.

Hâlâ cipin içinde duran bebek hıçkırdı ve ağabeyimin omzundan bakıp Manx'in bluzunun düğmelerini kapadığını gördüm. Ardından araçtan çıkıp Des'i mavi bir örgü battaniyeye nazikçe sarak koltuğundan kaldırdı.

“Nasılsın, Manx?” Marc dişi kediye dokunmak gibi bir niyetinin olmadığını göstermek için ellerini cebine soktu. Özellikle de erkek kedilerden geldiğinde bu duruşun onun hatın sayılır ölçüde rahat kalmasını sağladığını keşfetmiştik.

“İyiyim, teşekkürler.” Egzotik aksanı –Manx Venezuelalıydı– ifadelilerinin kulağa sıradandan ziyade dikkat çekici gelmesini sağlıyordu. Marc'a ısı ısı bir gülümsemeyle baktı ve bebeği vücudundan biraz uzak tuttu. Des'e bakması için sözsüz bir şekilde onu davet ediyordu.

“Vay canına.” Des'e baktığı sırada Marc'ın gözlerinde bugüne kadar hiç görmediğim kadar yumuşak bir bakış belirdi. Mutlu mu olmalıydım yoksa endişelenmeli miydim emin olamadım. “Tanışabilir miyiz?” diye sordu en sonunda.

Manx'in gülümsemesi büyüdü. “Bu Desiderio. Kalbimin arzusu.”

Her daim herkese yardımcı biri olarak, “Ona Des diyoruz,” diye ekledim.

“Çok güzel bir bebek. Dokunabilir miyim?” Marc bir elini cebinden çıkardı ve bebeğin yanağını okşarmış gibi yaptı.

Manx tereddüt etti ve gülümsemesi bir anlığına dondu. Ardından derin bir nefes alıp yavaşça bıraktı. “Elbette.”

Marc derisi sertleşmiş parmağının tersini çocuğun yüzünde gezdirdi. Des'in dudaklarının kenarına ulaştığında bebek dokunuşuna dönerek dudaklarını büzdü, emmeye hazırды. Marc güldü. Kendimi tutamayıp gülümседim.

“Bakıyorum aramıza katılan son üyemizle tanışmışsın,” dedi Vic. Başımı kaldırıncı mağazadan çıkmış, elinde beyaz bir naylon poşetle bize doğru yürüdüğünü gördüm.

“Olağanüstü,” dedi Marc ve göz ucuyla Manx’in duruşunun biraz daha gevşediğini gördüm.

“Evet, öyle.” Vic poşetini yolcu koltuğuna koydu ve çoğu erkek kedinin gelecek neslin üyeleriyle karşılaştıklarında büründüğü o budala bakışla bebeğe baktı. Türümüzün çoğalması gerçekten de hayatlarındaki en büyük hedefti. Vic kapıyı kapayıp erkeksi bir tavırla eski çalışma ortağının sırtına hafifçe vurup selamlayarak kucakladı. Ardından geri çekilip Ethan Manx’e dokunmamaya dikkat ederek omuzlarına uzun bir mont koyduğu sırada önce bana, sonra Marc’a baktı. “İçeride kiminle karşılaştığımı inanmayacaksınız.” Başımı bina-ya doğru kımlıdattı.

“Dan Painter.” Gülümsedim.

Vic nefesini burnundan bıraktı. “Kokusunu mu aldın?”

Başımla onayladım. “O ve Marc... *yakınlaşmışlar.*”

Vic’in kolları eğlendiğini gösterircesine yukarı kalktı ama Marc’in attığı karanlık bir bakış detayları istemesine engel oldu. Onun yerine Marc’a sırtarak, “Bu soğuk bebeğe iyi gelmez,” dedi. “Haydi, buradaki işimizi bitirip yola koyulalım.”

Binaya girerken Marc’la birlikte Manx’in iki yanına geçtik. Gir-
dikten sonra ben Manx’le birlikte tuvalete girerken Marc kapıda bek-
ledi. Ben tuvaletlerden birini kullanırken Manx bebekler için kon-
muş katlanır masada Des’in altını değiştirdi. Ardından kendisi de
tuvalete girerken bebeği tutup tutamayacağını sordu.

“Ah, bilemiyorum.” Kalbim panikle küt küt atıyordu. Haya-
tında gerçekten de hiç bebek tutmamıştım ve bütün kadınların an-
nelik içgüdüsüne sahip olduğunu söyleyen budala her kimse *yanı-
lıyordu*. “Onu sadece... birkaç dakikalığına aşağı koyamaz mısın?”

“Yere mi?” Manx bana dik dik baktı ve çaresizce omuzlarımı silk-
tim. Gözlerini devirdi. “Pekâlâ. Erkeklerden birine sorarım.”

Yavaşça iç geçirdim. “Ver onu bana.” Bir bebeği tutmakta *te-
reddüt* ettiğimi Marc’ın bilmesine izin *veremezdim*. Bunu bana asla
unutturmazdı. “Onunla ne yapacağız?” Geçtiğimiz iki hafta boyunca
annemin sıklıkla yaptığım gördüğüm gibi kollarımı uzatıp kıvrırdım.

Manx bebeği nazikçe kollarına yerleştirip minik başını dirse-
ğimin iç kısmına emniyetli bir şekilde koydu. “Hiçbir şey. Şu anda
uyuyor. Sadece iki dakika onu tut.”

Des’i uyandırmamak için başka bir yerimi hareket ettirmekten
korkarak başımla onayladım.

Manx, bir eli açık metal kapının üstünde durarak tereddüt etti.
Ardından bana alınına yayılmış endişeli çizgileri tam olarak silme-
yen bir gülümsemeyle baktı ve kabine girdi.

Bütün hatlarını ilk defa yakından inceleyerek bebeğe baktım.
İnanılmaz derecede küçüktü. Oyuncak bir bebek gibiydi ama daha
kırılgandı. Yanakları tombul ve kırmızıydı, burnuna minik, renksiz
yumrular serpilmişti. Elleri ve ayakları battaniyeye sarılıydı ama al-
nının üstünde bir tutam düz, siyah saç görünüyordu.

Tanrı’ya şükür onda Luiz’e dair hiçbir iz görmemiştim.

Ama Manx’e ait bir şey de görmüyordum. Sadece kırmızı ya-
naklı, tiksindirici bir şekilde şirin ve uyuduğunda son derece katla-
nılabilir bir bebek görüyordum.

“Teşekkür ederim.” Kabinin kapısı açıldı ve Manx dışarı çıktı.
Ellerini yakayıp bebeği geri aldı ve ancak o zaman ağzının etrafın-
daki endişe çizgileri silindi.

Mağazanın içinden geçerken kasa sırasında elinde büyük bir cips
paketi, avuç dolusu Slim Jim¹ ve iki litrelik kola tutan Dan Painter’in

1 Amerika’da kurutulmuş ince sosislere benzer atıştırma içecek üreten bir marka. (ç.n.)

yanından geçtik. Yanından geçtiğim sırada parmaklarımla hafifçe omzuna dokundum, gözleri benimkileri bulduğunda çoktan açıp yemeye başladığı etin bir parçası az kalsın boğazına takılıyordu.

Güldüm. Besbelli onu tek bir kroşeyle bayılttığım ilk karşılaşmamızı hatırlıyordu. İyi bir ilk izlenim bırakmayı seviyordum.

Otoparkta Manx, Des'i Vic'in çoktan benzini doldurup içini ısıttığı cipin içindeki oto koltuğuna yerleştirdi. Ethan ön koltuğu kapmıştı. Benim için sorun yoktu, Marc'la seyahat edecektim.

Haftalardır Vic'in cipini kullandıktan sonra Marc'm minik, alçak arabasına sıkışmak garip gelmişti ama bu güzel bir gariplikti. Tanıdık ve rahat. Ve fena halde özlemiş olduğum bir gariplik.

Otoparktan ilk biz çıktık, günün son ışıkları kırmızı ve turuncunun dramatik bir rengine bürünürken Vic bizi takip etti. Ardından karanlık çöktü. Marc'la aylardan beri ilk kez birlikte ve yalnızdık.

Ne yazık ki aynı zamanda yoldaydık da. Bu da konuşma dışındaki her şeyi imkânsız hale getiriyordu. Ya da en azından işe yaramaz.

"Pekâlâ, baban nasıl?" Dışarıda küçük bina ve restoranlar yerlerini açık arazilere, ardından da geniş ormanlara verirken Marc ortadaki konsolda duran elimi tuttu.

"İyi, sanırım." Omuzlarımı siltim. "Son zamanlarda çok sessiz. Malone'dan yediği ani darbenin onu ne kadar kötü etkilediğini kimse bilmesini istemediğini düşünüyorum. Konsey tamamen parçalandı. Halihazırdaki darbeyi düşünecek olursak Manx'in duruşması ilginç olacaktır." Bir korkak gibi gözükmemek için bunu asla sesli bir şekilde itiraf etmeyecek olsam da, Kaci'ye karşı sahip olduğum sorumluluğum duruşma için orada kalamayacağım anlamına geldiği için çok rahatlamıştım. Kızgın liderlerle dolu bir odada bulunmak macera duygularına hitap *etmiyordu*. Ya da hayatta kalma içgüdümüne.

Marc şerit değiştirdi. Yan aynadan Vic'in Marc'ı takip etmesini izledim. "Bu kez mahkemede kimler var?"

"Taylor, Mitchell ve Pierce." Neyse ki bu liderlerden oluşan birleşin, Manx'e adil bir duruşma için iyi bir şans veriyordu. Taylor babamın yanındaydı, Mitchell Malone'un arkasındaki yerinden kımıldamamıştı ve Parker'in babasıysa hâlâ İsviçre politikasına sadık kalıyordu. Öte yandan bırakın bir mahkeme kararını, bu üçünün herhangi bir konuda anlaşmasını sağlamak hiçbir şekilde kolay olmayacaktı.

"Elbette Wes Gardner da orada olacak." Çünkü kardeşi, Manx'in kurbanlarından birisiydi.

"Michael da profesyonel olarak orada yer alacaktır diye düşünüyorum."

"Evet." Kedi adam kanunları insan kanunlarının bire bir aynısı olmasa da bir avukat olarak en büyük ağabeyim savunmasında Manx'e yardımcı olabilecek en nitelikli kişiydi. Holly ismindeki insan bir kadın ve gerçek bir manken olan karısının bir fotoğraf çekimi için İtalya'ya gitmek üzere evden ayrılacağı günün ertesinde Michael Atlanta'ya uçacaktı. Karısı fazla seyahat ettiği ve fazla soru soramayacak kadar meşgul olduğu için Michael şanslıydı. Holly, kedi adam varlığımız hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Onları kesinlikle tuhaf bir evlilikli ama ikisine de oldukça iyi uyuyor gibi görünüyordu.

Marc dikiz aynasına göz attı ve gözlerini tekrar yola çevirmeye önce kısa bir an bana baktı. "Kaci nasıl? Hâlâ dönüşüm geçirir miyi reddediyor mu?"

"Evet. Onun hakkında gerçekten endişelenmeye başlıyorum. Sürekli yorgun, uyuşuk ve yalnızca ben dövüşürken seyretmesine izin verdiğimde canlanıyor. Kendisini insan formunda korumayı öğrenirse bir daha asla dönüşüm geçirmesine gerek kalmayacağını düşünüyor gibi."

"Doktor ne diyor?"

İç geçirdim. "Kaci'deki belirtiler kronik yorgunluk ve depresyonla örtüşüyormuş. Ve yakında pes edip kedi formuna dönüşmezse

hareket edemeyecek kadar zayıflayana kadar vücudu yavaş yavaş iflas etmeye başlayacakmış. Dönüşümü reddetmenin eninde sonunda Kaci'yi öldüreceğini söylüyor. Ve 'eninde sonunda'dan kastı *yakında*."

"Kahretsin." Marc bir an şaşırmsı gözüktü, ardından suratı endişeyle asıldı.

"Biliyorum. Sanki onu yüzüstü bırakıyordum gibi hissediyorum." Kemerimi gevşeterek ona bakmak için koltuğumda döndüm. "Demek istediğim, onunla ilgilenmem gerekiyor ama bunun yerine sararıp solmasına ve ölmesine izin veriyorum. Bundan daha iyisini hak ediyor ama onu dönüşüm geçirmeye ikna edemiyorum. Konuyu açtğumda artık beni dinlemiyor bile."

"Peki ne yapacaksın?"

Pencereden dışarı bakıp otoyol boyunca sıralanmış buzla kaplı elektrik hatlarına kaşlarımı çatarak omuzlarımı silktim. Bu soruya bir türlü alışamıyordum. Çünkü çok yakın zamana kadar değil başkasının, kendi kararlarını almama bile ender olarak izin verilirdi. Ama Kaci ölmeyi seçecek kadar büyük ya da olgun değildi. O benim sorumluluğumdaydı.

"Bilmiyorum. Ama eriyip gitmesine izin vermeyeceğim. Hayatta kalmak için çok çabaladı, şimdi vazgeçemez. Özellikle de bunun kadar basit bir şey yüzünden."

Ne yazık ki dönüşüm onun için kolay değildi. En son kedi formundayken kendi annesi ve ablası dâhil dört kişiyi öldürmüştü. Ama bu çocuk *güçlüydü*. Ve böyle bir şeyin tekrar olmamasını güvenceye almak için yeterince inatçıydı, buna engel olmak adına kendisini öldürmek zorunda kalsa bile.

Gurur sürüsünün geri kalanı onun gücünü ve inatçılığını benim gücümün ve inatçılığımın alt edeceğine güveniyordu. En başlarda bunun işe yarayacağını düşünmüştüm. Ama hiçbir ilerleme kaydedmeden geçen dokuz haftadan sonra, artık o kadar emin değildim.

"Dr. Carver önümüzdeki haftaya kadar dönüşüm geçirmezse onu aramamı söyledi. Onu dönüşüme zorlamayı deneyecek." Adrenalin ve birkaç ilaçtan oluşan ve damardan verilen bir karışımla.

Marc, kaşları şaşkınlıkla kalkmış bir halde başını bana çevirdi. "*Kedi formuna mı? Bu mümkün mü?*"

"Henüz emin değiliz. Teoride birisini insan formuna geçmeye zorlamaktan farklı olmamalı." Bunu işbirliğine yanaşmayan serse-rileri sorgulamak veya yanlarına gelen kişileri parçalamalarına engel olmak için zaman zaman yapmak zorunda kalıyorduk. "Ama uygulamada... Pekâlâ, henüz kimse bunu denemedi. Bir çocuğun üzerinde deney yapmaktan nefret ediyorum ama bize gerçekten seçim şansı bırakmıyor."

"Ona söyledin mi?"

"Evet." Hayal kırıklığı geçirmek için alnımı ovuşturdum. Marc'ı aylardır görmemiştim ve bu birkaç saati *hoşça* geçirmek istiyordum. "Ama bunu yapacağımızı düşünmüyorum. Kedi formundayken birisini incitme riskine gireceğine, hayatının geri kalanında yorgun olmayı tercih ettiğini söylüyor."

"Evet ama *ölmeyi* mi tercih ediyor?"

Gözlerimi kapadım ve başımı geriye yasladım. "Açıkçası, sanırım öyle. Geçen sefer olanlar yüzünden dehşete düşmüş vaziyette ve onu bu konuda hâlâ konuşturamıyoruz. Ama eğer ben..."

Marc'ın arabası titreyip motoru boğulmaya başlayınca gözlerimi açtım.

"O neydi?" Koltuğumda dikleştim ve ön camdan dışarı, sadece farlardan çıkarak önde kesişen iki ışık konisiyle aydınlanan karanlığa baktım.

Cevap vermedi ama elleriyle şekli çoktan bozulmuş direksiyonu –geçmişteki ani öfke yumruklarının kazadedesiydi– sıkı sıkı tutuyordu ve kasları iyice çatılmıştı.

Motor tekrar boğuldu, ardından araba sanki ölmeye çalışıyormuş gibi sarsılmaya başladı. Soğuk ve karanlık gecede kaputun altından kar gibi bembeyaz buhar çıktı.

Marc bir ön cama, bir dikiz aynasına bakarak yavaşça sağdaki güvenli şeridine geçti. Dönünce Vic'in arkamızda durduğunu gördüm. Bir buz tabakasının üstüne basıp çatırdatarak arabadan çıktı, Marc cebinden küçük bir fener çıkarıp kaputu açtığı sırada Vic arabanın önünde bize katıldı. Tanımadığım parçalara ışık tutarak sinirle hırladı. Ardından sırtına değen buz gibi asfalta rağmen arabanın altına eğildi.

Saniyeler sonra kaslarını çatarak arabanın altından çıktı. “Radyatör borum kesilmiş.”

Ethan, arkasında kundağa sarılmış bebeğini göğsünde tutan Manx’le cipten çıktığı sırada, “*Lanet olsun!*” diye mınıldandı Vic. “Bu şekilde fazla gidemezsin. Taş çatlasa on beş-yirmi kilometre. Benzin istasyonunda olmuş olmalı.”

Marc katılcısına başını salladı ve ardından gözlerine baktı. Yüzünün sadece yarısı farlardan gelen ışılda aydınlanıyordu. “Diğer herkesle birlikte Vic’in cipine bineceğiz ve ben de arabayı çektiireceğim.”

Tabii ki kavuştuğumuz günün böyle gitmesini planlamıştım ama Marc’in arabasını birisinin sabote ettiğini düşünenecek olursak işler çok daha kötü gidebilirdi. Ya radyatör yerine fren borusunu kesselerdi?

Kızgın bir şekilde yolcu kapısını açıp Marc’m Conoco’da satın aldığı gazozları almak için eğildim. İşte o zaman onları gördüm. Otomobilin karşısında, ağaçların içinde nokta şeklindeki iki kırmızı ışık. Işıklar kayboldu ve bir saniye sonra tekrar ortaya çıktı.

Gözler. Ortamdaki loş ışığı yansıtan *kedi* gözleri. Birisi gözlerini kırpyordu ve o kişi her kimse, yalnız değildi. Ağaçların içinde pek çok çift göz daha ortaya çıktı. Her çift göz arasında en az üç metre vardı.

Midem korku ile yolda yediklerimi karıştırarak kasıldı. Sadece arabamız sabote edilmemişti. Lanet olası bir *pusuya* düşürülmüştük.

Yavaşça doğrularak havayı kokladım. Buz gibi hava burnumu, boğazımı ve ciğerlerimi mikroskobik boyutta bin buz parçasıyla deldiğinde yüzümü buruşturdum. Neyse ki bir kere iyice koklamak yerliydi.

Serseriler.

İlk karanlık siliyet, attıkları her adımla hissettirdikleri alışılmamış bir kendine güvenle ormanın içinden sessizce ay ışığına çıktığında, “Hummm... millet?” dedim tıslarcasına.

“Görüyoruz,” diye fısıldadı Marc. Arabanın üstünden bakınca bagaja doğru yavaşça geri geri gittiğini gördüm.

“Altı yönünde üç serseri var, Faythe,” dedi Vic. Omzumun üstünden baktığı sırada öfke sesinde bir tehlike tınısı oluşturdu. “Hayır, dört oldu.”

Arkamda da mı? *Kahretsin!* “Beş tanesi de önde.” Caddenin karışındaki ağaçlara doğru başımı salladım ve arabanın kapısını kapayabilmek için kenara çekildim.

Sol tarafımda çakıl taşları ezildi ve ağabeyim cipin yolcu kapısının yanındaki yerinden konuşmaya başladı. “Hiç mantıklı değil. Senseriler yalnız takılır.”

Yine de bizimle dövmüşmek için iki ay önce Montana’da pek çoğu birleşmişti. Bu yeni akım beni geriyordu. Her yönden sessizce bize doğru sürünen kediler de. Hepsisi kedi formundaydı. Bir bakışta on bir tane saymıştım ve Manx kucağında bir bebekle dövüşebilecek olsa bile beş kişiydik ama Manx zaten *dövüşemezdi*.

“Manx, Des’le birlikte arabaya gir,” diye komut verdi Marc. Manx tek kelime etmeden Vic’in arabasına sol arkadan binip kapıyı kapadı.

Tamam, dört kişiyiz diyelim.

“Faythe?” Marc bagajını açmıştı ve bana bir şey uzatıyordu. Kendimi toparlayamadan önce çizmelerimin altındaki ince buz tabakası üzerinde kayarak kolumu uzatıp yavaş yavaş ona doğru gittim. Uzun, soğuk ve sert bir şey avucuma değdi; üzerinde hâlâ kurumuş toprak bulunan bir kürek.

Soru sorarcasına tek kaşımı kaldırdım ve Marc bana korkunç bir tebessümle gülümsedi. “Silahsız şansımız olmaz.” Dönüşmek için kesinlikle vakit yoktu. Soğuktan titredim ama az sonra harcayacağım güçten terleyeceğimi biliyordum.

Marc başka bir küreği Vic’e doğru attı, o da bunu tek eliyle yaladı. Ardından bagajdan küçük bir balta çıkartıp iki eliyle otuz santimlik kauçuk sapım kavradı. Ağırlığını ölçercesine kısa bir an havaya kaldırdı ve soluna gelen Ethan’a verdi.

Marc bagajı kapamadan önce kendisine de bir levye çıkararak, “Hazır mısınız?” diye sordu.

“Sabırsızlanıyorum.” Ethan boşta kalan eliyle boynundan kulaklığını çıkarıp MP3 çalarına doladı ve ön cebine soktu, ardından da baltayı denemek için bir kere döndürdü. “Ne o, samuray kılıcı yok mu?” Baltayı yeniden salladı, ardından omuzlarını silkti. Yeşil gözleri soğuk bir neşeyle parlıyordu. “Sanırım bu işimi görür.”

“Pekâlâ, haydi gidelim.” Marc cipe sessizce yaklaşp sürücü tarafında durdu. “Manx?” Pencereye hafifçe vurunca genç kadının başı koltukların arasında belirdi. “Ne olursa olsun, dışarı çıkma.”

Manx başıyla onayladı.

Marc anahtarların hâlâ kontakta durup durmadığını kontrol etti, oradaydılar, sonra bana döndü. Kendi arabasının sert, kırmızı arka lambalarının ışığında yüz hatları haşındı.

“Eğer işler kötüye giderse onları buradan götür. Arkana bakma, dosdoğru çiftliğe sür.” İtiraz etmeye yeltendim ama bana aldırış etmedi. “Ciddiyim, Faythe. Onları güvenli bir şekilde geri götür. O be-bege bir şey olmasına izin verirken öldüğün güne kadar peşini bırakmam.”

Başım la onayladım. Kedilerden çok, Marc’ın ses tonundan endişelenmiştim. En yakın kedi artık sadece birkaç metre ötede, sağ tarafımda bulunan şeritten sinsice yürüyordu. Aldığı her nefeste burun deliklerinden buhar süzülüyordu. Parlak kürkünün üstünde ay ışığı, ışığı yansıtan gözlerindeyse öfke parlıyordu.

Marc kaputa doğru yaklaşp başıyla işaret ederek bana arka kapıya doğru gitmemi işaret etti. “Sırtlarınızı araca verin ve size gelmelerini sağlayın.”

İlk kedi o anda sıçradı.

Üç

Kürklü pislik, tırnaklarını çıkarmış bir halde ve sivri uçlu kedi dişleriyle dolu ağzıyla tıslayarak Marc'ın üstüne uçtu. Cecetinin kolunda içi boş dört çizgi oluştu. Marc levyenin kıvrımlı köşesiyle sıçrayan kedinin başının yan tarafına vurdu. Ben de küreğimi bir golf sopası gibi sallayıp serserinin sağ böğrüne geçirdim. İğrenç bir uluma gecenin ayazım parçaladı. Hemen sonra Marc levyenin kısa ucunu kedinin kafatasına geçirdi.

Kedi, Marc'm ayaklarının dibine düştü. Levyeyi ıslak bir çekme sesiyle yerinde çıkardı. Bir sonraki kedi yaklaşık kürkü diken diken olmuş bir halde boğazından tiz bir ses çıkarırken Marc levyeyi tekrar sallamaya başlamıştı bile.

Başka bir kedi dosdoğru karşımdan gelip üstüme sıçradı. Küreğimle onu havada karşıladım, kafatası bir çan gibi metal yüzeye çarptı. İnleye inleye tekrar grubuna katılmak için kaçtı. Attığı her adımda pençeleri buzla kayganlaşmış asfaltı çiziyordu.

Sol tarafımdan gelen bir dizi hırıltı, homurdanma ve tıslama-dan Ethan'ın kendisini koruduğunu anladım. Vic iki serseriyle ilgilenirken cipin arkasından bir küreğin kaldırma çarpma sesi geldi.

İlk dalgadan sonra kimsenin kimseye yardım etmeye fırsatı olmadı. Kediler bire üç oranda sayıca bizden üstündü. Sadece aramızdaki araba etrafımızın sarılmasına ve şans eseri birisi bizi bu-

lursa tam orada, yolun kenarında göz göre göre işimizin bitmesine engel oluyordu.

Bu düşünce daha zihnimde yeni belirmişti ki yolun bizim geldiğimiz tarafında iki büyük beyaz ışık belirdi. Farlar. İnsanlar geliyordu. Dövüş inanılmaz ve geri döndürülemez bir şekilde kötüleşmek üzereydi.

Araba, yolda kalmış bir grup yolcuya saldıran büyük, siyah kedilerden oluşan bir sürüyle karşılaştıklarında çoğu insanın yapacağı gibi yanımızdan geçip gitmek yerine, farlarının parlaklığıyla neredeyse bizi kör ederek yaklaştıkça yavaşladı.

Sulanan gözlerimi kırptırıp çılgın gibi küreğimi sallayarak hedefimi ıskladım. Keskin dişler sol koluma geçti ve nereye vurduğumu görmeden tekme attım. Çelik uçlu çizmelerim birinin karnına, sadece kaburga olabilecek bir şeye çarpıp geri sekti. Kedi kolumu bırakmadan geri çekilmeye çalıştığında çığlık atmamak için dişlerimi kenetledim.

Çaba içinde hurlayarak küreği tek elimle savurdum. Bir şeye sertçe çarpınca serseri kolumu bıraktı. Araba ilerleyip uzunlarını retinamdan çektiğinde rahatladım. Ama sürücü uzaklaşmamıştı. Bunun yerine Marc'ın arabasının önündeki güvenlik şeridine çekip motoru kapadı.

Bu ne salak bir insan böyle, diye düşündüm sıradaki kediye vururken. Fakat ellerim o kadar çok üşüyordu ki küreği zorlukla tutabiliyordum. Yabancı ya bir silahla gelip ateş açmaya başlayacak ya da kendisini öldürtecekti. Belki her ikisi de. Ne olursa olsun, ortada hayatta kalanlarımızın temizlemek zorunda olacağı korkunç bir pislik kalacaktı.

Bir araba kapısı çarptı ve ayak sesleri buzun ve taşların üstünde ses çıkarak ilerledi. Dan Painter, *"Bu da ne şimdi?"* diyerek inilti, tıslama ve hırlamaların kulağı tırmalayan seslerinin üzerinden bağırdı. Bugüne kadar gördüğüm en büyük çekici taşıyarak bize doğru

ağır ağır yürüdü, birden Marc'ın ekürisinin bizi takip ettiğini anladım. Ve ilk defa takip edilmeyi umursamadım.

Şu ana kadar diğer serseriler tarafından tamamen boş bırakılmış olan bagajın önüne geçtiği sırada, *"Manx ve bebek nerede?"* diye sordu.

"Çipin içinde." Marc hırlayıp levyenin ucunu şanssız serserinin yan tarafına, tam kaburgalarının altına gömecek kadar sert bir şekilde salladı. *"Sadece orada dikilecek misin?"* Metali gömüldüğü yerden çıkardı ve kedi hırlayıp açılmış pençeleriyle saldırdı.

"Araya en iyi nasıl girerim onu hesaplıyorum sadece." Hemen sonra harekete geçip çekici bir beyzbol sopası gibi salladı. İlk darbesi Marc'ın düştüğü kedinin arkasına geldi. İkinci darbesi ise ilk kedinin yerini alan kedinin ayaklarını yerden kesti. Ardından iki serseri daha Painter'ın üstüne atıldı ve böylece o da artık bizim yanımızda tüm gücüyle dövüşmeye başladı.

Yeni bir darbe savurmak için elimdekini salladığım sırada harcadığım efordan nefes nefese kalmış bir halde, *"O ne tür bir çekici öyle?"* diye sordum.

Önündeki kedi yere yığıldığında bir saniye için tıpkı televizyon reklamlarındaki bir satıcı gibi poz vererek, *"FatMax Xtreme marangoz çekici,"* dedi Painter. *"Hassas dengeli, farkı hissedin."* Ardından başka bir serserinin bacağına nişan aldı. Kemik çatırdadı ve şansız diz *geriye doğru* büküldü. Kedi yere çöküp kaygan zeminin üzerinde durmaksızın acı acı bağırdı.

Küreğimi tekrar salladım ama bir kediyi henüz devirmiştim ki hemen diğer bir kedi öne çıkarak bana hırlayıp saldırdı. Yolun kenarında hareketsiz üç kedi yatıyordu ama yerlerine daha fazlası gelmişti, hâlâ hayatta olup saldıran en az on beş serseri daha vardı. Bunlar nereden geliyor ve neden birlikte çalışıyorlardı? Bu kadar geniş bir serseri grubunu daha önce hiç *duymamıştım* ve daha önce Gurur kedilerine karşı yapılan ortak saldırı hiç olmamıştı.

Pekâlâ, Montana Dağları'ndaki o sefer dışında...

Başka bir darbe için yerden güç alıp bir kediye boylu boyunca yere serdim. Ama tekrar küreğimi sallayamadan önce bir diğeri üstüme atıldı. Tırnakları kotumun içine geçip tam sağ dizimin üstünden uyluğuma battı.

Bacağıma bir acı yayıldı. Güçlü kokudan ve rahatsız edici sıcaklıktan hızla kan kaybettiğimi anlamıştım. İçgüdüsel olarak sol bacağımla tekme atıp peşinden bir kürek darbesi daha savurdum. Bu seferki darbem korku kadar öfkeyle de güçlendirilmişti. O pisliğin yanımdan yerinden çıkmış bir omuzla ve yeni doğmuş bir kedi yavrusu gibi ağlaya ağlaya topallayarak uzaklaştığını görünce ise memnun oldum.

Miyav, miyav, aşşağılık herif.

Ama ardından önceki kedi geri döndü. Küreğimi savurdum. Eğilip kendini asfalta attı. Metalini devasa bir buz kıracağı gibi kullanmaya hazırlanarak küreği başımın üstüne kaldırdım. Çenesini sağ ayak bileğıme geçirip çekti. Kıçüstü düşünce dişlerim birbirine çarptı. Kedi tekrar çekiştirdi, buzlu asfaltta birkaç santim kaydım. Şaşkınlık ve acı sadece mantığımı değil, zihnimdeki bütün eğitimimi de silerken bir çığlık attım.

Ardından Des arabanın içinde çığlık attı ve dikkatim son hızla geri döndü. Derin, acı verici derecede soğuk bir nefes alıp Manx'in kapıyı kilitlemiş olması için dua ederek boşta kalan elimle başımın üstünden sol taraftaki kapının kolunu tutmak için çabaladım. Manx kapıyı kilitlemişti. Kolu tutmam asfaltta kaymama engel oldu.

Nihayet sabit durarak, boşta kalan ayağımla kedinin kafatasını tekmeledim. Ardından kürekle vurdum. Serseri bacağıma bırakınca küreği bir değnek olarak kullanarak ayağa kalktım ve bu sefer de benim kanımla kaplanmış olan çenesine tekme attım. Sonra ağırlığımı

sağlam ayağıma verdim ve elimden geldiğince acıya aldırış etmeyeerek dövüşe devam ettim.

Sol tarafımda Ethan tek dizinin üstüne düşerek baltasını yukarı salladı. Baltanın keskin kısmı serserinin çenesinin altına isabet etti ve neredeyse kedinin başım boynundan ayırdı. Serserinin bedeni mide bulandırıcı, iki parçalı tok bir sesle yere çarptı; önce gövde ve ardından neredeyse kopmuş kafatası. Ethan hemen dövüşe devam etti. Düşünecek vaktim olabilseydi bundan çok etkilenirdim.

Ama yoktu çünkü Vic, ağabeyimin arkasından, arabanın ucundan çığlık atmıştı. Ardından tökezleyerek görüş alanına girdi ve sırtüstü çakıllara düştü. Dövüştüğü kedi atlayıp omuzlarını yere yapıştırdı.

Ağabeyim en yakındaki kişi olduğundan küreğimi sallarken, "Ethan!" diye bağırdım. Bakışlarımı takip ederek Vic'e baktı.

"Hallediyorum." Sol tarafına hamle yaptı. Vic'in küreğini kapmak için atıldığı sırada bile baltayı sallamaya başlamıştı. Darbesi en yakındaki kediye sıyrıp geçti ama artık iki elinde de silah vardı. Çılınca silahlarını sallayan Ethan, kürekle kediye Vic'in üzerinden attı ve ardından takip edemediğim bir hızla baltayı fırlattı. Bıçak kısmı başka bir kedinin gövdesine çarptı. Kedi yere düştü, göğsü inip kalıyor ve etrafa kan saçıyordu.

Ethan, Vic'i kaldırdı ve cipin bagaj kapısını neredeyse yerinden sökerek açtı ama neyse ki kilitleti değildi. Ardından Vic'i yük kısmına itti ve bagajı kapadı. Arkasını dönerken başka bir serseri üstüne atılmıştı bile.

Küreğimle bir kedinin gövdesine doğru nişan alarak, "Marc!" diye bağırdım. "Vic yaralandı."

"Biliyorum." Rakibini başından bir darbeyle yere yığıp bana saldırmak üzere olan bir kediye tekmeledi. Şimdi ayakta kalan sadece yarım düzine serseri vardı ve çoğu yaralıydı. Sayıca az ve insan formunda olsak da biz kazanmıştık. Ya da ben öyle düşünüyordum.

Yolun karşısındaki ormandan gelen derin bir kükreme sesi dikatimi çekti. Destek gücü. Biz bitap düşmüştük ama lanet olası *ser-serilerin* destek gücü vardı. Sesinden anladığım kadarıyla grup hâlâ bir iki kilometre uzaktaydı ama buraya vardıklarında hapı yutacaktık. Ya da daha kötüsü, ölecektik.

Fırsatım varken mola vermeye kararlı halde küreğimi yere koydum ve arabanın kenarına yaslandım. Ceketime rağmen arabanın buz gibi metalini hissediyordum. Ağrıyan kollarım iki yanımda hareketsizce duruyordu, soğuşun beni yeniden canlandırmasına izin vererek derin derin nefesler aldım. Havada kan ve çam kokusu vardı; tuhaf bir şekilde hoş bir karışım.

Kolum o pisliğin beni ısırduğu yerden zonkluyordu. Her ne kadar donmuş kan pantolonumdaki yırtığın üstünde kabuk tutsa da bacacağım artık kanamıyor ama her kıvılcıdadığımda acıyordu.

Marc yaralarımı incelerken beni izledi. Gözleri cipin farlarından gelen ışıkla parlıyordu. Bakışlarım benden ayırıp destek gücünün muhtemelen bize doğru geldiği ormana çevirdi. “Faythe, arabaya gir,” dedi yaralı kedilerin ahenksiz ulumalarının üstünden. Kesik kesik solumasına ve sayısız keşiğinden kan akmasına rağmen gözlerini ormandan hiç ayırmadı. “Sen ve Manx giderseniz dövüşmeye devam etmek için bir nedenleri kalmayacak. Ethan, onları buradan götür. Painter’la birlikte ortalığı temizleriz, buradan çıktığımızda seni ararım.”

“Seni arkada bırakmayacağım!” diye bağırdım ve nefesim gözlerimin önünde beyaz bir buhar halinde çıkınca artık parmaklarımı hissedemediğimi fark ettim. Ya da burnumu. İlk raunttan sonra hızla soğumuştum ve şimdi katılaşıyordum.

Marc yaralı ama hâlâ tıslayan bir kedinin yanından geçen ve sürrücü tarafının kapısını açan Ethan’a başını salladı. Ethan daha itiraz edemeden beni içeri itti ve peşimden arabaya bindi.

Ethan, “Emniyet kemerini tak,” diye emretti. Vitesi atmıştı bile. “Eğer ön camdan uçup gidersen senin için durmayacağım.” Ay ışığında kanla parlayan birkaç hareketsiz kedinin etrafından döndü. Bir an için buzun üstünde kaydı ve başımı pencereye vurdum. Ardından emniyet şeridinden çıkıp yola girdiğimiz sırada çakıllar ezildi. Arabayla uzaklaştığımızda Marc ve Painter’ın yolun bizim tarafımızdaki ağaçlara doğru geri geri yürüdüklerini gördüm. Her ikisi de kuyruklarından tuttukları ikiye kediye çekiyorlardı.

Manx arkamdaki koltukta Des’in üzerine korumacı bir tavırla eğildiğinde, “Onları öylece bırakamayız,” diye ısrar ettim.

Ethan gözleri dikiz aynasındayken iç geçirdi. “Cesetleri kaldırıyorlar, Bastil’e² taarruz etmiyorlar. Birkaç dakika içinde yola koyulurlar.”

Marc başka bir ceset için geri dönerken arka pencereden bakmak üzere dönerek, “Yardım etmeliydik,” diye çıktım. Kaç kedi öldürmüştük? “Ayrıca Bastil hakkında sen ne biliyorsun ki?”

Gözlerini kısıp farla aydınlanmış yola bakarak omuzlarını silkti. “Angela Fransız Devrimi hakkında bir ödev hazırlamıştı.”

“Ve sen de okudun mu?” Ses tonum gereğinden fazla şüpheliydi. Kız arkadaşı Angela üniversite son sınıf öğrencisiydi. Kısacası tuhaf bir çifttiler ama “ilişkileri” en ılımlı tahminimden yaklaşık üç ay daha uzun dayanmıştı.

Lider adamları arasında kimse bahsi kazanamamıştı.

“Kültürlü biriyim. Ayrıca hayır, Marc ve Painter’a yardım etmemiz gerekmiyordu. Manx ve bebeği güvenli bir yere götürmeliyiz.” Ethan elinin tersiyle alnındaki siyah bir lekeyi sildi. “Vic’ten bahsetmeye gerek bile yok. Kanaması çok fazla.”

Ah, evet.

2 Paris’te inşa edilen ve uzun süre devlet hapishanesi olarak kullanılan, Fransız Devrimi sırasında yıkılmış kale. (ç.n.)

Naylonun hışırdamasıyla Vic'in kendi kanıyla kirletmemek için koltuk boyunca siyah bir örtü serdiği üçüncü sıraya baktım. Yaralıyken bile dökmesini korumaya çalışıyordu. Erkeklerle özgü bir şey olsa gerekti.

Ama ağabeyim haklıydı; işte bu tuhaf, öngörülmeleyen bir gelişmeydi. Bu yüzden Marc ile Painter'a son bir defa daha baktım ve Vic konusunda ne yapabileceğimi görmek için aracın arkasına gittim. Ardından daha önce hiçbir Gurur kedisinin yaptığını hatırlayamadığım bir şeyi yaptık; serserilerden kaçtık.

Marc cep telefonumu aradığında yaklaşık on dakikadır arabayla ilerlemekteydik.

Telefonu açar açmaz, "İyi misiniz?" diye sordum. Bir yandan da arka koltuğun üzerindeki delikle oynuyordum. Vic'in yarasını elimden geldiğince sargı beziyle sarmış ve sonrasında da ona göz kulak olmak için arkada kalmıştım.

Hattın diğer ucunda Marc gaza bastığı sırada Painter'ın eski, berbat motoru itiraz ediyordu. Onlar da yoldaydı. "Oldukça hırpalandım ama daha kötüsünü görmüştüm," dedi Marc.

"Ben de," dedi Painter. Telefona olan mesafesinden dolayı sesi hafifçe boğuk çıkmıştı.

"Ne oldu?" Des arkamda yaygara koparmaya başlamıştı, başımı kaldırıp bakınca Manx'in uçuk mavi bebek çantasından bir emzik çıktığını gördüm.

Marc telefonda soluğunu yavaşça bıraktı. "Siz gittikten sonra motivasyonlarını kaybettiler. Ölüleri ağaçların arasına sürükledik. Baygınları da."

"Ya kalanlar?"

"Yürüyeabilen serseriler kendi başlarına topallayarak gitti. Geri kalanları bayılıp diğerleriyle birlikte ağaçların içine götürdük."

"Kaç kişi?" diye seslendi Vic arkamdan. Sesindeki acıya rağmen heyecanı belliydi. Gurur kedilerinin daha önce bu kadar fazla düşmanla karşı karşıya geldiklerini hiç duymamıştım, üstelik başa çıkabileceğimizden fazlasıyla karşılaşmıştık. Haber hızla yayılacak ve babamın muhalifleri bile mutlaka etkilenecekti. Nasıl etkilermesinler ki?

"Altı ölü," dedi Marc. "Beş baygın. Yedi tanesi daha yaralıydı ama bunu fark ettikten sonra işlerini bitirdik. En az üç tanesi kaçtı."

Ethan şerit değiştirirken ıslık çaldı. Ben de zihnimden sayıyı hesapladım ve çıkan sonuçtan nefesim kesildi. "Hepsi birlikte çalışan yirmi bir serseri mi?"

Ağabeyim burnundan soluk verdi. "Ayrıca ikinci dalgada kaç tane daha gelecekte." Bu düşünce titrememe neden oldu.

Pencereden karanlığa bakarak, "Sence ne istiyorlardı?" dedim telefona doğru. Pusuya düştükten sonra hayal gücüm tam gaz çalışıyordu ve ormanın içinden bana bakan gözler gördüğümü düşünüyordum.

"Şey, muhabbet etmeye uygun bir şekilde giyinmemişlerdi," dedi Marc. Ashında hiçbir şeye uygun bir şekilde giyinmemişlerdi. Demek istediği buydu. İnsan ses telleri olmadan pazarlık etmek, hatta talepte bulunmak bile imkânsızdı.

Serseriler öldürmeye gelmişti. Ama niçin?

"Babamı aramalıyız." Önümüzdeki yolda farlar belirince Ethan uzunlarını söndürdü.

"Çoktan aradım." Asitli bir içecek sesi geldi ve Marc kulağımın dibinde sesli bir şekilde içeceğini yudumladı. Onu gözümde Painter'ın iki litrelik kolasını şişesinden içerken canlandırdım. "Cesetlerle ilgi-

lenmesi için bir ekip gönderiyor.” Bir yudum daha almak için durdu. “Tam Meadville çıkışında bir Holiday Inn var. Kayıt yaptırın ve bir-biriyle bağlantılı birkaç oda tutun. Tercihen arka tarafta olsun. Yarıma saate kadar orada olunuz.”

Bağlantılı odalar Manx ve bebeğine göz kulak olmayı kolaylaştıracaktı, arkaya park etmek de ikinci bir serseri dalgasının bizi aramaya gelmesi durumunda araçlarımızı saklama konusunda yardımcı olacaktı.

“Anladım. Birazdan görüşürüz.” Telefonu kapattığım anda onu sevdiğimi söylemeyi diledim; özellikle de hepimizin ölmeye ne kadar yaklaştığımızı düşününce. “Nasılsın, Vic?” Artık karanlık, çift yönlü bir yol yerine gerçek bir otobanda olduğumuzdan yanından geçtiğimiz ışıkların anlık aydınlatmasında ona bakmak için arkama döndüm.

“Kanama yavaşladı,” dedi naylon hışırtı eşliğinde. “Ama kolum korkunç acı veriyor.”

“Endişelenme, seni tamamen iyileştireceğiz.”

Kırk beş dakika sonra, Vic ile Ethan’ın paylaşacakları otel odasında, sol taraftaki yatağın ortasında otuyordum. Odaları, şu anda açık olan sırt sırta vermiş kapılarla Manx’in tekerlekli bir ofis sandalyesinde Des’i –tekrar– emzirirdiği başka bir odaya bağlanıyordu.

Marc ile benim kendi odamız vardı. Manx’inin yanındaydı ama bağlantılı değildi. Sabote edilmiş yolculuk ve yeniden bir araya gelme maceramızdan kurtarabildiğimiz yegâne şey birazcık mahremiyetti. Bir de Ethan ile Painter yemek alıp gelebilirlerse birlikte yenebilecek akşam yemeği.

“Pekâlâ, haydi zarara bir göz atalım,” dedi Marc öteki yatağın ucundan. Vic’in tişörtünün omuz kısmını kavrayıp çekti. Dikiş yerleri bir yırtılma sesiyle hızla ayrıldı. Tecrübelerimiz sayesinde yir-

tık kol yaklaşımlarının, hastanın tişörtünü yaralı bir kolla başından çıkartmasından çok daha kolay olduğunu öğrenmiştik.

Vic’in kesik kolunu görünce derin bir nefes çektim. Elimle turuncu ve sarı baskılı iğrenç pikeyi tuttum. Ama Marc gözünü bile karmadı. Daha kötüsünü görmüştü. Lanet olsun, daha kötüsünü yaşamıştı.

Bir kez daha düşününce, bizzat daha kötüsünü yaşadığımı hatırladım. Vic’in koluna gözlerimi dikiğim sırada karnımın sol tarafındaki iyileşmiş pençe izlerine dokundum. Yaralarım on haftalıktı ve hâlâ pembeydi. Zeke Radley ile sadık ve deli Montana serseri grubundan kalan bir yadigardı; gerçi bu çete bir saat önce karşılaştığımız çete tarafından gölgede bırakılmıştı.

Vic’in kolunu komodinin üzerindeki lambadan gelen ışığa çevirerek, “Acıyı hafifletmek için ne istersin?” diye sordu Marc. *Otel odalarında neden hiç tavan aydınlatması olmaz ki?*

Vic suratını ekşitti. “Viski.”

“Şanslısın.” Marc yerden beyaz, naylon bir poşet kaldırdığı sırada gülümsedi; Painter’la birlikte buraya gelirken yolda alışveriş yapmışlardı. Poşetten iki şişe çıkardı. Bir tanesi Jack Daniel’s, diğeri ise oksijenli suydı. Ama yere bıraktığı sırada poşetten gelen seslerden, Marc’ın Vic’in ikinci ve üçüncü tercihleri için de hazırlıklı olduğunu anladım.

Sonraki yirmi dakika boyunca Marc’in, Vic’in yaralarını temizleyip dikmesini seyrettim. Yaralar uzun ve çirkin olsa bile derin olmadıkları için memnundum.

Sıradaki bendim. Kolumdaki ısırk izlerinin sadece sargı beziyle sarılabileceklerini düşündük, sonuçta deri derindenmesine ke-silmemişti. Ama bacağımın dikişe ihtiyacı vardı ve bu gerçek tartışmaya açık değildi.

Rengi solmuş halı üzerinde ucuz yemek odasına doğru toparlayarak ilerlerken Marc dengede durmam için kolumu tuttu. Üstümde

çoğunlukla uyurken giydiğim askılı tişört ve kalçamı saran daracık iç çamaşırum vardı. Pantolonum Vic'in tişörtünün kaderini paylaşıyordu, geriye kalanlar ise masanın öteki tarafındaki kullanılmayan sandalyeye serilmişti.

Marc yanımda diz çöküp sözde sağ dizimin yukarısındaki kesikleri inceleyerek elini çıplak bacağımdan yukarı doğru kaydırdı. İkimiz de soğuktan ya da şoktan titriyormuşum gibi davranmadık. Aylardır bana dokunmamıştı ve yaralarımın acısı, elinin tenimde yarattığı hisse baskın çıkamazdı. Bacağıma sikan, okşayan ve tenimde oyalanan elinin...

Kendimi kontrol edemeyip her ikimizi de utandırmak istemediğinden, hem acı hem de zevkten kaynaklanan bir inlemeyi bastırmak için çenemi sıkıttım.

Marc, "Hazır mısın?" diye sorduğunda tereddütlü bir şekilde başımla onayladım. Geçmişteki pek çok yaraya rağmen, bir doktorun atmadığı bir dikişim olmamıştı ve acı için Tylenol'den başkasına kesinlikle razı gelmemiştim. Pekâlâ, Tylenol ve viski (içki tercihim *değildi* ama dikiş attırmak margarita yudumlanacak türde bir etkinlik sayılmazdı).

Halden anlayan bir şekilde gülümseyip uyuğumun altına banyodan aldığı beyaz, temiz bir havluyu koymak için bacağıma kaldırdı. "Ben seni temizlerken birkaç yudum iç."

İlk kez bana söylediği şeyi tekrarlamak zorunda kalmadı. Masada iki bardak duruyordu. Manx bir tanesini yarisına kadar viskiyle doldurmuştu, diğerini ise lobideki otomattan aldığı kola ve buzla. İlk bardağı alıp kendimi iki yudum almaya zorladım ve hemen ardından kolanın yansıma içtim. Boğazımdaki viskinin alevleri yüzünden uyuğumdaki yakıcı oksijenli suyu neredeyse hiç hissetmedim.

Marc güldü ve biraz daha kola koydu. Ardından kıvrık, ince dikiş iğnesini eline aldı.

En zor kısım beklemektir. İğne, kesiklerden daha fazla acıttı. Bakmadığım sürece çoğunlukla iyiydim. Öyle bile olsa, birkaç dakika içinde iki bardağı da bitirmiştım ve Vic sağlam koluyla bardakları benim için tekrar doldurmak üzere odada ilerledi.

Çakırkeyiftik ve muhtemelen son derece acınası görünüyorduk. Alkol, hızlı metabolizmamız sayesinde etkisini çabucak yitirecekti ama acınası kısmın bir süre daha etkisini göstereceğine dair içimde bir his vardı. Ve yaraların kalacağına dair.

Sanki *onlardan* zaten yeteri kadar yokmuş gibi...

Marc uyuğumu diktığı, ayak bileklerimi ve kolumu temizleyip sardığı sırada, Ethan ve Painter akşam yemeğimizle geri dönmüşlerdi: beş büyük pizza, üç tane iki litrelik kola daha ve iki düzine donut.

Manx, yandaki odada yatağın ortasında uyuyor olsa da bağlantı kapıları açıkken bile Des'i bırakmayı reddetti. Bu yüzden pizza dolu bir kâğıt tabağı odasına götürdü. Geri kalanımız Vic ile Ethan'ın odasında yere yayıldık. Pizza kutuları açıldı, plastik bardaklar kola, buz veya viski karışımlarıyla doluydu. Absolut'un vanilyalı votkasıyla karıştırıp biraz daha kola içtim. Dan daha kolay içebileceğimi düşündüğü için bunu seçmişti. Haklıydı. Yutkunduğumda burnumu tıkarısam tadı vanilyalı kola gibiydi.

Kısmen.

"Pekâlâ, çocuk nasıl?" diye sordu Dan. Bir pizza dilimi, sivri kısmı önde olacak şekilde ağzına girmeye hazır duruyordu. "Dönüşüm geçirecek gibi mi?"

Başımı iki yana salladım. "Bunun hakkında konuşmuyor bile. Ve onu ne zaman zorlasak, kulaklığını takıp işitme duyusuna zarar verecek kadar müziğin sesini açıyor."

Vic, Ethan'a gülümseyip dolu ağzıyla konuştu. "Michael ona o lanet şeyi hiç vermemiş olman gerektiğini söylüyor."

"Her neyse." Ethan pizzasının kenarını yarısı boşalmış pizza kutusuna fırlatıp başka bir dilim aldı. "Dönüşüm geçirmek veya dönüşüm hakkında konuşmak istemediği için müziğinin sesini açmıyor. Genç kız olduğu için açıyor. Ve ona yedi gün yirmi dört saat ezberden okuduğunuz psikoloji saçmalıklarını daha fazla dinlemek istemediği için."

"Psikoloji saçmalıkları anlatmıyor, onu sağlıklı tutmaya çalışıyoruz." Bardağımdan yudumlayarak ısrar ettim. "Ama haklısın. Michael saçmalıyor." Ağabeyim gülümseyince devam ettim. "Yapabileceği en normal gençlik aktivitesi o MP3 çaları dinlemek. Pekâlâ, hem o hem de büyüklerinin tavsiyelerine aldırış etmemek."

"Sen daha iyi bilirsin."

"Hadi oradan," diye çıktım. Ama Ethan kesinlikle haklıydı. Yakın zamanda işleri kuşak farkının diğer tarafından görmeye başlamıştım ve yetişkin taraftaki görüntü *berbattı*.

Dan başka bir pizza dilimine uzanarak, "En son dönüşümünden bu yana ne kadar zaman geçti?" diye sordu.

"İki aydan fazla."

Kaşlarını çatı. "Birinin bu kadar uzun zaman dönüşüm geçirmediği oldu mu?"

Hafızamı yokladım ama Marc başını iki yana sallarken aklıma hiçbir şey gelmemişti. "Bildiğim kadarıyla yok."

"Bilemem." Ethan sırttı. "Hayvani dürtülerini reddedebilen biri değilim."

Muhtemelen bundan daha doğru bir söz duyamazdım.

Ağzım pizzayla doluyken, "Lafı açılmışken, şu pusu işinin ne olduğuna dair bir fikri olan var mı?" diye sordum. "Buna benzer bir şey hiç görmemiştim. Zeke Radley ve kendi *Gurur* sürüsünde bile." Tekrar bardağı kaldırdım ve bu sefer daha fazla içtim. Alkol etkisini

gösterdiği için oldukça fazla gevşemiştim ve etkisi devam ederken çakörkeyifliğimin tadını çıkarmaya kararlıyım. "Serserilerin çoğunlukla tek başına takıldığını düşünürdüm."

Bütün gözler yerli *uzmanımızın* doğrulaması için ona dönerken Painter doğruldu. "Evet, çoğunlukla. Ama herkes gibi serseriler de iyi bir nedenleri olursa bir araya gelirler."

"Ortak bir düşman gibi mi?" diye sordum karnımdaki kasılla hissini göz ardı etmeye çalışarak. Nasıl o ortak düşman haline gelmiştik?

"Evet. Veya bilmek istedikleri bir şey vardır." Yanakları kızardı. "Nasıl dövüüleceğini öğrenmek gibi. Kendi başlarının çaresine bakmak için, anlıyorsunuz ya? Marc'ın bana öğrettiği gibi."

Marc çok iyi bir eğitmen; himayesindeki adamın bu geceki gösterisi de bunun göstergesiydi. Painter elinde bir çekiç varken çok yetenekliydi.

"Pekâlâ, dövüştüğümüz erkek kedilerden tanıdığın var mıydı?" diye sordu Vic. Yüz ifadesi yeterince sevimli olmasına rağmen sesindeki hafif gerginliği duymuştum.

"Arkadaş olarak tanıımıyordum." Dan bir lokma daha ısırdı ama sonra sorunun arkasındaki düşüncüyü anladığında çiğnemeyi bıraktı. Yutkundu. "Olanlarla *hiçbir* alakam yok. Sizinle *birlikte* dövüştüm, çocuklar."

Evet, dövüşmüş ve kazanma şansımızı oldukça artırmıştı. Ve kolaylıkla öldürülebilirdi de.

Ama Marc'ın bakışları sertleşmişti ve yüz ifadesi otelin ısıtmasına ve alkolün sebep olduğu sıcaklık hissine rağmen kollarımdaki tüyleri diken diken etti. "Dan, bu gece buraya geleceğimizi kimseye söyledin mi?" Ses tonu derin ve korkunç bir hal almıştı, kimse artık bir şey yemiyordu.

Painter gözleri fal taşı gibi açık bir halde başını iki yana salladı. "Sadece Ben'e. Gurur politikası konularına ilgi duyuyor ve sizinle tanışmak istedi. Sizinle tanıştıracagını söylemiştim. Ama hiç gelmedi."

"Lanet olsun, Dan!" Marc ışıık hızında ayağa kalktı. Akıcı hareketlerle açılmamış bir kola şişesini tekmeleyip odanın karşısına gönderdi. Şişe kapıya çarpıp yere düştü. "Bizi ellerimiz bağlı, ağzımızda birer tıkaçla teslim etsen de olurmuş. Bize senin yüzünden pusu kuruldu!"

Dört

Painter'ın yüzü kızardı ve başını hararetle iki yana salladı. "Bu gece Ben orada yoktu." Serseri kararsızca ayağa kalkıp bir insanın bile anlayabileceği bir içgüdüyle geri çekilip Marc'tan uzaklaştı. "Dövüş-tüğümüz erkek kedilerle birlikte değildi."

Biz izlediğimiz sırada yavaş yavaş Dan'in üstüne yürüyerek, "Ama bu, radyatör borumu kesmediği veya nerede olacağımızı kimseye söylemediği anlamına gelmez," diye hırladı Marc. "Bir şeyi anlamaman gerekiyor, Dan. Ağzını ne zaman kapaman gerektiğini öğrenmezsen asla bir Gurur kedisi olamazsın!" Bunu dedikten sonra Painter'ı kolundan yakalayıp oda kapısını yerinden sökercesine açtı ve Dan'i otoparka doğru itti.

Kapı kapanmadan önce, Dan'in kaldırımda tökezleyip denge-sini bulmak için cipin tepesine tutunduğunu gördüm. Kapı yüzüne kapandığında elinde yarım dilim Supreme'le şaşkın ve yılbaşı zamanındaki bir öksüz kadar üzgün görünüyordu.

Marc kapıyı kilitleyip halının üstünden ağır ağır bize gelirken, "Dışarıda başına bir şey gelir mi?" diye sordum.

"Kimin umurunda." Marc yanıma, yere oturup bacaklarını altına aldı. Ama kapıya attığı bakış tereddüdünü ortaya çıkardı. Painter arkadaşaydı ve bize kastlı bir şekilde ihanet etmediği barizdi.

"Pekâlâ, sanırım bu serserilerin Dan silahını kullanana kadar neden ona saldırmadıklarım açıklıyor." Ethan elinin tersiyle ağzının kenarındaki pizza sosunu sildi. "Bilgi kaynakları oymuş."

"Evet ama Dan silahını kullandı ve kasıtlı olarak onlara bilgi de vermedi," diye ısrar ettim. "Bizimle birlikte dövüştü ve eğer serseriler onu gelecekte tekrar kullanmak için sağ bırakılırsa bile *artık* bırakmazlar. Ve muhtemelen hâlâ dışarıdalar..." Sözümlü Marc'a yöneltip cümlemleri yarıda bıraktım.

"Ona bir şey olmaz." Marc bir pizza dilimi daha alıp ısırdı ve yuttuğunda tekrar konuştu. "Ondan kurtulmak bu kadar kolay olsaydı, bunu haftalar önce yapardım. Şu anda muhtemelen resepsiyondadır ve yanımızdaki odayı kiraliyordu."

Yemeğin kalanında Marc ve çocuklar iki aydan fazla süren özlemi giderdiler. Akşam yemeğinden sonra Man'xi kontrol ettim ve bebekle birlikte kıvrılıp uyuduğunu gördüm. Her ikisinin üstünde de kıyafetleri vardı ve yatağın yanında, yerde pizza kenarlarının yığıldığı kâğıt bir tabak duruyordu. Boş yataktan bir battaniye alıp üstlerini örttüm ve geri dönerken de bağlantı kapısını kapadım.

Ethan ve Vic uzaktan kumanda için kavga etmeye başlamışlardı bile. Bu yüzden Marc ceketimi ve yırtık pantolonumu giymeme yardım etti ve yarısı dolu pizza kutusunu alıp odamıza gitti.

Kapı ocak ayının ayazını keserek arkamdan kapandı ve Marc'ın elleri tenimin açıkta olduğu her yerde dolaşarak beni ısıtmaya başladı. Ardından kapalı yerlerimi de açmaya başladı.

Pizza kutusu elimden masanın üstüne düştü. Marc'ın parmakları kollarımın altına kayarak ceketini nazikçe kollarımdan ve sargı beziyle sarılı ısırk izlerinden aşağı indirdi. Ceketim yere düştü, üstünden geçtim. Bütün ağırlığımı yaralı bacağıma verdiğimde yüzümü buruşturdum, neredeyse düşüyordum.

Marc beni yakalayıp kaldırdı. Bacaklarımı kalçalarına sardım ve yırtık, kan lekeli tişörtünü önce bir kolundan, sonra diğerinden çıkarırken beni sırtımdan önce bir eliyle, sonra da ikisiyle destekledi. Tişörtü yere düştü. Köprücük kemiğinden hafifçe ısırıldım. Dört adım sonra beni yatağın kenarına koydu ve mahvolmuş pantolonumu çekmesine izin verdim. Atletimi başımdan geçirip kıvrılarak iç çamaşırımı çıkarırken hızlıca beni takip ederek o da soyundu.

Ve nihayet, aylar süren ayrılıktan sonra yalnızdık. Aramızda hatıralardan ve arzudan başka hiçbir şey yoktu...

İlerleyen saatlerde kapiya uzak yatağın üstünde, Marc'ın yanında uzanıyordum. Sağ dirseğimden destek almıştım ve çenem elime dayalıydı. Her yerim yara bere içindeydi ve dövüşten sonra tüm vücudum ağrıyordu ama sahip olduğumuz kısıtlı zamanda Marc'a odaklanmaya kararlı bir şekilde duyduğum rahatsızlığı bir kenara ittim.

"Bundan nefret ediyorsun, değil mi?" Sol işaret parmağım, on beş yıl önce annesini öldüren kedi adamın ona virüs bulaşmasına neden olup Marc'ı hayatımıza getiren ve çoktan iyileşmiş pençe izlerinin üstünde gezindi. Marc öksüz kaldığı ve virüsü bölgemizde kapıldığı için ailem kendisini sorumlu hissetmişti. Bu yüzden kedi tırmığı hastalığı sırasında annem ona bakmış ve ardından da babam onu bir Gurur sürüsüne kabul edilen ilk ve tek serseri konumuna getirmişti.

"Neden nefret ediyorum?" Göğsü aldığı her nefesle elimin altında yükselip alçalıyordu. Birbirine karışmış kokularımız hemen hemen fiziksel bir varlık gibi etrafımı sarıyordu. Yanında olmak bile mest ediciydi ama sadece geçici bir süre için yanımda olacağını bilmek gerçek anlamda mutluluk duymama engel oluyordu.

Parmakların karnındaki sert kasların üstünde dolaştı. “Burada yaşamaktan. İnsanlarla çevrili olmaktan.”

Babam ikimiz arasında bir tercih yapmaya zorlanana kadar Marc hayatının yarısını –kedi adam hayatınınsa tamamını– bizimle birlikte geçirmişti. Duruşmamdaki muhtemel cezam olan idamı bertaraf eden gizli bir anlaşma sonucunda sürgün edilmişti.

Gönüllü olarak gitmişti. Bensiz yaşamak anlamına gelse bile, hayatımı tehlikeye atacak hiçbir şey yapmazdı. Ama bu, beklediğimiz kadar zorlu bir süreçti. Marc tırmalandığından beri insanların arasına yaşamamıştı ve doğrusu bir insan olarak düşünmeyi de bırakmıştı. İnsanlarla nasıl ilişki kurulacağını artık bilmiyordu ve insanların dünyasında doğduğunu düşünenecek olursak bu bir Gurur kedisine kıyasla onun için muhtemelen daha sinir bozucuydu.

Bir şey düşünüyormuşçasına başını yavaşça iki yana salladı. “Nefret etmiyorum. Değiştiremeyeceğin bir şeyden nefret etmenin bir faydası yok.”

“Ne kadar Zen’vari bir düşünce.” Alışılmamış rahat tavrına şüpheyle gülümsedim çünkü bulunduğu yeri değiştirebilirdik. Babamın konseydeki yeri sağlama alındığı anda, Marc’ı Orta Güney Gurur bölgesine geri almak için ne gerekirse yapacaktım.

Ama bu süre içinde... “Dan Painter dışında arkadaş edinebilsen mi?”

Bana gülümsemek için başını çevirerek, “Arkadaşa ihtiyacım yok,” diye ısrar etti. “Sadece beni daha sık ziyaret etmene ihtiyacım var.”

Ne yazık ki ikimiz de bunun imkânsız olduğunu biliyorduk; özellikle de şimdi.

Babam, Marc’ı sürgün etmek zorunda bırakılınca görevini devralması için Ed Taylor’ın küçük oğlu ve Carissa’nın ağabeyi olan Brian Taylor’ı işe almıştı. Brian benden bir yaş küçüktü ve bu da onu babamın en genç adamı yapıyordu. Ama aynı zamanda çok hızlı

öğrenen birisiydi ve yeni liderini etkilemeye, erkek kedi dostlarının saygısını kazanmaya çok hevesliydi. Kısacası çocukta gerçekten potansiyel vardı.

Ama Marc’ın sahip olduğu tecrübenin hâlâ yakınından dahi geçmiyordu, bu yüzden teknik açıdan adam eksikliğimiz olmasa bile maksimum kapasitemizle çalışmıyorduk. Geçici olarak Marc’ın yokluğunda babamın sağ kolu olan Vic’le eşleştirilmiştim ve sürekli çalışıyorduk. *Sürekli*. Bölge sınırlarında devriye geziyor, arazi ihlali yapanları kovuyorduk, Marc ustalaştıktan ve Jace ile Vic de çabucak kavradıktan sonra kısmi dönüşümü dostumuz olan babamın adamlarına öğretmeye başlamıştım ve sahip olduğum her boş dakika Kaci’yle çalışıyordum.

Ama bu an bizimdi. *Bizim*.

“Şimdi buradayım.” Kendi kalp atışımla birlikte onunkini de duyabilmek için avucumu Marc’ın göğsüne koydum.

“Gerçekten de öyle...” Beni öpmek için uzandı ve nefis ağırlığı beni yatağa bastırduğunda iç geçirerek yastıklara sırtüstü uzandım. Dudakları çenemden boğazıma aşağısına inerken boynumu kaldırıp ellerimi gövdesinde dolaştırdım. Vücudundaki her bir sert yüzey bana kendi yüzüm kadar tanıdık geliyordu. Bütün yaralarını nasıl aldığını biliyordum ve çeşitli zamanlarda hepsinin tadına bakmıştım. Sağlam bacağıma etrafına sararken dizimle uyluğunu okşayarak, “Belki de fazladan bir gün işimize yarayabilir,” diye mırıldandım kulağına. “Geniş çaplı bir saldırı ve kesik bir radyatör borusu biraz gecikmeyi kesinlikle bir mazur gösterir...”

“Her nedense konseyin bunu bu şekilde göreceğinden şüpheliyim.” Sağ elini uyluğumun arkasından yukarı kaydırıp ve kalçamı kavrayıp nazikçe beni yatırdı.

“Konseyi *becer* gitsin...” diye fısıldadım. Sesimin yepyeni bir azzıyla boğuklaşmasına şaşırmamıştım. Bir seferlik oynamamız iki ay-

lık özlemin sızısını gidermeye yetmemişti. Bunun için çok ama çok daha fazlası gerekirdi...

Kapıya sertçe vurulmaya başlanması yaşadığımız an için soğuk su etkisi yarattı.

Marc iç geçirip pantolonunu aramak için kalkmadan önce bir an için ağırlığını üstüme verdi. Kapıya tekrar vurulmaya başlandığında, "Bekle!" diye homurdandı.

"İşinizi bölmeyeyim..." diye söylendi ağabeyim kapının öteki tarafından. "İkiniz yeniden kaynaşırken ben burada dikilip durayım da kıçım donsun. Acele etmenize gerek yok."

"Lanet olsun, Ethan!" İç çamaşırımı giydim. Yaralı bacağıma dikkat ederek dengemi sağlamak için şifonyerden tek elimle güç aldım, ardından atletimi başımdan geçirip aşağı çektişirdim. Marc pantolonunun fermuarını çekerken kapıya doğru sekmeye başlamıştım. İç geçirerek yatağın sonuna yerleşti ve devam etmem için eliyle işaret etti.

Zinciri yerinden çıkardım ve kilidi çevirdim. Kapıyı açtığımda ağabeyimin ellerini ocak ayının ayazı için fazla ince olan ceketinin içine sokup bana sırtıttığını gördüm. "Yemin ederim ikiniz kendinize hiç hâkim olamıyorsunuz. Hayvanlar gibisiniz."

"Pislik." Ama iyi bir neden olmaksızın bizi bölmeyeceğini bildiğimden ona gerçekten kin duyamıyordum. Kenara çekilip içeri girmesine izin vermeye çalıştım ama yeterince hızlı değildim. Ethan yatak odasının sıcaklığına girmek için bana sürünüp geçerken geriye doğru sendeledim. Ağırlığımı yaralı bacağıma bindi, dişlerimin arasından acıyla tıslarcasına nefes aldım ve parmak ucunda dans eden bir hipopotamın duruşuyla kalçamın üstüne düştüm.

Marc'ın arkamdaki yataktan kalktığını duyduğum sırada Ethan tekmesiyle kapıyı kapamış ve tek kolumdan beni kaldırmıştı bile. "Tebrikler, Bayan Zarafet." Sonra bakışları uyluğumdaki birbirine

paralel üç dikiş sırasına ve hâlâ ayak bileğimi çevreleyen sarğı bezine kaydığı sırada kaşlarını çatı. "Neden hâlâ dönüşüm geçirme-din? Şimdiye kadar yarı yarıya iyileşmiş olurdun."

"İyiyyim." Beni bir sandalyeye götürürken yanında sektim. "Ayrıca dönüşüm *geçireceğim*. Sadece... henüz fırsatımı bulamadım." Gizlice Marc'a bakıp gülümsedim. Kedi formuna dönüşmek, vücut kendisini parçalarına ayırıp başka bir formda tekrar bir araya getirirken iyileşme hızını birkaç gün kadar artırabilirdi. Ama yaralıyken dönüşmek kesinlikle hoş olmayan bir süreçti ve yapılacaklar listemde ilk sırada yer almıyordu. Özellikle Marc'ın varlığıyla kendimi memnun edebileceğim daha eğlenceli diğer şeyleri düşünecek olursak.

"Hı hı." Ethan sanki eleştirebilecek durumdaymış gibi gözle-rini devirdi ve ciddiyetle bizi izleyerek elçinin getirdiği mesajı bekley-n Marc'a döndü. "Jace ve Brian az önce kamyonetin arkasına se-kiz ölü kedi koydu ve baygın durumda olan yedi tane daha varmış."

Cesetleri endüstri tipi yakma fırınında yok edilmek üzere çift-lige geri götüreceklerdi. Bu, ölmüş çiftlik hayvanlarından kurtulmak için pek çok çiftçinin kullandığı türden bir fırındı, biz ise kamtlardan kurtulmak için kullanıyorduk. Fakat bir seferde hiç bu kadar çok or-tadan kaldırmamız gereken ceset olmamıştı.

Marc kaşlarını kaldırdı. "Sadece yedi baygın kedi mi? Çok daha fazlası kendi başına uzaklaşmış olmalı." Biz ayrıldıktan sonra iki ta-nesi daha ölmüştü.

"Sanırım haklısın. Kahretsin, ne kavgaydı ama."

"Lanet olası bir *tuzaktı*." Marc kendini karşımdaki sandalyeye bıraktı ve Absolut şişesini öne çekti. "Baban için çalıştığım on yıl içinde işbirliği yapmış bu kadar çok serseriye *bir kez olsun* görme-dim. Radley'nin çetesinin birkaç katıydı ve çok ciddiydiler."

Ethan pizza kutusunun kapağını açıp kalan en büyük dilimi eline aldı. "Yani sence Manx'in peşinde miydiler?"

Marc başıyla onaylamadan önce bana baktı. Şişenin kapağını çevirirken gözleri üstümde endişeli bir şekilde duraksadı. “Ve büyük olasılıkla Faythe’in de. Ayak bileğini gördün mü? İçlerinden biri dövüşün ortasında onu sürüklemeye çalıştı.”

Boğazımdan bir hırıltı yükseldi ve ellerim kucağımda yumruk halini aldı. Bu durum pek çok serseriyle yaşadığım klasik bir şeydi ve açkçası şu yakala ve götür işinden oldukça sıkılmaya başlamıştım.

Marc doğruca şişeden bir yudum aldı ve votkanın peşinden cila çekmekle uğraşmadı. “Demek istediğim, serbest bölgenin içinde iki dişi kedi birlikte ne sıklıkla seyahat eder ki? Cipin arkasına bir hedef tahtası asmış gibiydik.”

“Başka bir şansımız yoktu ki.” Soğuk pizzadan rastgele bir dilim aldım. “Manx uçamıyor ve serbest bölgeden geçmemek yolculuğu birkaç gün daha uzatırdı.” Ayrıca o şekilde Marc’i göremezdim.

“Biliyorum.” Marc iç geçirdi. “Jace ve Brian nerede?” Ethan lokmasını yuttu ve yarısı boşalmış iki litrelik kolanın kapağını açtı. “Bin cesetlik kamyonetin arkasındaki yük kısmını örtüyorlar.”

Bu da Jace’in beni ve Marc’i yarı çıplak halde görmek istemediğini gösteriyordu. Marc’a olan hislerimi –istemese de– kabul edebilirdi ama bunu şahsen görme aşamasında sınırı çekiyordu. Hepimiz bunu anlayışla karşılıyorduk.

Ethan kolanın kapağını kapayıp tuhaf bir şekilde ciddi olan bakışlarıyla bana baktı. “Senin yokluğunda annem Kaci’yi işbirliği yapmaya ikna edemiyor. Bu yüzden Jace’le birlikte kamyoneti geri götüreceğim ve Brian da sizinle devam edecek.” Cesetleri tekrar serbest bölgenin içinden geçirme riskine girmelerinin sebebi kuşkusuz buydu. “Tamam mı?”

“Tabii.” Kaci benim dışımda en çok Jace ve Ethan’layken kendisini rahat hissediyordu. Her nasılsa, harika ikizler onu her zaman gülmsetebiliyorlardı; kızcağzın hiç gücünün kalmadığına yemin ede-

bileceğim zamanlarda bile. “Kaci’ye onu yarın arayacağımı söyle. Ve lütfen dikkatli ol. Kamyonetin arkasında sekiz ceset varken polis sizi kenara çekse neler olur bir düşünsene!”

Ethan gülümsedi, yeşil gözleri parlıyordu. “Polisin kedi sever birisi olduğunu umalım.” Bir ısırk daha aldı ve ardından elindeki piz-zayı sallayarak konuştu. “Ama kimse bizi kenara çekmeyecek. Daha önce de arabada cesetler varken eve gitmiştik.”

Ne yazık ki.

Kapıya iki defa sertçe vuruldu. Ethan seslenirken hepimiz kapıya döndük. “İçeri gel, Jace. Bir şey yapmıyorlar. Şimdilik.”

İşte benim ağabeyim. Bay Hassas.

Jace kapıyı açıp içeri girdi, ardından hızlıca kapıyı kapadı ve kah-verengi kışlarını parlak mavi gözlerinin üstünde kaldırarak kapıya yaslandı. Gurur sürümüz içinde artık herhangi bir rütbesi olmamasına rağmen saygıyla önce Marc’i selamlayarak, “Hey, dışarıda hayat nasıl gidiyor?” dedi. Başka pek çok erkek kedi bunu yapmazdı, özellikle de onun yerine Marc’i seçtiğimi düşünecek olursak. Ama Jace iyi bir adamdı. Başka türlü olsaydı babam zaten onu işe almazdı.

“Şikâyet edemem.” Marc, Jace’in elini çok hafif bir resmiyet be-lirtisiyle sıkmak için doğruldu. “Çiftlikte her şey yolunda mı?”

“Senin yokluğunda hiçbir şey aynı değil, adamım,” dedi Jace. Marc derin bir nefes alıp teşekkür edercesine başını salladığında gü-lümsedim.

“Teşekkürler.”

Bu cümlelerin Marc için ne çok şey ifade ettiğini herkesten daha iyi biliyordum ve bu yüzden Jace’i öpebilirdim; tabii bu, durumu son derecede kötüleştirmeyecek olsaydı.

Nihayet Jace’in gözleri beni buldu ve öne doğru adım attığı sırada yüzünü endişe kapladı. “Baban yaralandığını söylememiştin.”

"Henüz kimsenin ona söylediğini sanmıyorum." Yaralarımı dokunmaktan kaçınmak için sandalyemin koluna yapıştım. "Fakat ben iyiyim. Bir sefer dönüşüm geçirmek topallamamı düzeltecektir."

"Pekâlâ, kısa zamanda dönüşüm geçir o zaman," dedi ve söylediği şeyler yüzünden çenesi kasılmış bir halde Ethan'a döndü. "Hazır mısın?"

"Evet." Ethan koladan son bir yudum daha içip yolda yemek için bir dilim pizza aldı. "Dikkatli olun." Beni yukarı çekip sıkıca kucakladı. "Tek kızı güzelliği bozulmuş bir şekilde eve gelirse annem hiçbirimizi affetmez."

Fazla sert sıkımaya başlayınca bükülüp kıvrılarak kollarından çıktım. "Bu gecedен sonra eve geldiğim için bile minnet duymalı."

Kapıyı giderken hâlâ gülümseyen Ethan, "Bunu ona söylediğin sırada yanında olabilir miyim?" diye sordu.

"Evet, farklı bir şekilde söylemeyi düşünüyorum." Marc'ın koluna girip hoplayarak Ethan'ın peşinden gittim. "Ama gerçekten Kaci'ye iyi olduğumu söyler misin? Hepimiz iyiyiz. Ve birkaç gün içinde pasapalım evde olacağız."

"Söylerim." Ethan Jace'i takip ederek dışarı çıktı ve Vic'in cipi nin yanında park edilmiş babamın kamyonetinin olduğu yere gitti. "Annem akşam yemeğinden sonra Kaci'nin PS3 oynarken uyuya kaldığını söyledi."

Kapı çerçevesini sıkıca tutarken ani bir soğuk dalgasıyla titredim ve kaşlarımı çattım. "Geri döndüğümde onu dönüşüm geçirmeye ikna edeceğim. Öyle ya da böyle."

Jace motoru çalıştırdığında Ethan yolcu kapısını açtı. "Biliyorum." Jace babamın eski kamyonetini park alanından geri geri çıkarırken ağabeyim son kez gülümsedi. Ardından gittiler.

Kapıyı kapadım ve dönüp Marc'ın beni gözlerinde yepyeni bir ateşle izlediğini gördüm. Böylece bıraktığımız yerden devam ettik...

Altı saat sonra, cep telefonum karanlığın içinde çalmaya başladı. Doğrulduğum, gözlerimi kırptıştım ve Marc'ın üstünden uzanarak titreyip parlayan plastik nesneyi hayal meyal görerek komodine dokundum.

Uzanamıyordum, bu yüzden dirseğimi Marc'm göğsüne bastırarak kendimi kaldırdım. Homurdandı ve hemen gözlerini açtı. Yarah ayağım altımda kıvrılınca soluğum kesildi çünkü hâlâ dönüşüm geçirmek için fırsatım olmamıştı. Ama ardından parmaklarımı telefonu sardı ve ekrandaki ismi okumadan kapağını açıp ağırlığımı tekrar yatağa bıraktım.

"Faythe?" Arayan babamdı ve kesinlikle benden çok daha ayıktı. Bu büyük olasılıkla çok kötü bir işaretti.

"Saat sabahın beşi, babacığım." Marc tek gözünü ovuşturup dudaklarıyla, *ne olmuş*, diye sorduğunda omuzlarımı silktim.

Babam, "Saatin kaç olduğunu biliyorum," diye çıkışınca ses tonu beni anında ayılttı. "Ryan gitmiş."

Beş

Marc oturup komodinin üstündeki lambayı yaktığı sırada, “Ne?” dedim.

Kaci’nin dönüşüm geçirdiğini ya da Jace ile Ethan’ın cesetlerle birlikte eve sağ salım vardıklarını söylemesini beklemiştim. Ya da eve dönüş yolunda polisin onları çevirdiğini, tuhaf bir cinayet ve kanuna aykırı bir şekilde cesetleri ortadan kaldırma suçlarından tutuklandıklarını. Ama ortanca ve en az sevdiğim ağabeyim Ryan’ın bir Houdini³ numarası yapması haberine nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum. “Nasıl?”

“Gerçekten bilmiyorum. Yakma fırınıyla ilgilenmek için uyanıktım. Fenerin yedek pillerinden almak için bodruma indim ve Ryan yerinde yoktu. Kafesin kapısı ardına kadar açıktı ve kilit ortada yoktu.”

Lanet olsun. Ama kilidi neden alsın ki?

Ryan Amazon’daki liderlere satılmak üzere ben dâhil pek çok Amerikalı dişi kedinin kaçırılması planında ajan ve gardiyan olarak oynadığı rol yüzünden ceza olarak son altı buçuk ayı bodrumumuzdaki hücrede geçirmişti. Onu yakaladığımızda zayıf ve güçsüzdü. Ama esareti sırasında güneş ışığı, temiz hava ve antrenman eksikliğine rağmen annemin yemeklerini yiyerek daha sağlıklı hale gelmişti.

Yine de bu, nasıl kaçtığını açıklamıyordu. Kafes, gençlik çağlarındaki öfke ve korku dolu erkek kedilere dayanacak şekilde yapıldı.

³ Ma. ar asıllı illüzyonist. Hağlı durumda girdiği kilitle sandıklardan kurtulma numarasıyla ünlüdür. (Ç.N.)

mişti. Kilidi kendi başına kıramazdı ve parçalarına ayırmak için gerekli şeylere ulaşması da mümkün değildi.

Sinirlerim gerilmiş halde alnımı ovuştururken, “Ne kadar süredir kayıp olduğuna dair bir fikrimiz var mı?” diye sordum.

“Owen akşam yemeğini Ryan’a yedide indirdiğinde her şey yolundaydı. O yüzden son on saat içinde olmalı.” Sesindeki bitkinlik çok şey anlatıyordu ve bunun saatin erken olmasıyla veya uykusuzlukla pek alakası yoktu. Babamın bölge konseyindeki pozisyonu son zamanlarda pek sağlam değildi. Ryan’ın kaçışı gerçekten kaldıramayacağı bir darbe olmuştur. Malone bunu babamın yetersiz bir lider olduğuna dair fazladan bir kanıt olarak gösterecekti ki bu doğru değildi.

“Arkasında iz bırakmış mı?” Marc kestirdiğini muhtemelen unuttuğu kısa buklevlerinin içinde elini gezdirdi.

Babam hatırlı öteki ucunda iç geçirdi. “Evet ama pek yarar olmadı. Owen, Ryan’ı iki üç kilometre takip etti, ardından kıyafetlerini bulduğunda izi kaybetti. Görünen o ki Ryan dönüşüm geçirip ormana kaçmış.”

Kediler hayvanları köpekler gibi takip edemezdi ve aynı şey kedi adamları için de geçerliydi. Keskin koku duyumuzu yiyecek işe yarar bir şey bulmak ve karşımızdakinin kimliğini belirlemek için kullandık. Göz ve kulaklarımızı ise hareketli bir takip sırasında avı bulmak için. Ancak sadece tek bir kokuya bağlı olan eski bir izi takip etmek için gerekli içgüdümüz yoktu ve ormana girdiğinde Ryan hiç kuşkusuz her yere iz bırakarak yürümüştü; onu artık orada yakalayamadık. Bu da muhtemelen üçüncü ağabeyim Owen’ı çileden çıkarıyordu.

“O zaman bizim ne yapmamızı istiyorsun?” Marc’ın komodinün üstünden alıp uzattığı bir bardak sudan yudumladım.

“Yapabileceğiniz fazla bir şey yok.” Babamın sandalyesi gıcırda. Onu boş odaya gözlerini dikip mavi çizgili bornozuyla çalışmada oturduğunu kolaylıkla zihnimde canlandırabiliyordum. “Sa-

dece Marc’tan gözlerini ve kulaklarını açık tutmasını iste. Ryan’ın size doğru geldiğinden oldukça eminim.”

Çünkü çiftliğe en yakın serbest bölge Mississippi’ydi, yani Ryan için ulaşılması en kolay olardı. Teoride. Ne yazık ki artık sınırın kenarında oldukça kızgın serserilerden oluşan olağanüstü büyük bir grup olduğunu biliyorduk ve Ryan’ın Gurur kedisi kokusunu bir kere almaları onları muhtemelen tekrar harekete geçirecekti.

Ahmak ağabeyim kızarmış tavadan çıkıp lanet olası bir *volkan*ın içine atlamıştı. Gömeceğimiz bir sonraki cesedin annemin kalbini karabileceğine dair içimde ani ve kasvetli bir keskin duygu belirdi.

Marc yavaş yavaş nefesini bırakıp kaşlarını çatı. Ryan’la hazi-randan beri hiç konuşmamışlardı ve Marc resmî olarak artık babam için çalışmıyordu. Ama babama asla hayır demezdi. Telefonda bir metre uzakta dursa bile eski liderinin onu duyabileceğinin farkında olarak, “Onu arayacağım,” dedi.

“Teşekkürler.” Babam bize biraz uyumamızı emrettikten sonra telefonu kapadı.

Uyumadık.

Tuzaktan, yaralardan ve Ryan’ın kaçışından sonra uyumak zaman kaybı gibi gözükmüştü. Özellikle de Marc’la birlikte geçireceğimiz sayılı saatimiz kaldığını düşünecek olursak. Böylece şafaktan önceki saatleri daha farklı ve daha güzel bir şekilde değerlendirdik.

Günün ilk ışıkları motelin soluk perdeleri arasından görülmeye başladığında, gözlerimi sımsıkı kapayıp bunu görmezsem gerçek olmayacağını umdum. Ama sabahı görmezden gelmek mümkün değildi.

Marc iç geçirip kulağımın tam altından çenemi öptü. “Aç mısın?”

Yastığa dayalı başımı iki yana salladım ama Marc sadece bana güldü ve üstümüzdeki örtüyü açtı. Kedi adamlar *her zaman* açtılar.

"Ben kahvaltılık bir şeyler getirirken sen de dönüşüm geçir istersen. Sonra bacağına bir kez daha bakarım."

"Ah, pekâlâ." Yemek almaktan vazgeçmesi için onu cezbetme umuduyla çıplak bir halde yatakta doğruldum. Şansım yoktu. Gözleri benden ayrılmadı ama vücudu uzaklaştı. On dakika sonra düş almış, giyinmiş ve sofağın karşısındaki IHOP'a⁴ doğru yola koyulmuştu bile.

Yalnız kaldığımda dönmek için yere diz çöktüm.

Her zamanki dönüşüm acısı bacağımda, şiddetli bir acıyla yarıp zonklayan uyuğumdaki etin üstünde yoğunlaştı. Derim çekilip gerildi ve birkaç saniye için dikişlerin patlayacağından endişe ettim. Ama dönüşümüm tamamlandığında bacağım çok daha iyiydi. Hâlâ hassastı ama tamamen iş görür durumdaydı.

Kalçam yukarıda, kuyruğum havada tembelce salınırken ön patilerimi uzatıp gerindim. Ardından doğruldum ve düzgün bir şekilde yatana kadar sol omzumdaki tüyleri yaladım. Daha önce hiç bir otel odasında kedi formundayken bulunmamıştım. Kedi duyularım her şey farklı görünüyor ve kokuyordu ki bunun çok güzel bir şey olduğunu söyleyemedim.

İnsan formundayken, bizden önce odayı kullanan kişilerin bıraktığı izlerden bihaberdim ama bir kedi olarak yabancıların odada bıraktığı ekşimiş ter, bayat kahve, bozulmuş yemek ve banyonun bir köşesindeki deniz mahsulü esanslı kustumuk kokusuna aldırış etmem mümkün değildi. Burnuma gelecek kokulardan korkarak yatağa fazla yaklaşımdan çekindim.

Kedi formunda geçirdiğim beş dakika yeterli gelmişti. Tekrar insan halime dönüştüm, duşa girdim ve kendi şampuanımı getirdiğim için mutluluk duydum. Zihninden diğer kokuları silip atmada yardımcı olacak, tanıdık bir kokuydu.

Saçlarımı kuruttuğum sırada ayak bileklerimi saran soğuk hava akımı sayesinde Marc'ın geri döndüğünü anladım. Pastırma, yumurta, akcağaç şurubu ve meyve kokularından Marc'ın neredeyse bütün IHOP menüsünü sipariş ettiğini anladım. Cep telefonu çaldığı sırada ilk krepimi yiyordum.

Marc elini sağ cebine daldırıp ilk kez gördüğüm cep telefonunu çıkardı. Yeni iş, yeni ev ve babam artık faturasını ödemediğinden, yeni bir telefon. Her şey değişmişti.

"Baban," dedi ekrana baktıktan sonra ve telefonu açtı. "Selam Greg, senin için ne yapabilirim?" Sanki hâlâ babam için çalışıyormuş gibiydi.

"Bu sabah Bert Di Carlo'yla konuşup dün geceki tuzağı bildirdim. Vic ve Faythe yaralı olduğu için," Ethan ve Jace besbelli durumunu bildirmişlerdi, "planladığımızdan biraz daha uzun bir süre için heyete eşlik edersen Bert'le bu gezi konusunda kendimizi çok daha rahat hissedeceğiz. Birmingham'a kadar gitme iznin var. Tabii eğer ilgileniyorsan."

Marc gülümseyip bana baktı. "Elbette ilgileniyorum."

"İyi." Babamın konuşmanın sonunun geldiğini işaret edercesine başını salladığını canlandırdım zihnimde. "Telefonu Faythe'e ver, lütfen."

Marc telefonu bana verdi. Plastik bir çatallı sosise batırırken hâlâ gülümsüyordu. Ben de bir ahmak gibi gülümsüyordum. Heyetin geri kalanıyla birlikte Vic'in arabasına sıkışacak bile olsak, Marc'la geçireceğimiz fazladan birkaç saatin düşüncesiyle heyecanlanmıştım.

"Merhaba, babacığım." Bir dilim pastırmayı şurubun içine batırıp ısırıp ve kulağının dibinde çiğnememek için ahizeyi elimle kapadım.

"Bacağın nasıl?"

4 Amerika'da yer alan ve kahvaltı servisleriyle meşhur bir restoran zinciri. (ç.n.)

“İyi. Sadece sağ dizimin yukarısında üç kesik ve ayak bileğimin etrafında ısıruk izleri var. Bu sabah dönüşüm geçirdim ve yaralar oldukça iyi bir şekilde kapandı. Topallamıyorum bile.”

“Ethan kendi başının çaresine çok iyi baktığın söyledi. Tabii dediklerini kendi sözcüklerimle sana aktarıyorum.”

Gülümseyip çatalımı patateslerime batırdım. Bu övgüye itiraz etmek isteyeceğimden çok daha fazla sevinmiştim. “O da öyle. Bal-tayı çok iyi kullanıyor.”

Babam kıkırdadı. “Bert’ün yanma varığında beni ara.”

“Ararım.”

Babam hoşça kal diyerek telefonu kapadı ve ben de gülümseyerek telefonu Marc’a geri verdim.

Yirmi dakika sonra yoldaydık. Arabayı Vic kullanıyordu, Brian sağ tarafa geçmişti, Manx ve bebek ise orta sıradaydı. Marc ve ben arkada oturuyorduk; kolu belimdeydi, başımsa omzuna dayalıydı. Kokusu ve sıcaklığı, etrafımızdaki kişilere rağmen beni huzurlu bir trans haline geçirdi. Vic dikiz aynasından bize bakıp ön taraftan konuştuğunda uyumak üzereydim.

“Marc baksana, arkamızdaki Painter’ın arabası değil mi?”

Marc’la birlikte ben de bakmak için döndüm. Gerçekten de oradaydı; ön tamponunda yumruk büyüklüğünde bir göçüğü olan kirli beyaz bir Dodge Daytona.

Marc kaşlarını çatı. “Ondan kurtulmanın o kadar kolay olmadığım sana söylemiştim.”

“Ne yapayım?”

“Hiçbir şey. Bırak bizi takip etsin.” Marc’ın çenesindeki kaslar sinirle kasıldı. “Zaten Birmingham’dan dönerken bir araca ihtiyacım olacak.”

Yolculuğun geri kalanı neyse ki olaysız geçti. Verdiğimiz birkaç ihtiyaç ve emzirme molasına rağmen, Birmingham’ın birkaç kilometre güneyinde otobanın dışındaki bir Shell istasyonuna çektiğimizde kış güneşi tam üzerimizdeydi. Vic benzin koyarken kendimi Marc’a veda etmeye zorladım.

Beni serbest bölgeden arabayla geri götürmesini planlamıştık, çocuklar ise duruşma süresince Manx’le kalacaklardı ama önceki gün kurulan tuzaktan sonra babam Mississippi’den yapılacak bir başka yolculuğu onaylamayacaktı. Bu yüzden uçakla geri dönecektim.

“Sonsuza kadar sürmeyecek,” diye ısrar etti Marc yumuşak bir ses tonuyla. Ama bana öyle geliyordu.

Elim göğsünde oyalandı, onun kolları ise belimdeydi ve ancak Dan Painter arabasını bozuk motor sesiyle arkamıza yanaştırdığında Marc alnımı alnıma değdirdi. Fısıldayarak veda edip beni öpti. Ar-dından Vic’in arabasının yolcu kapısını açtı, beni nazıkçe koltuğa itti ve kapıyı kapadı.

Pencereyi indirip Marc’tan bir öpücük daha çaldım; ardından gülümsedi ve dönüp uzaklaştı.

Bir kolu arabasının penceresinden sarkan Painter, “Arabaya ihtiyacın var mı?” diye sordu.

Marc kaşlarını çatı. “Bundan sonra karşılaşmamızın muhtemel olduğu gelecekteki düşmanlarımıza yerimizi bildirme konusunda kendini tutabileceğini düşünüyor musun?”

“Dostum, bunun bir kaza olduğunu sana söyledim. Bir pisliğin ekibini toplayıp olanca gücüyle üstünüze geleceğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Ne istiyorsun, resmî bir özür mü?”

Arabanın etrafından ağır ağır yürüyerek, “Bir parça sessizlik yeterli olur,” diye çıktı Marc. Vic tam mağazadan çıkarken kapıyı açıp koltuğa geçti. Marc ona el sallayıp Dan’e döndü. “Birisi senin

kokunu almadan önce gidelim buradan. Kimse serbest bölgeden ayrılmam için sana izin vermedi.”

Böylece Dan gaza bastı ve motorun çıkardığı gürültü içinde park alanından çıkıp tekrar otobana girdiler.

Yolculuğun geri kalanı daha az keyifli ama huzurlu bir şekilde durgundu. Ve Des’in yüksek sesli agulamaları olmasa, önceki gece kaçırdığım uykuya dalabilirdim. Ama Atlanta ufuk çizgisinde belirdiğinde Manx huzursuzlanmaya başladı. Ayağını sallıyor, tırnaklarını kol dayama yerine vuruyordu. Pencereden dışarı bakıyor ve Des minik, pembe yumruklarını havada sallayıp yaygara kopardığında onu duymuyor gibi gözüküyordu.

“Manx, sen iyi misin?” Koltuğa abanıp çenemi kavuşturduğum kollarımın üstüne koydum.

Gözlerini pencereden hiç ayırmadı. “Burası Atlanta mı?”

“Evet. Şu büyük yuvarlak binayı görüyor musun? Bu bir otel. Bir keresinde orada Sara’yla kalmıştım. Liseden mezun olduğunda annesi bizi hafta sonu için şehir merkezine...” Vic’in beni dikiz ay nasından seyrettiğini gördüğümde sustum. Gözlerinden acı ve özlem akıyordu.

Tek kız kardeşi Sara Di Carlo, Ryan’ın arkadaşlık etmeye başladığı orman kedisi tarafından yedi ay önce tecavüze uğramış ve öldürülmüştü. Günler sonra Sara’nın katillerini yakalama girişimimiz sırasında en genç erkek kardeşi Anthony de ölmüştü.

Di Carlo ailesinin yaraları hâlâ tazeydi ve trajedi burada bitmiyordu. Nesli devam ettirecek bir dişi kedileri ve torunları olmadılarından, aileleri Vic ve erkek kardeşleriyle sona erecekti. En sonunda da bölgelerinin kontrolünü kaybedeceklerdi.

Babamın eğer her iki taraf da isterse –ve Manx duruşmasından sağ çıkarsa– Manx’in Güney Doğu Gurur bölgesine katılmasını ummasının sebebi buydu. Elbette asla Sara’nın yerine geçemezdi. Ama

Di Carlo’ların bölgelerinde tutunmalarına yardım edebilirdi. Geleceklerini yeniden kazanmalarına yardımcı olabilirdi. Eğer Manx isterse.

Ama Manx o anda Georgia’da olmaktan çok da mutlu gözüküyordu.

“Öyleyse yaklaştık mı?” diye sordu. Çenesinin titrediğini gördüğümü düşündüm.

Manx hayatım boyunca tanıdığım en sağlam dişi kedilerden biriydi. Bir keresinde liderleri tek başına hizaya sokmuş ve birkaç ay önce hayatımı kurtaran annemden bile daha güçlüydü. Benden çok ama çok daha güçlüydü. Ve belki de hayatının her gününü ailesine istemeden neler yaptığını bilerek geçiren Kaci’den bile daha güçlüydü. Manx kaçırılmadan, korkunç dayaklardan, kuyruğunu kaybetmekten, art arda gelen tecavüzlerden ve iki erkek bebeğinin cinayetinden sağ çıkmıştı. Her zamankinden çok daha güçlü ve çocuklarının hem babası hem de katili olan pisliği yakalamaya kararlı bir şekilde bu olayların üstesinden gelmişti.

Ama artık Luiz ölmüştü ve Manx birkaç cinayetten yargılanıyordu. Eğer suçlu bulunur ve ölümlü cezasına çarptırılırsa onu kurtarmak uğruna dövuştüğü oğlu, annesini hiçbir zaman tanıyamayacaktı.

İşkence dolu yılların, kaçma ve mücadeleyle geçen ayların ardından Manx şimdi korkuyordu. Ve bu beni çok üzüyordu.

“Yaklaşık altmış kilometre daha var.” Vic yaralı kolunu sertçe esnetti. Boşta kalan eli hâlâ direksiyonun üstündeydi. “Annem sen ve Des için misafir odasını ayarladı. Sara’nın eski bebek karyolasını bile çıkardı. Çok eski ve sanırım pembe ama uyumak için rahat bir yer olacak.”

Di Carlo’ların uzun ve dönemeçli araba yoluna park ettiğimizde güneş ufukta henüz kaybolmuştu. İleride, belirli aralıklarla yerleştirilmiş projektorler ile güzel ve eski İtalyan tarzı evleri aydınlatılmaktaydı.

Vic'in ailesi Georgia'nın dışındaki Canton'da, Vic daha yeni yürümeye başladığı zamanlarda aldıkları evde yaşıyordu ve o zamandan beri evi de yeniliyorlardı. Evleri üzerine siyah jaluzili pencereler çizilmiş büyük, beyaz çerçeveli bir kutuya benziyordu ve kırmızı tuğlalı dört bacayla taçlandırılmıştı. Cip çakıl taşlı yola girdiğinde farlar sütunlar ve yaprakları yaz kış dökülmeyen süs çalılılarıyla kaplı kemrerlerle çevrelenmiş gösterişli bir sundurmayı aydınlatı.

Mülk yazları yeşil, ocağın ortasında ise kahverengi ve üzerine bastıkça çığırdayan geniş ve düz bir arazinin ortasındaydı.

Evin arkasında geniş, evden bağımsız inşa edilmiş ve üstünde daha önceleri hizmetçilerin kaldığı bir garaj vardı. Ama Di Carlo'lar garajı çok önce birleştirmiş ve bütün binayı bir daireye çevirmişlerdi. Şimdi orada liderin adamları kalıyordu.

Dairenin ilerisinde birkaç dönümlük bir ormandan oluşan özel arazi vardı. Kedi adamlardan oluşan her büyük topluluk için bu bir gereklilikti. Burası onların etraflarını saran insanlar tarafından rahatsız edilmeden koşma, oynama ve avlanma yeriydi.

Duruşma ertesi sabah başlayacağından araba yolunun dolu olmasını, arabaların arka tarafta bile sıra sıra park edilmiş olmasını beklemiştim. Ama arahamızın önünde sadece üç araç vardı. Büyük ihtimalle hepsi Vic'in ailesine aitti. "Herkes nerede?" diye sordum arabanın kapısını açarak. Güneş battıktan sonra sıcaklık düşmüştü, ceketimi sıkıca vücuduma sardım ve deri cekete rağmen titredim.

Vic arabadan çıktı, çizmeleri çakalları eziyordu. "Çocuklar arka tarafa park eder. Şimdi muhtemelen dairelerinde saklamıyorlardır."

Bunu kolayca anlayabiliyordum. Geniş çaplı lider toplantıları beni de gererdi.

"Annem ve babam burada." Vic eve en yakın park etmiş iki arabaya baktı. "Ama şunu tanımıyorum." Başıyla arkasına park ettiği miz bej renkli sedanı işaret etti.

Arka camının köşesindeki çıkartmayı okumak için eğildim. "Kiralık araç. Michael gelmiş olmalı." *Tanrı'ya şükür.* Yalnızca birkaç saat için bile olsa ailemi temsil eden tek kişi olmak istemiyordum. Konuşmadan önce düşünme kısmında ne kadar gelişme göstermiş olursam olayım, mümkün olan en kötü zamanlarda hâlâ dilim sürçebiliyordu. Ayrıca liderlerden Gardner ve Mitchell, Orta Güney Gurus sürüsüne karşı zaten *yeterince* öfkeliydi.

Zihnimi ya da yüz ifademi okumuş gibi, "Babam bütün liderlerin kendilerine kasabada oda tuttuklarını söyledi. Bu yüzden yarın sabaha kadar muhtemelen ortaya çıkmayacaklardır," dedi Vic.

"Ah." *İyi.*

Brian aracın arkasında valizleri yere yığıyordu. Ceketimin fermuarını çekip iki valiz kaptım ve Vic'in arından kaldırıma çıkıp peşinden eve gittim. Kapı gıcırdayarak açılıp kot pantolon ve siyah bluz giymiş minyon bir kadın verandada görüldüğünde yolun yarısında'ydk.

"Victor!" Donna Di Carlo merdivenlerden hızla inip oğluna sarılmak için parmak ucunda yükseldi. İnce gömleğinin içinden anında geçmiş olması gereken soğuşun ya da Vic'in taşıdığı çantaların farkında değildi. Son gördüğüme kıyasla daha yaşlı gözüküyordu. Yüzündeki çizgiler daha derin, saçları daha griydi. İki çocuğunu kaybetmek, muhtemelen katlanmak zorunda kaldığı en zor şeylerden biriydi ama Vic'in annesi güçlüydü; bunun kendisini öldürmesine izin vermemişti.

Bu açıdan bana Manx'i hatırlatıyordu.

"Ziyaret etmen için neden illa bir trajedi olması gerekiyor? Bir kez olsun seni hiçbir sorun yokken görmek isterdim. Sadece eve gelip, 'Anne, seni seviyorum,' dediğini."

"Anne, seni seviyorum." Vic sırtı ama mutlu yüz ifadesinin altında acı vardı. Ailesini Sara ve Anthony'nin cenazelerinden beri gör-

memiştii ve onları uzun bir süre daha görmeyeceğini düşünmüştüm. Çünkü evde olmak onları hatırlamasına neden oluyordu.

“Böylesi daha iyi. Şimdi donmadan önce gidip çantaları antreye koy.” Vic kendisine söyleneni yaptı ve annesi şahin keskinliğindeki gözlerini bana çevirdi. “Faythe Sanders, bu kadar zayıf görünmeseydin seni görmenin ne hoş olduğunu söylerdim. Annen yapmayı bıraktı mı?”

“Hayır, hanımefendi ve ben de yemeyi bırakmadım.” Gülümsemi. “Ama iş başında çok kalori yakıyorum.”

“İş mi?” Ellerini incecik belinden iki yana genişleyen kalçalarına dayarken kafası bir an için karışmış gibi gözüktü. “Ah, evet. Babanın işlerinde çalışıyorsun. Genç bir kadın için pek münasip bir iş türü değil ama bir erkek gibi dövüşeceksen kesinlikle seni bir erkemeğin gibi besleyebilirim.” Gülümsemesi eleştirisini yumuşattı. “Haydi içeri gir. Birazdan koca bir tencere bamyah yahninin başına oturacağız. Bamyah yahnii seversin, değil mi?”

“Evet, hanımefendi.” Verandanın merdivenlerini çıkıp uzun ana koridora giderken onu takip ettim ve Vic ortadan kaybolmadan önce bıraktığı çantaların yanına kendi taşıdıklarını bıraktım.

“Bert, buraya gel ve merhaba de,” dedi çıkardığım ceketi alırken.

Ama Umberto Di Carlo gelmeden önce, arkamızdan yumuşak ayak sesleri geldi. Dönüp baktığımda Manx’in kapıda, battaniye sarılı bir kundağı göğsünde tutarken durduğunu gördüm. Gri gözleri kocaman açılmış; pürüzsüz, esmer yanakları soğuktan kıpkırmızı olmuştu.

“Pekâlâ, sen Mercedes olmalısın.” Bayan Di Carlo ellerini tekrar kalçalarına dayadı ve kendisinden en az on beş santim uzun Manx’i cüretkârcâ incelemek için öne çıktı. “Tanrım, ne güzelsin. Mesafelelerini korumaları için çocuklarını uyarmam gerekecek.”

Manx’in dokunulma korkusunu mu, yoksa bir seri katil olduğunu mu düşündüğünden emin değildim. Ne olursa olsun, selam-

lama şekli besbelli Manx’in beklediği türden değildi. Dişi kedi, Vic’in annesine gözlerini dikip baktı ve bebeğine daha sıkı sarıldı.

“Pekâlâ, bütün sıcak dışarı çıkarmadan önce içeri girin.” Bayan Di Carlo Manx’e içeriyi gösterdi, kapı kapanmadan önce Brian iki valiz daha taşıyarak içeri girdi. “Peki bu küçük beyefendi kim?” Bayan Di Carlo, bebeğin minicik vücudunda açıkta kalan tek yeri olan yüzüne bakmak için eğildi.

“Desiderio Carreño.” Manx’in gözleri bebeğine kayarken bakışları yumuşadı. “İlk kez bu sabah gülümsedi.”

“Gülümsedi demek!” Çocukla doğru dürüst tanışmamış olmasına rağmen haberdar açık bir şekilde heyecanlanan Bayan Di Carlo’nun gözleri parladı. “Pekâlâ, bu çok sevindirici. Evimize çok uzun zaman-
dır hiç bebek gelmemişti. Size odanızı göstereyim.”

Manx ve Brian ev sahibemizi ana merdivende takip ettiler, daha yeni gözden kaybolmuşlardı ki koridorun ilerisindeki bir kapı açılıp Umberto Di Carlo içeri girdi. Büyük, kahverengi gözleri beni gördüğü anda parlamaya başladı.

“Faythe! İçeri gir ve ısın. Ağabeyinle birlikte yemekten önce bir içki içecektik. Bize katıl!” Yanıtımı beklemeden döndü. Kemerli bir girişten geçip fazlasıyla mobilya, koyu renk ahşap ve kalm halılarla dolu bir odaya kadar onu takip ettim. Odanın ucunda kanepe ve sandalyelerin oluşturduğu rahat, samimi bir düzenlemenin karşısındaki kütükler taş bir şöminenin içinde yanıyor, sıcak görünümlü, ahşap kaplı duvarların üstüne hareketli gölgeler düşürüyordu.

İçeri girdiğimizde Michael ayağa kalktı. Gözleri beni bulduğu anda endişeyle kaşlarını çatı. “Babamız bana tuzaktan bahsetti. İyi misin?” Ben itiraz edemeden kolumu tuttu ve o sabah yeniden sarmakla uğraşmadığım yarı yarıya iyileşmiş ısırik izlerini ortaya çıkarmak için dikkatli bir şekilde tişörtün kolunu yukarı sıyırdı.

"İyiym. Hiçbirimiz ciddi bir şekilde yaralanmadık. Sayıca ne kadar üstün olduklarını düşünecek olursak bu bir mucize."

Michael heyecanı kaçırdığı için hem rahatlamış ve hem de kıskanmış görünüyordu.

Vic'in babası yeni yaralarına bakar bakmaz nazik bir şekilde "Otursana!" diye emretti. Köşedeki Amerikan bara gitmek için yürürken ayak sesleri odanın içinde gürledi. "Size ne hazırlayayım?"

"Viski?" Bert onaylarcasına başını sallarken Michael yanındaki kanepeye oturdu.

"Tıpkı baban gibi." Barın altından yarısı boş bir şişe Chivas Regal çıkardı ve iki kısa bardağa iki santim kadar doldurup bana baktı. "Faythe?"

"Ben almayayım, teşekkürler." Dün gece bütün aya yetecek kadar alkol almıştım.

Başıyla onayladı ve bir bardağı Michael'a uzatmak için yürüdü. Ardından karşımızdaki cansız, yeşil bir tona sahip kanepeye geçip kıvrımlı kola kalın elini yerleştirdi. "Pekâlâ, Lazy S'te işler nasıl?"

Çizmemin ucunu kırmızı-gri halıya sürerken, "Şu anda işler biraz gergin," diye itiraf ettim.

Michael boğazını temizledi. "Babamın desteğini ne kadar takdir ettiğini anlatamam, özellikle de böyle bir zamanda."

Di Carlo ciddi bir şekilde başını hafifçe yukarı aşağı salladı. Babamızı destekleme kararının o kadar kolayca alınmadığını görebiliyordum. "Konsey kötüleşecek Michael ve eğer birisi Calvin Malone'un karşısında durmazsa, durum sadece daha kötüye gidecek. Ama kararım bu sefer zafer kolayca kazanılmayacak."

"Değerli olan hiçbir şey hiçbir zaman kolay kazanılmamıştır." Michael bilgece kaşlarını çatı ve muhabbetin hızlı bir şekilde nahş

politika konularına döneceğini anladım. Mesajımı hemen iletmezsem şansımı kaçıracaktım.

"Bay Di Carlo..."

"Çocuğum, bana Bert de." Gülümseyip gizli bir sırı paylaşıyor-muşçasına öne eğildi. "Boyun dizimi geçmediği zamanlarda çıplak bir şekilde babanın ofisine fırtına gibi girdiğini görmüşlüğüm var. Bu bir şekilde arkadaş yapar bence."

Kızardım ama başımla onayladım. "Bert, babamın sana bahsetmemi istediği bir fikri var. Manx hakkında. Mercedes yani. Mahkemenin lehine karar vereceğini varsayarsak... Şey, o bütün ailesini kaybetti ve sen de kızım kaybettin..." Nasıl devam etmem gerektiği konusunda kararsız kalarak sustum. Bunları sesli söylemek kulağa Di Carlo ailesinin yapısını yeniden oluşturmaya çalışıyormuşum gibi geliyordu; burunumu kesinlikle işinin olmadığı bir yere sokmak gibi bir şeydi.

Ama Bert fikri benim yerine tamamladı. "Baban onun bizimle kalmasını isteyebileceğimizi mi düşündü?"

"Şey..." Bunu tam olarak o şekilde ifade etmezdim ama... "Evet. Manx'in herkesle anlaştığını varsayarsak. Ve tabii kalmak isterse"

Bert başıyla onaylayıp içkisinden yudumladı. "Benzer düşüncelerim olduğunu itiraf etmeliyim. Baban Manx'in işlediği suçların, yaşadığı ciddi fiziksel ve duygusal travmaların bir sonucu olduğuna dair bize güvence veriyor..."

"Hem de en kötüsünden," diye araya girdi Michael ciddiyetle.

"... ve artık tehlikeli olmadığı konusunda da. Düşüncelerine katılıyor musun?"

Keske bana bunu sormamış olsaydı. Ama elbette ki lider daha akıllı ve büyük olan ağabeyim yerine bana bakıyordu. Babamın birkaç tane sadık müttelikinden birisine karşı saçma sapan konuşmuyacaktım.

“Bay Di Carlo –Bert– Manx benim *hayal* bile edemeyeceğim şeylerden sağ çıktı. Yıllarca kendisini incitmeyen tek bir kişi ona dokunmadı. *Yıllarca*. Ve kurtulmasını sağlayan tek şey olan demir sertliğindeki hayatta kalma içgüdüğü onu şu erkek kedileri öldürmek için yönlendirdi. Ona dokundular. Kendisine veya doğmamış bebeğine zarar vereceklerini düşündü. Bu yüzden kendisini korudu. Önce o saldırarak.”

Ardından biraz duraksadım ama ne kadar dürüst olduğumu görmesi için en sonunda öne eğildim. “Bunun tekrar olması mümkün mü? Evet. Ne yazık ki bence mümkün. Kendisini tehlikede hissederse nefsi müdafaa için saldıracağım düşünüyorum. Ya da bebeğini korumak için. Ama bizimle dört aydır beraber ve kimseye elini kaldırmışlığı dahi yok. Bence ailenize ve burada ona kimsenin zarar vermek niyetinde olmadığı fikrine alışması için ona bir şans verirsiniz en sonunda yola gelecektir. Normal bir hayat *istediğini* ve size güvenebileceğine onu ikna etmeniz için çok fazla çaba harcamanıza gerek olmadığını düşünüyorum.”

Güneydoğu lideri açık sözlü konuşmamı hazmederek bir süre gözlerini dikip bana bakmaya devam etti. Michael gibi. “Anlıyorum,” dedi Di Carlo en sonunda. Ardından gülümsedi. “Pekâlâ, sanırım denemeye değer. Tabii mahkemenin onun yaşamasına izin vereceğini varsayarsak.”

Tecrübelerimden bunun gerçekte ne kadar büyük bir *belirsizlik* olduğunu biliyordum.

Altı

“Pekâlâ, hoş görünüyor.” *Bütün şu pembelere alıştığınızda*. Elimi bebek karyolasının parmaklıklarında gezdirdim ve hareketli dantel keleklerden birini itip oynattım. Vic ailesinin Des için bir yatak hazırladığını söylemişti ama diğer şeylerden bahsetmemişti. Gözlerim beyaz, hasırdan sallanan sandalyenin, içi doldurulmuş oyuncak ayıların, bir çeşit yavh bebek koltuğunun, aksesuar ve ihtiyaç duyabilecek malzemelerin yığıldığı bir bez değiştirme masasının ve kirli bez konulacak... acayip bir mekanizma... *şeyinin* üstünde gezindi. Sara doğduğunda bunun henüz icat edilmemiş olduğundan oldukça emindim.

Di Carlo ailesi Manx'in bebeği için alışverişe gitmişti.

“Çok hoş,” diye katıldı Manx. Ama gözlerinde yaşlar vardı ve mobilya dolu odaya rağmen sanki artan korku ve kafa karışıklığı girdabında onu suyun üstünde tutacak tek şey oğlumuş gibi bebeği hâlâ göğsüne dayalı halde sınıksız tutarak duruyordu.

“Sorum nedir?” diye sordum ve bundan anında pişman oldum. Sorun ne değildi ki? “Sen odaya yerleşene kadar... onu bir yere koymak... ister miydin?” Tuhaf bir şekilde bebek karyolasını işaret ettim, Manx sanki ilk defa görüyormuş gibi yatağa baktı.

Ama yatağa ilerlemek yerine bana baktı. Gri gözleri yaşlardan büyümüştü. “Bana ne olacak, Faythe? Doğruyu söyle. Vic her şeyin yoluna gireceğini söylüyor. Sen ne diyorsun?”

Pekâlâ, yandık. Karyolanın köşesinden oyuncak bir kuzu alıp yumuşak, kıvrıkcı yünüyle dalgınca oynadım. “Manx, açıkçası bilmiyorum. Bu eşi görmemiş bir şey.” Amerika’da mahkemeye çıkan diğer tek dişi kedi bendim ve yüzeysel benzerliklerine rağmen devam onunkinden farklıydı. Ona yapılan suçlamalar çok daha ciddiydi; benim bir cinayet ve virüs bulaştırma suçlamalarımın karşın onun üç cinayet davası vardı. Yine de onun bu durumdan yakasını kurtarma şansı benimkinden çok daha yüksekti.

Büyük olasılıkla onun da tam olarak bunu duymaya ihtiyacı vardı. “*Pekâlâ, öte yandan senin idam edilmeni oylamaya sunacaklarını sanmıyorum.*” Önce Manx’e ardından da koridora açılan kapıya baktım. Herkes aşağı kattaydı ve konsey üyelerinden kimse henüz gelmemiştii ama risk almayacaktım. “Neden oturmuyorsun? Sana bir şey açıklamam gerek.”

Manx’in güzel dudakları korkuyla inceldi ama en sonunda merakı galip geldi. Ben kapıyı kaparken Manx uyuyan bebeği karyolaya yerleştirdi ve ardından sanki bir masaj sandalyesiymiş gibi sallanan sandalyeye çöktü. Yatağın üstünde bağdaş kurdum.

“*Pekâlâ...*” Kendi yumruklama yastığının yokluğunda Manx’in geçici yatağındaki fırırlı bir tanesiyle idare etmek zorundaydım. Yastığı kucağıma çektim ve konuşurken dantel motifini parmağımla takip ettim. “Üç erkek kediyi öldürmekten mahkemeye çıkıyorsun ama duruşma tamamen bundan ibaret değil.”

Alnında birkaç ince çizgi oluştu. “Ne demek istiyorsun?”

Annemin ona ne kadarını açıkladığından emin değildim, bu yüzden en başından başladım. “Politik bir şey.” Anladığım kadarıyla Güney Amerika’daki Gurur konseyi, bizim konseyimizin Gurur sürüleri üzerinde sahip olduğu haklardan daha az yetkiye sahipti. Bu yüzden politik mücadelelerimiz ona bir hayli yabancıydı. “Babamın kısa bir süre önce bölge konseyinin lideri olan konumundan uzak-

laştırıldığını biliyorsun, değil mi?” diye sordum. Başıyla onayladı. “*Pekâlâ, muhtemelen düşmanları senin davayı daha fazla lideri babama karşı manipüle etmede kullanmaya çalışacaklar. Mahkeme seninle ilgili olduğu kadar babamla ve senin... suçlarınla nasıl ilgilen-diğiyle de ilgili.*”

Kaşları iyice çatıldı. “Anlamıyorum.”

Bunu en iyi nasıl açıklayabileceğimi bulmaya çabalayarak yavaşça nefesimi bıraktım. “Bazı insanlar babamın seni, Jamey Gardner’ı öldürdüğün için cezalandırması olması gerektiğini düşünüyorlar. Jamey’nin ağabeyi Wes, Büyük Göller Gurur bölgesinin lideri ve Wes senin idam cezası almanı istiyor.”

Manx başıyla onayladı ama sallanan sandalyenin kolundaki eli titremeye başlamıştı. Elbette idamın bir ihtimal olduğunu biliyordu ama bir şeyi bilmekle bunun yüksek sesle konuşulduğunu duymak arasında oldukça fark vardı. Tecrübelerimden yola çıkarak bunu doğrulayabilirdim.

“Ama dediğim gibi, bunu yapacaklarını *düşünmüyorum*. Sen bir dişi kedisin ve bizde gerçekten onlardan fazla yok.” Büyük olasılıkla hâlâ nefes almamın tek nedeni buydu.

Duruşmada benim de idamım istenmişti ama bu tehdit sadece Marc’i Gurur sürümüzden uzaklaştırmak ve beni başka birisiyle –benim için bir serseriden daha uygun bir eş olarak düşündükleri birisiyle– evlenmeye zorlamak amacını güden bir pazarlık kozuydu.

Marc’tan şimdilik kurtulmuşlardı ama kiminle evleneceğime ya da evlenip evlenmeyecek oluşuma başkasının karar vermesindense *öldürdüm*. Bu karar tamamen bana aitti ve konsey aksini düşünüyorsa memnuniyetle gidip kendilerini *becerebilirlerdi*.

Manx’in davası konusundaki en iyi tahminim, herkesin ümitsiz bir şekilde ihtiyaç duyduğu çocuklara, benim aksime bariz bir şekilde hevesli olmasından dolayı hayatını bağışlayacak olmalarıydı. Ama

küçük bir sorun vardı. Manx bir erkeğin kendisine dokunmasına istekli *değildi*. Hiç tepki vermediği Dr. Carver dışında *herhangi* bir erkeğin. Bu da ondan gelecekte çocuk elde etmenin oldukça güç olacağını gösteriyordu.

Neyse ki Michael Georgia'ya avukatlık göreviyle gelmişti ve mahkemede Manx'in hâlâ ciddi bir şekilde travma etkisinde olduğunu ama zamanla iyileşip normal bir hayata devam edebileceği konusunun altını çizeceğinden hiç kuşum yoktu. Bir koca ve daha fazla çocuk içeren bir hayata.

Yine de o kocanın gerçekten de cesur birisi olması gerekeceğini düşünüyordum...

"Peki... beni öldürmezlerse? O zaman ne olacak?"

"Ah, işte şimdi zor sorular soruyorsun." Onu rahatlatmaya çalışıp davadan sonra olacakların alacağı cezayla fazlasıyla ilgili olduğunu söylemekten kaçınarak gülümsedim. "Ama anladığım kadarıyla birkaç seçeneğin var. Çiftliğe geri gelebilir ve bizimle kalabilirsin. Herkes senin kalmana çok sevinecektir. Fakat konseyin Teksas'ta sonuza kadar yaşamana izin vereceğini sanmıyorum."

Çiftlikte hem ben hem de Kaci varken Orta Güney Gurur bölgesi zaten östrojen ağırlıklı bir bölgeydi ve babamın doğurgan üç dişi kedi "tutmasına" diğer liderler asla izin vermezdi.

"Eğer sen er geç başka bir Gurur sürüsü seçmezsen bölge konseyinin senin adına bir tane seçeceğinden kuşulanıyorum." Bu da en fazla gücü elinde tutan lider tarafından üstünde hak iddia edileceği anlamına geliyordu. "Ve büyük olasılıkla senden oğullarından biriyle evlenmeni bekleyeceklerdir."

Bir felaket sonucu Calvin Malone konseyin başına geçecek olursa Manx hayatının geri kalanını onun gelini olarak geçirecekti ve bu da büyük olasılıkla Luiz'in esaretindeki hayatından daha iyi olmayacaktı.

Babam beni evlenmeye zorlamaya gönülsüz olduğundan ve eninde sonunda Marc'la kendi kararımıyla evleneceğime olan inancını koruduğundan ben de buna benzer bir kaderden daha yem kurtulmuştum. Fakat Manx'in ailesi, kendisinin Miguel ve Luiz tarafından kaçınılmasından kısa bir süre sonra bölge yönetiminin komşu bir Gurur sürüsü tarafından düşmanca ele geçirilmesi sırasında ölmüştü. Aslında Manx'in ortadan kaybolması muhtemelen babasının bölgedeki etkisini zayıflatmıştı; o olmadan üyelerine bir vâris vadedemezdi.

Bu yüzden Manx ve oğlu dünyada yapayalnızdı. Benim durumumda da olduğu gibi onunla istenmeyen bir evlilik arasında duran tek şey babamdı.

Manx'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve gerçeği idrak ettiği sırada yüzündeki kan çekildi. "Beni zorlayacaklar..."

"Hayır!" Elini tutmak için uzandım ama ardından tutmamanın daha iyi olduğunu düşünüp hemen geri çektim. "Luiz'in yaptığı gibi değil. Konsey buna asla izin vermez."

Ama onu evlenmeye zorlamak Miguel ve kardeşinin yaptığından daha az utanç duyulacak bir şey miydi? Elbette teknik olarak tecavüze uğramayacak ve ne Manx ne de çocukları herhangi bir fiziksel zarar görmeyecekti. Ama Des'le birlikte yaşayacak güvenli bir yerleri olması için her gece sevmediği bir adama kendi rızasıyla teslim olması beklenecekti.

Çünkü eğer Manx gelecek nesli doğurmayı reddederse hayatının değeri azalacak ve onu canlı bırakmak için bazı konsey üyelerinin çok az nedeni kalacaktı. Kendi duruşmam sırasında bana aynen böyle söylenmişti.

Bunu düşünmek bile çileden çıkmama yetti. Kuzey Amerika Gurur sürüleri güneydeki komşularımızdan daha medeni değildi! Barbarlığı sadece *görev* ve *gurur* gibi hoş kelimelerle daha iyi süs-

liyor, adaletsizliği ve baskıyı –ve lanet olsun ki görevi kötüye kullanmayı– görüyorduk.

Ne büyük bir saçmalık!

Bir yanım aşağı kata inip evdeki her kediden bir dişi kedinin kendi geleceğini seçme hakkını talep etmeyi arzuluyordu. Gerekirse bunun için *savaşmayı*. Ama daha akıllı ve mantıklı yanım değişimi sadece *istemenin* herhangi bir şeyi değiştiremeyeceğini biliyordu. Ve mücadele etmek beni sadece mahkemede Manx'in yanına geri gönderirdi.

Eğer sistemi değiştirmek istiyorsam, bunu içeriden yapmak zorundaydım. Jace bana bunu anlatmıştı ve haklıydı. Şimdi bunu net bir şekilde görebiliyordum. Ve bunun hızlı bir şekilde olmayacağını da biliyordum. Manx'i kurtarmak için zamanında yetişemezdi. Onu Malone'un evinden uzak tutmak için, çok daha kolaylıkla ulaşılabilen bir alternatifte ihtiyacımız vardı.

Belki de bir alternatifimiz vardı...

Manx'i korkutmamak için içimde tuttuğum öfkeli kelimelerden dolayı boğazım ağrıyordu. Bu yüzden derin bir nefes alıp kalp atışlarımı yavaşlattım. Sakin kalırsam onun da sakın duracağını umuyordum. Ardından teselli edici bir gülümseme için kendimi zorladım ve söz konusu alternatifini anlatmaya başladım.

"Ya da Di Carlo ailesinden hoşlanırsan ve onlar da senden hoşlanırsa, büyük olasılıkla burada kalabilirsin." Bakışlarımı indirince ellerimin bir grup saten kumaş ve oyunağı büktüğünü gördüm, konuşmak için boğazımdaki yumruğu yutkunmam gerekti. "Geçen yaz kızları Sara'yı düşününden hemen önce kaybettiler. Onu Miguel öldürdü. Çok acı çekiyorlar, bu yüzden burada kalmamaya karar verirken senden bunu onlara çok nazık bir şekilde açıklamayı rica ediyorum. En son ihtiyaçları olan şey daha fazla acı."

"Vic onu özlüyor."

Bakışlarımı şaşkınlıkla kaldırdığımda Manx'in gözyaşlarının yanaklarından süzülüğünü gördüm. "Seninle Sara hakkında konuşuyor mu?"

Yanaklarındaki ıslaklığı silip yavaşça başını salladı. "Akıllı, güzel ve güçlüydü. Miguel'in yüzüne tükürmüştü."

"Evet." Güldüm ve gözlerimi kırıştıtarak kendi gözyaşlarını bastırmaya çalıştım. "Bu tam Sara'nın yapacağı şey. Ekonomi eğitimi vermişti ve çocukları olmadan önce okulu bitirmeyi planlıyordu." Bu fazlasıyla saygı duyduğum bir karardı.

Ama ölmüştü ve Di Carlo ailesinin ne mirasçısı ne de Umberto emekliye ayrıldığında veya öldüğünde bölgelerinde tutunma imkânları vardı.

Manx ve Des için düzenledikleri odaya bakınarak, "Onlar iyi insanlar," dedim. "Kimbilir, belki Vic veya kardeşlerinin birisinden gerçekten *hoşlanabilirsin*. Bu yüzden belki de bunun üstünde biraz düşünebilirsin."

"Düşüneceğim." Manx ağırbaşlı bir şekilde başını hafifçe yukarı aşağı salladı ve bez değiştirme masasından aldığı bir mendille uzun, koyu renkli kirpiklerini kuruladı. "Eğer yaşarsam."

Yaşayacağını söylemek istedim. Her şeyin eninde sonunda iyi olacağını. Ama buna söz veremezdim ve ona yalan söylemeyecektim. Buna saygı duyuyor gibi görünüyordu.

"Faythe, senden bir... Hımm..." Manx durdu ve gözlerini kapadı. Muhtemelen söyleyeceklerinin İngilizcedeki doğru karşılığını arıyordu. "İyilik istemem gerekiyor." Tekrar gözlerime baktı, sadece bakışlarının derinliği bile söylemek üzere olduğu şeyin önemini vurguluyordu.

"Evet?" Nefesimi tuttum, her ikimizin de kalp atışlarını duyabiliyordum. Hayır, *üçümüzün* kalp atışlarını.

“Ben ölürsem Desiderio’yu eve götürür müsün? Annene? Ona sormadım ama Des’e bakacağımı düşünüyorum.”

Böyle bir sorunun gerekliliğinden bir an için o kadar dehşete düşmüştüm ki cevap veremedim. Her ihtimale karşılık Des için ayarlamalar yapılması gerektiğini biliyordum. Ama davasının görülmesine on iki saatten az kalmışken bu ayarlamaları Manx’ın kendi başına yapması?

Böylesi bir cesareti hayal bile edemiyordum.

Sessizliğimi yanlış yorumlayarak, “Lütfen,” diye fışıldadı Manx. Gözleri çaresizliğin derin gri havuzları gibiydi.

“Elbette götürürüm,” diyerek onu temin ettim. Vücudunu bir rahatlık dalgası sardı ve bunu aradan çıkardığı için en sonunda gevşeyebilmiş gibi kendisini sallanan sandalyeye bırakıp geriye yaslandı.

Kendi ölümünü düşünürken bu kadar mesut görünen başka biriyle karşılaştığımı hatırlamıyordum.

O gece, akşam yemeğinden sonra Donna Di Carlo’nun beni Sara’nın yatak odasına yerleştirmesine engel olmak için çok çalıştım. Fakat hayırı yanıt olarak kabul etmiyordu ve itirazımı bir hakaret olarak görebileceğini fark ettiğimde tartışmayı bıraktım.

Niyetim bu değildi. Sara’nın fotoğrafları şifonyerin üstündeydi ve yatağın üzerinde eski oyuncak hayvanları duruyordu. Odası bir mabet gibi görünüyordu ve bunu bozmak istemiyordum. Ama annesi odanın bomboş durduğunu görmekten sıkılmıştı ve besbelli benim odadan biraz faydalanmamı istiyordu.

Bu yüzden saat tam on birde Sara’nın yatağına uzandım... Ama üç saat sonra hâlâ uyanıktım. O bana duvarlardan bakarak sessizce

neden Abby’yi kurtarıp ona kurtaramadığımı sorarken uyuyamamıştım.

Gözleri aklımdan çıkmıyordu.

En sonunda, sabah iki buçuk civarında odasından çıkıp koridorun sonundaki Vic’in odasına gittim ve yatağına girdim. Neredeyse fark etmedi bile. Sadece bana yer açmak için kenara kayıp hafif hafif horlamaya geri döndü.

Jace’le asla yatağa girmezdim çünkü Marc ikimizi de asla affetmezdi. Jace’le gerçek bir bağımız olduğunu ve onun bunu yeniden canlandırmaktan memnuniyet duyacağını biliyordum. Ama Vic ve Marc yıllardır ortak ve Marc ona tamamen güveniyordu. Daha çok da Vic’in bana cinsel açıdan hiç ilgi göstermemiş olmasına güveniyordum. Arkadaşımdı ve ölmüş kız kardeşinin yatağında neden uyuyamadığımı anlayabilecek birisiydi.

Dakikalar içinde uykuya daldım ama günün ilk ışıklarıyla birlikte uyanıp annesinin hislerini incitmek için sessizce Sara’nın odasına geri gittim.

Erkenden duş alıp giyindim ve kahvaltıdan sonra Michael, Manx ve Brian’a veda ettim. Ardından Vic beni Atlanta’daki havaalanına götürdü. Uçağım Dallas’a öğlen vaktinden hemen önce indi, valizlerimi almaya gittiğimde Jace orada beni bekliyor, tepedeki floresan ışığında mavi gözleri parlıyordu. Kaci yanında duruyordu. Kestane renkli dalgalı saçlarını tek kulağının arkasından atkuyruğu yapmıştı. Ellerini taşlanmış kot pantolonunun ceplerine sokmuştu. En sevdiği uzun kollu tişörtünün üstünde fermuarı açık ceketini vardı.

Beni henüz görmemişti ve merak içinde kalabalığın üzerinde göz gezdiriyordu. Sonra Jace omzuna dokunup beni işaret etti.

Kaci’nin ela gözleri beni buldu. Yüzü rahatlama ve heyecanla aydınlandı. Kalabalığın içinde bana doğru hareket etti, saçları arkasından savruluyordu. Güçsüz durumundan ötürü insan hızıyla hareket

ediyordu. Ve umarım etrafındaki insanları da düşündüğünden. Öyle bile olsa Jace, Kaci yanından ayrıldığı anda panik yaptı. Bunu gözle-
rinde görebiliyordum. Kaci'yi kalabalığın içinde gözden kaybetmişti
ve sakinliğini kaybetmesine cidden ramak kalmıştı.

Bakışlarını yakaladım ve sakince başımı iki yana salladım; onu
görebiliyordum.

Bir saniye sonra Kaci hızla karnıma çarptı ama beni geri itecek
kadar bile gücü yoktu. Ceketime doğru, "Geri dönmeyeceğini san-
dım," diye mırıldandı ve kolları belimin etrafım sardı.

"Ne? Neden geri dönmeyecekmişim ki?" Çantamı yere indir-
dim ve iki elimi de omuzlarına koyup yüzünü görebilene kadar na-
zıkçe kendimden uzaklaştırdım. Gösterdiği anlık çabadan bile nefes
nefeseydi ve yüzü teninin hasta solgunluğu altında harcadığı efor-
dan kızarmıştı; bu yeni bir gelişmeydi.

Fakat ona güven vermek için gülümsedim. O da gerçek oldu-
ğuma açıkça ikna olarak bana gülümsedi.

Kaci geri adım atıp çantamı iki eliyle tuttu. Konuşurken Jace'e
dönmüştü bile. "Greg yaralandığını söyleyince iyileşene kadar
Georgia'da kalacağım düşündüm."

Fazla ağırlıktan düşebileceğinden korkarak çantayı ondan al-
dım. "Bir şeyim yok, Kaci. Görüyor musun?" Sağ ayağımı yere vu-
rarak sağlamlığımı gösterdim. "Topallamıyorum bile. Ve neden ol-
duğunu biliyor musun?"

"Neden?"

"Çünkü dönüşüm geçirdim." Etrafta çok fazla insan olduğun-
dan fısıltıyla konuşmaya başladım. "Dönüşüm, insan formunda iyile-
şmekle harcayacağım zamanın küçükçik bir parçasında yaraları iyile-
ştirebilir."

"Pekâlâ, iyi etmişsin." Kaci omuzlarını silkti ve Jace'e doğru gitti.
Saçını rahat bir tavırla savurarak fazla gizli olmayan imamı göz ardı
etti. "Ben yaralı değilim."

Sessizce homurdandım. On üç yaşındaki birisiyle uğraşmanın
bir beklele uğraşmaktan daha zor olabileceğine iki ay önce hayatta
inanmazdım. Sanırım doğa bu yüzden çoğu kadını yola bebeklerle çı-
kanyor ve onların zamanla büyüyip ergen olmalarına izin veriyordu.

Jace çantamı aldı. Ona hızlıca sarıldım. Geri çekildiğimde bana
dikkatle bakarak, "Bacağın nasıl?" diye sordu.

"Sadece biraz ağrıyor. Ama bunlar benim sert görünmemi sağlı-
yor, ne dersin?" Tişörtümün kolunu sıyrıp yeni savaş yaralarını gös-
terince Jace takdirle ıslık çalıp güldü. "Ethan nerede?" diye sordum
tişörtümün kolunu tekrar eski yerine çekerek.

Kaci ön cebinden MP3 çalarını çıkararak sırtıttı. "Starbucks
tezgahındaki kızla takılmaya çalışıyor."

Kaşlarını çattım. "Takılmaya mı çalışıyor?" Kaci'nin fazla ra-
hat ifadesinden mi, yoksa ağabeyimin tek eşlilik kavramını bariz bir
şekilde hafife almasından mı daha fazla rahatsız olmam gerektiğinden
emin değildim. Sanırım pirinç pilavından sıkılmaya başlamıştı.

Kaci bilge bir şekilde başıyla onayladı. "Evet ama onun gerçek-
ten kahvenin peşinde olduğunu sanmıyorum."

Jace utangaçça Kaci'nin başının üstünden bana gülümseyince
gözlerimi devirdim. "Haydi eve gidelim. Ve artık Ethan'la takılmak
yok. Aklın başında olan büyüklerinin gözetiminde olman gerekiyor."

Ağabeyimi kremşantinin boca edildiği orta boy bir içeceğin
önünde, yeşil Starbucks önlüklü bir kızın karşısında oturduğu bü-
yük yemek alanından aldık. Arabaya gidene kadar bütün yol bo-
yunca gülümsedi.

Üç saatlik araba yolculuğundan sonra Kaci kapıya dayanıp uykuya daldı. Kulaklığı kulaklarında duruyor, gençlik sıkıntısıyla ilgili çıkan en son marşı etrafa gürültüyle duyuruyordu. Nefes alıp vermesini izledim ve her şey göz önüne alındığında bu kadar huzurlu görünmesinden hayrete düştüm.

Çünkü Kaci Dillon'ın huzurlu bir hayatı olmamıştı. Bir kedi adama kıyasla bile.

Kaci herhangi bir Gurur sürüsünde doğmamıştı. Bu, her daim artan serseri nüfusu düşünüldüğünde olağanüstü derecede alışılmamış bir durum değildi. Ama Kaci bir serseri değildi. Ender görülen bir genetik anomalisi vardı; *insan* anne babadan doğan bir kedi adam.

Şimdiye kadar Kaci türünün bildiğimiz tek örneği idi.

Nesillerdir süregelen inanın aksine, alışılmadık olsa da bir kedi adam ile bir insanın çocuklarının olmasının gerçekten de mümkün olduğunu daha altı ay önce öğrenmiştik. Böylesi ender birleşimlerden dünyaya gelen çocukların DNA'larında bazı çekinik kedi adam genleri olurdu. Ancak bu genler bir gün kedi formundaki bir kedi adam tarafından ısırlıp veya tırmıklanarak "aktif" hale getirilmedikçe çocuk üzerinde hiçbir etki göstermezdi.

Normal insanlar bir kedi adam saldırısından sağ çıkamazdı. Vücutları "virüs"le savaşıyor ve en sonunda da enfeksiyondan ölürlü. Bu yüzden, bütün serseriler bir zamanlar kedi adam saldırısına uğramadan önce gerekli kedi adam genlerine sahip olan insanlardı.

Kaci'nin hem annesi hem de babası bilmeden bu çekinik genleri taşımıştı. Alışılmadık birleşimlerinin sonucunda hiçbir kedi adam genini miras almamış bir kız doğmuştu. Ve her iki taraftan da bu genleri alan Kaci. İki insandan doğma safkan bir kedi adamdı ve ergenlik çağı onu ilk dönüşümüne götürene kadar hiçbir fikri yoktu.

Aşırı yoğunluktaki açıklanamaz bir acı ve akıl almaz bir dönüşümün nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezdim. Acısı ve kor-

kusunun had safhada olduğu bir anda, kendisine ne olduğuna dair en ufak bir fikri yokken kazayla annesini ve ablasını öldürmüştü. Ve bu süreçte geçici olarak akıl sağlığını yitirmişti.

Kaci kedi formunda kendi başına haftalarca dolanıp durmuştu. Çünkü nasıl yapılacağı bir yana, geri dönüşüm geçirebileceğini dahi bilmiyordu. Çoğunlukla içgüdüsel olarak hayatta kalmak için ne yapması gerekiyorsa yapmıştı ama onu bulup insan formunu ve bununla birlikte akıl sağlığını tekrar nasıl kazanabileceğini gösterdiğimizde dört patisinin üzerinden yaptıkları şeylerden dehşete düşmüştü.

O kadar dehşete düşmüştü ki bir daha asla kedi formuna dönüşmeyeceğine yemin etmişti. Bunu yaparsa birisini inciteceğine inanıyordu.

Ama dönüşüm geçirmeyi reddetmekle yalnızca kendisine zarar veriyordu.

Uyurken onu seyrederken neredeyse onu ilk gördüğüm zamanki kadar zavallı olduğunu fark edince şaşırđım. Yavaş yavaş kendisini öldürüyordu ve bunu durdurmak için bir şey yapmalıyđım. Kendisine yardım etmesi için ona yardım etmeliyđim.

Kapıdan geçip ailemin mülküne giden çakıl taşı, uzun araba yoluna girdiğimizde saat neredeyse öğleden sonra dört olmuştı. Kış yüzünden çıplak olan arazi yolun her iki tarafında uzanırdı. Lazy S çiftliği önümüzde duruyordu. Derin lastik izleri bir açı oluşturarak doğudaki araziye ayırıyor, üçgen çatısıyla eski ve hoş görünen büyük, kırmızı ahıra doğru gidiyordu. Yolun sonundaysa ev duruyordu. Uzun ve alçaktı, babamın iş yaşamında dizayn ettiği binalardan farklı olarak tasarım açısından sadeydi.

Jace evin önündeki yuvarlak araba yolunda Ethan'ın arabasının arkasına park etti ve erkekler ağabeyim Owen'ın bir Rock Band⁵ turnuvası düzenlediği misafir evine girip gözden kayboldular.

⁵ Bir tür video oyunu. (ç.n)

Çantamı alıp odama doğru ilerlemeye başladım, Kaci beni takip ettiğindeyse buna hiç şaşırmadım. Annem bir zamanlar Michael ve Ryan'ın paylaştıkları odayı onun için hazırlamıştı ama dişi kedî orada sadece uyuyordu. İnsan formundayken yeterince iyi dövüşmeyi öğrenebilirse bir daha asla dönüşüm geçirmesine gerek kalmayacağına ikna olmuş bir halde, zamanının çoğunu bir gölge gibi beni takip etmekle geçiriyordu. Ve ben ne dersem ya da yaparsam yapayım, onu aksine ikna edemiyordum.

Odama gelince eşyalarımı yatağın üstüne bıraktım ve Kaci de yüzüstü çantalарının yanına atladı; bacakları dizlerden kıvrılıp, ayakları kalçalarının üstünde sallanmaktaydı. "Baksana, bu gece sinemaya gitmek ister misin? Parker birkaç gün önce misafirhaneyi elektrikli süpürgeyle süpürdüğüm için bana yirmi dolar verdi ve bütün hafta çiftlikten neredeyse hiç çıkmadım."

İnleyerek çantanın fermuarını açıp şampuan ve saç kremimi iç cebinden çıkardım. "Kaci, erkekler için temizlik yapma! Kendi pisliklerini temizleme konusunda son derece beceri sahibiler ama sen bir hizmetçi gibi hareket edersen, onlar da sana bir hizmetçi gibi davranır."

Kaşlarını çatı, yaklaşım tarzım hislerini incitmişti. İçimden kendime küftettim. Küçük bir kızla konuşmak benim için bu kadar zor olmamalıydı. Gerçi ne de olsa birisinin akıl hocası olmayı hiç beklemiyordum. Lanet olsun, muhtemelen hiç kimsenin *halası* bile olmayacaktım.

Havayı yumuşatmak için gülümsedim ve bir kez daha şansımı denedim. "Hem ayrıca canın elektrik süpürgesini kullanmak istediğinde evimizde son derece iyi pek çok oda var. Mesela benimki." Bej rengi Berberi halının üstünde bir süpürme hareketi yaptım; hali kesinlikle ilgiye ihtiyaç duyuyordu.

Kaci güldü. "Öyleyse film için ne düşünüyorsun? Sen biletleri alırsın, ben de patlamış mısır."

Elimde saç bakım ürünlerimle banyoya doğru geri geri yürüdüm. "Yarın okul var."

Parmağıyla yorganumdaki dikişleri takip etti. "Okula gitmiyorum."

"Gidebildirdin..." Cümlemleri yarım bırakıp şahsi banyoma girdim; beş çocuk içinde tek kız çocuğu olmanın tek gerçek avantajıydı bu. Şampuanı ve saç kremi küvetin kenarına koyduğum sırada Kaci kapı aralığında suratını astı. "Bunu nasıl yapabileceğini biliyorsun."

Esas planımız Kaci'nin ikinci yarıyılın başında Lufkin'de sekizinci sınıfa başlamasıydı. Babam gerekli dokümanları –Karli Sanders adı altındaki doğum sertifikası ve aşı kayıtları– sağlamıştı ve Kaci onun yakın zamanda yetim kalan ve bakımımıza bırakılan yeğeni olacaktı. Kaci kendisine yeni bir saç rengi ve modeli seçmişti –uzun, koyu renkli katlar– ve aldığımız bu önlemlerle kimsenin İngiliz Kolombiyası'ndaki evine bir vahşi hayvan sürüsünün saldırması esnasında kaybolan Kaci Dillon ile Karli Sanders arasında bir bağlantı kurmayacağından hemen hemen emindik.

Elbette ki bu, Kaci'nin ailesinin onu daha fazla aramaması konusunda işe yaradı. Annesi ile ablasını öldüren aynı saldırıda öldüğü sanılmıştı. Babası aylar önce onun adına bir mezar taşı dikmişti ve söylenelere göre kaybını ve ızdırabını kabullenmeye çalışıyor gibiydi.

Amma nihayetinde bunların hiçbirinin önemi yoktu çünkü ikinci yarıyılın başlamasından bir hafta önce Kaci gidemeyecek kadar güçsüzleşmişti. Sadece ahıra yürümekle bile nefes nefese kalıyor ve günde birkaç defa kestiriyordu. Teni soluk, bazen terden yapış yapıştı. Daima migreni vardı ve ara sıra bulantı nöbetlerine giriyordu.

Dönüşüm geçirene ve gücüne geri kavuşana kadar okula gidemezdi. O zamana kadar annem ona ana konuları evde öğretecekti.

Amma ikisi de bundan hoşlanmıyordu.

“Bunu yapamam.” Tavanıma bakmak için sırtüstü döndüğü sırada Kaci’nin kolları iyice çatıldı. Yeni bir baş ağrısını uzaklaştırmak için alnını ovalıyordu.

“Evet, yapabilirsin. Yardım edebilirim.” Banyo süngeri ve saç kurutucumu çıkarmak için çantama geri döndüm. Onları banyo tezgâhına koyduğum sırada hâlâ konuşuyordum. “Dr. Carver düzenli bir şekilde dönüşüm geçirdiğinde çok hızlı bir şekilde iyileşeceğini söylüyor. Ardından normal bir çocuk gibi okula gidebilirsin.”

“Normal!” Burnundan nefesini hızla verip bana bakmak için başını yana yatırdı. “O lanet olası şey de neymiş?”

Kullandığı sözcükleri duyunca inledim. Nasıl olabiliyor da bütün *lanet olası* kötü alışkanlıklarımı edinmeyi başarabiliyor ama iyilerine *hiç* dokunmuyordu? “Liderin önünde böyle konuşamayacağımı biliyorsun, değil mi?”

Kaci büyük ela gözlerini devirdi. “Sen konuşuyorsun.”

Kahretsin!

Evin ön taraflarına yakın bir yerden annem kahkaha attı, belli bütün konuşmayı duymuştu. Her zaman tıpkı bana benzeyen bir çocuğum olmasını umduğunu söylerdi ama ikimiz de bunun bu kadar çabuk olmasını beklememiştik.

Ama Kaci tabii ki haklıydı. Sinirli bir şekilde iç geçirerek yatağa oturdum. Bana bakmak için yan döndü; yüzünü eline dayamıştı, dirseği yorgana batıyordu. “Kaci, bu Gurur sürüsü içinde hayatını benimkine benzetmek *istemezsin*. Akıllı bir kız, sadece tecrübe olsun diye hepsini tekrarlamayı seçmek yerine hatalarımdan birkaç şey öğrenir.”

Kaşlarını çatıp yorgana gözlerini dikti. “Babam da küfretmemeye izin vermezdi.”

Kalbim tekledi. Kaci sanki onlardan konuşmamak ya da onları düşünmemek daha kolaymış gibi babasından veya geçmiş hayatından neredeyse *hiç* bahsetmezdi. Bunu anlamama rağmen, sorunları görmezden gelmenin onlarla baş etmek için en sağlıklı yol olmadığını biliyordum.

Ama devam etmesi için onu cesaretlendirmeden önce birden başını sallayarak konuyu değiştirdi. “Ayrıca bana her şeyi iyi idare ediyormuşsun gibi geliyor.”

“Ama *sen* daha iyisini yapabilirsin. İsteddiğin her şeyi yapabilirsin. Devlet okulundan başlayarak.”

Kaci iç geçirdi ve tavana gözlerini dikmek için ters döndü, elleri karnının üstünde duruyordu. Ama gözlerindeki inatçılığı görebiliyordum. Ne derse desin, okula gitmek istiyordu. Şu dönüşümü reddetme olayı dışında ben de onun durumunda bulunmuştum ve bir yerde sıkışıp kalmanın, sürekli dırıldır yapan bir gözetmen altında kalmanın ne kadar berbat olduğunu çok iyi biliyordum.

Yatağın ucunda elimi tekrar çantama daldırdım ve beyaz bir Wal-Mart torbasına sarılı kanlı, mahvolmuş kot pantolonumu çıkardım.

“Bu koku ne?” Kaci karnının üstüne döndü ve bohcayı yere bıraktığım sırada bir ilgi belirtisiyle havayı kokladı. Gece ahırın arkasındaki endüstri tipi yakma fırınına çalıştırıp bütün bu pisliği içine atmam gerekecekti.

Hımm. Acaba en sonuncu toplu yakım işleminden sonra hâlâ sıcak mıdır...

“Büyük olasılıkla kot pantolonumu tırmıklayıp yırtan serserinin kokusunu alıyorsun,” dedim çantaya tiksintiyle bakarak. “En sevdiğim pantolonumdu.”

“Hayır, o değil.” Burnunu çantama sokup dikkat çekici bir şekilde kokladı ve başım kaldırırken fermuar atkuyruğundan birkaç kalın kahverengi saç telini çekip yüzüne düşmesine neden oldu. “Bu

Marc.” Serbest kalan saçlarım yüzünden geriye çekti. “İç çamaşırım Marc gibi kokuyor!”

Yanaklarım kızardı ve çantamı yataktan çektim. On üç yaşındayken annem dışında etrafımda erkekler hakkında sorular soracağım benden daha büyük bir kadın yoktu. Ve gelecek nesillerin hayatı bu işlemlerle ilgili anlayışına bağlı olmasaydı, ona cinsellikle ilgili hiçbir şey sormazdım.

Ve anneme göre gelecek nesillerin hayatı gerçekten de buna bağlıydı.

Kafasında oluştuğunu âdeta hissedebildiğim sorulara hazırlıksız yakalanarak, yürüyüp çantamın içindeki diğer şeyleri her zamanki kapaklı çamaşır sepetime tepetaklak boşalttım. Ben on iki yaşındayken annemin odama koyduğu mor kurdelelerle süslü, hasırdan yapılmış bir şeydi.

Sepete eleştirel bir gözle baktım. Bir an için aklım karıştı. *Ne tarz bir lider adamının çamaşır sepetinden kurdeleler geçer ki?* Başka bir şeye ihtiyacım vardı. Daha faydalı. Büyük ve dayanıklı, taşıyacağı kan ve ter lekeli kıyafetlere aykırı olmayacak bir şeye.

Büyük, metal bir çöp kovası gibi. Ya da bir fiç.

Kız işi sepeti isteyip istemediğini sormak için Kaci'ye doğru döndüm ama daha ağzımı açmadan konuşmaya başlamıştı bile. “Pekâlâ, Marc’la ne kadar zamandır birliktesin?”

“Hımm... Lisenin son iki yılında beraberdik, sonra yaklaşık beş yıl ayrı kaldık. Ve geçen yaz tekrar bir araya geldik.”

“Neden ayrıldınız?”

“Çünkü ben bir aptalım. Boş çantamı dolabımın içine fırlatıp kapıyı tekmeyle kapadım. “Bu biraz karışık, Kaci. Büyüdükçe işler tuhaflaşır. Hazır fırsatın varken bir çocuk olmanın keyfini çıkart”

“Her neyse.” Dönüp tekrar sırtüstü uzanmaya başladı. “Çocuk olmak berbat bir şey. İnsanlar sana ne zaman kalkacağını, ne zaman yatağa gideceğini, ne zaman yemek yiyeceğini, ne giymeyeceğini söylüyor...”

Pantolon ceplerimi üstüne boşalttığım şifonyerimden bakışlarımı kaldırıp beni bariz ve akıl almaz derecede yersiz bir kıskançlıkla izlediğini gördüm. “Ailemle tanışmış mıydın? Fark etmediysen diye söylüyorum, bana hâlâ ne yapmam gerektiğini söylüyorlar. Sürekli.”

“Evet, pekâlâ, en azından bunun için para alıyorsun.”

“Bu sene değil.” Lider adamları bedava oda ve gıdaya ilaveten küçük bir maaş alıyorlardı. Ama kasım ayındaki mahkemenin bana verdiği “kamu hizmeti” cezasının bir parçası olarak, kısmi dönüşümü dostumuz olan lider adamlarına öğretmenin yanında, bütün bir sene boyunca maaşımdan da feragat etmek zorunda kalmıştım. Şimdi sahip olduğum tek şey üniversiteden beri biriktirdiğim azıcık para ile babamın tüm adamlarının sahip olduğu iş kredi kartıydı. Ve bu kart sadece lider adamlarının resmî işlerinde kullanılabiliyordu. Bu da görünüşe göre yarım litrelik bir New York Super Fudge Chunk dondurmasını içermiyordu. Ya da Starbucks’a yapılan bir gezintiye.

Kahretsin!

“Marc’ı seviyorsun, değil mi?” Bir yanağı yorgana dayalı Kaci’nin yansıması aynadan bana bakıyordu.

Şaşırarak şifonyerimden döndüm ve sanki hayatım onu eğlendirmekten başka bir amaca hizmet etmiyormuş gibi, saklamadığı bir merakla beni izlerken buldum. Ama yine de sinirlenmedim, beni sorgulayan annem olsaydı şüphesiz sinirlenirdim. Çünkü Kaci’nin gizli bir amacı soktu. Beni bir şeye ikna etmeye ya da yönlendirmeye çalışmıyordu. Sadece her şeyi bilmek istiyordu.

İç geçirip yatak odamda ilerledim, ardından ona doğru dönerek yatağın üstüne oturdum. Bacaklarımı yoga yapar gibi altına aldım.

"Marc'ı seviyor muyum?" diye tekrarlayınca, doğrulup sırtını yatak başlığına dayayarak başıyla onayladı. Pembe, pofuduk yumruklama yastığını kucağına çekti. Eğer kendi istediğiyle kız kızı muhabbete gireceksem, düzgün bir şekilde silahlanamalıyım.

"Evet, Marc'ı seviyorum." *O kadar seviyorum ki, onu her gün görmemek ve ona dokunmamak canımı acıtıyor.*

"Peki ya Jace?"

Göğsüm sıkıştı ve kalbim yerinden çıkmak istercesine atmaya başladı. "Ne olmuş ona?"

"Senden hoşlanıyor. Marc'ın senden hoşlandığı gibi."

"Böyle düşünmene sebep olan şey ne?" En iyi ifadesiz yüzümü takındım.

"Seni izliyor. Her zaman. Bir şeye ihtiyacın olursa getiriyor. Ve sana baktığı zaman kalbi gerçekten çok hızlı atıyor. Bunu duyabiliyorum." Kurnazca gülümsedi ve büyük ela gözleri ışıldadı. "Senin kalbinin şu anda attığı gibi."

Lanet olsun. Gözlerimi kapama veya hayal kırıklığına başka şekilde gösterme dürtüsüne direndim. Çünkü büyük olasılıkla kalp atışlarını gibi bunu da fark ederdi. "Kaci, bu gerçekten... karışık bir durum."

"Çünkü ondan o şekilde hoşlanmıyor musun?" Saf bir umut Kaci'nin yüz hatlarını kapladı ve birden anladım. Konu benimle ve Marc'la ilgili değildi. Jace'le ilgiliydi.

Kaci, Jace'e tutulmuştu.

Ah, kahretsin.

Erkeklerle ilgi duyması onun yaşındaki bir kız için normal bir gelişmeydi ve dönüşüm geçirmesi için onu ikna etme konusunda çok katkısı olabilirdi; birileriyle çıkmaya başlamak için yeterince sağlıklı olması gerekcekti. Birkaç devasa, korumacı refakatçiyle birlikte. Ama

Jace neredeyse yirmi beş, Kaci ise sadece on üç yaşındaydı. Hoşlanacak *kendi* yaşıtı bir çocuğa ihtiyacı vardı.

Bu da onu okula kaydetmek için bir başka nedendi.

Ama esas sorusuna gelince... "Kaci, ben Marc'la birliktiyim."

"Öyleyse Jace boşta, değil mi?"

Kaci tekrar kaşlarını çatı ve açık yatak odası kapıma göz attı. Ardından bana döndü. Konuştuğunda sesi güçlükle duyulabilen bir fısıltı halindeydi. "Sen ve Marc ilk kez..."

Mayday, mayday!

Kafamda alarm zilleri çalıyordu, gözlerim inkâr içinde hızla kapandı. Bu konuşmayı Kaci'yle yapmaya hazır *değildim*. Ama yine de bir şekilde Kaci'nin hayatıma sanki kendisinininkinin karbon kâğıt kopyasıymış gibi bakması konusuna geri dönmüştük. Bu tarz bir sorumluluk istemiyordum! Hata yapma özgürlüğümü ve hatalarımın benimki dışındaki hayatları altüst etmeyeceğini bilmek istiyordum.

Ne yazık ki babamın adamı olduğumda bu ayrıcalıktan vazgeçmiştim.

"Vay canına, Kaci, biraz ağır ol." Başımı iki yana salladım ve kendimi samimiyetle bakan gözlerine bakmaya zorladım. "Seksi düşünmek için çooooo küçüksün."

Gözlerini devirdi. Bu tavrı ürkütücü derecede kendi ergenliğimdeki tavrımla benziyordu. Tamam, aynı zamanda şu zamana kadar sürdürdüğüm yetişkinliğime de.

Genellikle evde gördüğü dersler sırasında anneme sakladığı hiddetli ses tonuyla, "*Öpüşmekten bahsediyordum,*" dedi. "Sadece Marc'la öpüştüğünde kaç yaşındaydın demek istemiştin. Ama hazır seks konusunu açmışken..." Gözleri bir muziplik kıvılcımla ışıldıyordu. "Aynı soru."

Kahretsin! “Senden çok daha büyüktüm.” Başım zonklayıyor ve acı hissi göğsümü delip geçiyordu. Panikatak geçiriyordum. Bu küçük enik bana anevrizma yaşıtıyordu!

Gerçeği söyleme konusunda katı bir inanca sahiptim ama doğrularımın bazıları bu kadar küçük kulaklar için uygun değildi ve başkasının çocuğunu yanlış bir şeye yönlendirmek istemiyordum!

Başka tarafa yönlendirmeliydim. Konuyu değiştirmeliydim. Anem içeri girmeye karar vermeden önce konuyu ona çevirmeliydim. Ama Kaci hâlâ konuşuyordu...

“Bu senin fikrin miydi, yoksa onun mu?”

Ah, kahretsin. Ama daha bitirmemişti.

“Acıyor mu? Çünkü duyduğuma göre...”

Pekâlâ, bu iş burada durmalı.

Bir elimi kaldırdım, avuç içim evrensel *dur* işaretini göstererek ona döndüktü. Ardından derin bir nefes alıp tekrar açık kapıya baktım. Bu defa duyulmaktan ziyade kaçmayı düşünerek. Ama bu korkaklıktı. Elimde sadece bir kürekle kedi formundaki birçok serseriye karşı durabiliyorsam, elbette on üç yaşındaki bir çocuk ve onun leylekler ile bebekler soruşturması karşısında da durabilirdim.

Ve bunu beceremesem bile onu en iyi şekilde oyalayabilirdim.

“Bir seferde korkunç derecede çok soru soruyorsun, Kaci. Ve çok fazla kişisel bilgi istiyorsun.”

Surat astı ve kot pantolonunun yıpranmış paçasını amaçsızca kekiştirdi. “Bana hiçbir şey anlatmayacaksın, değil mi?”

İç geçirdim. En azından bazı sorularımı cevaplamak bana gerçek anlamda güvenmesini sağlamada işe yarayabilirdi. Bu da dönüşüm için onu ikna etmemde bana yardımcı olabilirdi. Ama hiçbir gerçek

uzlaşma tek taraflı olmazdı. “Bak sana ne diyeyim. Üç sorunu cevaplayacağım; istediğin herhangi üçünü...”

Gözleri beklentiyle ılıldadı.

“... sen dönüşüm geçirdikten sonra.”

Kaci kaşlarını çatı. Ardından zaten soluk olan yüzünden daha fazla renk giderken ayağa kalktı ve odanın içinde ayaklarını yere vura vura ilerleyip açık kapıdan çıktı.

Arkasından, “Bunu hayır olarak mı alayım?” diye seslendim.

Cevaben yatak odası kapısını çarptı. İrkildim.

Pekâlâ, bu konuşma gayet iyi gitti...

Yedi

“Tekrar!” Ethan düzgün durması için her iki kolunu da ağır kum torbasının etrafına sarmıştı. Onu tepeden tırnağa yakacak bir bakış attım. Veya en azından çenesini kapatacak. “Bu defa daha sert. Ve biraz daha yukarı. Yandan dizine vur, yere çökecektir. Sonra her şey biter ve geriye sadece onu dövmek kahr.”

Terli alnımı aynı derecede terli kolumla silerek, “Onun dizleri yok,” diye çıkıştım. Tuvaletin yanındaki katlanan sandalyenin üzerinde temiz, kuru bir havlu asılıydı ama onu almak için odanın karşısına yürüyemeyecek kadar yorgundum. “*Bacakları* bile yok.”

“Ah, espri mi yapıyorsun?” Ethan sevimli bir şekilde gülümsedi. Yeşil gözleri meydan okurcasına parlıyordu. Kollarını yana indirip kum torbasının etrafından dolaştı. Ayakkabıları attığı her adımda kalın mavi mindere gömülüyordu. “Espritüel olacak enerjin varsa seni yeterince sıkı çalıştırmıyoruz demektir. Değil mi Kaci?”

“Doğru.” Genç dişi kedi bacaklarını katlanan sandalyenin üstüne koydu ve sıcak çikolata dolu fincanından yudumlayıp içeceğini sehpa gibi iş gören ağırlık kaldırma setinin üstüne koydu. Bir gece önce onu dönüşüme bu kadar çok zorlamam konusunda beni resmî olarak bağışlamıştı. Yine de Ethan’ın canıma okumasını seyretme konusunda pek canı sıkılıyormuş gibi görünmüyordu...

Küçük hain.

Bodrum katımız ısıtılmıyordu ama etrafını saran toprakla doğal yoldan yalıtımlıydı. Bu yüzden yukarıdaki pencerelerden içeri sızan hafif soğuk benim ya da Ethan için sorun değildi. Sadece yarım saatlik ölçülü ağırlık kaldırmadan sonra üstümüzde yalnızca egzersiz kıyafetlerimiz olmasına rağmen ikimiz de terlemiştik. Hatta Ethan kendi tişörtünü birkaç dakika önce çıkarıp atmıştı.

Ama Kaci uzun kollu tişörtünün, kotunun ve ince bir battaniyenin altında titriyordu. Bizimle egzersiz yapmaya yetecek kadar enerjisi ve kendim sıcak tutacak vücut yağı yoktu ama ne kadar yalvarsak, zorlasak ya da tehdit etsek de annemin onu daha fazla kakao ve cebir kitabıyla beklediği yukarı kata çıkmaya ikna edemedik.

Büyük olasılıkla yukarı çıkmasını sağlayabilirdim ama cevaplanmamış seks soruları yüzünden bana hâlâ kızgın olduğu için konuyu üstelememeye karar vermiştim. Ayrıca zaten yakında öğle yemeği için yukarı çıkacaktık.

“Beni *yormuyorsun* ki.” Ethan’ın bana attığı havluyu yakalamak için uzandım. “Benimle alıştırmayı yapıyorsun, dövüşmüyorsun. Yoksa başka bir hatırlatmaya mı ihtiyacın var?”

“İhtiyacım olan gerçek bir *zorluk*, akıllı şey.” Ethan şakalaşmamızdan hoşlanıp gülümseyen Kaci’ye göz kırptı. “Bunu başarabileceğini düşünüyor musun?”

“Ah, bunu sen istedin E...” Ben daha cümlemi bitiremeden Ethan saldırıya geçti.

Sağa hamle yaptım ama fazla yavaşım. Omzu koluma çarpıp dengemi bozdu. Kıçüstü kalın minderlerin üstüne düştüm ve yuvarlanıp yolundan çekildim. Bir saniye önce bulunduğum yerdeki mindere vurdu ama çoktan ayağa kalkmışım.

Sırtına çıktım ve dizimi omurgasına yerleştirdim. Ethan inleyip büküldü. Dengemi sağlamak için üstüne ata biner gibi oturdum. *Del*

gibi salladığı sağ kolunu tuttum ve kelepçelerimi almak için elimi eşofmanımın cebine soktum.

Ethan’ın sol eli bacağıma sürünüp dizimin arkasını tutarak beni öne çekti. Karşı koyarak kelepçenin bir halkasını sağ bileğine geçirdim. Daha sertçe çekince sol bacağım altımda katlanmış bir şekilde minderlerin üstüne kaydım.

Ağabeyim olanca ağırlığıyla kendini üstüme bırakınca yuvarlandık. Dirseğini kaburgalarımın geçirdi. Baş sağ elmacık kemiğime çarptı ama kelepçelerime sıkı sıkı tutundum. Başım dönünce yuvarlanmamızı durdurmak için dizimi mindere bastırdım. Durduğumuzda Ethan yüzüstüydü, bense tekrar sırtına binmişim ve bu defa tereddüt etmedim. Sol kolunu geri çektim ve kelepçenin diğer halkasını bileğine geçirdim.

Ardından ayağa kalktım ve harekete geçmesini bekleyerek geri çekildim. Atıp tuttuğu ve öfkeden kudurarak serbest bırakılmayı istediği sırada sinsi sinsi sevinmek için bekledim.

Fakat bunları yapmak yerine kahkahalarla sarsıldı.

Bir an için Ethan’a bakakaldım. Biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Ardından Kaci’nin arkamda kıkırdadığını duyup döndüm. “Bu *harikaydı!*” diye bağırды. Kakaosunu unutmuş, ayağa kalkmıştı.

“Katlıyorum.” Ethan’ın sözleri yüzünün yarısı mindere yapıklık durumunda olduğu için boğuk çıkmıştı. Arkamı döndüğümde sağ omzunun üstünde uzanarak beni seyrettiğini gördüm. “Bu çok etkileyiciydi.” Gülümsedi, şu an onun yerinde, yerde kelepçeli yatan kişi ben olsaydım da bu kadar mutlu olurdu. “Ama kimseye söylemeyelim, tamam mı? Bunu sadece üçümüz arasında gizli bir zafer olarak tutalım.”

“Hayatta olmaz!” diye bağırды Kaci. O kadar çok gülümsüyorduk ki yanakları heyecanla kızarmıştı. Veya belki de soğuktan. “Sahibin Faythe oldu! Keşke fotoğraf makinem olsaydı. Bekleyin, Jace g...”

Ethan'ın telefonu çaldı, Puddle of Mudd *She Hates Me*'yi söylüyor.

Kendime engel olamayıp güldüm. "Bu kimin melodisi?"

Başımı mindere çarptı. "Angela'nın."

Kaci sıcak çikolatası ve iki şişe suyun yanında duran iki cep telefonunun bulunduğu ağırlık kaldırma setine göz attı. Ethan'ın telefonunu alıp gözleri muziplikle parlayarak ekrana baktı. "Ellerinin tamamen bağlı olduğunu söylememi ister misin?"

Minder üzerinde tuhaf bir şekilde koşarak, "Hayır!" diye bağırdı Ethan. "Açma. 'İlişkimiz' hakkında konuşmak istiyor. Bütün hafta boyunca telefonlarına çıkmadım."

Gözlerimi devirdim ve spor ayakkabımın kenarından kelebeğin anahtarını çıkardım. "Ona canının artık pilav çekmediğini söyle sen daha kolay olmaz mıydı? Ya da Yemen'e taşındığını? Ya da zavallı kızlara duyduğun ilginin uzunluğunun," duraksayarak Kaci'nin hatırasına kendimi sansürledim, "zekândan daha kısa olduğu ortaya çıktığında ve onlardan sıkıldığında her ne söylüyorsan onu söyle sen?"

"Hayır." Ethan ben ellerini serbest bıraktığım sırada hareketsiz kaldı ve ardından Puddle of Mudd çalmaya devam ederken bileklerini ovuşturdu. "Durumu kendi kendisine anlayana kadar aramalarından kaçınmak daha kolay. Böylece kimse terk edilmiş oluyor. Gerçekten, ona bir iyilik yapıyorum."

"Sen bir pisliksin." Ciddi bir şekilde telefonunu kendim cevaplamayı düşünüyordum. Ama telefon sustu ve Kaci de onu minderli oturma yerinin üstüne, benim yanıma bıraktı. "İşte bu yüzden bu dahaki sefere gevsemene izin vermeyeceğim."

Üstüne atıldığında Ethan daha yeni ayağa kalkmıştı. Omzum göğsüne çarptı. Onu tekrar minderin üstüne ittim ve nefesi büyük bir "uf"la ciğerlerinden boşaldı.

"Evet!" diye bağırdı Kaci. Dönüp ona baktığımda tekrar ayakta olduğunu ve gülümsemesinin neredeyse benimki kadar geniş olduğunu gördüm.

Ama bakmamam gerekiyordu.

Ethan sol omzumu kavrayıp beni havada döndürdü ve kalçamın üstüne oturdu. "Meydan okuyana bakın hele," diye alay etti.

Yumruğumla cevap verdim.

İlk darbem kaburgalarına indi ve onu üstümden itip uzaklaştırdım. Ama Ethan'ı karnının üstüne çevirip tekrar kelebeçlemeden önce, Kaci'nin yanından bir müzik sesi daha geldi.

Papa Roach *Scars*'ı⁶ söylüyordu. Benim telefonumdu. Marc'ın melodisiydi.

Bir şey sırtıma sertçe çarptığında yolun yarısındaydım. Mindere yüzüstü düştüm, Ethan'ın ağırlığı beni yere yapıştırıyordu.

"Çok kolay dikkatin dağılıyor," diye azarladı. "Sen telefonuna cevap verebilesin diye kötü adamlardan seni dövmeyi bir dakikalığına bırakmalarını mı isteyeceksin?"

Altında kıvrandım ama beni kaldıracak hiçbir şey bulamadım; kollarımı iki yanımda yere bastırıyordum. Ciğerlerimi sıkıştıran ağırlığının altında mümkün olduğunca yüksek sesle, "Üstümden kalk!" diye bağırdım. "Mare arıyor!"

Ethan isteksizce üstümden kaydı. "Benim kız arkadaşım aradığında romantikleştigimi görmüyorsun ama," diyerek burnundan soludu.

"Telefonlarına çıkmıyorsun bile." Kaci'ye baktım ve sağ elimi kaldırıp avucumu açtım. "Buraya at, lütfen."

İyi nişan almıştı ama benimki başarılı değildi. Telefon elimi ısıkalayıp arkamdaki minderin üstüne düştü. Ethan atıldı, muzip bir gülümseme bütün yüzünü aydınlatıyordu. Ama ben daha hızlıydım.

6 (İng.) Yara izleri. (ç.n.)

Ethan'ın parmakları koluma dolandığı sırada parmaklarım plastiği kavramıştı. Ethan yeniliğiyle inlediği sırada telefonu öteki elime alıp kapağını açtım.

Yüzündeki ifade o kadar komikti ki telefona cevap verdiğimden gülüyordum.

"Alo?"

"Faythe? Sen misin?" Ya Marc'ın konuşmasını beklediğimden ya da konuşan kişinin sesi panik halinde çıktığından ilk başta sesi tanıyamadım. Ama çok geçmeden anladım. "Ben Daniel Painter." Sanki az önce maraton koşmuş gibi nefesini telefona doğru verdi.

Nabızımın çok hızlı atmasına ve vücudumu saran adrenalin patlamasının canımı gerçekten acıtmasına rağmen kalbim bir süre için atmayı bıraktı. "Ne oldu?" Hâlâ şakalaşarak telefonu elimden kapmaya çalışan Ethan'ı ittim. Ama ses tonum onu olduğu yerde durdurdu ve yüzündeki gülümseme soldu. Telefonuma bakınca dinlediğini anladım.

"Marc kayıp ve salonunda iki ölü erkek kedi var." Painter her şeyi bir anda ve hızlıca söylediğinden ilk başta onu yanlış anladığımı düşündüm. Onu yanlış anlamış *olmahydım*. "Kanın birazı onlara ait ama birçoğu da Marc'a..."

Kan mı vardı?

Kalbim göğüs kafesimin içinde patlayacak gibiydi, bir seferde sindirebileceğimden çok daha fazla acı ve kafa karışıklığı vücudumu sarıyordu. Dizlerim çözülünce kalçamın üstüne oturdum. Üstünde oturduğum minderi neredeyse hiç hissedemiyordum. Ellerim sanki beklememiş, beynimden gelecek sinyalleri almayı bekliyormuş gibi kanıncalanıyordu. Telefonu düşürmekten korkuyordum.

Painter hâlâ telefonda konuşuyor, anlayamadığım sözler söylüyordu. Kavrayamadığım ifadeler. *Aşagılık herifler*. *Ölü. Kan. Kayıp*.

Başımın içindeki uğuldamanın, inkâr hissimin çevreyi kuşatan sesinin üstünden onu güçlükle duyabiliyordum.

"Faythe!" diye mırıldandı Ethan. Gözlerimi kırıp başımı iki yana salladım. Ardından gözlerimi yüzünü tanıması için zorladım. "Onu yavaşlat. Sana olguları vermesini sağla."

Doğru. Olgular.

Ve böylece etrafımdaki dünya hızla netlik kazanmaya başladı. Her şeyi tam bir berraklıkla görmeyen önce bütün bodrum katı çılgınca yana yattı. Ağabeyime bakıp zihinsel olarak yüzüme tokat atıp beni kendime getirdiği için sessizce teşekkür ettim. "Kaci'yi yukarı çıkar ve babamı getir. Sanırım ahırdıydı."

Derin bir nefes aldığım sırada Ethan en alttaki basamaktaydı. Bir eliyle Kaci'yi kendisini takip etmeye çağırıyor, diğeriyle de cep telefonunun kapağını açıyordu. Çünkü kedi adam hızıyla hareket etse bile telefonla çok daha hızlı bir şekilde ahıra ulaşabilirdi.

"Faythe?" Dan artık yüksek sesle bağıırıyordu, bodrum katımızdan güçlü bir şekilde sinyal alabildiğimize bir an için memnun oldu. "Orada mısın?"

"Buradayım. Sakin ol ve her şeyi yavaşça anlat." Ayakta durdum, bir ayağım beton zemine bastığında, diğeri ise kalın mindere gömüldüğünde az kalsın dengemi kaybediyordum. "Marc yok ama kanının kokusunu ahıyorsun. Doğru mu?"

Painter hiç tereddütsüz, "Kanının kokusu her yerde," dedi ve telefonun diğer ucundan yaptığı hareketi göremesem de başıyla onayladığını gözümde canlandırdım. "Halı boyunca ön kapiya doğru giden kalın bir iz var. Sanki birisi onu sürükleyip götürmüş gibi."

Ah, kahretsin. Ah, hayır!

Kes şunu, Faythe. Çok kan kaybetmiş ama bu, öldüğü anlama gelmiyor. Marc iyi olacaktı. Onu bulmamız gerekiyordu sadece.

Sesimi sakın tutup titrememesini sağlamaya çalışarak. "İz nereye gidiyor?" diye sordum. Paniklersem Dan de panikleyebilirdi ve Marc'ı aramakla geçirmemizin çok daha iyi olacağı değerli bir vakti kaybederdik. "Ön kapıdan sonra devam ediyor mu?"

"Evet. Ön verandada, basamaklardan aşağıya doğru ve çimlerin üstünde. Buraya geldiğimde bir şeylerin ters olduğunu öyle anladım zaten."

"Öyleyse izler çimenlerde mi bitiyor?"

"Araba yolunun sonunda." Painter duraksadı. Sineklik kapısı açılırken metalik bir gıcırdama sesi duydum. "Görünüşe göre onu bir arabaya koymuşlar ve onunla birlikte gitmişler. Hızla ayrıldıkları noktada çakılda geniş patinaj izleri var." Tekrar duraksadı ve ardından henüz kendime bile sormadığım soruyu sordu. "Sence ölmüş mü?"

Gözlerimi kapayıp derin nefes aldım. Ardından yavaşça nefesimi verdim. "Bilmiyorum." Başka bir nefes daha alıp konsantrasyonumu tekrar önümdeki işe vermeye ve göz önünde bulundurmaya bile dayanamadığım düşüncelerden uzaklaştırmaya zorladım. "Arabasını almışlar mı?"

"Hayır. Evin yanında duruyor. Her zaman park ettiği güney tarafında." Sineklik korkunç, tiz bir gıcırtyla kapandı ve tekrar dört duvar arasında olduğundan Painter'ın sesi telefonda hafifçe yankılandı. "Marc'ı aramaya çıkmalı mıyım yoksa pisliği," Painter derin bir nefes aldı, besbelli kendisini sakinleştirmeye çalışıyordu, "ve cesetleri temizlemeye mi başlamalıyım?"

Cesetleri unutup şehirde turlar atarak Marc'ı aramaya başlamasını söylemek istedim. Ya da ormana girip taze lastik izleri bulmak için gözlerini dört açmasını. Ama işin aslı eğer adamlar Marc'ı alt etmeye yetecek sayıdaysa, Painter'ın kendi başına halledemeyeceği kadar fazla olacaktı. Tabii onları bulduğunu farz edersek.

Zihnim olasılıklarla dolup taşıyordu. Belki de onu canlı ele geçirmişlerdi. Fakat öyleyse bile... neden? Ve nerede?

Belki de onu öldürmüştü ve cesedini ortadan kaldırmak için gitmişlerdi. Gözlerime yaşlar doldu ve telefonu tutan elimi sıktım, diğer elimin tırnakları avucuma batıyordu. Hayır. Böyle olmamıştı. Onu öldürdüyse neden tek seferde üç cesetten birden kurtulmamışlardı ki? Neden diğerlerini bırakmışlardı?

Tabii katiller küçük bir araba kullanıyorlarsa durum başkaydı...

"Pekâlâ, her şeyi sırayla yapalım." Konuştuğum sırada ayaklarım hareket etmeye başladı ve kendimi iki sıra ağırlık kaldırma ekipmanlarından oluşan bir alanda buldum. "Diğer cesetler. Serseriler mi? Onları tanıyor musun?" Yukarı kata çıkmayı düşündüm ama Kaci'nin üzülebileceği bir şeyler duymasını istemedim.

"Evet, serseriler. Kokularını tanıdım ama isimlerini bilmiyorum."

"İki taneler, değil mi?" Bacak çalıştırma aletinin üzerinde elimi gezdirirken bir kabuk boya tırnağımın altına girdiğinde sessizce küfrettim. "Ve halının üstüne kanları mı akmış?"

"Evet." Döşeme tahtaları gıcırdadı ve zihnimde Painter'ın cesetlerin üzerine eğilirkenki hali canlandı. "Halı, cesetler, her biri. İri olanın başının üstünde büyük bir kesik var. Arkaya yakın tarafta. Kahve sehpa kırılmış ve kanıyla kaplı. Sanki düşüp çarpmış gibi. Ya da birisi ona sehpayla vurmuş gibi."

Evet, bu Marc'ın yapacağı bir şeye benziyordu. Bir gün tekrar aynı şeyi yapmak için hâlâ hayatta olmasını hevesle ümit ederken gurur ve acının tuhaf sancısı içimi dağladı.

"Peki ya diğeri?"

"Başının bir kenarı içeri göçmüş. Sanki birisi sandalyeyi başına geçirmiş gibi."

“Pekâlâ, şimdi etrafı koklamamı istiyorum. Konsantre ol. Marc ya da ölü serserilere ait olmayan herhangi bir koku alıyor musun? Yakın zamanda başka birisinin kanı orada dökülmüş mü? Ya da terlemiş mi? Veya herhangi bir şeye dokunmuş mu? Önce kapı kollarını ve ardından da silah olarak kullanılabilecek her şeyi kokla. Kapı koluna dokunmuş muydun?”

“Sadece dış taraftan.” Telefonun diğer ucunda bir duraksama oldu ve diz çöktüğü ya da üstünde durduğu sırada gıcırdayan döşeme tahtalarını duyduğumu düşündüm. “Evet, ön kapıda başka bir koku var. Ahşapta ve kapı kolunda. Başka bir serseri ama tanıdığım birisi değil.”

“Güzel.” Tekrar yürüyordum, ayaklarım betonun üzerinde ses çıkıyor, elim ağırlık kaldırma setinin üzerindeki uzun çubukta geziniyordu. O koku kapı koluna son dokunan, büyük ihtimalle Marc'i götüren kişiye aitti. “Kapı koluna dokunma. Onu koklamamız gerekecek.”

Mutfaktan bana doğru gürültüyle gelen ayak sesleri yüzünden sonraki sözlerini duymadım. Babam hızla kapıyı açıp merdivenlerden koşturarak indi. Harcadığı güçten nefes nefese kalmış ve gözleri duyduğu dehşetle kocaman açılmıştı. Onun bu kadar telaş olduğunu nadiren görmüştüm ve Marc'm onun için bu kadar değerli olduğunu görmek benim için çok önemliydi.

Babamın üstünde her zamanki resmî ceketinin dışında bir şey yoktu ancak yanaklarının soğuktan kızardığını gördüğümde tüylerimin tamamen diken diken olduğunu, titrediğimi fark ettim.

Egzersizimiz bittiğinden, terim soğuyup beni bodrumun serinliğinde üşümeye bırakmıştı.

“Ne oldu?” Babam enerjik bir şekilde hareket ederek minderinin köşesinden öteki tarafa geçti ve Kaci'nin sandalyesinden örtüyü aldı.

Örtüyü omuzlarının üstüne bırakırken, “Bir saniye bekle, Dan,” dedim telefona. “Daniel Painter, Marc'ın salonunda iki ölü serseri bulmuş. Marc kayıp ve kanının oluşturduğu bir iz evden dışarı çıkıp araba yoluna doğru gidiyor. Oradan da bir arabaya konulmuş gibi gözüküyor. Kapı kolundaki kokuya bakılırsa en azından bir serseri daha oradaymış.”

Liderimin yüzü ağzımdan çıkan her kelimeyle daha da kasvetli bir ifadeye büründü. “Ne kadar kan kaybetmiş?”

Ben, “Bilmiyorum,” diye yanıtlarken Painter, “Çok fazla,” dedi. Kalbim daha hızlı atmaya, Marc'ın ne kadar çok kan kaybettiğinin düşüncesiyle göğsümün içinde acımaya başladı. Babam, Kaci'nin kalktığı sandalyeye oturmam için bana işaret etti.

Painter'ın onu duyacağını bilerek, “Ölü serseriler kedi formunda mı yoksa insan mı?” diye sordu.

“İnsan formunda.” Painter iç geçirdi, telefonun diğer ucunda yaylar gıcırdağında kendisini bitkin bir şekilde Marc'ın kanepesine bıraktığını zihnimde canlandırdım. Asla oturmadığım, hatta görmediğim bir kanepede.

Babam kaşlarını çatı. Onun gibi benim kafam da karışmıştı. Bir önceki tuzaklarına bakacak olursak bariz bir şekilde öldürmeyi amaçlayan kedi adamlar en iyi silahlarını, pençe ve dişlerini kullanmadan neden saldırırlardı ki? Hatta neden Marc'a saldıracaklardı ki? Manx ve ben asıl hedefleri değil miydik? Amaç her zamanki şey değil miydi: Kadınları kaçır ve erkekleri öldür? Eğer öyleyse Manx ve ben orada dahi değilken neden Marc'ın peşinden gitmişlerdi ki?

Telefonum ısınıyordu, bu yüzden öteki kulağıma geçirdim.

“Ölülerin üstünde herhangi bir şey var mı?” Babam elini ceketinin iç cebine daldırıp cep telefonunu çıkardı ve konuştuğu sırada menüyi taramaya başladı. “Cüzdan? Çek defteri? Telefon? Kimliklerini ortaya çıkarabilecek herhangi bir şey?”

“Bilmiyorum.” Painter kalktığı anda yaylar yine gıcırdadı. “Üstle-
rini aramamı ister misin?”

Painter’a cevap vermek yerine babam bana dönerek boşta-
kı elini uzattı. “Telefonu ver bana.”

Babam –liderim olduğundan bahsetmeme gerek bile yok– bana
doğrudan bir emir vermiş olsa bile, telefonu vermek Marc’la olan ba-
ğımın vazgeçiyormuşum gibi hissettirdiğinden tereddüt ettim. Ya
da en azından şu anda ona yardım etme konusunda en iyi konumda
olan adamla bağımımdan. Ama bir saniye sonra itaat ettim.

“Painter?” dedi babam. Endişesi sesine hırçınlık olarak yan-
sımişti. Gerçi babamın en güçlü duyguları hep bu şekilde kendini
gösterirdi. “Ben Greg Sanders, Orta Güney Gurur bölgesinin lideri-
yim. Bize haber verdiğin için teşekkür ederim. Ekibim varana kadar
orada kalabilir misin?”

“Evet, tabii,” dedi Painter. İçinde bulunduğu şartlara rağmen
kendisine gereksinim duyulmasından memnun bir şekilde başını he-
vesle kabul edercesine yukarı aşağı salladığını hayal ettim.

Marc için duyduğum korkunun yanında Painter’a duyduğum
endişem sönük kalırdı ama yine de yaralanmasını istemiyordum;
özellikle de bize yardım etmeye çalışırken. “Ya geride kalan pislik-
lerini temizlemeye gelirlerse?”

Babam telefonumun ahize kısmını dudaklarından uzaklaştırdı.
“O zaman iyi bir eşkâl alacağımı umahım.” Painter’a da, “Kıy-
ı kilit ve ışıkları kapa. Ardından dönüşüm geçir,” dedi çünkü gerek-
tiği takdirde kendisini böyle koruması daha kolay olurdu. “Eğer geri
gelirlerse dosdoğru ön kapıdan çık ve Faythe’i ara.”

“Beni kedi formundayken nasıl arayacak ki?” diye sordum kaş-
larını çatarak.

Babam omuzlarını silkip gözlerini benden ayırmadan telefona
konuştu. “Otomatik aramayla. Eğer Faythe’in numarasını ekranda

tutarsan, pati ya da tırnağım kullanıp tek bir düğmeye basarak onu
arayabilirsin. Ben daha önce yapmıştım.”

Yapmış mıydı? Sormayı düşündüm ama sonra cevabı bilmek is-
temediğime karar verdim.

“Faythe ve ortağı hemen yola çıkacaklar.” Babam kaşlarını kal-
dırp bana baktı ve onunla bu noktada tartışmak zorunda kalmaya-
cağım için rahatlayarak başımla onayladım. “Komşularla ilgili her-
hangi bir sıkıntı var mı? Kimse bir şey görmüş ya da duymuş mu?”
Üzerine saman dağılmış toprak zeminde volta atmaya başladı. “Ya
da polisi aramış mı?”

“Ah. Hayır. En yakın komşu yaklaşık dört kilometre ötede ve
herhangi bir şey duyabileceklerinden kuşkuluyum.”

Marc’ın yakınlarında bir komşu istemeyeceğini tahmin edebi-
lirdim. Hayatının yarısını bizim yerleşim alanımızda geçirmişti ve
genellikle insanlarla ilişkisinin olmasını pek istemezdi.

“Güzel.” Ama babamın yüzünde gerçek bir rahatlama görün-
müyordu. Marc’ın kaybolması, muhtemelen ölümcül bir şekilde ya-
ralanması ama hiç şahidin olmaması kuşkusuz hem iyi hem de kötü
bir haberdirdi.

Babam telefonu geri verince kapayıp yola koyulmak için birden
sabırsızlanarak, “Teşekkürler, Dan,” dedim. “Elimden geldiğince ça-
buk orada olacağım.” Hoşça kal diyecektim ama aklıma bir şey geldi.
“Ön kapıdan zorla girmişler, değil mi?”

“Evet. Menteşeleri hâlâ üstünde ama kilit mahvolmuş.” Bu so-
ruyla nereye varmak istediğimi biliyor gibi görünüyordu.

Minderi koli bandıyla yamalı ağırlık kaldırma setine oturdum.
“Kapıların önüne bir şeyler koyabilir misin? Böylece geri gelirlerse
en azından onlar içeri girmeden önce bir çeşit uyarı almış olursun.”

“Hımm, bir saniye.” Ayağa kalktığı sırada Painter’ın nefes alışığı değişti ve telefonun öteki ucundaki ayak seslerinden hareket halinde olduğunu anladım. “Kanepeyi ön kapının önüne itebilirim. Arka kapı iyi gözüküyor. Şimdi kilitliyorum.” Bir zincir ses çıkardı ve sürgüyü yerine kaydırıldığı sırada metal, ahşaba yumuşak bir sesle sürtündü.

“Güzel ama onun da önüne bir şeyler koyabilir misin? Her ihtimale karşı.”

“Tabii. Diğer odada ağır bir şey var mı diye bakacağım.”

“Teşekkürler, Dan.” Marc için duyduğum korkunun ona duyduğum minnettarlığın önüne geçmediğini ümit ederek duraksadım. Ama geçmişti. “Şimdi çıkıyorum, yaklaşık beş saat sonra orada olacağım. Birisi gelirse hemen beni ara.”

“Arayacağım.”

Telefonumu kapayınca babamın egzersiz minderinin bir köşesinden beni seyrettiğini gördüm. Owen, Ethan, Jace ve Parker merdivenin altında hızlı hızlı nefes alarak emirleri bekliyorlardı.

“Faythe, Parker hazırlanın.” Parker ve ben uyum içinde başımızla onayladık. Babam devam etti. “Her ihtimale karşılık iki gün için hazırlanın. Ama sizi bundan daha uzun süre orada tutamam. Olup biten bunca şey varken olmaz.”

Başımı yukarı aşağı salladığımı fark ettim ama Parker’la birlikte Marc’ı bulmadan serbest bölgeden ayrılmayacağımı bütün kalbimle biliyordum. En azından bilincim yerinde ve dimdik yürürken ayrılmazdım.

“Etrafı koklayıp ölü serseriler hakkında ne bulabileceğinize bir bakın. İsimlerini öğrenin, ben de size adresleri bulayım. Riske girmeyin ve akıllı davranın. Samanlıkta iğne aramak için ormana girip dolaşmayın. Ve hiçbir yere tek başınıza gitmeyin. Tek bildiğimiz bunun seni yeniden serbest bölgeye sokmak için düzenlenmiş bir tuzak olduğu. Günde üç defa haber verin. Anlaşıldı mı?”

Tekrar başımla onayladım ve Parker da beni taklit etti. Gitmek için can atıyorduk.

“Son olarak, Faythe?” Babam bana ciddi bir ifadeyle baktı.

“Evet?”

“Sizinle gönderecek fazladan destek birimim yok, bu yüzden sadece ikiniz ve Dan Painter var. Dikkatli olun.”

Sanki her zamanki uyarısı daha öncekilerden farklı bir şey ifade etmiyormuş gibi, “Elbette,” dedim. Ama durum böyle değildi. Daha önce her zaman sayıca üstün olan *bizdik*. İşlerin tersine dönmesinden son derece rahatsızdım.

“Tamam, gidin!” diye emir verdi babam. Biz de öyle yaptık.

Sekiz

Odama girdiğimde Kaci yastıklarına dayanmış, yatağımın üstünde beklemekteydi. Çantamı hazırladığım sırada *dejavu* hissetmem kaçınılmazdı. Daha bir gün önce beni çantamı boşaltırken izlemişti ve o zaman şu andakinden çok daha mutlu görünüyordu.

Teselli için yumruklama yastığımı kucağına çekti. Ama ardından yastığı her iki yumruğunun arasında, sanki ikiye ayıracakmış gibi sıkıttığını görmek beni neredeyse eğlendirdi. Bu kadar çok ortak yönümüzün olması bazen ürkütücüydü. “Ne oldu?” Dişi kedinin pürüzsüz, güzel yüz hatları korku ve öfkenin tuhaf bir birleşimiyle kıvrılmıştı. “Kimse bana bir şey anlatmıyor.”

“Marc kaçırılmış ve bu sırada çok kan kaybetmiş.” Çantamı dola-bundan alıp yatağın ucuna attım, bakışlarımız en sonunda karşılaştığındaysa gözlerindeki şok duygusu beni tamamen hazırlıksız yakaladı.

Belki *bu kadar* açık sözlü olmamalıydım. Bu da çocukların duy-maması gereken gerçeklerden biri miydi? Ne yapmam gerekiyordu, ona *yalan* mı söylemeliydim?

Doğruları çarpıtmayı denersem bile gerçeği gözlerimde gö-re-ğinden kesinlikle emindim. Ve bundan sonra bana bir daha asla güvenmezdi.

Bundan sonra yanına oturup ona sarılmak istedim. Ardından ya-nıma oturup başına bazen kötü şeylerin geldiğini dikkatli-likle açıklamak ve bu insanların daha sonrasında her zaman

iyi durumda olmadıklarını da söylemek istedim. Ama bunu kesi-
likle herkesten daha iyi biliyordu. Yavaş ve dikkatli olmak için vak-
tim yoktu. Marc'ı bulmak, iyi durumda olmayan şu insanlardan bi-
risi haline gelmemesini sağlamak zorundaydım.

Kaci'nin kendisi gibi.

Kahretsın. Nasıl Marc'ın bulunması ve tedavi edilmesi gereki-
yorsa, Kaci'nin de benden güvence almaya ihtiyacı vardı. Çantamı
toplarken konuşmam gerekecekti.

"Kaci, tatlım, işlerin nasıl sona ereceğini bilmiyorum." Şifonye-
rimin üst çekmecesini açtığım sırada nasıl dehşete kapıldığımı gör-
memesi için başka yöne döndüm. Beni kaya gibi sağlam görmeliydi.
Şartlar ne olursa olsun güvenebileceği biri olarak. Marc'a kalkan bir
elin üstesinden gelip gelemeyeceğim konusunda emin olmadığımı
bilmesine gerek *yoktu*.

Yüz ifademi kontrol altına aldığımda, bir avuç dolusu iç çama-
şırını çantaya tıkkarken tekrar gözlerine baktım. "Ama Marc'ı *bula-
cağım* ve onu kaçıranın hayatı boyunca buna pişman olmasını sağ-
layacağım. En azından birkaç dakika için."

Yalnızca gözlerini kırptırdı, ardından birkaç tişört almak için
şifonyere döndüm. İkinci çekmeceден iki tane uzun kollu tişört çı-
kardığım sırada, "Nasıl olmuş?" diye sordu.

"Birkaç adam evine girmiş, onu dövmüş ve ardından da onunla
beraber gitmişler gibi görünüyor."

"Birisi *Marc'ı* mı dövmüş?" Sesinde yoğun bir şaşkınlık tınısı
vardı. İçinde bulunduğum şartlara rağmen Marc'a ve üüne duy-
duğum gururum kabardı.

"Bire karşı en az üç kişiymiş." Silahların kendi kırık mobilya par-
çaları olduğundan ya da o sırada kendi *evinde* bulunduğundan bah-
setmeye gerek yoktu. Bir anlık tereddüitten sonra, "Ve ikisini hakla

mış" dedim. Haklamak kelimesinin ne anlama geldiğini sormaya-
cağımı umuyordum.

Ona ne kadarını anlatacağım konusunda biraz çelişkiye düş-
müştüm. Bir taraftan Kaci artık bir kedi adamdı, topluluğumuza ta-
mamen girmiş bir üyeydi ve hayatın bizler için nasıl sürdüğünü bil-
meliydi. Onu korumak, alışmasına pek yardımcı olmazdı. Fakat öte
yandan, tırmıklanmasa ya da ısırılmasa bile gizli dünyamıza takdimi
ailesine uyguladığı şiddetle olmuştu ve neler yaptığını ona hatırlat-
maya hevesli değildim. Yeni hayatına tam anlamıyla yerleşecekse
bunu geçmişte bırakmalıydı.

Tişörtleri çantaya yerleştirdiğim sırada, "Kedi adamlar mıy-
mış?" diye sordu.

"Evet." Fakat asıl soru, Marc'a saldıran adamlardan herhangi bi-
risinin iki gün önceki tuzakta yer alanlar arasında olup olmadığıydı.

Banyodan saç kurutucusunu, saç ürünlerimi ve ara sıra kul-
landığım makyaj malzememi aldım. Hepsini çantaya attığım sırada
Kaci beni izliyordu. Kurutucunun kordonu bir taraftan sarkıyordu.

"Kedi formunda mıydılar?" diye fısıldadı, sesindeki büyük kor-
kuyu duyunca içimi bir ürperti sardı. Kordonu saç kurutma maki-
nemin etrafına sarıp çantanın dibine, şampuanım ile makyaj çanta-
nın arasına düzgünce yerleştirdi.

"Hayır." Çantanın fermuarını çekmeye başladım ama gözleri-
nin her zamankinden daha parlak olduğunu fark ettiğimde durdum.
Gözyaşlarıyla dolmuşlardı. "Kaci hayır, tatlım, onlar insan formun-
daydı. Hangi formda olduklarının bununla *hiçbir* ilgisi yok. Bunlar
kötü adamlar ve ister iki, ister dört ayak üstünde olsunlar, hep kötü
olacaklar. Tıpkı senin iki formdayken de iyi olacağı gibi."

"Ama ben kedi olarak iyi biri *değildim*," diye ısrar etti ve yaş-
lar yanaklarından sessizce süzülmeye başladı.

Pekâlâ, lanet olsun... Ona duyduğum anlayış hissi neredeyse canımı acıtacak kadar kalbimi sıkıştırdı ama zamanlaması daha kötü olamazdı. Ruhuna gireceğim bir aralık bulmak, ilk dönüşümü sırasmda ve sonrasında neler çektiği hakkında onu konuşmaya ikna etmek için aylardır bekliyordum ve nihayet açıldığında bunu atlatmasına yardım etmek için kalıp dinleyecek vaktim yoktu.

Ama ağlıyordu. Kaci'ye ayıracak bir dakika *bulmak* ve serbest bölgeye giderken yolda bu dakikayı telafi etmek zorundaydım.

Çantamı bir kenara ittim ve yorganın ucundan, yatağın ayakucundaki karyola başlığının üzerinden geçip ona yaklaşabildiğim kadar yaklaştım. Kedi adamlar hislerini çoğunlukla bedenlen açığa vururlardı ve ona temas edersem sakinleşebileceğini umuyordum.

"Kaci, bir kedi olarak *harikaydın!*" Kolumu omuzlarına sarıp sıktım ve daha da yakınımaya çıktım. "Çok güçlüsün. *Harikası*. İlk dönüşüm geçirdiğinde olanlar senin suçun değildi. Ne insan formundaki ne de kedi formundaki Kaci'nin suçuydu."

Omuzlarımı bırakıp yüzünü nazikçe kendime doğru çevirdim. Yaşlarla ırışmış büyük ela gözlerine baktım. "*Kim* senin suçu değildi. Sadece bir trajediydi. Korkunç, insanı paramparça eden bir trajediydi ve bildiğin tek yolla bunun üstesinden geldiğini biliyorum ama baş etmen içim başka bir yol bulmamız gerekecek yoksa en sonunda kendine zarar vereceksin. Buna çok yaklaştın."

"Biliyorum." Ellerile yanaklarındaki yaşları kurulayıp sanki onu insan formunda tutan şey sadece yumruklama yastığıymış gibi yastığma kenetlendi. "Ama bunu yapabileceğimi düşünmüyorum. Bunu *kontrol* edebileceğimi sanmıyorum."

"Evet, yapabilirsin." İnancımın bulaşıcı olduğunu umarak yüzüne daha iyi bakabilmek için yorganın üzerinde yer değiştirdim. "Kaci, seninle ilk karşılaştığımda kedi formundaydım ve beni incitmedin. Yakınımaya bile gelmedin. Üstelik bu korktuğun ve yabancı bir yerde

bulduğum bir andaydı. Bu defa farklı olacak. Ahırda yapabiliriz. İstersen sadece sen ve ben. Ve kontrolünü kaybetmekten endişeleniyorsan kapıları kaparım böylece dışarı çıkamazsın. Kendine bunu başarabileceğini ispatlaman için ihtiyacın olan şey sadece dönüşüm geçirmen. İçindeki kedinin sonraki yemeğini bekleyen kudurmuş bir kaplan olmadığımı ispatlaman için. Kedi sadece senin bir parçan. Kabilenmek *zorunda* olacağın bir parçan."

Alnı kırıştı. "Ama ya sana zarar verirsem?"

Samimi neşemi görmesi için yüksek sesle güldüm. "Tatlım, denesen bile bana zarar veremezsin. Çok daha kötü şartlar altında senden daha büyük ve kötü kedilerle karşılaştım. Bu benim ism ve bu işte oldukça iyiyim. İyi olacaksın. İkimize de bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Gözlerinde ilk kez bana duyduğu inancı gördüm. Ve güveni. Yola geliyordu. Acilen ayrılmak zorunda olmasaydım hemen o anda demeye istekli olabilirdi.

Fakat gitmek *zorundaydım*. Marc'ı bulmak zorundaydım ve dışarıda onu aramam gerekirken çiftlikte geçirdiğim her dakika zihnimde tıpkı bir tuğla yığını gibi ağırlık yapıyor, beni ezmele tehdit ediyordu.

"Bak sana ne söyleyeceğim." Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım. "Önümüzdeki birkaç gün bunun üzerinde düşün. Zihinsel olarak kendini hazırla. Sonra ben geldiğimde bunu birlikte yaparız. Güzel olacak ve kendini çok daha iyi hissedeceksin. Sonrasında okula gidebilir, nihayet bu evden dışarı çıkabilirsin. Tamam mı?"

Basıyla onayladı ama ikna olmamış gibi görünüyordu. Geri döndüğimde moral verici küçük konuşmamı tekrarlamam gerekebileceğini biliyordum.

Herhangi bir şey unutmadığımdan emin olmak için çantamı kaçırdığım sırada ona güven verici bir gülümsemeyle baktım. Ve az daha unutuyordum. Pantolonumu.

Dikkatsizliğim karşısında inleyerek şifonyerime döndüm ve alt çekmecedan bir kot çıkardım.

“Muhtemelen ne söyleyeceğini biliyorum ama seninle gelebilir miyim?” Pantolonumu yerleştirdiğim sırada Kaci çantayı açık tuttu ve fermuarı kapadı. “Sana engel olmam ve Marc’i arama konusunda yardım edebilirim.”

Gelecek darbeyi yumuşatmak için gülümsedim. “Üzgünüm Kaci ama bu fazla tehlikeli.”

Gözlerindeki hayal kırıklığı ve hüsrana acı verici derecede tanıdık. Bir kadının Gurur sürüsündeki yeri konusundaki babamın özgürlükçü duruşuna rağmen, çocukluğumun çoğunu kendi güvenliğim için birçok şeyden uzak tutularak geçirmiştik. Bu cümleyi babam adına çalışmaya başladıktan sonra bile bir iki kez duymuştum. Fakat geride kalmak beni gerçek anlamda hareketten uzak tutamamıştı. Ama bu durum Kaci için bir şeyi değiştirmiyordu. İki eyalet boyunca yapılacak riskli bir gezi ve Marc’in izinin bizi götüreceği yere yapılacak müthiş takibe katılmak bir yana, şu anda ormanda enerjik bir yürüyüş yapmak için bile yeterince sağlıklı değildim.

“Bu, lider adamlarına verilen bir iş, Kaci. Yeterince büyük değilsin ve hiç eğitimin yok.”

Çantamı kapının yanında halının üstüne bıraktığım sırada, “Bir gün ben de bir lider adamı olabilir miyim?” diye sordu.

Gülümsemekten kendimi alamadım. “Kesinlikle. İstediklin her şeyi yapabilirsin. Fakat önce sağlıklı olman gerek. Lider adamların işlerinin çoğunu kedi formunda yapar. Bu yüzden dönüşüm geçirmeye alışman gerekiyor. Geri döndüğümde bunun üstünde çalışırız, olur mu?”

Bu defa başıyla onayladığında o kadar tereddütlü görünmüyordu, bunu iyiye işaret olarak aldım.

“Tamam, gitmem gerekiyor ama annemin mutfakta bir şeyler yaptığını duyuyorum.” İddiamı vurgulamak istemiş gibi evin ön tarafından tavaların birbirine çarpma sesi geldi. “Neden gidip öğle yemeği için ne yaptığına bir bakmıyorsun?”

Kaci isteksizce gitti. Hızla temiz bir pantolon ve boğaz kısmı açık, uzun kollu, koyu yeşil bir süveter giyerek dışarı koşup çantamı Parker’ın arabasının arka koltuğuna attım. Tekrar içeri girdiğimde Kaci mutfaktaki tezgâhta oturmuş, annemin ev yapımı tavuklu çorbasından yudumluyordu. Karnımın guruldamasını görmezden geldim ve Parker’la gitmeye hazır olduğumuzu söylemek için babamın ofisine yürüdüm.

Ofisin kapısı kapalıydı ama yola koyulma telaşından bunu fark etmemiştim. Kolu çevirip içeri girdim. Babam masasının önünde durmuş, duvara dayalı cam vitrine bakıyordu. Telefonu kulağına yapıştırmıştı ve yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. Bu yüzden içeri girdiğimi fark etmedi bile. Büyük olasılıkla kendi bağırmasını arasında beni duymamıştı.

“... bir çocuk ve ben onu entrikacı, sinsî bir liderin bencil politik hırslarını tatmin etmek için teslim *etmeyeceğim!*”

Ne!..

Şaşkınlıkla kapı kolunu sıkınca babam gıcırtıyı duydu. Bir eliyle masasının kenarını tutarak bana bakmak için döndü ve kabloşuz telefonu, alıcısına çarptı. “Sana kapı çalmayı hiç öğretmedim mi?” diye sordu gözleri öfkeyle yanarken. Özürlü diyip uysalca odadan geri çıkmalıydım. Ama içimdeki kötü his bana izin vermedi. Ofisin içinde daha fazla ilerlemeye cesaret edemeyerek kapı eşliğinden, “Neler oluyor?” diye sordum.

Babam telefon görüşmesini evin başka bir odasında yapsaydı hepimiz neler konuştuğunu duyabilirdik, muhtemelen diğer tarafın konuşmasının çoğunu da duydık. Ama ofis özel bir odaydı, tüm sakinlerinin doğaüstü duyma yeteneğinin olduğu bir evde mahremiyet sağlayacak şekilde dizayn edilmişti. Duvarlar güçlü betondan yapılmıydı, sesin sızmasına imkân verecek bir penceresi bile yoktu. Kapı sağlam meşedendi ve duvarlar kadar ses geçirmez olmasa da evin geri kalanındaki ses geçiren diğer kapılara kıyasla su götürmez bir üstünlüğü vardı.

Babam iç geçirdi, o anda elli altı yaşından on yaş daha yaşlı gibi görünüyordu. "İçeri gir ve kapıyı kapa." Masanın köşesine, telefonun yanına bir kalçasını dayadı ve içeri girmemi işaret ederek sesini bitkin bir fısıltıya dönüştürdü. "Hayal gücün fazla çalışmadan önce sana neler olduğunu anlatacağım. Ama başka kimseye *anlatmayacaksın*. Zamanı geldiğinde bu duyuruyu kendim yapacağım."

Başımı salladım. Bir an tereddüt ettikten sonra –gerçekten Marc'ın peşinden gitmem gerekiyordu– ofise girip kapıyı kapadım. Başka birisinin benim gibi içeri girmesine engel olmak için kilidi çevirdim. Babam az önce cevapladığı aramayı bekliyor olsaydı kapının önceden kilitleneceğinden hiç kuşku yoktu.

Uyduruk kilit gerçekten içeri girmek isteyen bir kedi adamı durduramazdı ama buna gerek yoktu. Bu yalnızca babamın mahremiyet istediğine dair bir işaret ve kilide gücünden ziyade amacından dolayı saygı gösterilecekti.

"Telefondaki kimdi?" Masaya en yakın kanepenin ucuna oturdum. Geçen her bir saniyenin Marc'a ulaşmamı geciktirdiğinin fazlasıyla farkındaydım. Ama bilmem gerekiyordu...

Babam oturduğu masanın kenarını sıktı. "Milo Mitchell'di." Manx'in duruşması için şu anda Georgia'da bulunan Kevin Mitchell'in babası. Kevin, New Orleans'a bir seriseriyi gizlice sokmak için rüşvet

aldığından Orta Güney Gurur sürüsünden kovulmuştu. "Milo bölge konseyinin 'endişeli tarafını' temsil ettiğini öne sürüyor ama Calvin Malone'la çalıştığından hiç kuşku yok."

"Kaci'yi mi istiyorlar?" Midemdeki bulantı hissi giderek bütün vücudumu sardı. Hemen oracıktaki, babamın şark halısının üzerine kusacağımдан emindim.

"Evet. Mitchell, Malone'un iddiaları, yani konseyin çıkarına karşı hareket ettiğim iddiaları göz önüne alındığında birkaç liderin endişelendiğini söyledi. Kaci'nin velayetini konseye bırakmamı istiyorlar. Konsey daha sonra ona bir vasi atayacak. Ama tam olarak nereye gideceğini biliyorsun."

"Malone'un yanına." Kaşlarımı o kadar çok çattım ki yüzüm acıdı. Aşagılık herif tam da korktuğumuz gibi hem Kaci'nin hem de Manx'in kontrolünü ele geçirmek için entrika çeviriyordu.

Babam ciddi bir şekilde başıyla onaylayıp solumdaki koltuğuna oturmak için masasından kalktı.

"Pekâlâ, sen ne yapacaksın?" Kaci'yi vermeyi reddetmesini az önce duymamış olsaydım bile, politik bir piyon olarak kullanılmak için çoğunlukla masum olan bir çocuğu teslim etmek bir yana, babamın başka bir liderden gelen herhangi bir tehdide asla boyun eğmeyeceğini biliyordum.

Malone oğullarından biriyle evlenmem için elimi kolumu bağlamaya çalıştığı gibi, Kaci'nin de kontrolünü ele geçirmek istiyordu; kadın düşmanı, bağınaz, politik açıdan hırslı bir şekilde hâkimiyetine daha fazla bölge katmak için.

Babam omuzlarını silkti. "Şu aşamada bu sadece basit bir istek ve reddetmek hakkım. Ama resmi bir taleple geri gelecekler ve o zamanki yanıtımızın çok daha... medeni... olması gerekecek."

Hah! Onlara *medeni* ne demekmiş gösterecektim. Konseye “*medeni*” taleplerini tam olarak nerelerine sokacaklarını söyleyecektim. Baş edilmesi zor liderimin az önce yaptığı gibi.

“Babacığım, Kaci’yi dönüşüme ikna etmeye şu kadar yakınım” Başparmağım ile işaret parmağımın arasını bir santim kadar açtım “Zamanım olsaydı bugün dönüşüm geçirebileceğini düşünüyorum Ama tanımadığı ve güvenmediği birisi için asla dönüşüm geçirmeyecek. Calvin Malone’dan en az kendi kedi formundan nefret ettiği kadar nefret ediyor.” Bu da kısmen benim suçumdu. Jace ve benim fesat, dar kafalı, sefil üvey babası hakkında söyledığımız her şeyi duymuştu ve şimdi dişi kedi, Malone’a karşı Gurur sürümüzle tamamen aynı hisleri paylaşıyordu.

“Biliyorum.” Babam iç geçirdi, birden çok yorgun görünmüştü. “Bunun gerçekleşmesine izin vermeyeceğim.”

Bunu en son söylediğinde muhtemel idamımdan bahsediyordu ve sözüne sadık kalmıştı. Ama ne yazık ki bunun için Marc’i sürgün etmek zorunda kalmıştı.

Kaci’yi yanımızda tutmak için nelerden vazgeçmemiz gerekeceğini merak etmekten kendimi alamadım.

“Öyleyse plan nedir?” Solumdaki sehpanın üstündeki bir heykelciğe dokundum; saldırmak üzere şaha kalkmış, kalayla kaplı bir kedi idi. Ardından sabırsızlığımı ele verdiğimi fark ettim ve kendimi ellerimi kucağıma koymaya zorladım.

“Marc’i bulacaksınız. Kaci’yle ben ilgilenirim ve Marc sağ salım dönene kadar bu konuda endişelenmeni istemiyorum. Zaten yapabileceğin bir şey yok. Bu benim savaşımla, Faythe. Artık genç olamayabilirim ama içinde hâlâ dövüşecek yetenek ve istek var. Babam göz ardı etme.”

“Göz ardı etmiyorum, babacığım.” Asla da etmezdim. Ama ben nasıl babamın sorumluluğuysam, Kaci de artık benim sorumluluğumdur. *İkimiz* de onun için savaşacağız.

Marc’ın iyi olduğundan emin olur olmaz.

“Gurur sürüsündeki diğer takviye güçleri çağırıyorum, böylece devriye gezecek fazladan birkaç kişi olacak.” Masasına gidip üst çekmeceyi açtı ve kabarık ajandasını alıp sümenin üstüne gürtlüyle bıraktı. “Sınırlarımıza yakın bütün bu serseri eylemleri devam ederken, sınırdan geçmeye çalışıp çalışmadıklarını acilen öğrenmemiz gerekiyor.”

“Güzel.” Michael, Brian ve Vic hâlâ Georgia’daydı. Parker ile ben de Marc’i aramak için gideceğimiz için, babam evini ve ailesini korumak için kalan üç adamına ihtiyaç duyacaktı. Ama aniden saldırganlaşan komşularımızın yarattığı tehlikeyi görmezden gelemezdi.

Şartlar yüzünden elimizin kolumuzun bağlı olmasından nefret ediyordum ama ihtiyaç anında çağırarak kaynaklarımızın olmasına olağanüstü derecede minnettardım. Gururumuzun diğer üyeleri aktif göreve çağırılacaktı; bu, Orta Güney Gurur sürümüşe katılırken kabul ettikleri bir olasılıktı. Ve babamı tanıyorsam, deneyimi az erkek kedileri, bir zamanlar lider adamı olarak görev yapmış olanlarla eşleştirdi.

Çağırıldıkları zaman işlerinden izin almak için hasta olduklarını, tatil için izinlerini kullanacaklarını söyler veya ücretsiz izne çıkarlardı. Ve birkaç saat içinde Mississippi sınırı Orta Güney sürüsü kedileriyle dolup taşardı. Gün batımına kadar insan formunda, karanlık kürklerinin rengiyle karıştığındaysa dört pati üzerinde devriye gezerlerdi.

“Şansız yaver giderse senin oraya vardığın saatlerde ihtiyaç duyma ihtimaline karşı birkaç erkek kedi, bir saatlik araba mesafesinde olacak,” diye devam etti babam. “Onları çekinmeden çağırabilirsin. Bu seferki operasyonda cesaret için ekstra puan yok, Faythe.

Kazanmanın tek yolu Marc'ı geri almak ve ardından üçünüzü parça halinde getirmek. Anlaşıldı mı?"

"Elbette, babacığım." Gözlerimi devirmedim bile çünkü sadece bir kız olduğum için aşırı korumacı olmadığından ilk kez olduğça emindim. Normal derecede korumacıydı çünkü onun adamlarından birisiydim ve bu kendimi iyi hissettirmişti. Gerçekten iyi. Neredeyse gitmene izin vermesi kadar iyi.

Dokuz

Parker'la birlikte dört buçuk saat sonra evine hiç gitmememe, fotoğrafını bile görmememe ve Painter'ın yol tariflerinin bataklık suyu kadar berrak olmasına rağmen Marc'a ait olduğunu hiç şüphe duymaksızın anladığım bir evin iki yanı ağaç sıralı, çakıl taşlı ve uzun araba yoluna saptık.

Akşam güneşi önde açık, arkada ağaçlıklı, geniş bir arazinin üstünde parlıyordu. Ev dış dünyadan soyutlanmıştı; Marc'm en yakın komşusuna toprak bir yoldan beş kilometre gidilerek ulaşıyordu ve Rosetta kasabasından da en az on iki kilometre uzaktaydı. Eğer Homochitto Ulusal Ormanı mülkün bir parçası değilse bile ormana gerçekten çok yakındı.

Kötü görünen tek şey en az seksen yaşında olan ve kesinlikle kötü durumdaki evin kendisiydi. Ama bana ve hiç kuşkusuz Marc'a göre evin faydaları, eskimiş elektrik tesisatı, yetersiz yahtım, soyulan boya ve çarpık çurpuk panjurlardan kaynaklanan her türlü maddi rahatsızlığın çok önüne geçiyordu.

Araba durur durmaz Parker daha motoru durdurmadan dışarı çıktığımda dondurucu rüzgâr -güneyde nadir rastlanan bir şey- ciğerlerimdeki nefesi bir an için kesti. Çizmelerim bastıkça çıtırdayan ve solmuş otlara geçmeden önce kısa bir süre boyunca çakıl taşlarını ezdi.

Mississippi’de karların eridiğini görmekten rahatlayarak çimen likte koşurdum, ardından Marc’ın ön bahçesinin bir köşesini şerit halinde kesen uğursuz, karanlık ize bir adım kala kayarak durdum. Leke kuruydu ve artık saatler önce olduğu gibi parlak kırmızı değildi. Yine de soluk, rensiz çimenlikte çarpıcı bir şekilde öne çıkıyordu.

Ve koku şüphe götürmezdi.

Kan. Marc’ın kanı. Marc benim o anda durduğum yerin üzerinden sürülenmişti.

İki yanımda yumruklarımı o kadar sıktım ki parmaklarımın arında kramp girdi. Yanaklarımda buz kristalleri oluştuğu zaman ağladığımı fark ettim.

Çenem kasıldı, yüzümdeki buz gibi yaşları kuruladı ve Marc’ın kanının bıraktığı izin üzerinden geçmek için kendimi zorladım. Ardından bakışlarım merdivenlere ve tırmanmış ön kapının altında kaybolan çıplak beton sahanlığa kadar izi takip etti.

Orada yoktu. Bunu zaten biliyordum. Ama bu tüyler ürpertici iz boyunca verandaya çıkan basamaklardan yukarı koşmaktan kendimi alamadım. İze dokunmamak için dikkat ediyordum. Kapı kolu nu çevirip ittim ama kapı ağır bir şeye çarpmadan önce en fazla üç santim kadar açılabilirdi.

Dan Painter söylediğim gibi içeriden barikat kurmuştu. Aslında araladığım küçük boşluktan onu görebiliyordum. Boğazından bir uyan hırlaması çıktığı sırada dahi seçiren burnu dışında tamamen hareketsiz dikiliyordu.

Parker’ın ayak sesleri arkamdaki basamaklarda duyulduğu sırada, “Dan, benim. Faythe,” dedim. Ufak sahanlıkta ikimizin de rahat bir şekilde durabilmesi için yer yoktu. Bu yüzden Marc’ın kama na basmamak için güçlükle dengesini sağlayarak üçüncü basamakta durdu. “Parker ve ben şimdi içeri giriyoruz. Gidip tekrar dönüşüm geçirmeni istiyoruz, tamam mı?”

Bir an için Dan sadece gözlerini kırıştırdı ve biraz daha kokladı. Kendime kapı aralığından onun beni benim onu görebildiğim kadar göremediğini ve özellikle de böylesi stresli şartlar altında kedi beyninin muhtemelen çok net bir şekilde düşünemediğini hatırlatmam gerekti. Ardından burnu söylediğim şeyi doğruladı ve geri çekildi. Upuzun alüminyum bacakları olan antika bir mutfak masası nın yanında, kalçasının üstünde oturduğu sırada hırlaması kesildi.

Bunu girmek için izin olarak algılayıp sahanlıkta Parker’a yer açtım. Dan’ın ağır masa ve çekmeceli dolapla desteklediği kapıyı itip açtık. Eğer biz içeri girebiliyorsak kötü adamların da girebileceği ortadaydı ama mobilyaların amacı sadece onlar içeri girmeden önce Dan’e dışarı çıkması için bir şans tanımaktı, onları tamamen dışarıda tutmak değil.

Biz içeri zorla girene kadar Dan dönüşüm geçirmeye başlamadı. Onu gerçekten suçlayamazdık. Bu yüzden o yerde dönüşümünün etkisi altında kıvranırken biz de Marc’ın evinde soğumaya ve katlaşmaya başlayan cesetleri incelemek için diz çöktük.

İkisi de serseriydi ve ölüydü. Ama benzerlikleri burada sona eriyordu.

İlk serseri uzun ve incedi, dalgali ve açık kahverengi, dağınık saçları vardı. Bir kedi adam olarak insan hayatında hiçbir zaman elde edemediği güç ve kudretten büyük olasılıkla keyif almıştı. Tabii artık bu bir şeyi değiştirmezdi. Ölüm harika bir dengeleyiciydi.

Sıksa serserinin başının yanı parçalanmıştı. Muhtemelen bedeninin yarım metre ötesinde duran kanlı sandalye tarafından. Oda nın karşısında sandalyenin geri kalanı duruyordu, ayağının parçalandığı yerden kıymıklar çıkmıştı.

Diğer serseri daha kısa ve kiloluydu ama boyu dışında arkadaş ından her açıdan daha büyüktü. Sırk arkadaşına göre Marc’a daha

fazla çaba harcatmış olması muhtemeldi ama anlaşılan yüksekte kanların düşüşü gerçekten de muhteşem oluyordu.

Bu kahrolası iri herif düşmüş –muhtemelen Marc'tan gelen bir darbeyle– ve başını şu anda adamın altında iki parçaya ayırmış olan kahve masasına çarpmıştı. Kafatasının arkasındaki kesik orta parmağı sokabileceğim kadar genişti. Tabii bunun doğruluğunu test etmedim. Yaranın içinde küçük kemik parçaları vardı ve muhtemelen daha fazlası beynine saplanmıştı.

Bütün evde kan kokusu vardı. Halı kanla ıslanmıştı ve bu kan gölüne adımımı attığımda çizmemin altından vıcık vıcık bir ses çıktı. Ve beni son derece korkutmuş olsa da ölü serserilere gözlerimi dikip baktığım sırada tek düşünebildiğim en azından ikisini de beraberinde götürdüğü oldu.

Daha ilk düşüncem tamamen şekillenmeden önce, *hayır*, dedim kendime. *Marc ölmedi. Bu iki adiyi önden gönderdi...*

Sol tarafımdaki hareketlenme dikkatimi çekti, Dan Painter ayağa kalkıyordu. Nihayet insan formunda ve tamamen çıplaktı. “Selam.”

“Selam.” İkinci cesedin yanında çömelmediğim yerden kalktım. “Konuştuğumuzdan beri herhangi bir sorun yaşanmadı, değil mi?”

Başını iki yana sallayıp eski, dengesiz mutfak sandalyesinden iç çamaşırım aldı. “Bir mezarlıktan daha sessizdi.” Benzetmesinden fazla hoşlanmamıştım ama yerinde olduğunu kabul etmeliydim. “Pekâlâ... plan nedir?”

Üstlerine hiç kan bulaşmamasına rağmen ellerimi kot pantoloma sildim. Sadece öyle hissetmiştim. “Marc’ı bulacağız.”

“Ben ne yapabilirim?” Önce iç çamaşırımı, sonra pantolonunu giydi. “Yardım etmek istiyorum.”

Başımınla onaylayarak teklifini kabul ettim. İfadesindeki gösterişsiz dürüstlükten duygulanmıştım. “Onu fiziksel gücümüzü kulla-

arak takip edemeyeceğimiz ortada. Bu yüzden başka bir yol bulmamız gerekecek.” Takip edecek bir koku olsaydı bile, ki kötü adamın arabası sayesinde yoktu, köpeklerin aksine kediler burunlarıyla avlanmaz veya takip etmez konusuna geri dönmüştük. Neyse ki bizim kedi ırkımız insanın muhakeme gücüyle ödüllendirilmişti. En azından çoğumuz. “Kaçan serserinin kimliğini belirlememiz gerekiyor. Onu bulduğumuzda Marc’ı da bulacağız.”

Parker sessizce başını salladı. Bana inanıyormuş gibi bakması, benim için hayal edebileceğimden daha fazla şey ifade ediyordu. Benden çok daha uzun süredir hder adamı olarak çalışıyordu ve arayışımıza başlayacak daha iyi bir yer olsaydı bunu söylerdi. Sessizliği haklı olduğunu gösteriyordu. Şimdilik.

Dan pamuklu tişörtünü yumruklarının içinde sıkı ve emirlerini bekleyerek beni izlemeye devam etti.

Mahvolmuş haliye ve kırk mobilyalara bakarak, “Kapı kolu Marc’ı kaçırın adamın kokusunu alabileceğimiz en iyi koku kaynağı mı?” diye sordum. “Bu karşılıklı kanını bulamamışsındır sanırım?”

Dan kollarını tişörtünden geçirdi ve başından geçirmeye hazır bir şekilde kumaşı iki eliyle tutarken duraksadı. “Pek çok yerde Marc’inkiyle karışmış ama pencerenin yanında sadece onun kanının olduğu bir nokta var.” Başını kuzeye bakan pencereye doğru sallayıp tişörtü başından geçirdi. “Fazla bir şey yok ama yardım edebilir.”

“Teşekkürler.” Kapı kolunu iyice koklamak için eğildim ve sonra dikkatli bir şekilde pencereye gittim. Halının üstündeki el biçimindeki belirsiz lekenin kokusu ile kapı kolundakini karşılaştırmak içim dız çöktüm. Aynı erkek kediye aittiler. “Tamam, Dan, bir maket bıçağına ya da tırtıklı bir bıçağına ve plastik bir buzdolabı poşetine ihtiyacım var.” Dan mutfaka gitti ve ben de kırk mobilya parçalarını kapının yanına yağmaya başlayan Parker’a döndüm. “Ben bir rapor verip temizliğe yardım edeceğim.”

Başıyla onayladı ve cebimden telefonumu alıp otomatik aramayla babamı aradığım sırada temizliğe devam etti.

Babam kulağımın içine doğru, "Faythe?" dedi.

"Evet, benim. Buradayız ve güvendesiniz, en azından şimdilik." Rahatlama dolu iç çekışı kısa sürdü ama hisleri samimiydi; tekrar pusu kurulduğuna ya da bir tuzağın içine girdiğimize ilişkin korkularını dindirmiştim. "Dağınıklık üstünkörü toparlayıp birkaç serse-riyle konuşmaya ve Marc'la kaçanın kimliğini belirleyip belirleme-yeceğimizi öğrenmeye gideceğiz."

"Faythe..."

"Baba, ne yaptığımı biliyorum. Dikkatli olacağız. Marc bir yer-lerde kimbilir neler çekiyorken burada oturup kürkümü yalayacak değilim." *Umarım hâlâ bir yerlerde*dir, diye fısıldadı yumuşak, hain bir ses zihnimin derinliklerinden.

Ama kalbimden değil. Ne kadar kan kaybetmiş olursa olsun, kalbim Marc'm hâlâ hayatta olduğunu biliyordu.

Babam dört yüz kilometre ötede sandalyesinde öne eğildiğinde yaylar gıcırdadı. "Faythe, sorgulamak için yeterli tecrüben yok..."

"Sorgulama yapmayacağız, *görüreceğiz*..." Bu, yumruk atma- dan sorgulama gibi bir şeydi.

"Dan Painter'm ise hiç tecrübesi yok."

"Ama Parker yanımızda ve yıllardır seninle birlikte. İdare ederiz." Duvarın önünde çömeldim ve parmaklarımı süpürgeliğin altına soktum. Tırnaklarımın altına giren kirin farkında değildim.

"Hayır. Brian'ı Atlanta'dan kalkan ilk uçakla eve getiriyorum..."

"Brian *benden* daha tecrübeli değil!" Tahtayı duvardan söktüğüm sırada içim sinirle doldu. Ahşap parçalandı ve yarım metrelik bir parça elimde kaldı.

Brian Taylor babam için çalışmaya gelmeden önce kendi babası için birkaç yıl çalışmıştı. Ama bölge konseyinin karşısına çıkmanın eşliğindeydim ve Brian yumruklarıyla çalışmanın ötesine geçmemişti bile. "O hayatında hiç sorgulama *görmedi* bile!"

"Bu yüzden eve geliyor," diye devam etti babam ve lafımı böl- düğüm için içimden kendime lanet okudum. Babamın da morali bozuktuk ama kederinin ya da endişesinin mantığına engel olmasına asla izin vermezdi. "Sana harika ikizlerden birini yolluyorum. Jace'i mi Ethan'ı mı istersin?"

Bunun üstünde bir süre düşünmeliydim. Her ikisi de harika dövüşçüydü ve ikisine de hayatımı emanet ederdim. Fakat Ethan sorgu- lama konusunda daha tecrübeliydi; babama söylediklerimin aksine birkaç yumruk atılması gerekebileceğine dair içimde bir his vardı ve Marc'ı bulmada bize yardımcı olmak için Jace'in elinden gelen her şeyi yapacağını bilsem de, Marc'ın evinde bulunması ikimiz için de rahatsızlık verici olacaktı. Üçümüz için de. Marc geri döndüğünde.

"Ethan. Ama babacığım, buraya varması saatlerini alır. O kadar bekleyemeyiz." Özellikle de Marc'ın beş saattir kayıp olduğunu ve kan kaybettiğini göz önüne alacak olursak.

"Bekleyebilirsiniz ve *bekleyeceksiniz*."

Korku hissim, öfke görünümüm altında beni ele geçirdi ve kendimi tutmadan önce kolumu öne savurdum. Kopmuş ahşap şerit odanın içinde uçtu ve Marc'ın kanepesinin üzerindeki alçıpana saplandı.

Hay aksi.

Babam tekrar iç geçirdi. "Onun ne olduğunu bilmem gerekiyor mu?"

Sorusuna aldırış etmeyip şaşkınlık ve endişeyle beni izleyen Dan ve Parker'a arkamı döndüm. Korku ve hayal kırıklığı içimde yüksel- diği sırada konuşmadan önce düşünmeyi unutarak, "Marc'ın ölme- sini mi *istiyorsun*?" diye sordum.

“Bunu duymamış gibi yapacağım.” Babamın sesi sertleşti ama hafif bir sertlikti, sanki ağzımdan çıkacak tek kelime soğukkanlı duruşunu parçalayabilirmiş gibiydi. Liderimin ruhunu görebildiğim o ender an, beni korkuttu. Sanki görmemem gereken bir şeyi görüyordum. Zayıflığını.

Kendimi derin bir nefes almaya zorladım. Çok derin bir nefes. Babam da Marc için en az benim kadar endişeleniyordu. Ama geri kalanımızı da düşünmesi gerekiyordu.

“Faythe, eğer birkaç saat daha dayanamazsa onun için yapabileceğimiz bir şey yok.” Sesindeki bitkinlikten bunu kabul etmesinin ona tam olarak nelere mal olduğunu anladım. “Ortalığı toparlayın ve cesetleri gömün.” Çünkü yakma fırınımız birkaç yüz kilometre ötedeydi ve cesetleri alması için başka birisini çağıramazdık. “Konuşmak istediğin serserilerin bir listesini ver, ben de sana haklarını sahip olduğumuz her türlü bilgiyi vereyim. Bu sırada Ethan oraya ulaşmış olur.”

“Baba...”

“Son sözüm, Faythe,” dedi. Ellerim kıvrılarak yumruk şeklini aldı ama bu sefer herhangi bir şey fırlatmamak için direndim.

“İyi.” Verdiğim ödün ağzımda acı bir tat bıraktı ve bundan kurtulamadım.

Sandalyenin yayları tekrar yavaşça gıcırdadı, babamın muhtemelen boşta kalan eliyle gözlerini kapayarak sandalyesinde geriye yaslandığını biliyordum. “Onu geri alacağız.”

“Biliyorum.” Ama *bilmiyordum*. Kesin olarak bilmiyordum. Önümüzdeki birkaç saati Marc’ı aramadan nasıl geçireceğimi de bilmiyordum.

Babama ve liderime veda ederek telefonu kapadım ve cebime soktum. Ardından Dan’ın bana uzattığı et bacağına –uç kısmı kendine döndüktü– almak için bakışlarımı kaldırdım. “Bu ne için?” diye

sordu, bacağı kastettiğini anlamam için bir saniye geçmesi gerekti. Kızgın bir kedi adama bıçak vermek için cesur biri olmak gerekir. Özellikle de kedi adamın bununla ne yapmayı planladığını bilmediğinde.

“Koku örneği için.” Süpürgeliğin eksik parçasıyla iyice ortaya çıkan halının kenarına elimi soktum ve kaldırıp yerden çektim. İlk başta sadece biraz çıkarabildim ama bir kez daha çektiştirince kalan tahtaların altından halının geniş bir kısmı çıktı, böylece halıyı bir *tortilla* ekmeği gibi yuvarlayabildim.

Tırtıklı bacağı halının kalkmış parçasına sapladım ve kesmeye başladım. Kalın, hasırla örülmüş dokuma bana direndiğinde haince bir tatmin duydum çünkü bu, her öfkeli darbeyle bacağımın düşmanımın etine battığını hayal ederek halıyı daha güçlü bir şekilde kesebileceğim anlamına geliyordu.

Birkaç dakika sonra halıdan el izi biçimindeki kan lekesinin çoğunu üstünde taşıyan, düzgün olmayan bir kare söktüm. Parker benim için plastik poşeti açtı ve örneği poşetin içine bıraktım. Ardından poşeti kapamak için kilidine bastırı.

Avucumda duran ürkütücü pakete gözlerini diktiği sırada duyduğu belli belirsiz heyecan gözlerindeki korkuyu keskinleştirirken, “Laboratuvarınıza mı gidecek?” diye sordu Dan.

“Laboratuvar mı?” Ayağa kalktım ve halı örneğini ön kapıyı tıkayan masanın üzerine koydum.

Dan bacağı aldı ve salonda ilerleyerek gemi mutfağı tarzındaki ufak mutfaka girip lavaboya bıraktı. “Marc, Washington’da kendi laboratuvarınız olduğunu ve laboratuvar doktorunun neden daha fazla kızınız olmadığını öğrenmeye çalıştığını söylemişti.”

“Ah.” Kötü durumdaki bir çerçeveden kendi fotoğrafımı almak için yere diz çöktüm. Painter’ın uzattığı çöp torbasına ezilmiş tahta ve camı bıraktım. Fotoğraf lise son sınıfımda çekilmişti ve yenilerini çektiirmenin kesinlikle zamanı gelmişti. “Dr. Eames’i kastediyorsun.”

John Eames, Kuzeybatı Gurur sürülerinden birine ait olan bir genetik uzmanıydı. Bir kaç yılda, kaynaklarını ve boş zamanını Amerikan Gurur sürülerinde doğan dişi ve erkek bebeklerin sayıları arasındaki uçuşunu kapamayı denemek için harcamıştı. Ama bu süreç içinde şu anda kedi adam genleri hakkında bildiğimiz her şeyi ve bir kedi adamın insanlardan çocuk yapabileceğini keşfetmişti. Bu yüzden Dan'ın kafasının neden karışmış olabileceğini anlayabiliyordum.

"Ne yazık ki laboratuvar tam olarak bizim değil. Dr. Eames orayı mesai bitiminde kendi amaçları -bizim amaçlarımız- için kullanıyor yalnızca. Ve bu örnekle karşılaştırabilecek başka, tanımlanmış bir örnek olmadan yeteneklerinin bize pek bir faydası olacağını düşünmüyorum." Başımı halıdaki kareye doğru işaret ettim. "Neyse ki ihtiyacımız olan bütün ekipman burada var." Hafifçe burnuma dokundum ve numaradan gülümsedim.

Tek kaşını kaldırdı. "Bunu... koklayacak mıyız?"

Şaka yaptığını anlayana kadar kaşlarımı çattım. "Tanıdığın bütün serserilerin bir listesini hazırlayacaksın ve biz de örneği etrafta gezdirip birisi bize kokuyla eşleşen bir isim verebilene kadar *serserilere* bunu koklatacağız."

"Ya kimse kokuyu tanımasza?"

"Böyle bir şey olmayacak." Parker kanepenin üstüne çıktı ve fırlattığım süpürgeği saplandığı alçıpanı çekmek için bir eliyle duvarı tuttu ve meşe şeridi hareket ettirdiği sırada konuşarak bize döndü. "Sizler serbest bölgede bizim Gurur bölgesinde olduğumuz kadar topluluk odaklı olmayabilirsiniz ama bir gözünüz rakiplerinizin üzerinde olmasaydı tek başınıza bu kadar uzun süre boyunca hayatta kalamazdınız. Bu kanın *tam olarak* kime ait olduğunu bize söyleyebilecek *birisi* olacak." Son kelimesi ağzından çıkarken ahşap parçayı kalın çöp poşetine atıp poşetin ağızını bağladı.

Dan ölü serserilerden ağır olanın altından kırık sehpayı çekmek için eğildi. "Ya bizimle konuşmazlarsa?"

Kastettiğim şey hakkında kuşku bırakmamak için gözlerine cesurca baktım. "Böyle bir seçenekleri olmayacak."

Dan tek kelime etmeden başıyla onayladı ve listesine başlamak için masaya oturdu. O yazı yazarken, Parker'la birlikte salonla ilgilenmeye başladık.

Marc'ın salonundaki felaketten daha büyük ya da kanlı bir yaşamı daha önce hiç görmemiştim ve şansım varsa bir daha da görmezdim. Cüzdanlarım bütün paraları, kredi kartları ve kimlikleriyle birlikte cesetlerle naylona sarmadan önce ölü serserilerin isimlerini ve adreslerini ezberledim. Onları mutfağa yığdık, yerin neredeyse yarısını kaplamışlardı.

Bu sırada Dan yazmayı bitirmişti. Eliyle beni masaya çağırırdı ve bir defter sayfasını bana doğru kaydırırdı. Kaşlarımı çatıp kâğıda baktım. "Bu kadar mı?" Kâğıdın üzerinde beş ad soyad ve başka dört soyadı yazılıydı.

Pusuda *yirmiden* fazla serseri bize saldırmıştı ve görmediğimiz ama sesini duyduğumuz çok daha fazlası vardı. Nasıl bu kadar azını tanıyabiliirdi ki?

Yüzümdeki kuşkuyu görmüş olmalıydı çünkü hızla açıklamaya çalıştı. "Bunlar sadece isimlerini bildiklerim. Ama birkaç serseriye de kokusundan tanıyorum."

Tuzak sırasında aldığımız bütün o kokuları düşünerek, "Biz de öyle," diye çıktım. Parker bana kaşlarını çatınca hayal kırıklığıyla burnumdan soluyarak başımı onayladım. Dan'ın elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyordum. Ama onun yapabileceğinin en iyisi, Marc için yeterince iyi değildi. Yine de... Omuzlarımı silktim. "Buradan başlayabiliriz." Sandalyeye oturdum ve isimleri babama bildirmek için telefonumu cebimden çıkardım.

Telefonu kapadığımda temizliğe geri döndük. Kanepe dışında salondaki mobilyaların hepsi kırılmıştı ve o sırada güneş tamamen batmış olduğundan, daha sonra atmak üzere eşyaları tek tek arka bahçeye fırlattık.

Salonun halısı mahvolmuştu. Duvar boyunca devam eden halıyı çivilerinden çekip çıkarmak ve yuvarlamak, ardından da mutfığa ve arka kapıdan dışarı çekmek için üçümüzün gücü gerekti. Neyse ki kanla ıslanmış döşemelik altında asıl zemin vardı: temizlerken iki sünger paspası mahvettikten sonra her zamankinden çok daha iyi görünmeye başlayan sert, vernikli parke.

Ev yeterince düzene girdiğinde –çoğunlukla çıplak kalsa da– naylon örtüye sarılı bedenleri Marc'm evinin arkasındaki ormana çektik ve tek bir mezarın içine gömdük. Bu, kokuşmuş ve kanla ıslanmış halıyla güreşmekten sadece biraz daha az nefret ettiğim bir görev olmuştu benim için.

Akşamki defin işlemlerini tamamladığımız sıralarda saat neredeyse ondu. Marc'in yalnızca tek banyosu vardı ve erkekler önce benim duş yapmama izin verecek kadar nazikti. Saçlarım dışında kurduğumda, dondurulmuş iki pizzayı fırına koydum, Dan banyodan çıktığında listesinin başına oturup unutmış olabileceği başka isimleri düşünmeye çalıştı. Şansı yaver gitmedi.

İlk pizzayı fırından çıkarmak için eğildiğim sırada ön camda farlar parladı ve cep telefonum çalmaya başladı. Pizzayı tezgâha koyup telefonumu açtım.

“Ben geldim,” dedi Ethan. “Beni içeri alın.”

Ben ikinci pizzayı çıkarırken erkekler ön kapıdan mobilyaları çektik, fırının kapısını ayağımla kapayıp döndüğümde Ethan oradaydı; kollarını beni kucaklamak için açmış bekliyordu.

Ağabeyimin kolları arasındayken tuttuğum gözyaşlarına daha fazla direneemedim. Sırtımı sıvazlarken sümüklerimi tişörtüne akıtmamaya çalışarak omzunda ağladım. “Onu bulacağız, Faythe.”

Başımı onayladım ve tezgâhın üzerindeki kalın peçeteyle yükümü kurularak kolları arasından çıktım. “Tabii ki.” Ethan pizzayı kesti ve biçimsiz dilimleri dört kâğıt tabağa paylaştırdı. Ben de bu sırada buzdolabından birkaç kutu kola çıkarıyordum “Hızlı yiin.”

Erkekler yemeklerini yerken Ethan'ın sağ salım geldiğini söylemek ve rapor vermek için babamı aradım. “Ev temiz. Halıyı sökmek zorunda kaldık ama altındaki zemin oldukça iyi durumda. Marc'm ev sahibi bize teşekkür etmeli. Cesetler gömüldü ama halıdan, döşemelikten ve de kırık mobilyalardan kurtulmamız gerekecek.”

“Mobilyaları şehir çöplüğüne götürün. Dağınıklığın kalamını eve gelirken getirirseniz burada yakarız.” Kutu kolamı açıp yudumladığım sırada, “Neyse ki,” diye devam etti babam, “sıcaklık bu kadar düşükken en az birkaç gün kokmaya başlamazlar.”

Birkaç gün içinde Marc'ı bulamazsak ne olacağını sormak istedim ama sormadım. Çünkü cevabı zaten biliyordum. O zamana kadar onu bulamazsak ona canlı ulaşamayacaktık.

“Pekâlâ, isimlere gelince...” Bir kalem, kâğıdın üzerine hafif hafif vurdu. Babamın verdiğim listeye baktığımı anladım. “Michael bana ikisinin adresini verdi ama diğer üçüne ilişkin kayıt yok.” Bu büyük bir sürpriz değildi. Bölgemize yakın yerlerde yaşayan serserileri takip etmeye çalışıyorduk ama serseriler çatışmalarda öldüğü ve yerlerine başkaları türediği için listelerimiz son derece hızlı bir şekilde güncelliğini yitiriyordu. “Ve tam ismi olmayanlarla ilgili fazla bir şey yapamıyorum.”

“Tahmin etmiştim.” Çıkmaz sokaklardan sıkılmış bir liale iç geçirdim. “Elinde ne varsa söyle lütfen.” Babam konuştuğu sırada yazdım ve bilgi için ona teşekkür ettim.

Ben telefonu zarif bir şekilde kapayamadan, “Temel kurallar, diye başladı. Çocukların dinlediğinden emin olmak için masada gözlemleri gezdirdim. “Her biriyle tek konuşun. Serseriler yalnız kıl- kıl dolayısıyla bu o kadar zor olmamalı. Ama yine de serbest böl- gede işler değişiyor gibi, bu yüzden ne olacağını asla bilemezsiniz. Ama bir serseriye yalnızken yakalayamıyorsanız, ona yaklaşmayın. Sadece tek başına kalana kadar takip edin. Anladınız mı?”

“Elbette,” dedim ve masanın etrafındakiler de başlarıyla ses- sizce onayladı.

“Konuşmayı sen yapabilirsin ama *ikna* etme gerekliliği oldu- ğunda işin başında Ethan ve Parker olacak.”

Bunun üstüne bir parça somurttum. Hiçbir zaman kötü polisi oynamamıştım ve başlamak için daha uygun bir zaman düşünemi- yordum. Ama itiraz edersem, babam Marc’la ilişkiye aldırarak beni bu davadan çekerti çünkü bu ilişki işime engel olursa hepimizi tehlikeye sokardı.

“Ve beni sık sık bilgilendirin.”

“Tamamdır.”

Tekrar veda etmeye başladım ama babam tekrara girdi. “Ethan?”

Ağabeyim ağzı pizzanın kenarıyla dolu bir halde telefonuma doğru, “Evet?” dedi.

“Faythe’in bir şeyler yediğinden emin ol.”

Gözlerimi devirdim ama Ethan gülümsedi ve kutu kolanın ya- rısını içerek lokmasını yuttu. “Sorun değil.”

Babama veda edip telefonumu cebime soktum, ardından da he- nüz dokunmadığım tabağımdan bir dilim pizza aldım. İşbirliğimi go- termek için pizza dilimiyle ağabeyimi selamladım. “Haydi gidelim.”

Dan ceketini giyerken Parker anahtarlarını aldı ve ben ön kapı- dan çıkarken arkamdan geldiler. Ethan benim için akşam yemeğimin *hazırlanmasını* taşıyordu. Ama yiyeceği düşünemiyordum, Marc’ı –canlı bir *şekilde* – geri alana kadar iştahımın olmayacağını biliyordum.

Ve onu kaçıran değersiz pislikleri ortadan kaldırına kadar.

On

“Pekâlâ, Ben Feldman kim?” Orta sıradaki koltuktan öne doğru uzandım. Dirseklerim ön yolcu koltuğunun arkasında, Dan’ın başından birkaç santim uzaktaydı. Arabayı Parker kullanıyordu çünkü bu onun arabasıydı ve Dan otomatik olarak ön koltuğu kapmıştı çünkü yolu bilen oydu.

Dan’ın babamın verdiği bilgilere başvurmadan listeden adresini bildiği tek serseri Feldman’dı.

Serseri bana ve solumda oturan Ethan’a bakmak için koltuğunda hafifçe döndü. “Feldman yaklaşık yedi yıl önce ısırdı. Bu onu bir serseriye kıyasla yaşlı yapar, değil mi?”

Omuzlarımı silktim. “Sanırım.” Dr. Carver, genellikle şiddet içeren yaşam tarzları yüzünden bir serseri için enfeksiyon sonrası ortalama yaşam süresinin üç yıldan az olduğunu iddia ediyordu. Doğru olup olmadığını bilmiyordum ama Dan bundan şüphe duymuyor gibi görünüyordu. Bu rakamları büyük olasılıkla ortalamadan çok daha uzun süre yaşayan Marc’tan duymuştu.

Ben Feldman... Bu isim neden tanıdık geliyordu? “Cuma gecesi serbest bölgeden geçeceğimizi anlattığın Ben’le aynı Ben mi yoksa?”

“Himm, evet.” Dan önce Ethan’a, sonra bana baktı. Marc’la tanışmadan önce kedi adamlar hakkında bildiğim her şeyi Ben Feldman’dan öğrendim.”

Koltuğuma yaslandım ve düşünerek bir süre karanlık yola bak tım. “Feldman önceki gece bize tuzak kuran kedilerden biri miydi?”

“Hayır ama ikinci dalgada olmadığına dair yemin edemem.”

Yani hiç görmediğimiz dalga.

“Öyleyse, bunun tuzakla bağlantılı olduğunu mu varsayıyoruz?”

Parker dikiz aynasından önce bana, sonra Ethan’a baktı.

“Karşıt bir delil bulana kadar, evet.” Kollarımı göğsümde bir-leştirerek başımla onayladım. “Aksi fazla büyük bir tesadüf olurdu.” Feldman’ın tuzakla bir ilgisi olmak zorundaydı. Çünkü Natchez’de duracağımızdan bahsettiği tek kişi oydu.

“Ben’in bunlara karıştığını sanmıyorum. İyi adamdır.” Dan em-niyet kemerini gevşetti ve sanki samimi yüz ifadesi bizi ikna edecek-miş gibi koltuğunda daha fazla döndü. “Listedeki tüm adamlar içinde bize yardım edeceğini tahmin ettiğim tek kişi o. İridir, asabidir ama akıllıdır ve neyin doğru olduğunu bilir.”

“Ah, iyi!” Ethan’ın yeşil gözleri sahte bir neşeyle parladı. “Belki gecenin bir yarısı onu uyandırdığımızda boş bira şişelerini üstümüze atmak yerine, bizi içeri davet edip sıcak çay ikram eder!”

Dan sertçe baktı ama Ethan’ın neşesini kaçıramazdı. Geceya-rısı, serbest bölgedeki tuhaf bir otoryolda bile.

Ne yazık ki neredeyse bir saatlik sürüşten sonra elimize ne boş şişeler ne de sıcak çay geçti. Çünkü Bay Feldman –Dan’e göre sorun-suz bir şekilde bilgi almadaki en iyi fırsatımız– evde değildi. Böyle-likle listede Hooper Galloway’e kadar ilerledik çünkü Feldman’a en yakın o yaşıyordu.

Galloway küçük bir kıralık evde oturuyordu. Bulunduğu sokakta onunkine tıpatıp benzeyen düzinelerce ev sıralanıyordu. Sözüünü et-meye degecek bir ön bahçe yoktu ve gecenin bir yarısı verandasında dikilmek beni geriordu. Uykusuzluk çeken meraklı bir komşunun,

bir kadınla üç iri adamın neredeyse gecenin birinde Galloway’ın kapısını neden çaldıklarını merak ederek tozlu bir jaluzi aralığndan bizi gözlediğinden emindim.

Ama karanlığa ne kadar dikkatli bir şekilde baktıysam da, bizi izleyen birisini bulamadım. Evin önündeki sokak lambası kırık ve insan gözleri bizi göremezdi.

Dan’in nazik vuruşuna bir yanıt gelmeyince işi Parker devraldı ve göz ardı edilemeyecek bir ses ve tempoyla kapıyı yumrukladı. Araba yolunda park etmiş arabasından –araçtan serseri kokusu ya-ylıyordu– yola çıkarak Galloway’in evde olduğunu düşünüyorduk. Parker kapıya vurur gibi yaparak bakışlarıyla bana bir kez daha de-nemesi gerekip gerekmediğini sorduğunda başımla onayladım. Ama düzensiz adım sesleri evin içinden bize doğru yaklaştığında buna ge-rek olmadığı anlaşıldı.

Beyaz çelik kapı açılınca tam olarak ayılmadığı ortada olan Ho-oper Galloway ile aramızda sadece fırtına kapısı kaldı. “İyi bir ne-deni...” diye başladı, uykuyla boğuklaşmış sesiyle. Ardından gözleri kısa bir an için üstümde durdu ve ardından arkamdaki üç iri erkek kediye kayd. Bariz bir şekilde tanıdığı Dan’e baktığında Galloway’in gözleri büyüdü ama bizi içeri davet *etmedi*.

“Hooper Galloway?” diye sordum. Gözleri kasıldı ve burun de-likleri en sonunda türümü doğrulamak için genişledi. Pek çok serseri bir dişi kedi görmenden yaşar ve öldü. Kokusundan Galloway’in üç gece önce bize saldıran erkek kediler arasında olmadığını anlamıştım.

“Siz de kimsiniz?” Kendisi ile birisinin başına açmak için yapıp tuttuğum ciddi bela arasında duran tel kapının yeterli bir engel sağlamadığını bilmeyen bir adam gibi konuşmuştum.

7 Kötü hava, böcek ve hayvanların içeri girmesini, evcil hayvanlar ile küçük çocukların dışarıya çıkmasını engellemeye yarayan ve evin kapısının dışına konulan ek bir kapı. (ç.n.)

Yine de öfkemi kontrol altında tuttum. Gönüllü işbirliği olursa aradığımız bilgiye onu döverek öğrenmekten daha hızlı bir şekilde ulaşırdık. Bu şartlar altında dövmek ne kadar eğlenceli olsa da... "Ben Faythe Sanders, Orta Güney Gurur bölgesi liderinin bir adamıyım Arkamdaki iki beyefendi de öyle. Size birkaç soru sormak istiyoruz İçeri girebilir miyiz?"

Galloway sadece gözlerini kırıp baktı. Sözlerim bir anlam ifade ettikçe, durumu kavrayışının yüz hatlarına yansımaları neredeyse görebiliyordum. Besbelli kelimeler yavaş yavaş anlam ifade etmeye başlamıştı. Gözlerinde korku parıltıydı ama elini tel kapının kolunda tutan şey domuz kafalı inatçılığydı. Sanki o kapı bizi dışarıda tutabilirmiş gibi.

Kaşlarını kaldırıp dudaklarının ucunun alaycı bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmasına izin verdim. "Hay aksi. Bunu bir soruy-muş gibi söyledim, öyle değil mi? Benim hatam." Geri çekildim ve Ethan kapı kolunu tutup tek bir çekişle çerçevesinden sökü� çıkardı. Ahşaptan ayrıldıkları sırada metal vidalar gıcırdadı ve Ethan kapıyı iki elinde tutarak yanından geçti.

Bunu tabii ki kendim de yapabiliirdim ama iyi polisi oynamam gerekiyordu. Bu da işler ters gidene ve B Planı'na -kötü polis/daha kötü polis- geçene kadar bir şeyleri karamayacağım anlamına geliyordu.

"Şimdi, Bay Galloway, iki seçeneğiniz var. Ya kenara çekilip girmemize izin verirsiniz ya da olduğunuz yerde durup tıpkı kapı-nuz gibi zorla kenara alırsınız."

Salgıladığı taze korku kokusunu sadece bir an için alabildim, ardından hızla geri çekildi.

"Teşekkürler." Galloway'in yanından yürüyüp salona girdim ve içeri girerken ışığı açtım. Tepedeki ucuz tavan pervanesinden odaya loş bir ışık doldu. Diğerleri peşimden gelirken kanepe olarak işlev gö-ren biçimsiz çekiyaın üzerine oturup kendimi rahat ettirdim. İçeri en

son Parker girdi ve Ethan fırtına kapısını üzerine hiçbir şey asılma-mış beyaz bir duvara dayarken Parker hâlâ iş görür durumdaki ka-pıyı sürgüiledi. "Neler... oluyor?" Galloway gergin bir şekilde omuz-larını silkip sorusunu aramızda -neredeyse- güvenebileceği tek kişi- olan Dan'e yöneltti.

"Marc Ramos'u tanıyorsun, değil mi?" Dan çekiyaata yanıma oturdu ve Ethan ile Parker ayakta kahlırlarken -süreki ve açık bir tehdit- Galloway'e odadaki tek sandalyeye oturmasını işaret etti.

Galloway içi fazla doldurulmuş, düzgün görünümlü koltuğa -rahatlıkla odadaki ve muhtemelen evdeki en güzel parça denile-bilirdi- oturarak tereddütlü bir şekilde başıyla onayladı. "Şu konu-lan koca Meksikalı erkek kedii..." Kullandığı kelimelerin ne anlama geldiğini fark etmeye başlamış gibi göründü ve gözleri tekrar üstü-müzde gezindiği sırada sesi kayboldu. "Marc'ı mı arıyorsunuz? Ne yaptığınız ki?" Marc'ı tutuklamaya çalıştığımız varsayımı üzerine tek ka-şımı kaldırdım.

"Ortadan kayboldu." Sorularımızı sormadan önce serseriye ne kadarnı söylememiz gerektiğinden emin olamayarak Ethan'a baktım. Ama Galloway'in yüz ifadesi korkudan, samimi bir heves ve merakla büründü. Bu bilgi saklamaktan ziyade öğrenmek isteyen bir adamdı.

Ethan karan bana bırakarak omuzlarını silkti. Böylece serseriye geri döndüm. "Marc'ın nerede olduğuna ya da kiminle olduğuna iliş-kin bir fikrin var mı?"

Galloway'in kafası karışmış görünüyordu. "Ben nereden bileyim? O sizin arkadaşınız. Ve söylentilere göre siz ikiniz arkadaştan daha öteymişsiniz." Gözlerimi devirip her ne kadar doğru olsa da imasını görmezden gelecektim ama kararlılığımı göstermek için bir fırsat yakaladığımı anlayıp durdum. "Doğru. Onu ve onu kaçıran aşağılık hergeleyi bulmak için her şeyi yaparım."

"Vay canına, birisi onu kaçırması mı?" Galloway koltuğunda doğruldu ve sözlerini doğrulaması için Dan'e bakarken bir elini kaba-rık siyah saçlarında gezdirdi. "Kasabadan kaçtığını filan demek iş-tiyorsun sanmıştım."

"Hayır." Söylemek üzere olduğum şeyin öneminin altını çizmek için öne eğildim. "Güç kullanılarak kaçırıldı ve gerekirse biz de onu aynı şekilde geri alacağız. Bu kaçırılmanın cuma günü konvoyumuza yapılan saldırıyla bir alakası var mı?"

"Ne saldırınsı?" Galloway abartılı bir şaşkınlık ifadesiyle alnını buruşturdu ve kalbi bir parça daha hızlı attı. Bu da bana bir başlan-gıç noktası verdi. Tepkisi tuzak hakkında bir şeyler bildiğini söylüyordu ama biraz önceki *tepkisizliği* Marc'a ne olduğunu gerçekten bilmediğini gösteriyordu.

Ya öyleydi ya da *gerçekten* iyi bir oyuncuydu. Galloway'e henüz o kadar çok güvenmeye hazır değildim.

"Sen tuzaktaki ikinci dalgadaydın, değil mi?" Bakışlarımla onu yerine sabitledim ve *yemin ederim* erkek kedi resmen koltuğunda kıvrandı. *İyi oyuncu teorisi buraya kadarmış...*

"Neden bahsettiğini bilm..."

Sözünü kestim. Gözlerine bakarak zihnini okuyabilirmişim gibi hâlâ onu izleyerek, "Dişi kedilerin peşinde olduğunuzu düşünmüş-tük," dedim. "Ama Marc'ın peşindeydiniz, değil mi? Neden?"

Galloway'in bakışları hızla benden Ethan'a, oradan da Parker'a gitti ve ardından gözlerini tekrar bana çevirdi. Koltuğunun kolun-daki gevşemiş bir iplikle oynamaya başladı. "Bak, bunun hakkında konuşmak istediğiniz kişi ben değil..."

"Ama *burada* olan sesin." Parker kolları göğsünde kavuşmuş bir halde öne doğru tehditkâr bir adım attı. "Bu yüzden kendine hak-sızlık yapma. Bizâş Marc'tan ne istediğinizi anlat."

"Marc'ı *istemiyorlar*, onu *ölü* istiyorlar." Galloway bu bilgiyi vermek sanki bir şekilde onurunu lekelemiş gibi iç geçirdi.

Benimse ruhumu yaralamıştı.

Panik duygusu kalbimi o kadar sıkıştırdı ki ilk başta atmayı red-detti. Marc'ın ölmesini istiyorlardı ve şimdi kanının birkaç litresi di-şinde kayıptı. İstedikleri şeyi elde etmişler miydi?

Hayır. Buna inanamazdım. Bu teoride hâlâ cevaplanmamış so-rular varken olmazdı.

Marc'ı öldürmüşlerse neden onun cesedini alıp diğerlerini bı-rakmışlardı ki?

Derin bir nefes alıp Ethan'ın soru dolu bakışları karşısında iyi ol-duğumu göstermek için başımı olumlu anlamda salladım. Ardından Galloway'e döndüm ve kendimi odaklanmaya zorladım. "Onlar mı?"

"Pekâlâ, bu *benim* fikrim değildi! Ben sadece bana söyleneni yaptırım."

"Kimin söylediğini?" Tek istediğim ayağa kalkıp volta atmakken çekyatın kenarına kaydım. Volta atmak düşünmemeye yardım ediyordu ama hareketsizce oturdum çünkü serseri adım atmamı muhtemelen saldırganlık olarak algılayacaktı, tıpkı kafese kapatılmış bir kedi gibi. "İyi" polisten gelecek hoş bir izlenim değildi bu.

Söylemek üzere olduğu şey hakkında izin ya da fikir istermiş gibi Dan'e baktı ama Dan sadece omuzlarını silkebildi, besbelli ne yapacağını bilememişti. "Pete Yarnell."

İsim tanıdık geldi. Göz ucuyla Dan'in başını hafifçe yukarı aşağı salladığını gördüm ve ona döndüm. "Pete'i tanıyor musun?"

"Onunla birkaç sefer tanıştım. İsmi listede var."

Ah, *evet*. Babamın adresini bulmayı başaramadığı tek erkek ke-di-ydi.

“Adamın, onlara bir *liste* mi yaptın?” Galloway, Dan’ın cesareti karşısında hem şaşırmış hem de etkilenmiş gözüküyordu. “Dikkat etsen iyi olur. Peşlerine düşecekleri sonraki kişi sen olursun.”

Başım ona doğru o kadar hızlı döndü ki anında bir baş ağrısı hissettim. “Sonraki mi? Kimden sonraki? Marc’tan mı? Neden Marc’ın peşindeler?”

Galloway kısa bir an gözlerini kapadı ve itiraf etmek üzere olduklarından şimdiden utanıyormuş gibi isteksizce gözlerine baktı. “Erkek arkadaşını kim kaçırdı ya da ne istiyorlar bilmiyorum. Ama bizden biri değildi. En azında bildiğim kadarıyla. Cuma günü, onu öldürmeye çalıştık ama görüldüğü üzere işe yaramadı. Ama ikinci bir girişim hakkında bir şey duymadım.”

“İlk girişim neden oldu ki?” Yeni muhbirimizi daha iyi görebilmek için Ethan yakınımaya geldi.

“Çünkü o lanet olası bir *hain!*” Kesin gerçek olarak gördüğü şeyle cesareti bariz bir şekilde güçlenerek daha dik oturdu. Ardından Dan’e döndü. “Marc’ın bıraktığı yerden senin devam ettiğini öğrendiklerinde *senden* de pek memnun olmayacaklar.” Neredeyse kendimi kaybedeceğim kadar öfkelenerek Dan’e döndüm. “Neler diyor bu?”

İç geçirdi. “Pete, Marc’ın hâlâ baban için çalıştığını düşünüyor.”

Başımı iki yana salladım; anlayamıyordum. “Neden böyle düşünsün ki?”

“Çünkü kimse gerçekte politik bir çekişme sonucu konulduğuna inanmıyor.” Dan besbelli hoşlanmayacağım bir şey söylemek için hazırlanarak duraksadı. “Bunun onlara, Marc’ı tanımayan serserilere nasıl göründüğünü anlamak zorundasın.” Örnek olarak Galloway’i gösterdi. “Marc bir efsane. Gurur kedileriyle yaşayan, prenseslerinden birisiyle yatan –kusura bakma–...” elimle devam etmesini işaret edince devam etti. “Gurur kedileri ellerini kirletmesin diye onların pis işlerini yapan bir serseri.”

“Bu doğru değil!” diye çıktım. “*Hepimiz* dışarı çıkıp ellerimizi kirletiyoruz. Liderimizin adamları topraklarımızın dört bir yanında gezinen arazi ihlalcilerinden ve varlıklarını insanlardan saklamakla uğraşmayan kaçaklardan bölgelerini korumak ve savunmak, bunun yanı sıra türümüzü korumak için neredeyse her gün dövüşürler. Herkesi güvende tutmaya çalışıyoruz. Hem Gurur sürüsünü *hem de* serserileri.”

Dan gözlerini devirdi. “Ben anlıyorum. Siz Ulusal Muhafızlar ve ASPCA’nın⁸ bir araya gelmiş halisiniz. Ama *onların* tek gördüğü şey, son on yılda onları tek tek haklayan silahlı, kiralık bir adam. Ve şimdi burada onlarla *birlikte* yaşıyor...”

ve bizi hâlâ tek tek haklıyor,” diye bitirdi Galloway onun yerine.

Kaşlarımı çattım. “Bu da ne demek oluyor?”

“Söylentiye göre Gurur kedileri adına burayı temizlemek için buradaymış,” dedi Dan. “Serbest bölgeden serserileri temelli temizlemek için.”

“Ne?” Kaşlarımın saçlarıma kadar yükseldiğini hissettim. Gurur kedisi dostlarımız da bu küçük bilgi kırıntısından en az benim kadar altüst olmuş görünüyorlardı. “Neden böyle bir şey düşünsünler ki?” diye sordum. “Marc bir serseri, tıpkı buradaki diğer herkes gibi.”

“O bir serseri ama herkes gibi *değil*,” diye ısrar etti Painter. Ne söylemek istediğini anlayamadığım için gözle görülür bir şekilde şaşkındı. “Eğitimi, bilgisi ve bağlantıları var. O bir tehdit. Buradaki herkes sadakatinin kime yönelik olduğunu biliyor ve o da karşısına çıkan her sıradan serseri değil.”

İroniye acı acı gülüp Ethan’a baktım. “Bir bilseleldi.”

⁸ American Society for the Prevention of Cruelty to Animals. Amerika’da hayvan haklarını gözetin, hayvanlara yapılan eziyetlerin önlenmesini ve gerektiğinde cezalandırılmasını sağlayan organizasyon. (ç.n.)

"Neyi bilseydik?" Galloway'in bakışları aramızda gidip geldi *Kar* formunda olsaydı hevesli kulakları bana doğru dönerdi.

"Gurur sürüleri Marc'ı istemiyor." Ağzımdan çıkan her kelime den nefret ederek rezil gerçeği söyledim. "Babam bugüne kadar bir Gurur sürüsüne serseri kabul eden tek lider ve şu anda bunun bedelini ödüyor." Kendimi durdurdum çünkü Dan ve Galloway'in babamın politik problemleri hakkında ne kadar şey bildiğinden emin değildim. Daha doğrusu Dan'ın düşmanlarımızla bilgi paylaşma alışkanlığını ve Galloway'in onlarla çalışma eğilimini düşünürsek, ne kadarım bilmeleri *gerektiğinden*. "Marc Gurur sürülerinin çoğunda en fazla buradaki kadar hoş karşılanıyor."

Painter omuz silkti, bu alışkanlığıymış gibi görünmeye başlayan bir davranıştı. "Pekâlâ, en azından Gurur kedileri onu öldürmeye çalışmıyor."

En azından şimdilik.

Parker beni yeniden konuya döndürerek Galloway'e, "O zaman bir saniye," dedi. "Marc'm sizi tek tek hakladığını söylemekle demek istiyorsun?"

Galloway omuzlarını silkti. "Dediğim şeyi. Adamlar kayboluyor. Sadece... kayboluyor. Ve herkes bunu yapanın Marc olduğunu biliyor. Onları öldürüyor, baban için."

Ben, "Hayır, öldürmüyor!" diye bağırırken, Ethan da, "Dur bakalım, Marc olduğunu nereden biliyorlar?" dedi.

"Ve kaç tanesi kayboldu?" diye sordu Parker.

"Bilmiyorum. Üç mü? Dört mü?" Galloway onaylaması için Dan'e baktı ama o sadece omuzlarını silkti.

"Sayısını tutmuyordum."

Kedi adamlar için bir dozu bir saatten daha uzun süre işe yarayacak güçlü bir ağrı kesici için yampı tutuşarak alınnı ovdum. "Eğer hiç

ceset bulamadıysanız öldüklerini nereden biliyorsunuz? Ve Marc'm sorumlu olduğunu size düşündürten şey ne?"

"Çünkü o buraya gelmeden önce bunlar olmuyordu. Ve ölmedilerse, hangi cehennemdeler?"

"Pekâlâ, bir seferde bir gerçek üzerinde duralım," dedim her şeyi kafamda sınıflandırmaya çalışarak. "İşverenleriyle konuştunuz mu? Ya da ev sahipleriyle? Kayıp erkek kedilerden işlerini bırakan ya da sevk adresi veren var mı?"

Galloway kaşlarını çatı. "Hiç fikrim yok. Kimsenin bunu öğrenmeyi deneyip denemediğini bile bilmiyorum. Tek bildiğim onları bir süredir kimsenin görmediği."

Bu aslında serbest bölgedeki kedi adam yapısını özetliyordu. Herkesi takip edecek liderleri ya da herkesin güvende olmasını sağlayacak lider adamları yoktu. Eğer öldürülürseniz birisi fark edene kadar günler, hatta haftalar geçebilirdi. Tabii birisi fark ederse, çünkü serseriler genellikle yalnız takılırdı. Birbirlerini düzenli aralıklarla görmezlerdi ve durumlarını haber verme ya da topluluğa katkıda bulunma gibi bir zorunlulukları yoktu.

"Öyleyse gerçek şu ki onların ölüp ölmediğini *bilmiyorsunuz*. Ya da gerçekten kaybolup kaybolmadıklarını. Sadece onları bir süredir görmediğinizi biliyorsunuz." Açıkçası sesimdeki kibirli tınıyı pek fazla kontrol edemiyordum.

"Öldüler," diye ısrar etti Galloway. Dudaklarının oluşturduğu kararlı çizgi bana durumu ne kadar ciddi bir şekilde değerlendirdiğini anlatıyor ve Marc'ın şimdiye kadar iki defa saldırıya uğraması, diğer serserilerinin de durumu aynı derecede ciddiye aldığını gösteriyordu.

Mantıklı. Serserileri bir araya getirmek için bir felaket *gerekirdi*.

"Ne kadar süredir böyle devam ediyor?"

Galloway yardım için tekrar Dan'e baktı. "Bir ay?" Dan başıyla onayladı ama ikna olmamıştı. "Marc iki aydan uzun bir süredir bu rada," diye çıkıştı. "Teorin *Titanik* kadar su geçirmez."

"Tek bildiğim o buraya gelmeden önce bunlar olmuyordu," Galloway şüpheli yaklaşımından rahatsızlık duymayarak omuzlarını silkeli

"Yani Marc'ın ortadan kaybolmalarının arkasında olduğunu düşünüyörsünüz ve bu yüzden de onu öldürmeye çalıştınız." Fakat bir nokta zihnini kurcalıyordu. "Neden bunu hepimiz etraftayken yapasınız ki? Günlendir burada tek başınaydı ama saldırmak için ciddi bir desteği olmasını beklediniz."

Galloway hayal kırıklığıyla burnundan soludu. "Pete bunun bir bildirimi olacağını söyledi. Sen ve adamların tanık olacaktı, geri düşüncektiniz ve artık bize bulaşılmayacağım anlatacaktınız. Ve eğer kuvvet sayılardaysa, bizim de artık buna sahip olduğumuzu. Ama bu plan geri tepti."

Elbette.

Galloway'in herhangi bir tehdit yaratmadığı artık açık olduğundan, Ethan çekyatta yanına oturdu. "Yani Marc'ı öldürmeye çalıştığınızı itiraf ediyorsun. Ama kaçırdığınızı kabul etmiyorsun, öyle mi?"

Galloway küçük, kara gözlerini devirdi. "Çünkü onu *kaçırmadık*. Eğer içimizden biri bunu yapsaydı cesedi bırakırdı. Yine şu mesaj olayı."

İsteksiz ev sahibimiz fark etmese bile Ethan'ın izlediği mantığı görebiliyordum. "Pekâlâ, Marc'ın şu diğer ortadan kaybolmalarının arkasında olmadığına garanti verebilirim. Bu yüzden şu diğer erkek kedileri kaçırın kişinin muhtemelen Marc'ı da kaçırmış olması akla yatkın, değil mi?"

Dan başıyla onayladı, bu ihtimalden ürkmüş olsa dahi bir an için düşündükten sonra artık Galloway bile biraz ikna olmuşa benziyordu. "Ama neden?"

"Güzel soru. Benim daha da iyi bir sorum var." Parker'a dönüp bir elimi uzattım. "Örneği verebilir misin?"

Parker şişkin arka cebinden naylon poşeti çıkarıp bana uzattı. Kılıdı açıp poşeti ev sahibimizin yüzüne tutmak için öne eğildim. "Bu kokuyu tanyör musun?"

Galloway öne eğilip çarpıcı bir biçimde kokladı. Kokuyu tanıdığı yüz hatlarından net bir şekilde anlaşılabiliyordu. Bir an için yine cevap vermeye karşı koyabileceğini düşündüm. Ama yalnızca gözlerime bakıp başıyla onayladı. "Adam Eckard. Bunu nereden aldıңыз? Öldü mü?"

"Hayır, ama bu ikisi öldü." Örneği Parker'a verip sağ arka cebimden üstü yazılı kâğıdı çıkarmak için çekyatın üzerinde geriye yaslandım, ardından bunu Galloway'e verdim. Kâğıdı açıp boş bir yüz ifadesiyle okudu. "Onları tanyör muydun?"

"Şahsen değil," dedi kâğıdı geri uzatarak. "Neden?"

"İki saat önce cesetlerini Marc'm salonunda sürükledik. Bu da Eckard'ın kanıyla ıslanmış olan Marc'm hahısı."

Galloway bu yeni bilgiyi hazmederken gözlerini kırıştırdı. "Marc'ın peşinden *onlar* mı gitmiş?"

Başımila onayladım. "Bu ikisi kavgada ölmüş." Kâğıdı kaldırdım. "Ve Eckard, Marc'ı kendi çimenliğinde sürükleyip bir arabaya atmış, ardından da onunla uzaklaşmış. Bu seni şaşırttı mı?"

"Evet." Galloway başıyla onayladı ve alnı şaşkınlıkla kırıştı. "Cuma gecesi üçü benimle ikinci gruptaydı. Yolun daha uzak bir yerinde duruyorduk. Çünkü arabanın tam olarak nerede bozulacağından emin değildik. Ama Marc'ı gözünüzün önünde öldürmemiz gerekiyordu. *Kaçırmamız* değil. O zamandan beri bunun hakkında başka bir şey duymadım. Ve diğer erkek kedileri neden hakladıklarına dair bir fikrim yok." Artık hepimiz işin aslının bu olduğuna inanıyor gibi görünüyorduk. "Onlar da serseri, tıpkı geri kalanımız gibi."

Ona inanıyordum. İnanmak istemiyordum ama bu işten yaksını kurtarmak için yalan söyleyemeyecek kadar yorgun, stresli ve kötü bir oyuncuydu.

"Kalemin var mı?" diye sordum Ethan'a. Ağabeyim cebinden ciizdana sığacak cinsten bir kalem çekip küçük bir not defteriyle birlikte bana verdi. İkisini de Galloway'e uzattım. "Diğer kayıp erkek kedilerin isimlerine ihtiyacım var." Galloway tartışmadan kâğıdı ve kalemi aldı. "Cuma gecesi bizden on beş kadar serseri hakladınız ve söylentiye göre Marc bu olaydan bir sıyrık bile almadan çıkmış." Gözlerime baktı. Kendi gözleri umutsuz bir korkuyla donuklaşmıştı. "Eğer Marc'ı bile ele geçirebiliyorlarsa, geride kalanlardan birlerini almalarına ne engel oluyor?"

Kalemini kâğıdın üstünde tutarak oturduğu sırada ona zalim bir şekilde gülümsedim. "Biz."

On Bir

Marc'ın evine giderken yolda hem istediği bilgi güncellemesini vermek için hem de Galloway, Adam Eckard'ın adresini bilmediğinden babamı aradım.

Parker sola, küçük bir kasabanın ana yoluna saparken babam boğuk bir sesle, "Alo?" dedi.

"Benim. Uyandın mı?"

"Sadece kestiriyordum." Deri gıcırdadı ve babamın ofisindeki kanepede doğrulduğunu gözümden canlandırdım. "Vereceğin bir rapor mu var?"

"Evet. Bize verdiğin adreste az önce Hooper Galloway'le konuştuk."

"Güzel." Şimdi sesi daha uyanıkmiş gibi geliyordu. Çoraplı ayakları yumuşakça yere değdi. "Zarar var mı?"

Bir sokak lambasının verdiği anlık ışıltıda yüzümü sadece Ethan görebilse de sırtıttım. "Galloway'in gururu dışında yok."

"Yan hasar?"

"Bir tane fırtına kapısı." Ethan da gülümsememe katıldı.

Babam iç geçirdi ve hattın öteki ucunda sandalyesine oturduğu sırada yaylar gıcırdadı. "Sanırım daha kötüsü olabilirdi. Ne buldunuz?"

"Marc'ı kaçırın serserinin kanından bir örnek alıştık, Galloway bunun Adam Eckard isimli bir erkek kediye ait olduğunu söylüyor. Listemizde yok. Bu yüzden onun hakkında bulabileceğin her

şeye ihtiyacımız var. İki ölü erkek kedi için de bu durum geçerli ta
bù bir şeyler bulabilirsen. Aracı kimin kullandığından emin değiliz
ve iki cesetten de yedek anahtar çıkmadı.”

“Telefonu kapar kapamaz Owen’i görevlendireceğim,” diye söz
verdi babam. “Başka bir şey?”

“Evet.” Parker keskin bir dönüş yaptığı sırada Dan’in koltuğu-
nun arkasına bir elimi koyarak kendimi dengede tuttum. “Tuzağın
amacını yanlış anlamışız. Hedef Manx ve ben değildik. Marc’tı. Gal-
loway onu bir mesaj vermek için gözümüzün önünde öldürmeleri
gerektiğini söylüyor.”

Babam hafifçe kulağıma hırladı. “Kavga çıkarmaya çalışıyor-
lar gibi.”

“Onlara sorarsan bir kavgayı sonlandırmaya çalışıyorlar. Geçti-
ğimiz ay bu bölgede birkaç serseri kaybolmuş. Onları ölü ve Marc’ı
da sorumlusu sanıyorlar. Ama bize göre Eckard ve ölü erkek kediler
suçlu. Fakat *birisıyla* ya da *birisi için* çalışıyor olduklarını öğren-
sem şaşırırmam.”

“Kayıp serserilerin isimlerini aldın mı?” Hattın öteki ucunda
bir çekmece gıcırdarak açıldı ve babam masasının üstüne bir şeyi
hafifçe bıraktı. Muhtemelen bir not defteri.

“Evet.” Galloway’in bana verdiği üç isim ve bir soru işaretin-
den oluşan listeyi okudum. Galloway dördüncü bir kişi olduğundan
emindi ama ismi hatırlayamamıştı.

“Sabah arayıp bulabildiklerimizi bildireceğim. Gerçi Michael bu-
yük olasılıkla çok daha hızlı araştırabilirdi.” Ama Michael Georgia’daydı
ve Manx’in davası bitene kadar ondan bir fayda gelmezdi. Esneme-
sini bastırırken babamın avucu telefon ahizesine sürtündü. “He-
pinizin biraz uyumasını istiyorum. Bir adres olmadan bu gece yap-
abileceğiniz bir şey yok.”

Tartışmayı düşündüm çünkü Marc hâlâ ortada yokken uyuya-
emin değildim ama bir kez olsun tartışmayacak kadar
indim. Bu yüzden konuyu değiştirdim. “Kaci nasıl?”

“Bitkin.” Duyduğu endişe sesine yansımıştı, muhtemelen du-
rusuna da bu duygu hâkimdi. “Dönüşüm geçirmezse ciddi bir şe-
kilde hastalanacak.”

“Biliyorum.” İç geçirip karanlıkta boş, buz tutmuş arabiler ya-
nımdan hızla geçerken pencereden baktım. “Bugün aslında gerçek-
ten çok yaklaşmıştık. Geri döner dönmez onu ikna edebileceğimi
umuyorum.”

“Güzel.” Durdu ve beni de esneterek tekrar esnedi. “Biraz uyu.”

“Denerim.”

Marc’ın evine döndüğümüzde saat neredeyse gecenin üçü ol-
muştu. Dan kanepeye yattı. Ethan, Parker ve ben tıpkı bir aslan sü-
risi gibi hep beraber Marc’ın yatağında kıvrıldık. Paylaşılan sıcaklık
ve iki tanıdık kalbin düzenli, rahatlatan atışları olmasa Marc’ın yok-
luğunda kokusu etrafımı sararken uyuyabileceğimi gerçekten düşü-
nemezdim. Buna rağmen iyi uyuyamadım. Marc’ın görüntüsü aklımdan
çıkmadı. Leş yiyciler etini kemiklerinden ayırırken pıhtılaşmış
kanının oluşturduğu gölde, boş bir çukurda ölü bir şekilde yatıyordu.

Soğuk terler dökerek uyandım. Gözyaşlarının ıslaklığı hâlâ yü-
zümdeydi. Ethan’ın kolu sanki uykumda beni teselli etmeye çalış-
mış gibi omzumdaydı.

Dışarısı hâlâ karanlıktı. Çalar saat beş kırk beşi gösteriyordu.
Uykum tamamen açılmıştı.

Ethan ve Parker hâlâ uyuyorlardı. Bu yüzden gizlice yataktan
kalkıp çoraplarımla evin ön tarafına parmak ucunda gittim ve sa-
dece Marc’ın komodininden cep telefonumu almak için durdum.
Dan Painter’ı mutfakta otururken bulunca şaşırdım. Elinde bir kutu
kola tutuyordu. Kötü bir şekilde yalıtılmış odadaki soğuğa rağmen

kutu buğulanmadan dolayı ıslaktı. Cep telefonu önündeki masada duruyordu.

“Ne yapıyorsun?” Kalın, tüylü çoraplarımla yanından geçip fağa gittim.

“Tetris oynuyorum.” Renkli tuğlaların ekranında biriktiğini rebilmem için telefonunu kaldırdı. “Uyuyamadım.”

“Ben de.” Kahve makinesindeki boş sürahiyi alıp musluktan su doldurdum. “Kahveyi tercih etmez miydin?” diye sordum soğuk ku tuya bakarak.

“Seni uyandıracağından korktum.”

Nezaketinden ötürü teşekkür ederek hafifçe gülümsedim. Ar dından uzanıp kahve ve filtre kâğıtlarını bulmak için dolapları aç maya başladım.

“En alt raf, soldan ikinci.”

Kahretsin. Dan Painter, Marc’ın eşyalarını nerede tuttuğunu bi liyordu ama ben bilmiyordum. Geçtiğimiz şu birkaç gün içinde bi ninci defa içindeki öfke kabarıp Marc için duyduğum korkuyu ve kızgınlığı artırdı. Ondan ayrı kalmak berbat bir şeydi. Ama yaşayıp yaşamadığını bilmemek *işkenceydi*.

Alt raftan bir filtre kâğıdı ve bir paket çekilmiş kahve çıkarıp paketin dibinde kalan yeterli miktardaki kahveyi makineye döktüm. Kahve pişerken, bitkinliğime ve içimin duygusal anlamda kurutul muş olmasına rağmen kokusu bana mantıklı düşünceler sağlayarak beni ödüllendirdi. Dan’ın karşısındaki sandalyeyi çekip oturdum. “Neden uyuyamadın?”

Dan çatlak masamın yüzeyinde çevirdiği kutuya gözlerini dikti. “Vicdan azabı.”

Kalbim anlayış içinde daha güçlü atmaya başladı. “Dan, bu se nin suçun değil.”

Omuzlarını silktili, hâlâ gözlerime bakmıyordu. “Onun yerinde ben olsaydım bunlar asla olmazdı. Onları durdururdu.”

İç geçirdim. Muhtemelen haklıydı –sonuçta burada *Marc’tan* bahsediyorduk– ama suçluluk duygusu tamamen yanlış sebeptendi. “Sen burada *değildin*, Dan. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu.” İkna ol mamuş görünüyordu ama ben daha ikna edici bir şey düşünmeden pijamamın cebindeki telefonum çaldı. Cevap verirken ayağa kalktım ve kahve fıncanı bulmak için dolaplara doğru yürüdüm.

“Seni uyandırdım mı?” diye sordu babam, sesi yorgunluktan sert çıkıyordu.

“Hayır, uyanıktım. Bir şey buldun mu?”

“Owen, Eckard’ın adresini buldu ama arabasının marka ve mo delini öğrenmek için Michael’ı aramak zorunda kaldık. Bilgileri bu kadar çabuk bir şekilde nasıl topluyor hiçbir fikrim yok.”

“Dallas Polis Teşkilatı’nda arkadaşları ve ciddi bir bilgisayar ye teneği var.” İlk dolapta sadece kâğıt tabaklar ve bir kola kasası vardı, bu yüzden bir sonrakine geçtim.

“Kâğıt kalemin var mı?”

Küçük mutfığa bakındım ve buzdolabına yapışmış manyetik bir tutacın içindeki yapışkanlı kâğıtlar ile neredeyse bomboş bulaşıklığın çatal bıçak gözünde çiğnenmiş bir kalem buldum. “Evet, devam et.”

Babam, Adam Eckard’ın adresini okurken kâğıda yazdım, ar dından da 2001 model siyah bir Ford Explorer’i olduğunu not ettim. “Teşekkürler, baba. Gün doğmadan yola koyuluruz.”

“Biraz uzak ve dokuzdan beşe kadar normal mesai saatleri içinde çalışıyorsa, onu muhtemelen işten önce yakalayamazsınız.”

Beni göremese de omuzlarımı silktilim. “Yakalayamazsak evini kontrol ederiz.”

Babam iç geçirdi. “Dikkatli ol, Faythe.”

“Olurum.” Nihayet üçüncü ve son dolapta üç kahve fincanı yarım paket pudra şekeri buldum. Marc kahvesini sade içtiğind süt tozu yoktu.

Şeker, yumurtalı ekmek içindi; en sevdiği kahvaltı. Bir seferde yarım somun ekmeği yedi.

Telefonu kapadıktan sonra, kendime ekstra şekerli bir kahve yaparak kremanın eksikliğini kapatmaya çalıştım. Fincanımı çan tamdan aldığım şampuan ve temiz kıyafetlerle birlikte banyoya götürdüm. Çocukları duşumu aldıktan sonra kaldıracaktım. Aksi takdirde ben daha ayağımı sokamadan bütün sıcak suyu bitirirlerdi.

Duştan çıktığımda kahvem yeterince tatlı olmasa da içebileceğim kadar soğumuştı, on dakika sonra banyodan kısmen kurumuş saçlarla ve boş bir fincanla çıktım. Üçü de masada oturuyordu. Ethan ve Dan, Marc’ın kalan son iki fincanından içerken, Parker dolapların birinden bulduğu beyaz köpük bir bardağı tutuyordu.

“Duş alıp giyinin çocuklar.” Kahvenin sonunu fincanıma döktüm ve mutfak tezgâhına yaslanıp onlara bakmak için döndüm. “Babam Eckard’ın adresini buldu. İlk durağımız orası.”

“Biliyoruz.” Ethan not aldığım yapışkanlığı kâğıdı salladı.

Parker ayağa kalkıp bardağındakini bitirdi. “Ben duş alırken pastırma yapmaya başlarsan kahvaltıyı hazırlarım.”

“Anlaştık.” Çok iyi bir aşçı değildim ama ben bile birkaç şerit pastırmayı tavaya atabiliyordum.

Yirmi dakika sonra, duş sırasında sonuncu olan Ethan banyodan çıplak ayaklarla ve üstsüz çıktı, siyah saçlarının bir tutamı alına yapışmıştı. Parker bir düzine sahanda yumurtayla dolu iki kâğıt tabak yerleştirdiği sırada Ethan masadaki dördüncü sandalyeye oturdu. Başka bir tabaktan bir dilim pastırma –bir kilo pişirmiştik– alırken Parker mutfaka gidip on iki parça tereyağlı ekmek ve bir kavanoz üzüm reçeli getirdi.

Marc’ın evinde süt veya meyve suyu yoktu, bu yüzden üçüncü sade kahveni içiyordum. Tadı iğrençti ama iki buçuk saatlik uykudan sonra gerekiyordu.

Sabah yedi olmadan evden ayrıldık ama Rosetta’dan Eckard’ın yaşadığı Fayette’e varmamız neredeyse bir saatimizi aldı. Ayrıca evini bulmak için yirmi dakika daha harcadık. Adam Eckard birbirinin takip eden iki gün, müstakil bir evin sağ tarafında yaşıyor ve araba yolunu sol evdekilerle paylaşıyordu. Araba yolunun kendi tarafındaki yer birkaç yağ lekesi dışında boştu ama her ihtimale karşı yine de kapıyı çaldık. Ya da daha doğrusu ben kapıyı çaldım.

Güpegündüz içeri zorla giremeyeceğimizden, ben iki evin ortak ön verandasında tek başıma dikilirken erkekler arabadan dışarıyı gözletledi. Gerekliği takdirde bir serseriye tek başıma haklayabileceğime dair güvenim tamdı. Kokumu hemen alması gerektiğini bilmediğini düşünecek olursak, Eckard muhtemelen benim bir kedi adam olduğumun farkına varamayacaktı.

Çocuklar, bu konuda yanılmam halinde bana hızlıca ulaşabileceklerine inanıyorlardı. Ama bu bir şeyi değiştirmede. Eckard evde

çalışı

“Adam’ı mı arıyorsunuz?” Arabaya döndüğüm sırada diğer evin kapısı sol tarafımda açıldı ve dönünce küçük bir çocuğun beni izlediğini gördüm; eli hâlâ kapı kolundaydı. Sekiz yaşından büyük değildi ve havanın soğukluğuna rağmen üstünde sadece yıpranmış bir kot pantolon ve solmuş, kısa kollu bir tişört vardı. Soğuk betona çıplak ayaklarıyla basıyordu. Yanakları kızarmıştı ve gözleri ateşten cam gibi olmuştu. Kokusunu içime bir kere çekince hasta olduğunu anladım. Hiç şüphesiz okula gitmeyip evde kalmasına neden olan şey bir çeşit enfeksiyondur.

Arkamda Parker’ın arabasının arka kapısı açıldı. Ethan’a iyi olduğumu göstermek için omzumun üstünden baktım. Başıyla onay-

ladı ama arabaya geri gitmekten ziyade kırk dökük kaldırımdan beni doğru yavaş bir tempoyla koştı.

Ağabeyim arkamda durunca, "İsmin ne?" diye sordum çocuğa

Ethan çocuğun göz hizasına gelmeyi tam olarak beceremeye rek yanımda diz çökünce çocuğun gözleri büyüdü. "Jack," dedi çocuk. Ağabeyim gülümsedi ama Jack sadece gözlerini dikip baktı. İki yabancı varlığından dolayı ne sinmişti ne de gözü korkmuştu.

"Jack, ailen evde mi?" diye sordum. Ateşle donuklaşmış gözleri beni görmek için yukarı baktı.

"Annem hâlâ uyuyor."

Ayakta olup zavalı çocuğa biraz Tylenol vererek sıvı almasını sağlaması gereken anneye duyduğum ani öfke parlamasını bastırdım. "Komşunu arıyorsunuz. Bay Eckard," dedim önceki sorusuna cevaben. "Onu tanıyor musun?"

"Onu gördüm." Jack ilgisizce gözlerini kırıştırdı.

"Bugün mü?" diye sordu Ethan ve çocuğun başı ona doğru döndü.

"Dün."

"Nereye gittiğini biliyor musun?" Bir cevap gelmesini gerçek anlamda beklemiyordum, zaten Jack de başım iki yana salladı.

"Arkadaşlarıyla ayrıldı ama nereye gittiklerini bilmiyorum."

Ethan kaşlarını kaldırıp bana baktı ve başımla onayladım. "Arkadaşlarının görüşüşleri nasıldı?"

"Bir tanesi uzun ve sıskaydı, diğer daha kısaydı ama daha kaslıydı.

Bu defa Ethan'a gülümsedim. Jack ölen serserileri görmüştü. "Buradayken ne yaptılar?"

"Hiçbir şey. Adam içeri girdi ve diğerleri arabada bekledi. Sonra çıkıp gittiler."

"Ve bu onları son görüşün müydü?"

Jack başını yavaşça iki yana salladı. "Adam daha sonra geri geldi ama diğer adamlar onunla birlikte değildi."

Tekrar Ethan'a baktım, kalbim göğüs kafesime düzensiz darbe-lerle vuruyordu. "Ne yaptı? Yanında başkası var mıydı?"

"İ-h." Jack sineklik kapısını kapayıp soğukta kızarmış ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Yalnız başıyaydım. İçeri girip gömleğini değiştirdi. Ardından dışarı çıkıp küreği arka koltuğa koydu."

Nabızım hızla atmaya başladı ve gözlerim bitmek bilmeyen bir an boyunca karardı. "Bir küreği mi vardı? Neden olduğunu söylediy mi?" *Marc için değildi. Marc için değildi. Marc hâlâ yaşıyor. Öl-müş olsaydı bilirdim.*

Bilirdim. Değil mi?

"Ona sordum. Geyik için olduğunu söyledi. Arabasıyla bir ge-yiğe çarpmış ve onu gömecekmış." Çocuk burnunu çekip çıplak kol-lunun tersiyle akan burnunu sildi. Onu soğukta tutarak ateşini ke-sinlikle yükseltiyorduk ama Marc hakkındakileri öğrenmek zorun-daydım. Kısa sürede Jack'i içeri gönderecektik.

"Geyiği gördün mü?" diye sordum ve o cevap verene kadar ne-fesimi tuttum.

Jack yine başını iki yana salladı. "Bagajda olduğunu söyledi. Ba-bam avlanmaya gittiğinde geyiği arabanın tepesine bağlar, çünkü ge-yikler asla bagaja sığmaz. Adam gerçekten çok küçük bir geyiğe çarp-mış olmalı. Belki bir dişi geyikti. Ya da bir bebek. Ve onu bagaja ko-yarken her yerine kan bulaştırmıştı. Gömleğini değiştirmek zorunda olmasının sebebi buydu sanırım."

Ethan beni kaburgalarımın dirsekleyene kadar nefes almadığı-nı farkına varmadım. Ardından beni çömeldiğim yerden kaldırdı. Adam Eckard, Marc'ı bagajına koymuş, ardından eve gelip kıyafet-lerini değiştirmiş ve bir kürek almıştı. Ve bir küreğin kullanılması için aklıma sadece tek bir sebep geliyordu...

"Teşekkürler. Çok yardımcı oldun." Ethan çocuğun saçlarını okşadı ve elinin tersiyle çocuğun yanan yanağına dokunmak için yanına diz çöktü. "Ateşin var, Jack. Annen sana ilaç verdi mi?"

Jack başını iki yana salladı.

"Pekâlâ, içeri girip kendine büyük bir bardak su almanı istiyorum. Ardından annene git ve biraz Tylenol'e ihtiyacın olduğunu söyle. Tamam mı?"

Fakat Jack cevap veremeden önce, evin içinden hafif ayak sesleri geldi ve bir kadın boğuk sesiyle bağırdı. "Jack? Çabuk kaçını içeri sok ve lanet olası kapıyı da kapa. Bütün sıcaklığı dışarı kaçırıyorsun!"

Ethan çocuğu cesaretlendirmek için başını salladı ve Jack de içeri girip her iki kapıyı da kapadı. "Bazı insanlar asla ebeveyn olamamalı," dedi tükürürcesine.

Çocuk adına duyduğum öfke, Ethan'm bariz nefretiyle birleşip dalga dalga artan korkumun arasından bir an için kendini gösterdi. Fakat sonra Marc için duyduğum korku yine her yanıma kapıladı ve tökezledim.

Arabaya geri dönüşümü hatırlamıyordum ama Ethan'ın beni kaldırım boyunca çektikten sonra kendisine yer açmak için arka koltukta ittiğinden emindim. Dan arkasına dönüp yüzüme bir kere bakıp da kaşlarını çatana kadar gerçekten kendime gelmemiştim.

"Ne dedi?"

Gözlerimi kırıp baktım; Ethan beni izliyor, benim yerime cevap verip vermeme konusunda karar vermeye çalışıyordu. Fakat başımı iki yana salladım. İyi yidim. "Adam, Marc'm öldürdüğü serserilerle dışarı çıkmış. Ardından tek başına, üstü başı kan içinde geri gelmiş. Üstünü değiştirmeye ve bir kürek almaya yetecek kadar kalmış sadece.

"Kahretsin!" Parker yumruğu direksiyonuna çarptı ve yan ay-nadan görebildiğim kadarıyla öfkeyle çenesini sıkı.

"Sorun yok," diye ısrar ettim yumuşakça. "O yaşıyor."

"Nereden biliyorsun?" Dan tutunabileceği bir umut ararmış gibi sertçe bana baktı.

"Çünkü Marc kaybetmez ve asla vazgeçmez." Parker yavaşça ayağını frenden çekerken pencereden dışarı baktım. Gözlerim ön pencereden, birleşik evlerin Adam Eckard'ın yaşadığı tarafa dikilmişti. "Hâlâ hayatta ve onu bulacağız."

...

"Nerede çalıştığını öğrenmemiz gerek." Kahvemini kapağını kaldırıp kâğıt peçetenin üstüne bıraktım ve kutunun içine uzanıp bir çikolata-talı donut daha aldım. "Hadi geri dönüp Jack'e soralım." Eckard'ın evinden ayrılmadan önce bunu düşünemeyecek kadar şaşkın ve dehşete düşmüş vaziyettedirim.

Ağız elmalı çöreğiyle dolu olan Dan, "Neden?" diye sordu. Sağında oturan Parker öfkeli bir sessizlikle yemeğini yiyordu, boşta kalan eli masanın üzerinde yumruk olmuştu. Ama özenli bir şekilde boş bıraktığı yüz ifadesi gözlerindeki ızdırabı fazla saklayamı-yordu ve buna cidden sinirlenmeye başlıyordum. Marc hâlâ yaşı-yordu -bunu biliyordum!- ama Parker çoktan ondan vazgeçmişti. Ben Marc'ın ölmesine engel olmaya kararlıyken, o kalkmış Marc'ın ölümünün intikamını almaya hazırlanıyordu.

İçimde küçük, hain bir taraf Parker'ın yalnızca gerçekçi olduğu konusunda ısrar ediyordu. Sağlam gerçeklere dayanarak sonuçlar çıkardığını. Ama bu, geri kalanımın umurunda değildi. Kısa, geçici bir an için Marc'tan umudunu kesmişti ve bunun için ondan nefret ediyordum.

Parker ve Dan'in arkasından kapı açıldı ve beş kişilik bir aile, buz gibi bir esintiyle birlikte içeri girdi. Üç çocuktan yürüyebilecek kadar büyük olan ikisi, camın arkasından tatlı kahvaltılıklara bakmak için hızlıca tezgâha gitti.

"Çünkü böylece Eckard'ı *bulabilir ve* Marc'ın nerede olduğunu bize söyleyene kadar onu *dövebiliriz*," dedim Dan'in sorusuna cevaben. *Ve bu defa iyi polisi oynamayacağım.*

Parker ve Ethan masanın üstünden birbirlerine acılı bir bakış attılar. "Faythe..." diye başladı Parker ama başımı hararetle iki yana salladım. Saçlarım savrularak ağabeyimin yüzüne çarptı.

Sanki düşünceyi daha zihnindeyken yakarak silebilirmişim gibi ona dik dik bakarak, "Hayır," diye çıktım, "o ölmedi ama yakında ölebilir ve bütün gün burada cevabım kucağımıza düşmesini bekleyerek suratlarımızı asıp *oturmaya*cağız."

Tek kaşını kaldırp mantıklı olmam için yalvarırcasına, "Neden dediğin gibi gidip evini bir aramıyoruz?" diye önerdi Ethan. "Oradaki bir şey Marc'ı nereye götürdüğünü ortaya çıkarmamızı sağlayabilir."

İçimi kavuran öfkeye hâkim olmaya çalışarak gözlerimi devirdim. "Burada kanıt var" yazan bir dosya dolabını işaret eden büyük, ışıklı bir ok bıraktığını mı düşünüyorsun? O Wile E. Coyote⁹ değil, bir serseri, Ethan!"

Öfkeli çıkışıma karşı koyarak, "Ne bıraktığını bilmem ama bir şey olmalı," diye ısrar etti ağabeyim. Parlak yeşil gözlerinin etraflındaki çizgiler bana Marc için korkan tek kişinin ben olmadığını hatırlattı. "Eğer bir şey yoksa Eckard eve gelene kadar bekler, *ardından* onun canını çıkarana kadar döveriz. Anladın mı? Onu dövebileceksin." Beni sakinleştirmek için neşeli bir bakış attı ama sadece surat astım. Sakinleşmek istemiyordum.

9 Road Runner'ı yakalamaya çalışan avanak çizgi film karakteri. (ç.n.)

Marc'ı geri istiyordum.

"Bekleyecek vaktimiz yok." Son kelimeyi küfrederecesine söylemişim ve bu defa üçü de gözlerime bakmaktan kaçınarak gözlerini yemeklerine dikti.

İç geçirdim. "Bakın, öldüğünü düşündüğünüzü biliyorum. Babamın büyük olasılıkla sizinle aynı fıkırde olduğunu da biliyorum." Ona son bilgileri verdiğimdeki sessizliği çok şey anlatmıştı. "Ama ben inanmıyorum. Ve inanç eksikliğiniz gerçekten de bir şey değiştirmiyor. Eğer ölmüşse, onu her tür leş yiycinin birer ısıruk alabileceği bir ormanda çürümeye mi bırakacağız?"

"Tabii ki hayır." Ethan kaşlarını çatı. Dikkatli bir şekilde çizdiği öfke ve ızdırabı bir kere daha gördüm. "Biliyorsun, onu biz de seviyoruz ve düzgün bir şekilde gömülmesini sağlayacağız. Ama..."

Ama öldüyse, gerçekten acele etmeye gerek yok. Eckard işten eve dönene kadar bekleyebilirdik. Güneş batana ve karanlığın örtüsü her şeyin üstünü kaplayana kadar. Bunu söylemesine gerek yoktu. Gözlerinde görebiliyordum.

Kutudan bir donut daha aldım ve iştahım olmamasına rağmen zorla çiğnedim. Yemek yemek, düşünmeye dayanamadığım şeyleri görmezden gelmek dışında yapacak bir şey veriyordu bana. Yutkunduğumda en sonunda yanıt verebilecek kadar sakinleştiğimi hissettim ve bakışlarımı kaldırdım. "İyi. Eckard'ın evini aramak istiyorsanız önce orayı deneriz. Zaten nerede çalıştığını öğrenmenin en kolay yolu da muhtemelen bu."

Ethan iç geçirip tekrar Parker'a baktı. Parker başıyla onayladı. Orta yolu bulmuştuk.

Donut dükkânından çıkarken bir avuç dolusu kahve kreması paketi aldım ve daha sonra kullanmak için cebime tıktım. İçimden bir ses gelecekte beni daha çok sade kahve beklediğini söylüyordu.

Bir saat sonra Dan, Ethan ve ben Adam Eckard'ın salonunda durmuş, evini ararken oluşturduğumuz dağınıklığa bakıyorduk. Arka taraftan girmiştik –Ethan sertçe çevirip kapı kolunu kırmıştı– ve güpegündüz içeri zorla girerken görülmeye ihtimaline karşı Parker'ı arabanın içinde birkaç ev ötede bırakmıştık.

Böylece her ihtimale karşı kaçış aramızın harekete hazır olacaktı. Dairedeki her bir çekmeceyi ve dolabı aramıştık ve bir isim etiketi ile birkaç çek koçanı bulmuş olsak da –Eckard yerel bir elektronik mağaza zincirinde televizyon satıyordu– Marc'ı nereye götürmüş olabileceğine dair hiçbir şey bulamamıştık.

Dan bir masa çekmesini yağmalarken bir kanepenin minderini tekmeleyerek yolumun üstünden geçtiğim sırada, "Pekâlâ, A planına geri dönelim," dedim. "Öğle yemeği için Eckard'a gidelim."

Ethan çatlamış bir video oyunu kutusunu aldı ve ismine bakmak için çevirdi. "Hâlâ dışlerimin arasında donut var ama olsun. Tekrar yemek yiyebilirim." Eckard'ın masasındaki yarım paket Doritos'u alıp içindekileri koldamak için burnunu paketin içine soktu. Ardından kokuyu değerlendirmek için bir an durdu, omuzlarını silkti ve ağzına bir cips attı.

"İyy, Ethan. Yemeyeceğin bir şey var mı?"

Bana ikinci cipsini çiğneyerek cevap verdi ve girdiğimiz yola doğru giderken beni takip etmek için döndü. Fakat daha birkaç adım atmıştım ki tiz bir telefon melodisi sessizliği böldü. Ses cep telefonlarımızdan değil, gerçek, duvara monte edilmiş bir telefondan geliyordu.

Dönülp sesin kaynağına bakındım ve Dan'ın telefonu ararken kapının yakınındaki bir masanın üzerindeki eski gazete yığınına eşelediğini gördüm. Ethan kirli yastık, lekeli kanepenin minderlerini ve yıkanmamış birkaç kıyafeti kaldırmak için cips poşetini bıraktı. Çelik ve cam bilgisayar masasının yanında, yere atılmış bir kot pantolon

unun altında telefonu buldum. İnsanın telefonunu saklaması için iyi bir yerdi, öyle değil mi?

Ethan atıştırmalığını tekrar eline aldığı sırada, "Açsam mı?" diye sordum. Fakat çocuklar cevap veremedi, telefonun yanındaki devrilmiş bir telesekreter cihazından mekanik bir ses yükseldi.

Bip sesinden sonra tanımadığımız bir ses, "Eckard?" dedi. "Hangi cehennemdesin? Yirmi dakika içinde mesaiye başlamazsan, hiç gelme. Son çekini postaya vereceğim." Arayan kişi telefonu kapadığında cihazdan kapanma sesi çıktı, telesekreteri düzeltmek için diz çöktüm. Dijital ekranda iki sayıyı parlak kırmızı bir renkle göz kırpyordu.

Pekâlâ, A planı iptal oldu. Eckard işte değildi ve yakın zamanda işe gidecek gibi de gözüküyordu.

Dan ellerini ceplerine soktuğu ve ağabeyim kaçığın mısır cipslerinden bir avuç daha yediği sırada, "Başka bir mesaj daha var," dedim.

Omuzlarını silkti. "Haydi dinleyelim."

Dinle tuşuna bastım ve yeni bir mesajın sesi odayı doldurur ve öfke hissi tanıdık bir sese sertlik katarken bekledim. "Adam, hangi cehennemdesin? Bu sabah ortalığı temizlemesi için arkandan Pete'i gönderdim. Bütün evin çoktan temizlendiğini ve Gurur kedilerinin kokularının etrafta olduğunu söyledi. Greg'in adamlarının kasabada oldukları anlaşıyor. Bu yüzden Ramos'un evinden uzak dur ve gözlerini dört aç. Ve lanet olsun cep telefonunu şarj et. Sesli mesaj bırakmak beni çıleden çıkarıyor."

Mesaj telefonun kapanma sesiyle sona erdi ve Ethan'ın cips paketi kalçamla aynı anda yere çarptı. Bakışlarımı kaldırıp ona baktığımda şaşkınlık ve öfkenin tuhaf bir karışımıyla bana bakakaldığını gördüm. O da sesi tanıdı.

Kevin Mitchell.

On İki

Arabayı Rosetta'nın kasaba merkezi için küçük sayılabilecek alışveriş merkezinin yakınındaki bir otoparka çekerken, "Kevin Mitchell olduğundan *emin* misiniz?" diye sordu Parker üçüncü defa. Babama bir güncelleme daha verdikten sonra, çocuklar liderimizden Kevin'ın şimdiki adresi ve çalıştığı yer, telefon numaraları ve arabasının tarrifi gibi onunla ilgili hayati bilgileri beklerken gidip erzak almamız için ısrar ettiler.

Fayette'de, Eckard'ın evinin yakınında alışveriş için daha fazla seçenek vardı ama Rosetta Marc'ın evinden sadece birkaç dakika uzaklıktaydı. Bu yüzden dondurulmuş yiyeceklerimizi ermeden dondurucuya koyma şansımız daha yüksekti.

Ama orada olmak istemiyordum. Yemek yemek, alışveriş yapmak iğrenç bir zaman kaybıymış gibiydi. Marc'ın telafi edemeyeceği, boşa harcadığımız bir zaman. Ellerim yumruk şeklini ahp tekerrar açıldı. Sağ ayağım hızlıca yere vurup durdu. Gözlerim her şeyin üzerinde hızlıca geziniyordu. Arabanın ön camından baktım. Sabırsızlığım Marc'ın yokluğu kadar barizdi.

"Evet, *eminiz*." Ön yolcu koltuğundan çıktım -en sonunda ön koltuğu kapmıştım- ve Parker'a kızgınlık içinde gözlerimi devirerek kapıyı çarptım. "O sesi istesem bile unutamam."

“Biliyorum. Fakat hiç mantıklı gelmiyor.” Ethan’la arabanın etrafından döndüler ve dördümüz Save-A-Lot’a¹⁰ ulaşmadan önce hırdavatçıya gitmek için otoparkın içinden kestirme yaptık. “Neden Marc’i öldürsün ki? Anlaşamadıklarını biliyorum ama bu, cinayet için uygun bir sebep gibi gelmiyor.”

“Evet, pekâlâ, bunların *hiçbiri* bana mantıklı gelmiyor. Pete dışında. Kevin’in Marc’m evine gönderdiği Pete’in, Galloway’in bahsettiği Pete Yarnell olduğunu tahmin ediyorum. Değil mi Dan?” Beaton bir araba çamurluğunun üzerinden geçtiğim sırada ona baktım. “Hani şu pusuyu hazırlayan Pete?”

Dan omuzlarını silkti. “Pete isminde sadece tek bir serseri tanıyorum ve bu o.”

“Ve bariz bir şekilde bu işin içindeler.” Herkesi hızlandırmak için hafifçe koşmaya başladım ama kaldırıma ayağımı attığım sırada Ethan bana yetişti.

“Biliyorsun, Kevin’in nerede olduğunu bulana kadar yapabileceğimiz fazla bir şey yok ve erzaka *ihtiyacımız var*.”

“Biliyorum.” Fakat beni yönlendiren aciliyet hissini, Marc’i bulana kadar hiçbir şey yapmamam konusunda ısrar ederek vücuduma fazla yoğun bir şekilde dolaşan adrenalini hiçbir şey bastıramıyordu.

Bize yetiştiklerinde Dan, Parker’ın yanından, “Kevin Mitchell kim?” diye sordu. Birkaç ay önce Kevin fiyaskosu sırasında bizimle birlikte olmadığını hatırlayana kadar şaşkınlıkla ona baktım.

“Eski Gurur üyelerimizden birisi. Babam onu eylül ayında postaladığından beri serbest bölgede yaşıyor.”

“Marc gibi mi?” diye sordu Dan. Ona az önce Amerikan bayrağına hakaret etmiş gibi dik dik baktık.

“Hayır.” Parker’ın benim için tuttuğu cam kapıdan geçtim ve bizi selamlayan kasiyere başımla selam verdim, ardından onları mağazanın arkasına hızla yönlendirip Dan’le kısık bir sesle konuştum. “Marc politik sistem için feda edildi. Babamın başka seçeneği yoktu.” Fakat bunu gerçekten anlamam için biraz zaman geçmesi gerekmişti. “Kevin kuralları çiğnediği için atıldı. Tekrar tekrar çiğnediği için. Striptiz kulübündeki bir erkek topluluğuna gidebilmesi için New Orleans’a bir serseriyi –Manx’in daha sonra öldürdüğü erkek kedilerden birisini– her hafta bölge sınırından gizlice geçirmek için para kabul etmişti.”

Sanatsal bir şekilde düzenlenip sergilenen tuvalet pompalarının yanından geçerken, “Ve Manx erkek kediyi orada mı buldu?” diyerek bir sonuca vardı Dan. Katledilen serseri adına kızgın görünüyordu.

“Aynen.”

Babam tarafından sürgüne gönderildiğinden Kevin resmî olarak bir vahşi kedi olarak tanımlanıyordu: Kendi tercihi olsun olmasın, serbest bölgede yaşayan doğma büyüme bir kedi adam. Tabii, eğer Marc’a yapılan saldırıyla bağlantısını ispatlayabilirsek aynı zamanda suçlu davranışlarının niteliğinden ötürü bir kaçak olarak göz önüne alınacaktı.

Ağabeyim Ryan gibi vahşi kediler, artık sahip olmadıkları doğuştan gelen hakları yüzünden onlardan nefret eden serserilerden bile daha ıssız bir hayat sürdürürlerdi. İşte bu yüzden Kevin’in sesini Adam Eckard’ın telesekreterinde duymak büyük bir sürprizdi. Her ikisi de Marc’in ve diğer kayıp serserilerin başına gelenlerden bariz bir şekilde sorumluydu ve böylesi olasılıksız bir ortaklığın nasıl şekillendiğini merak etmekten kendimi alamadım.

Ve bu işe başka kimin karıştığını.

Yalnızca Gurur sürümüne ihanet ettiği için değil, sürümünün “sembolik serserisi”nin Kevin’in patilerini yalamaya yetecek kadar

10 Amerika’da bulunan bir süpermarket zinciri. (ç.n.)

iyi değilmiş gibi her daim Marc'ı tehdit ediş şekli yüzünden de yüzünde Kevin Mitchell'dan daha az saygı duyduğum çok az erkek kedi vardı. Birkaç ay önce Kevin bu izlenim hakkında bir yorumda bulunduktan sonra Marc onun burnunu kırmıştı. İçten içe hiç bu kadar sevinmemiştim.

Hırdavat dükkânının arka tarafında Parker üç farklı kilit seçerken -ikisi Marc'ın ön kapısı için ve bir tanesi arka kapıdaki kilidi güçlendirmek içindi- teşhirdeki kapı kollarıyla oyalandım. Kevin'ın "adamlarının" Marc'm evinde olduğunu duyduktan sonra, birisi geldiği takdirde mümkün olduğunda tedbirli olmaya kararlıydık.

Ayrıca kaliteli bir şişme yatak, şişirilebilir yastıklar ve örtüler aldık.

Ardından markete geçtik. Marc'ın buzdolabı oldukça doluydu, sonuçta o bir erkek kediydi ama dört yetişkin kedi adamı beslemeye yetecek kadar yemeği yoktu.

Çocuklar sepete Dallas Cowboys takımını bir hafta beslemeye yetecek kadar yiyecek yığdıkları sırada onları hızla reyonlardan geçirdim. Aldıkları şeyleri hazırlamak fazla zahmetli değildi. Pizza, donmuş lazanya, paketlerce aile boyu donmuş makarna ve her zamanki atıştırma malzemeleri.

Ethan ile ben yemeklerin parasını verirken, Dan ve Parker içki reyonundan birkaç içecek almaya gitti.

Marc'ın evine giderken çalmasını isteyerek cep telefonuma gözlerimi diktim. Babamın Kevin'ı bulmamız için gereken bilgiyle ulaşmış olmasını dileyerek. Kevin'm Marc'ı nerede bulabileceğimizi söyleyebileceğini umuyordum.

Şansız yaver giderse, bu bilgiyi ondan almamız için kendisini dövdürtürdüm.

Parker ve Dan kilitleri takarken Ethan ve ben diğer malzemeleri istifledik ve dondurulmuş, parti boyu iki *enchilada* kutusunu öğlen

yemeği için fırına koyduk. Şişme yatağı evin ön tarafındaki boş yatak odasına taşırken babamı otomatik arama tuşuna basarak aradım.

Yatak setini açıp neredeyse işe yaramaz plastik el pompasını takarken telefonumu kulağımla omzumun arasına sıkıştırdım.

Babam hem dikkati dağılmış hem de bıkkın bir sesle, "Alo?" dedi.

"Kevin'la ilgili bir şey var mı?" Babamla olduğu kadar liderimle de konuştuğum için telefonu muhtemelen bir selamlaymayla açmam gerekirdi ama sabrımın sonuna gelmiştim. Kendi kalp atışlarımı Marc'ın hayatının son anlarını tüketen bir saniye ibresiymiş gibi hissediyor ve ben evde oturup aptal bir şişme yatağa hava pompalarken onun bir yerlerde ölüyor olabileceği düşüncesine dayanamıyordum!

"Dosyamızda bir adresi var," dedi babam. Hava sesinin üzerinden babamı duyabilmek için pompalamayı bıraktım. "Ama artık orada oturmuyor. Cep telefonunun da bağlantısı kesilmiş. Owen daha güncel bir bilgi arıyor ama şimdiye kadar fazla şansız olmadı. Yine de denemeye devam edeceğiz."

Kahretsiz! Öfke ve hayal kırıklığıyla güçlenmiş bir kararlılıkla pompalamaya devam ettim.

"Faythe, iyi misin?" diye sordu babam yumuşak bir sesle.

Kendimi uzun, derin bir nefes almaya zorladım. Pompayı tutan elim hareketsiz kaldı. "Hayır. Neyse ki başka bir ipucumuz var. Eckard'm Marc'ı nereye götürdüğünü bilebilecek başka bir serseri var ama onu bulmada Michael'in yardımına ihtiyacım olacak. Duruşma sırasında telefonunu açmasına izin verirler mi?"

"Bir mola alabileceğinden eminim." Durdu, arka planda Owen bir şeyler yazarken klavyenin tıkradığını duydum. "Bulduklarını bana da söyle."

“Söylerim.” Telefonu kapadım ve şişme yatağın henüz yarısı dolmuş olmasına rağmen şişirme deliğini tukadım. Koridorda ilerleyip salona giderken, “Hey, Dan?” diye seslendim.

“Evet?” Açık ön kapının önündeki bir sandalyede oturuyor düz uçlu bir tornavidayla yeni kilidi sabırla takıyordu.

“Peter Yarnell’ın nerede yaşadığını bilmediğinden emin misin?” Biliyorsa her şey çok daha kolaylaşacaktı ve Michael’ın bir adres bulmasını beklemek yerine oradan hemen ayrılabilirdik.

Dan doğrulup bana baktı, tornavida kucağında gevşekçe duruyordu. “Eminim. Sonuçta poker filan oynamak için bir araya geliyor değiliz. Onunla sadece birkaç defa karşılaştım. Ama kesinlikle istediğin kişi o. Kokusu tam burada.” Dan nasırlı parmağıyla kapının öteki tarafındaki kapı kolunu işaret edince koklamak için eğildim.

Hakikaten de herhangi bir yerde kokusunu almamış olsam da başka bir serserinin hafif kokusu alüminyum kapı koluna sinmişti. Salona ve mutfaka göz atıp kokusunu taşımayan şeylere bakarak, “Başka bir şeye dokunmamış olmalı,” diye fikir yürüttüm.

“Benim tahminimce içeri girdi ve zaten etrafı topladığımızı gördü, ardından da buradan hızla çıktı.”

Kafam karışmış bir halde başımı hafifçe yukarı aşağı salladım. “Teşekkürler, Dan.”

Serserinin başı kabul ettiğini göstererek sallandı ve ardından tekrar elindeki işe döndü.

Enchilada’ları kontrol etmek için mutfaka giderken Michael’ı aradım. Fırının kapağı açılıp minik ampul yandığı sırada onu arıyordum. Ve kapağı kapayıp buzdolabından soğuk bir kola çıkardım sırada da. Ve kapağı açıp kutudan içerken de. Ve telefonu hâlâ çalmaya devam ediyordu.

Michael’a sesli mesaj bırakmayı düşündüğüm sırada ağabeyim telefonunu açtı ve “Önemli olsa iyi olur, Faythe. Bir duruşmanın ortasındayız,” diye kısık sesle çıkıştı.

Hak aksi.

“Fazla vaktini almayacağım.” *Zaten işini böldüğüme göre...*

“Pekala. Bekle.” Ayakkabıları Di Carlo’ların taş zemininde gıcırdadı ve bir kapı kapandı. Ardından sesi normal yüksekliğine kavuştu. “Sorum nedir?”

“Ah, hemen hemen her şey.” Kolamı tezgâha koyup bir şekilde tekrar boş buluşıklığa konmuş olan çiğnenmiş kalemi elime aldım. “Kısaca Marc hâlâ kayıp ve Kevin Mitchell bir şekilde bu işe karışmış.” Yavaşça nefesimi verdim ve solmuş formikanın üzerinde kalemin silgisini tıklattım. “Fazla zamanı kaldığını sanmıyorum, Michael. Dışarıyı eksi iki derece, nasıl ve neresinden yaralandığını bilmiyoruz ama çok fazla kan kaybettiğini biliyoruz.”

Michael, “Üzgünüm, Faythe...” diye başladı ama gözlerimde yaşlara lafını kestim.

“Marc ölmedi, Michael. Ve onu bulmak için yardımına ihtiyacım var.”

“Ne yapabilirim?” İşte bu benim ağabeyimdi. Sadede gelmeye her zaman hazırdı. Fakat bu sefer sesinde endişe vardı. Bu da kalbimi biraz da olsa ısıttı ve yaşadığına inanmamasını affettim. Ailemin geri kalanım da en az benim kadar Marc’ı sevmesini seviyordum.

“Bizde Peter Yarnell isimli bir serseri hakkında herhangi bir bilgi var mı?” İşimizi kolaylaştırmak için serbest bölgedeki kedilerin elimizden geldiği kadar çok kaydını tutardık ve kayıtları Michael tuttuğundan her zaman en güncel bilgilere o sahipti.

"Hatta kal da excelimi kontrol edeyim." Ayak sesleri tekrar zeminde yankalandı ve başka bir kapı gıcırdayarak açıldı. "Peter Yarnell kim?"

"Kevin'in cesetlerden kurtulması için Marc'ın evine gönderdiğisi serseri. Tabii biz o işi çoktan halletmiştik. Bu işe bariz bir şekilde karışmışken Eckard'ın Marc'i nereye götürdüğünü bileceğimi umuyorum."

"Tamam, bir dakika." Michael, muhtemelen her gün bütün gün boyunca çalıştığı dizüstü bilgisayarının önündeki sandalyeye oturduğu sırada yaylar hafifçe ses çıkardı. "Hımm... evet. Geçen yıl mayıs ayı itibarıyla, Peter Yarnell Gloster, Mississippi'de yaşıyormuş." Parmakları hızlı hızlı tuşları tıkrattı, ardından daha ben ne olduğunu soramadan tekrar konuşmaya başladı. "Rosetta'dan yaklaşık yarım saatlik mesafede."

"Adres nedir?" Michael takıntılı bir titizlikle organize edilmiş excelinden bilgiyi okurken Marc'ın not defterine adresi yazdım. "Telefon numarası var mı?"

"Evet ama gitmeden önce onu uyarmamanızı tavsiye ederim."

Gözlerimi devirdim. "Teşekkürler, Michael. Bilgiğinden faydalanmasaydım ben ne yapardım?"

"Rica ederim," dedi iğnelememe cevap olarak. Ardından bana numarayı verdi.

"Teşekkürler. Hey, hazır telefondaiken, duruşma nasıl gidiyor?" diye sordum kolamdan bir yudum alarak.

"Durum pek iyi gözüküyor, Faythe."

Kalbim Manx'e duyduğum acımayla daha hızlı attı. Hayatımın en sefil otuz altı saatini dengelemek için birkaç iyi haber duymayı umuyordum. "Neden?"

"Çünkü Manx o erkek kedileri nefsi müdafaayla öldürdüğünü iddia ediyor ama o sırada bir tehlike altında olmadığını ona çoktan

kabul ettirdiler. Ve kasey geçici akıl kaybı savunmasının hiçbir tür lüsünü kabul etmiyor."

Kasey üyelerinin çoğunun hayatımın büyük kısmında beni deli olarak değerlendirdiğini düşünürsek bu tam bir rezaletti.

...

Michael'la konuştuktan sonra babamı arayıp yatağı şişirmeyi bitirirken ona son bilgileri aktardım. Peter Yarnell'i en uygun zamanda sorguya çekmek için gitmemize izin verdi; duymayı umduğum kelimelerin bire bir aynısıydı.

Mutfakta fırını açıp *enchilada* tepsilerini çıkararak ocağın üstüne yerleştirdim. Ardından üstteki dolaptan birkaç kâğıt tabak ile üstteki çekmecelerin birinden bir avuç çatal aldım. Buzdolabından üç kola daha çıkarırken, "Öğle yemeği!" diye seslendim. Evin her yanından bana yönelmiş ayak sesleri geldi; saniiyeler içinde üç erkek kedi fırının etrafında toplanmış, uyduruk kâğıt kabaklarına dağınık porsiyonlar halinde yemek koyuyorlardı. "Çabuk yiye," diye buyurdum ve babamın saçmalamak yok ses tonunun kendi dudaklarımdan çıktığını duymaktan memnun oldum. "On dakika içinde Gloster'a gitmek üzere yola çıkacağız."

Çocuklar ağızlarına devasa lokmalar halinde tavuk, peynir ve *tortilla* atarken onları bilgilendirdim. Kendi tabağımdakilerle oynadım ve sadece Ethan bana kaşlarını çatığında ya da yemeğime başıyla işaret ettiğinde gerçekten yedim.

Ardından çelik burunlu çizmelerimi giyip bir elimde kahve dolu köpük bardakla önden Parker'ın arabasına gittim.

Yirmi dakika sonra Gloster merkezine girdik. Alışılmadık hoşlukta bir mağaza sırasını ve kaldırımda sahna sahna yürüyen -muh-

temelen yerel işyerlerinden dönüyor ya da oraya gidiyorlardı- bir- kaç mahalle sakini geçtik. İki kilometre ve birkaç sapak sonra Parker, Peter Yarnell'in sokağına giden yolun tarifini almak için ilk ve tek benzin istasyonunda durdu. Hemen ardından sokağı hızla bulduk ve yazdığım adresi ararken sakin, orta sınıf mahalledeki evleri teker teker yavaşça geçtik.

Apartman sırasında ilerlerken aradığımız evin, sokağın sonundaki asfalt bir göbekten önceki son ev olduğu ortaya çıktı. Yarnell'in evi, mahalledeki diğer evlerle mükemmel bir şekilde uyumluydu. Siyah panjurlu, kırmızı tuğlalı. Uzun pencereler; küçük, düzenli çimenlik. İki arabalık garaj kapalıydı ama önünde gösterişsiz bir lacivert cip park etmişti.

Bay Yarnell evde gibi görünüyor. Beyaz yakalı adam, Eckard'ın pisliğini temizlemek için sabah dokuz akşam beş çalıştığı işinden izin almıştı muhtemelen. Ne üzücü...

Parker dairenin etrafından dönüp asfalt göbeğin ucuna, eve bakacak şekilde park etti. "Planımız nedir?"

"Kapıyı çalıyor ve tatlı tatlı içeri giriyorum. Siz ise görüş alanından uzak duruyor, ardından peşimden içeri geliyorsunuz. Ve fazla haydut kılıklı görünmemeye çalışın. Bu tarz mahalleler büyük olasılıkla bütün günlerini evde geçiren, canları sıkılmış ve panik yapmak için heveslenen annelerle doludur."

"Ya seni tanırsa?" diye sordu Parker sessiz sokağı inceleyerek.

"O zaman içeriye en hızlı ve sessiz şekilde gireriz." Komşuları görmeyor oluşumuz onların da bizi görmediği anlamına gelmiyordu.

Ethan'ın her zamanki gülümsemesi son aldığı korkunç sorumluluğun altında cansız görünüyordu. "Bu onur kime ait olacak?" diye sordu. Sorgulama dâhil, Marc'ın eski görevlerinin çoğunu devralıyordu ve bunun verdiği gerginlik dışarıdan belli olmaya başlamıştı.

Bana. "Doğaçlama yapacağız."

Ethan başıyla onaylayıp kapısını açtı ve buz gibi bir esinti içeri girdi. Arkasından gitmeye yeltendim ama daha kimse arabadan çıkamadan Dan dikkatimizi çekerek boğazını temizledi. "Millet, Pete Yarnell'i çok iyi tanımam ama görünüşünü bilirim ve o... çok iri biri."

"Büyüklik her şey değildir." Kapımı itip açtım ama yerimden kalkmadım. "Hem bana kıyasla hepiniz kocamansınız ama Ethan'ı haklamakta bugüne kadar hiç güçlük çekmedim."

Ağabeyimin yüz ifadesi gevşedi ve bana dilini çıkardı ama Dan sözünü bitirmemişti. "O azıcık koku parçasından anlayabilmiş miydin bilmiyorum ama Pete o gece oradaydı. Pusu boyunca."

Kapımı tekrar kapadım ve ani bir öfke duygusu nabzımı hızlandırdı. Dan'e doğrudan bakmak için döndüm. "Hayır anlayamamıştım." O gece karşılaştığımız serserilerden yalnızca birkaçıyla dövuşmüştüm ve etrafta herhangi biri üzerinde odaklanamayacağım kadar fazla kişisel koku vardı. "Öyleyse karar verilmiştir. Eğer Bay Yarnell hızlı bir şekilde konuşmaya başlamazsa olay çene çalmaktan öteye gidecek. Herkes hazır mı?"

Dan başıyla onaylayıp arabadan çıktı ve biz de onu takip ettik.

Yarnell'in derli toplu, kışla birlikte kahverengileşmiş çimenliğinden geçerken, tüylü minyatür bir köpek komşu bahçedeki Eskimo kulübesi şekilli köpek kulübesinden başım çıkararak bize havladı. Ben hırlayınca köpek hızla dönüp korkudan evinin arkasına sindi ve korkmuş bir... şey, yavru köpek gibi sızladı.

İşte böyle.

Yarnell'm ön verandasından televizyondan gelen şiddet sesini ve merkezi ısıtma ünitesinin hafif uğultusunu duydum. Çocuklara elimle işaret edince Yarnell'm onları kapıdan göremeyeceği şekilde evin ön duvarına yaslandılar ve sıcak tutması için ellerim ceplerine sokarak komşulardan herhangi biri tarafından gözetlenme ihtima-

limize karşı rahat görünmeye çalıştılar. Bence son derece suçlu görünüyorlardı ama ne de olsa neyin peşinde olduğumuzu biliyordum.

Derin, sakinleştirici bir nefes alıp kapıyı çaldım ve akılsız sürücü pozumu takındım. Kimse cevap vermediğinde tekrar kapıyı çaldım, bu defa televizyonun sesi kısıldı. Ardından kapı açıldı ve uzun boylu, kalın boyunlu bir adam ortaya çıktı. Benimle arasında dekoratif bir fırtına kapısından başka bir şey yoktu.

“Yardımcı olabilir miyim?” Yarnell’ın sesi bakışları beni bulana ve hemen ardından güneye doğru inene kadar çatık kaşları kadar derindendi.

“Selam!” Nefesim soğuk havada beyaz bir buğu halinde ağızmdan çıktı ve kaşlarımı yapmacık bir heyecan ve rahatlatma içinde kaldırdım. “Yolumu kaybettim ve cep telefonumun şarjı bitti. İçeri girip telefonunuzu ödünç alabilir miyim? Lütfen?” Zararsız ve hafifçe aptal görünmek için başımı kaldırdım. Bu sırada kokumu kontrol etmeyi akıl etmemesini umarak zihnimde parmaklarımı çapraz yaptım.

Akl etmedi. Fermuarı açık siyah deri ceketimden rahatlıkla görülebilen göğüs dekoltemden öteye geçemedi. Göğüs kartını oynamaktan gerçekten nefret ediyordum ama Pete Yarnell’la baş başa kalacağım birkaç saniye için neredeyse her şeyi yapardım.

“Sorun değil. İçeri gir.” Yarnell tel kapıyı çekip açtı ve uzattığı kalın koluyla beni evine davet ederken kenara çekildi.

“Teşekkürler!” Geniş, sıcak salona girip elektrikli şöminenin ve devasa bir televizyonun yanından geçtim. Yarnell kapıyı arkamdan kapamaya çalıştığında Parker’ın geniş eli kapıyı açık tuttu.

“Neler oluyor?” Yarnell’ın ilk tepkisi rakibini geri püskürtmekti ve içgüdüüne hayran kalmaktan kendimi alamadım; bir tehditle karşılaşınca şiddetle cevap vermek. Kötü bir adam olmasa ve göğüs dekoltemle dikkati kolayca dağılmasaydı iyi bir lider adamı olabilirdi.

Neler olduğunu sezince Yarnell havayı kokladı ve çenesi kasılırken gözleri öfkeden karardı.

Ethan, Parker’ın peşinden salona girdi ve bir elini kanepeye doğru salladı. “Otur, Peter.” Sevimli bir şekilde kendi kafiyesine gülmüsedti –ahmak– ve başını bana doğru salladı. “İyi iş, kardeş.”

“Teşekkürler.” Ama ona neredeyse hiç bakmadım. Dikkatim kendisi ile salonunda bir anda beliren kalabalık arasına biraz mesafe koymaya çalışan ama yine de oturmak zorunda kalan Yarnell’a odaklanmıştı.

Yarnell kaşlarını çatıp omzumun üstünden içeri en son giren Dan’e baktı. “*Lanet olası*, senin ne işin var burada?” Besbelli Dan’i hatırlamıştı.

“Bunlar Marc Ramos’un arkadaşları,” dedi Dan yumuşakça. Sesi sessiz bir öfkeyle sertleşmişti ve omzumun üstünden bakınca sabit bakışlarıyla Yarnell’ı sakince, tüyler ürpertici bir şekilde, sessiz bir tehditle izlediğini gördüm. Marc onu da iyi eğitmişti. “Sadece sorularına yanıt ver, sonra buradan gideceğiz.”

“Cehenneme kadar yolunuz var. Buraya öylece girip soru sormaya başlayamazsınız...”

“Biz dört kişiyiz ve sense yalnızsın.” Ethan salonun pencerelelerini kaplayan jaluzilerin ipini çekti. Jaluzi aşağı kayarak odayı kattı ve olası röntgenci erkek kedilerden bizi korudu. “Bu yüzden şu anda canımız hangi lanet olası şeyi isterse onu yapabiliriz.”

Omzumun üstünden ağabeyime baktım. Serbest bölgenin çoğunun bizim bir grup seçkin zorba olduğumuzu düşünmesine şaşmamak gerekirdi. Ama Marc’ın güvenliği itibarımızdan çok daha önemliydi. Bu yüzden Dan ve Parker’la kuşatılmış olan ev sahibimize geri döndüm.

“Bay Yarnell, insan haklarının büyük bir savunucusuyumdur. Bu yüzden normalde size katılırdım. Ama bugün Orta Güney Gurur

bölgesinin yetkileri altında, bize verebileceğine inanmamız için ne denlerimizin olduğu bilgiyi almak için buradayız. Ve dürtü konusu gerekirse, Marc Ramos'un hayatının güvende olduğunu öğrene kadar, sizinki umurunda değil. Bunu ilk ve son uyarınız olarak düşünün."

Ethan bana gururla gülümsedi. Neyse ki bunu Yarnell'in göremeyeceği yerde yapacak kadar profesyoneldi.

Herkes yerini almışken -Dan ve Parker gerekirse onu dizginlemek için ev sahibimizin iki yanında durnyordu ve Ethan da görünür desteğim olarak odanın ucundaydı- lafı dolandırmak için bir neden görmedim. "Marc nerede?" Bakışlarımdaki kararlılığı gösterbildiğimi umarak muhtemel haber kaynağımızın gözlerine baktım.

Yarnell dudaklarını birbirine bastırdı ve bana gülümsedi. Kıbrıslık!

Gırtlığının derinliklerinden hurladım ve bir seksenlik boyuna ve benden en az otuz kiloluk fazlalığına rağmen ondan korkmadığımı göstermek için ona yaklaştım. "Kevin'm seni Eckard'ın pisliliğini temizlemek için gönderdiğini biliyoruz. Bu yüzden Marc'ı nereye götürdüklerini söyle ve biz de kürkünden düşelim."

"Sana bir bok anlatmam, kaltak." Yarnell'in soluk kahverengi gözleri parlıyordu; beni kızdırmak hoşuna gidiyordu.

"Son şansın." Ellerim iki yanımda yumruk halini aldı ve bu hareketim bakışların aşağı çekti. "Onu nereye götürdüklerini söyle aksi takdirde ilk önce yüzünün mü yoksa yumruğumun mu kırıldığını öğreneceğiz."

Geçmişte, istediğim bilgiyi düşman dahi olsa bir tanıdık dövere almanın düşüncesi bile midemi bulandırdı. Marc'm bunu yaptığını sık sık görmeme rağmen, en sık kullandığım savunma silahım yumruklarımdan ziyade ağızımdı. Bu yüzden hazır duruşuma biraz şaşırmıştım. Midemin bulanmasından ya da sinirlerimin gerilmesin-

den ziyade sadece her saniye artan, ümitsiz bir korku ve öfke hissediyordum. Bu duygular daha zayıf duygularımı bastırıp bütün enerjimi önümdeki işe yönlendiriyordu.

Tanrı'ya şükür.

Ama Yarnell etkilenmiyordu. Harekete geçmem için sessizce meydan okuyarak sakince beni izliyordu.

Eğilerek ayağımı sert ve hızlı bir şekilde savurdum. Hareketim kot pantolon ve siyah ceketten oluşan bir bulanıklık olarak görünecek kadar hızlıydı. Çizmemin çelik ucu sol tarafına geçti. Darbemin gücüyle sağına doğru sendeledi ve gerçekten de kaburgasının çatladığını duydum.

Kanepenin önüne düştü. Bir elini yanına bastırmıştı ama dudakları sanki benden daha güçlü olduğunu göstermek istemişçesine acıdan çığlık atmamak için inatçı bir şekilde birbirine yapıştırmıştı.

"Kaldırın onu." Sesimdeki soğuk, buyurgan tona şaşırmıştım, Parker da öyle. Yarnell'i çekerek kaldırıp bırakırken kaşları yukarı kalkmış bir halde bana baktı. "Marc nerede?"

"Kaltak, beni korkuttuğunu mu sanıyorsun?" Serserinin nefesi kesildi ve acıdan irkildi ama ellerini bıraktı. Sanki yarasını inkâr ederse, acıyı da inkâr edebilecekmış gibi. "Bütün gece beni tekmeleyebilirsin ama sadece tek bir şey söyleyeceğim; Marc Ramos bir katil ve lanet olası bir hain. Hak ettiği şeyi aldı."

"Seni aksine ikna etmek için zamanım yok." Bu sefer tek ayağımın üstünde dönerek bütün öfkemi özensiz ama güçlü bir tekmeyle savurdum. Çizmem aynı noktaya yakın bir yere geldi ve belli belirsiz bir kırılma sesi daha duydum.

Yarnell'in yüzü soldu ve acıyla öne eğildi ama gülümsemesi yüzünden silinmedi. Dan düşerse tutmak için öne çıktı ama Yarnell eline vurup onu uzaklaştırdı. Yumrukları iki yanına sıkı bir halde

bana bakarak tükürürcesine, “Marc’ın nerede olduğunu bilmek
tıyor musun?” dedi.

Gerçekten cevap vereceğini ummaya cesaret edemeyerek ba
şımla onayladım.

“Bir *çukurun* içinde, donmuş toprağın bir buçuk metre altında
Erkek arkadaşın *öldü*. Ve dediğim gibi, *tam olarak hak ettiği şeyi aldı*.”

Şaşkınlıkla bir adım geriye tökezledim. Boğazım yanana kadar
ızdırıp çığlığımı bastırdım. Ama acı bundan daha derine gitti. Kal
binden geçip ruhuma dek beni yaktı.

Hayır! Yalan söylüyordu. Beni başından atmaya çalışıyordu.
Kesinlikle öyle olmalıydı.

Bir an için bütün vücudumu sararak bir kramp gibi içimi ku
şatan ve boğazım ile gözlerimin ardında bir ızdırıp sancısıyla sona
eren şaşkınlık ve acının içinde nefes almaktan başka bir şey yapam
adım. Ethan bana uzandı. Derin bir nefes aldım ve elini uzaklaş
tırarak kendimi başımı kaldırmaya zorladım. Ben *iyiydim*. Marc da.

Yarnell önümde netleşmeye başladı. Elbisesindeki kahverengi
ve maviler garip bir şekilde bulanıklaşmıştı. Ama sadece yüzüne,
pis pis gülümsemesine, şu öfkemi köpürten kendini beğenmiş göz
lerine bakabiliyordum.

Boğazımdan bir kedi hırlaması çıktı ve yumruklarımı kaldırıp
ona saldırdım. Elleri savunma amaçlı havaya kalktı ama ondan daha
hızlıyım. Sağ yumruğum çenesine indi, peşinden de sol yumruğumu
kaburgalarına geçirdim. Sonra bir sağ ve bir sol daha.

Karşılığında o da bana yumruk savurdu ama yaralıydı ve ben
fazla hızlıyım. Saldırımı engellemek enerjisinin çoğunu tüketmişti.
Yumruklarından sadece biri soluma isabet etmişti.

Öfkeyle kükredim ve dizimi kasıklarına geçirdim. Yarnell hal
nın üstüne düştü. Bir eli kasıklarına yapışmıştı, diğeriyle ise başını
koruyordu ve ben hâlâ ona yumruk atıyordum.

Arkandan yaklaşan eller beni kollarımın üst kısmından yaka
layarak Yarnell’in üstünden çekti. Böylece yumruk yerine tekme at
maya başladım. Sağ ayağım sol tarafına geldi, ardından sol ayağım
uyluğuna geçti ve tüm bacağı kasıldı.

“Faythe!” Ethan kollarım arkamdan bana doladı ve çılgınca
mücadele ettiğim sırada kendisine yapıştırıp beni geri çekti. Ağladığımı
hatırlamasam da yüzümden yaşlar akıyordu. “Faythe, tekmelemeyi kes!”

Hareketsiz durup ağabeyimin kollarında gevşedim. Beni yere
indirerek kendisine çevirdi ve yanaklarımı avuç içleriyle kuruladı.
Gözlerime baktığında gözleri şaşkınlıkla büyüdü. İşte o zaman göz
lerimin dönüşüm geçirdiğini fark ettim. “İyi misin?”

“Hayır.” Atladığı ıslak noktaları kuruladım ve sesimin tuhaf bir
şekilde derinden ve boğuk geldiğini belli belirsiz fark ettim. Boğazım
da dönüşüm geçirmişti, en azından kısmen. “Ama teşekkürler.” Ba
şım hafifçe yukarı aşağı salladı. Burnundan kan damlayan ve yanag
ındaki kesikten yüzüne kan bulaşmış bir halde yerde yatan Yarnell’a
döndüm. “Kaldırın onu.”

Parker sesim karşısında duyduğu şaşkınlıkla bana baktı, ardın
dan itaat ederek aşağı eğildi. Ama Dan tereddüt etti. “Faythe, sanı
rım yeterince dövdün.”

“Ona vurmayaacağım.” *Henüz*. Çenem kasılmaktan acıyordu ve
ellerimin boğum yerleri ezilmişti. “Sadece onu kaldırın.”

Dan ve Parker, Yarnell’i ayağa kaldırdılar. Acıyla öne eğilmiş
bir şekilde duruyordu ama gözleri berraktı, benimkiyle yarışan bir
öfkeyle bana odaklanmıştı. Kısmi dönüşümümün hemen göze çarp
mayan gösterisini fark etmemiş gibi gözükse de, serseri camiası el-

bette bunu duymuştu, şuuru yerinde ve mantıklıydı. *Güzel*. Çünkü söyleyeceklerim vardı.

Yüzüm onunkinin birkaç santim uzağında durana kadar ileri yürüdüm. Kanının kokusu aldığım her nefesi bozuyordu. Hırladığımda kısmi dönüşümümü anlayarak gözleri açıldı ve ilk kez korktuğunu gösterircesine göz kapakları titreşti. “Marc *ölmedi*,” diye fısıldadım. Her bir yumuşak hecede öfkem yankılanıyordu. “Ölseydi bilirdim, çünkü bir parçam onunla birlikte ölürdü. Bu yüzden nerede olduğunu *bana* söyle, yoksa vücudundaki kahrolası bütün kemikleri kırarım.”

On Üç

Parker şaşkınlıkla ve Dan de... korkmuş bir şekilde bana baktı. Başka bir zaman olsa bu durumu komik bulabilirdim ama o anda Marc'ı bulmak dışında herhangi bir şey için ne zamanım ne de sabrım vardı. Bunun için Pete Yarnell'ı toprağın altına göndermek zorunda kalamam bile.

Neyse ki bunu kesinlikle anlamasını sağlamıştım.

“Uşlu davranmaya hazır mısınız?” Yarnell'ın kişisel alanının içinde kumildamadan durdum ve bir an için yine ağzını açmayacağına düşündüm; bilmek istediğimi bana söyleyeceğine gerçekten ölmeyi yeğleyeceğini. Ama ardından konuşmaya başladı; gözleri öfkeyle parlıyordu ve yüzü acıdan gerilmişti. Her hareketi yaralı olduğunu gösteriyordu. Benden gerçekten de nefret eden birisiyle o ana kadar hiç karşılaşmamıştım.

Beni yanlış anlamayın. Pek çok insanı çileden çıkarırım. Ama hissedilen kızgınlığın altında, tamıştığım herkes beni bir şey için istemişti. Kazayla enfeksiyon bulaştırdığım Andrew bile. Hayatının son dakikalarında tanıklık ettiğim ölümcül öfkesinin altında, gözlerinde üzücü bir aşinalık, insanlığının önemli bir kısmını parçalayan ihanetime ilişkin bir his vardı. Bir kısmı –muhtemelen *büyük* bir kısmı– ölmemi istemişti. Ama hâlâ derinlerinde bir yerde yok edici öfkeyle umutsuzca engellenmiş, onu kurtarmamı, her şeyi tersine çevirmemi ve ona huzur vermemi isteyen o küçük umut zerresi vardı.

Bunların hiçbirini Peter Yarnell'da görmüyordum. Benim için sadece nefret besliyordu ve odadaki üç erkek kedi olmasa beni o saniyede öldürmeyi denerdi. "Pekâlâ?" diye sordum ve Yarnell sonunda ağzını açtı.

"Seni mahvedeceğim."

"Böyle bir şey için sıraya girmen gerekecek ve açıkçası durumun pek de iyi görünmüyor." Sol yumruğumu elimden geldiğince sert bir şekilde –bu kendime nadiren izin verdiğim bir fırsattı– göğsüne savurdum ve üçüncü kaburgası kırılırken yumuşak bir çatırtıyla ödüllendirildim. Sol elimle yaptığım egzersizler gerçekten sonuç veriyordu.

"Kaltak!" diye hırlayarak hızla öne büküldü ve sonra kendisini zorla doğrulttu. "Sana söyledim, o öldü." Yeni bir öfke dalgası hızla omurgamdan yukarı tırmandı ama acilen ulaşmam gereken amacıma odaklanarak bunu bastırdım. "Buna ancak cesedini gördüğümde inanırım. Onu nereye gömdüler?"

"Bilmiyorum." Yarnell bana kanlı bir tebessümle gülümsedi. Kolları korumacı bir şekilde hırpalanmış göğsünde birleşmişti ve hareketlerine bakarak doğruyu söylediğini biliyordum. Ama bana verecek bilgisinin olmayışının hoşuna gittiğini de biliyordum. Aşakılık herif.

İçine çektiği fazla derin nefes acıyla irkilmesine neden olduğunda bakışlarını tekrar yakalamak için eğilerek, "Onu gördün mü?" diye ısrar ettim.

"Görmeme gerek yoktu," diye soluk alıp dudağından damlayan kanı yaladı.

Nabızım hızlanıp kalbime acı dolu bir adrenalin şoku gönderdi. "Bekle, cesedi görmedin mi?" Bakışlarını Dan'e kaldırıp yüzündeki saf şaşkınlığı gördüm. "O zaman öldüğünü nereden biliyorsun?"

"Çünkü şu salak Eckard onu yanlışlıkla öldürdü." Yarnell şimdi verdiği bilginin beni inciteceğini düşündüğünden oldukça hevesli bir

şekilde konuşuyordu. Ama işin doğrusu, az önce bana bir daha hissedemeyeceğimi düşündüğüm bir umut vermişti.

Ethan arkamdan, "Yanlışlıkla mı?" diye sordu ve Yarnell'ın bakışları ona kaydı. Ama lanet olası serseri cevap vermeyi reddediyordu. Bize yardımcı olabilecek hiçbir şey söylemeyecekti. En azından bilinçli olarak.

"Eckard onu nereye götürdü?" diye tekrarladım, Yarnell'ın dik katini yeniden ele geçirerek.

"Sana söyledim... bilmiyorum."

"Daha iyi düşün." Tekrar harekete geçtim, bu kez çizmem göğüs kafesmin üstüne çarpıp onu koruyan iki parmağını kırdı.

"Lanet olsun!" Yarnell kırık elini göğsüne yapıştırdı ve öteki koluyla burnundaki kan silerek gözlerini bana dikti

"Kev'n, Marc'ı nereye götürmesi gerektiğini Eckard'a söyledi mi?" diye sordum. Yarnell omuzlarını silkip şimdiden şişip mavileşmiş sağ elindeki son iki parmağı inceledi. "Cesetleri genelde gömdüğünüz bir yer var mı? Düzenli olarak kullandığınızı bir boşaltım alanı?"

Yarnell başını iki yana salladı ama vücudu kasıldı ve gözlerine bakmaktan kaçındı. Yalan söylüyordu.

Parker serserinin sağına yaklaşırken tekrar gözlerine bakmak için eğilerek, "Onları nereye götürüyorsunuz?" diye tekrarladım. Hırladım; kısmi dönüşüm geçirmiştım, ses tellerimden çıkan ses etkileiydi. "Söyle yoksa öteki elini de kırarım. İki kırık elle kaburgalarını sarmak biraz zor olacak."

Yarnell öfkeyle dişlerini kenetledi. "Seni kaltak. Bir dahaki karşılaşmamızda, seni öldürecekim..."

Gözlerimi devirdim. "O halde bu bir randevu," dedim. Sesimin sevimsizliği artık beni eğlendiriyordu. "Şimdi, cevabın mı yoksa elin mi?" Gözlerinin içine bakarak kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ce-

setlerinizi nereye gömüyorsunuz?” Orada kaç ceset olabileceğini düşünmek bile ürpermem için yeterliydi.

“İki yere,” diye tükürürcesine konuştu Yarnell. “563. Otoyol’un kuzeyindeki ormanlık alana, Rosetta’nın güneyine.”

Bunu duyup duymadığını anlamak için Ethan’a baktım. Başını sallayıp arka cebinde tuttuğu not defterine yazmaya başladı. Yarnell’a döndüm. “Başka neresi?”

“Bu neden önemli ki?” diye sordu. Besbelli yeni bir isyan dalgasına kapılmıştı. “O öldü. Buna inanman için toprağı kazıp çıkarmanız mı gerekiyor?”

“Evet.” Tereddüt etmedim. Bunu bir yıl boyunca her saniye söyleyebilirdi ama kendi ellerimle cansız bedenine dokunana kadar Marc’ın öldüğüne inanmayacaktım. Gömdükleri alanları görmeliydim. Böylece diğerlerine Marc’ın orada gömülü *olmadığını* ispat edebildirdim. “İkinci alan nerede?”

“White Apple’ın doğusundaki ormanlıkta.”

Arkamda Ethan’ın kalemi kâğıdın üzerinde hareket ediyordu, Yarnell’ın bakışları ona doğru kaydı. “Ama ikisini de asla bulamazsınız. Yollar sidik kokulu küçük, kirli patikalardan oluşuyor ve ormanlar çok gür. Mezarını bulamayacaksınız ama *onu* da hiçbir zaman bulamayacaksınız.” Serserinin gözleri yeni, coşkulu bir öfkeyle parlıyordu; ardından bana saldırdı. Parker ve Dan onu kollarından yakaladılar ama hâlâ öne doğru atılmak için kendini zorluyordu. “Hayatının sonuna kadar ona ne olduğunu bilmeden yaşayacaksınız. Bilmemekten ötürü için boş bir şekilde ağlayarak uyanacaksınız. *Hiç öğrenemediğin için...*”

Son bir yumruk savurdum, tam çenesinin soluna isabet etti. Yarnell’ın başı geriye gitti ve bakışlarımla karşılaşmadan önce bir an orada durdu. Bu düşünce küçük, hassas bir yanımı öldürse de dediklerini kabul ederek, “Belki,” dedim. “Ama eğer benim ya da Marc’ın

yanına bir daha yaklaşacak olursan, hepimizin senin başına ne geldiğini *tam olarak* bileceğiz.”

Yarnell’ı salonunda kan kaybederken bıraktık, öndeki çimenlikten geçerken Ethan tek kolunu omzuma attı. “Vay, çocuklar, kız kardeşim *zorlu* biri!”

Beni neşelendirmeye çalıştığını bildiğimden güçlükle hafifçe gülümsedim. Ama orada olmadığından emin olsam da Marc’ın *cesedini* aramaya başlamak üzere olduğumuz gerçeğini unutamıyordum. Hiç keyfim yoktu.

Yine arabanın ön koltuğuna oturdum ve istemeyerek yaptığım kısmi dönüşümümü geri çevirmeye odaklandım. Parker arabayı sürmeye başladığındaysa koltuğumun arkasındaki cepten atlası aldım ve herkesi görebileceğim şekilde koltuğumda döndüm. Birkaç sayfa geçtikten sonra bir Mississippi haritası buldum. Ne yazık ki Rosetta bölgesi için büyütülmüş bir harita yoktu. Bu yüzden daha küçük yolları göremiyordum. “Pekâlâ, White Apple, Rosetta’nın on beş-yirmi kilometre kuzeyinde, 33 numaralı Eyalet Otoyolu’nun çıkışında. Marc’ın evine geri dönüp ayrılacağız. Parker, sen ve Dan White Apple’a gideceksiniz, Ethan ve ben ise 563 numaralı yol üzerinden güneye gideceğiz. Gözlerinizi açık tutun. Normalde ormana nereden giriyorlarsa muhtemelen orada bir açıklık olacaktır ama büyük olasılıkla belli belirsizdir.”

Durdum ve Marc için sessizce dua ederken gözlerimi kapadım. Bakışlarımı kaldırıncı Parker’ın bakışlarının benimle yol arasında gidip geldiğini gördüm. “Ne oldu?”

Tereddüt etti. “Onu gerçekten de bu iki yerden birinde bulabileceğimizi düşünüyor musun?”

“Kesinlikle bulmamayı umuyorum.” Yolum geri kalanının çoğunda babama iç karartıcı haberleri ileterek ve verdiği her nefesteki umutsuzluğu duymamış gibi yaparak geçirdim.

Marc'in evine vardığımızda banyoyu kullandım ve deri ceketimi dolapta bulduğum daha kalın bir montla değiştirdim. Ardından bir kutu protein gofreti ve buzdolabımdan birkaç şişe su aldım. Erzakları iki sırt çantasına bölüştürdüğüm sırada ön bahçede kısık sesle konuşulduğunu duydum.

Ön pencereden Ethan ve Parker'in yan yana durduklarını, kendi araçlarının bagajına bir şeyler koyduklarını gördüm. Siyah naylon örtü ruloları. Ethan'ın elinde açılmamış bir koli bandı vardı ve Parker arabasının bagaj kapısını kapadığında arka koltukta bir kürek olduğunu gördüm.

Ben olabilecek en iyi şeyi umuyordum, onlar ise en kötüsünü için hazırlık yapıyorlardı.

İç geçirip gözlerimi kırıştırarak dökülmemiş yaşları uzaklaştırdım ve mutfak dolabını tekmeleyerek kapadım. Ardından verandaya çıktım, Dan ellerini ince montunun ceplerine sokmuş, ayakta duruyordu.

“Sanırım haklısın,” dedi sabit bir şekilde gözlerime bakarak. “Bence de Marc hâlâ dışarıda bir yerde ve hayatta. Ama yanılıyor olmamız ihtimaline karşı hazırlandıkları için onları suçlayamazsın.”

“Onları suçlamıyorum.” Yüklenmiş çantalardan birini ona verdim. “Ama biz yanılıyoruz.”

Marc'in araba yolundan çıkarken Parker ve Dan'e el salladım. Kucağında Mississippi'nin daha iyi bir haritası vardı ve arabamın fanı bütün gücüyle yüzüme sıcak hava üflüyordu.

“İyi misin?” Ethan bir an bana, sonra tekrar yola baktı.

“Hayır.”

İç geçirip dudaklarını birbirine bastırdı, elleri direksiyonu o kadar sıkı tutuyordu ki parmakları bembeyaz kesilmişti. “Faythe, Marc'in hâlâ yaşadığına inanmak istediğini biliyorum. Ve umarım haklı çıkarsın. Hiçbirimiz onu kaybetmenin üstesinden gelemeyiz. Ama gerçekten öldüğü ihtimaline karşı hazırlanmalısın. Ya da Yarnell'in haklı olduğuna ve onu asla bulamayacağımızı ihtimaline.”

“Böyle bir şey olmayacak.” Torpidonun üstünde yumruk şekilli bir çukur oluşturmamak için ellerimi sınıksı bir şekilde kucağımda tuttum. “Ölseydi bunu bilirdim, Ethan.”

“Nasıl?”

Gözlerimi kapadım ve dişlerimi birbirine kenetledim. *Lanet olası mantık...* “Sadece bilirdim işte. Angela'ya bir şey olsa sen anlamaz mıydın?”

Ethan güldü. “Evet. Bütün gün yaptığı gibi her beş dakikada bir arardı.”

“Telefonun sessizde mi?” Gülümsememe engel olamadım.

“Titreşimde. Yirmi iki cevapsız çağın.”

Eğlenerek tek kaşımı kaldırdım. “Belki de onu aramalısın.”

“Aram. Bu iş bir bitsin.” Ethan kaşlarını çatı. “Angela çok... normal, Gurur sürüsü işleriyle ilgilenirken onunla ilişki meseleleri hakkında konuşmam. Çok garip geliyor. Bu kulağa tuhaf geliyor mu?”

“Evet ama ne demek istediğini biliyorum.” *Şu dünyaların çarpışması olayı...*

Ethan tekrar bana baktı. Parlak yeşil gözleri katlanılmaz bir anlayışla parlıyordu, konuyu değiştirerek yakayı kurtaramadığımı anlattım. “En kötüsü için hazırlıklı olmanı istiyorum sadece, Faythe.”

Besbelli Angela hakkında konuşmamız bitmişti.

"İyi. Hazırım." Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve pencereden dışarı baktım. "Konu kapanmıştır." Ağabeyim tekrar kaşlarını çattı ama meseleyi kurcalamadı.

Onu bunun için, en az burada benimle birlikte olduğu için sevdiğim kadar seviyordum. Özellikle de ne bulacağımızı düşündüğünü göz önüne alırsak.

Gür orman bulanlık bir görüntü halinde hızla yanımızdan geçiyor, otayolun üstüne uzun gölgeler düşürüyordu. Kontrol panelindeki saat dört buçuğu gösteriyordu. Güneş bir saate kalmadan batacağı ve karanlıkta, sıfırın altındaki sıcaklıkta ormanda yürüyüş yapacaktık.

Ama en azından montum vardı. Marc'm kayıp olduğu yirmi sekiz saat içinde sıcaklık hâlâ sıfırın üstüne yükselmemişti ve Marc'in üstünde *bu* bile yoktu. Montu arkamdaki koltuğa serili olduğu gerçeğinden bunu biliyordum. Bütün gün bunu Marc'i bulma ihtimalimize karşı ona ait kullanılmamış ilk yardım setiyle birlikte ironik bir şekilde yanımda taşıyıştım.

Ethan 33 numaralı otoyoldan 563'e dönüp Wilkinson'ın güneyine ilerleyene kadar sessizce oturdum. Artık kalbim göğüs kafesimden çıkacak gibi atmaya başlamıştı. Koltuğumda doğrulup otayolun iki tarafım da incelemeye başladım. Yakında ağaçların içinde bir aralık bulacaktık. Bulmak zorundaydık.

Beş kilometrelik çift şeritli otoyolda birkaç gün öncesindeki don yapan yağmur sırasında yoldan kaydıkları için yolun kenarına terk edilmiş iki arabayla karşılaştık. Kurtarma ekipleri günlerdir terk edilmiş araçları çekmek için fazla mesai yapıyorlardı ama kasabanın bu kadar uzağına görünüşe göre henüz ulaşmamışlardı.

Ağaç sırasında ana yol kenarındaki enkazlardan ve birkaç küçük yola giden sapaktan başka dikkate değer bir şey görmedim. Sonraki kasabaya vardığımızda yolun öteki tarafını da inceleyebilmek için tam Ethan'ı geri döndürmeye karar vermiştik ki gözüme yolda

kalmış başka bir araç takıldı, kalbim yerinden o kadar hızlı fırladı ki neredeyse boğazıma takılacaktı.

"Dur!" diye bağırınca Ethan'ı o kadar kötü korkuttum ki yerinden sıçrayıp direksiyonu bana doğru kırdı.

"Ne?!"

"Babam, Adam Eckard'ın arabasının ne olduğunu söylemişti?"

"Siyah bir Explorer."

"Bunun gibi mi?" Yolun bizim olduğumuz tarafta, yaklaşık altmış metre ötemizde durmuş olan araç işaret ettim.

Ethan gözlerini kısıtı. "Bunun bir Explorer olduğuna emin misin?"

"Eski ama evet." Gözlerim ununkilerden daha iyiydi. Bu artık resmleşmişti.

"Eckard'ınki 2001 model." Ethan arabayla ilerleyip bizi cipin yanından geçirdi ve aynı anda iki şeyin farkına vardım. Birincisi boştu, ne Marc'tan ne de Eckard'dan iz vardı. Ve ikincisi Explorer yoldan kayboldu – öyle olduğu çok açıktı – ön tarafını ormanın kenarındaki bir ağacın gövdesine çarpmıştı.

"Yoldan çıkmış!" diye bağurdum. Sakin bir ses tonuyla konuşamayacak kadar heyecanlıydım. "Marc ölmemiş, sadece ormanda kaybolmuş." Kan kaybederek. Şoğuktan donarak.

Peki Eckard'a ne olmuştu? Ne patronu ne de Kevin onu görmüştü ve enkaza dönmüş arabasını yolun kenarında terk edilmiş bir halde bulmuştuk. Hem Marc hem de Eckard ormanda kaybolmuş olabilirler miydi?

"Faythe, umutlanma..." diye uyardı Ethan. "Marc çok kan kaybetti ve dışarısı eksi iki derece. Eğer hâlâ... dışarıdaysa neden şoğuktan korunmak için arabaya geri dönmedi? Ya da birisini aramadı?" Keskin bir U dönüşü yapıp bizi yeniden Explorer'ın yanın-

dan geçirdi ve ardından tekrar dönüp Explorer'ın arkasındaki dar bir bankette durdu.

"Çünkü kaçarsa peşinden birisini daha göndereceklerini biliyor. Eckard'ın Explorer'ı güvenli değil." Ethan daha motoru kapamadan arabadan çıkmıştı. "Aramamasının sebebi ise telefonunun olmaması. Dan beni Marc'ın telefonundan aramıştı, hatırladın mı?"

"Faythe, bekle!" Ethan'm kapısı çarpıp kapandı ama çoktan Explorer'a varmış, bagaja bakıyordum. "En iyi durum senaryosu şu: Dışarıda bir yerde yaralı bir halde ve soğuktan donuyor, ayrıca büyük olasılıkla hâlâ kan kaybediyordur. Ve tek bildiğimiz Eckard'ın onu kovalayabileceği. Dönüşüm geçirmeliyi..."

"Hayır." Kediler kokuyla iz süremedikleri için dönüşüm geçirmenin bir anlamı yoktu. Ama kedi kulaklarıyla çok daha iyi *duyabiliydik*... Sonunda başımı iki yana salladım. "Ellerim olmadan ona yardım edemem, Ethan."

"Tamam. Ama en kötü durum senaryosu..."

Yüzümü arka pencerelerden birine bastırılmış, bir ehmi batan güneşin kızıl parlaklığından gözlerimi korumak için yüzüme kaldırmışken, "Hayır!" diye inledim. Bagaj kısmı fazla bir şey göremeyeceğim kadar karanlıktı ama arka koltuk iyi ışık alıyordu. Ve üstüne serili biçimsiz örtü kanla kaplıydı. "Hayır!"

Ethan beni geri çekip pencereden içeri baktı. Soluğu kesildi, ardından kendini toparlayarak dönüp beni kollarına aldı. Gözlerimin içine bakarak, "Hepsi ona ait olmayabilir," diye ısrar etti. "Marc onunla dövüşmüşse kanın bir kısmı Eckard'ın olabilir."

Lütfen, lütfen bir kısmı Adam Eckard'ın kanı olsun. Çoğu. Çünkü orada bir insanın kaybettikten sonra yaşayamayacağı kadar fazla kan vardı. Örtü ve koltuklar o kadar çok kan emmişti ki, arabanın kapıları ve pencereler kapalı olsa bile kedi formunda olsaydık kokusunu alabilirdik.

İçeri girmek için çıldırılmış gibi arka kapı kolunu çekiştirdim. Kanı belirlemek ve kendime Marc'ın hâlâ dışarıda olabileceğini kanıtlamak için. Ama kapı kilitliydi. Bu yüzden ön kapıya gittim. O da kilitliydi. Hepsi kilitliydi. Neden kilitlilerdi ki?

Bir gün önce orada her ne olduysa, birisi aracı kilitleyecek kadar bilinci yerinde bir şekilde arabadan ayrılmıştı.

"Tamam, bir dakika bekle." Ethan Explorer'dan beni çekip uzaklaştırdı ve dirseğini arka pencereye geçirdi. Pencere çatlayıp buzumsu örümcek ağlarına benzedi ama yerinde kalmaya devam etti. Başka bir darbe çatlamış camı arka koltuğa düşürdü ve parçalanarak oradan da lekeli zemine döküldü.

Kapıyı açmakla uğraşmadım. Kafamı pencereden içeri soktum ve kokladım.

Marc'ın kanının kokusu her yerdeydi. İçinde *yüzsem* bile daha güçlü olamazdı. Kalbim sızladı, dudaklarım perişanlık içinde titremeye başladı. Ama sonra bir nefes daha aldım ve dikkatimi hafif bir koku çekti.

Adam Eckard'ın kanı. Çok değildi ama yine de oradaydı.

"Hepsi onun değil." Ethan'a bakmak için döndüm ve görmeye ihtiyaç duyduğum umudu bulmak için yüzünü inceledim.

Tereddütle gülümsedi ve burnundan nefes aldı. Ardından başıyla onayladı. "Yeterince olduğundan emin değilim ama kesinlikle var. Ya Eckard'ın Marc'ın evinde aldığı yaradan hâlâ kanaması vardı ya da Marc onu tekrar yaraladı."

"Hadi ama, Marc hâlâ dışarıda bir yerde!"

"Faythe..." Çantasını almak için yavaşça arabasına geri dönerken Ethan'ın uyarıcı bakışı hâlâ yüzündeydi.

Uyansım ciddiye almaya isteksiz bir şekilde gözlerimi devirdim
"Biliyorum; kendimi umutlandırmayayım. Çok kan kaybetti ve
nda dondurucu bir soğuk var."

"Ve yirmi dört saatten fazla oldu."

Evet, o da vardı. Çantasımı alıp torpido gözünden iki fener daha
çıkarken Parker'ı arayıp bulduğumuz şeyi anlattım. O da ilk başta
neredeyse benim kadar heyecanlıydı ama ardından gerçekleri idrak
etti ve Ethan'ınkilerle aynı uyarıları sıralarken sesinde ihtiyatlı bir
ton belirdi.

Karamsarlığını White Apple'da bırakmasını ve kınıcı olduğu
muz yere getirmesini söyledim. Çünkü Marc'ı bulana kadar orman-
dan ayrılmayacaktım.

Güneş yarım saat sonra battı. Fenerlerimizi çıkardık, ormanın
içinde yürümeye devam ediyorduk. Bitkindik ve donuyorduk ama
ara sıra karşımıza çıkan bir ağacın gövdesindeki veya buzla kaplı
yapraklara sıçramış olan kan lekeleriyle enerji buluyorduk. Maale-
sef kan donduğu ve seyrek olduğu için neredeyse hiç kokusu yoktu
ve hangi damlanın kime ait olduğunu belirleyemiyorduk. Yine de
ilerlediğimiz sırada zihnimde bir resim şekillendi.

Buzla kaplı kahverengi bir yaprağın üstünde çarpıcı bir şekilde
öne çıkan birkaç kan damlasına fenerimi tutarak, "Marc'm öldü-
ğünü düşündü," dedim. "Eckard büyük olasılıkla acil bir şekilde öğ-
leden sonra onu gömmek için bu ıssız yere getirdi. Ve eğer Marc o
kadar kan kaybettikten sonra bağımlıysa, Eckard'ın yaptığı hatayı
anlayabilirim."

Ethan gülümsedi ama fenerimdeki parıltı karşısında kıstığı göz-
lerinin etrafındaki çizgilerde harcadığı çabayı görebildim. Hikâyeme
inanmamıştı ama tartışmayacaktı. Neyse ki.

"Besbelli ki bir noktada Marc uyandı. Belki Eckard'la arabada
dövüşerek yoldan çıkmalarına sebep oldu." Omuzlarımı silktim. "Ya

da belki araba ağaca çarptığında uyandı." Bu konuda henüz emin
değildim. Ama ikisi belli ki ormanda ayrı düşmüşlerdi, fakat kimin
kimi kovaladığını bilemeyecektim.

"Eckard, Marc'ı taşıması olabilir," diye nazikçe fikir belirtti Et-
han. Bunun mümkün olduğunu kabul etmek zorundaydım. Çok dü-
şükh bir ihtimal olsa dahi.

"Neden uğraşsın ki?" Alnımdaki teri sildim ve soğuğa rağmen
terlemiş olmama şaşırdım. "Marc ölmüş olsaydı Eckard onu Marc'ın
bahçesinde yaptığı gibi sadece yerde sürüklemey miydi?"

Ethan'ın buna verecek cevabı yoktu. Kendimden memnun bir
şekilde gülümsedim, bir süreliğine sessizlik içinde arayışımıza de-
vam etmemizi sağlayacak kadar memnun olmuştum.

Birkaç dakika sonra telefonum çaldı ve soğuktan uyuşmuş par-
maklarla telefonumu cebimden çıkardım. Arayan Parker'dı; Ethan'ın
arabasının arkasına park ettiklerini ve yakında bize yetişeceklerini
söylemek için arıyordu. Ona rotamızı verdim çünkü böyleli, can sıkı-
cı bir şekilde takip ettiğimiz seyrek kan izlerini takip ettirmekten
daha hızlı olacaktı. Ardından telefonu kapadım. Hem telefon konu-
şmasıyla hem de bir şeylere yaklaşmış olmamız gerektiği bilgisiyle sa-
bırsızlığım yeniden arttı.

Elbette ki her iki erkek kedi de ormanda çok uzağa koşamazdı.
Yaralarken ve yeterli kayafetleri olmadan koşamazlardı.

On beş dakika sonra, fenerimin ışığı ölü bir yaprak ya da açığa
çıkması bir kök olamayacak kadar soluk bir şeyin üzerine geldiğinde
bu teorinin doğru olduğu anlaşıldı.

Donmuş sol elim hızla harekete geçerek Ethan'ın montunu avuç-
layıp onu aniden durdurdu. "Bak." Işığımın aydınlatdığı yeri işaret
edercesine başımı salladım.

"O da ne..."

“Bu bir el,” diye fısıldadım. Sesim yaşadığım şok ve hissettiğim dehşetten boğuk çıkmıştı. Havayı kokladım ve hem Marc’ın hem de Eckard’ın kokularını alınca iyice korktum. Kokuları, aşırı soğuğa rağmen duyulmalarına yetecek kadar kan döktükleri anlamına geliyordu. “Bakamam.” Tereddüdümün kızsalsal bir dürtü ya da hassas bir mideyle alakası yoktu. Kedi formunda düzenli bir şekilde çiğ ge-yik eti yerdim. Ama o anda ölü yapraklardan oluşan bir yığın içindeki hareketsiz, buzla kaplı insan eline bakarken, Marc’ın hâlâ dışarıda bir yerlerde, iyi olmasa bile hayatta olduğuna ilişkin kararlı-hğıma tutunmak korkunç derecede zordu.

Ethan’ın ışık hüzmeleri benimkine katıldı ve kalbim kulaklarımda attığı sırada ağabeyim yavaşça ilerleyip kendisini benimle... ormanda her kim ölmüşse onun arasına koydu ve diz çöktü, yaprakların hisır-dadığını duyduğum sırada nabzım aniden hızlandı.

Ardından ağabeyim ayağa kalktı ve bana bakmak için döndü. Gülümsemesini karanlıkta göremiyordum ama sesinde bunu net bir şekilde duymuştum. “Bu o değil. Faythe, o değil.”

Soluğumu bıraktım. Nefesimi tuttuğumu o ana kadar fark bile etmemiştim. Ardından yaprakların arasından hızla ona doğru ilerledim; bir saniyeden kısa bir süre içinde yanında durmuş, donmuş toprağın üstünde diz çökmüş halde duran ölü bir adamın başının arkasına bakıyordum.

Buz kesmiş, tıkalı burnumdan derince nefes alıp kokuyu ciğerlerime kadar çektim. Cesedi şimdiye kadar bozulmadan muhafaza etmiş olan dondurucu soğuğa ilk kez minnettardım.

“Eckard,” diyerek doğruladım. Marc’ın kanının da kokusunu almış olmama rağmen içimde bir rahatlama hissettim. “Marc kazanmış.” Damarlarım birden neşeyle doldu ve bütün vücudum, tepeden tırnağa karıncalandı. “O yaşıyor, Ethan.”

Ethan dikkatli bir şekilde gülümsedi, gözleri fener ışığında zümrüt gibi parlıyordu. “En azından buradayken yaşıyordu. Ve üstüne giyecek fazladan kıyafet bulmuş gibi görünüyor.”

Fenerinin ışığını Eckard’ın belden yukarısının çıplak olduğunu görmeye yetecek kadar izledim. Ethan haklıydı. Marc’ın şimdi fazladan bir gömleği ve umarım bir de montu vardı. Çok fazla kan kaybetmesine rağmen sıcak tutan kıyafetlerle kurtulmuş olabilirdi. Haksız mıydım?

Eckard’ın sırtının yukarısındaki yirmi beş sent büyüklüğündeki kanlı noktaya gözlerimi kısıp, “O nedir?” diyerek kaşlarımı çattım.

Merakıma ışıyla yardım ederek, “Son darbe mi?” diye önerdi Ethan.

Başımı iki yana salladım. Çizmemin altında çıtırdayan, donmuş kan Eckard’ın boğazının parçalandığını söylüyordu. Ve arkasındaki yara çok kanamamıştı. Yani bu yarayı aldığı anda Eckard’ın kalbi atmıyordu. Sırtındaki yara muhtemelen ölümünden sonra olmuştu. Daha iyi bakmak için biraz daha yaklaştım.

Orada, Adam Eckard’ın kürek kemikleri arasında, omurgasının hemen solunda eti çok düzgün bir şekilde kesilmiş gibi görünen muntazam ve muntazam kenarlı küçük bir kesik vardı.

“Bu da ne...” diye sordum ama Ethan sadece omuzlarını silke-bildi. “Marc sırtını kesip açmış. Bunu neden yapsın ki?”

On Dört

“Hiç mantıklı değil.” Parker, o ve Dan’ın getirdiği pilli kamp fenerleriyle fazladan ışık sağladıkları Eckard’ın sırtına daha iyi bakmak için soğukta yere diz çökmüştü. “Küçük bir bıçak kullandığı açıkça görülüyor. Muhtemelen bir çakı. Ama Eckard’ın boğazı parçalandığına göre, Eckard ölene kadar Marc’in bıçağı almadığını tahmin ediyorum. Bu yüzden büyük olasılıkla Eckard’ın bıçağıydı. Peki cesedi neden kessin ki?”

“Kesmez.” Marc ölümlere saygı duyardı. Ölmüş kötü adamlara bile. Ve donmuş toprağı kazacak gücü olsaydı Eckard’ı gömeceğinden hiç kuşku yoktu. Ama ilave kıyafetlerle bile Marc yaralıydı ve ağır bir kan kaybı yaşıyor, ayrıca tehlikeli bir soğukla baş ediyordu. Cesedi gömmek bir seçenek olmamıştı.

“Telefonu neden almadı?” Dan, Eckard’ın başından otuz santim ötedeki bir yaprak yığınının içinde duran sürgütlü cep telefonuna işaret etti.

“Şarjı bitmiş.” Ethan, Kevin’in Eckard’ın telesekreterine söylediği şeyi doğrulamak için telefonu eline aldı. Açma tuşuna basıp basılı tuttu ve hiçbir şey olmadığında başını olumlu anlamda sallayıp telefonu sırt çantasındaki bir torbaya koydu. Sonrasında bunu şarj edip ilgili telefon numaralarını ve mesajları araştırabileceğimizi umuyordum.

“Cesedi saklamak için bir nedenimiz var mı?” Ethan ve Parker’a bir fikir almak için baktım ve her iki erkek kedi de yumuşak, parlak beyaz ışık altında omuzlarını silktiler.

“Düşünemediğim kadaryla yok,” dedi Ethan.

“Tamam, hadi onu huzura kavuşturalım.”

Eckard’ın Marc’ın mezarını kazmak için getirdiği de dâhil olmak üzere sadece üç küreğimiz vardı ve en yavaş kazan kişi ben olduğumdan –bu konuda en az pratik yapan bendim– erkekler çukur üzerinde çalışırken bana üstündekileri aramak ve cesedi sarmak kaldı.

Eckard’ın cüzdanından şaşırtıcı bir şey çıkmadı. Daha sonra yarmak üzere cüzdanı arka cebime koydum. Parçalanmış gırtlak ve sırtındaki kesik dışında sadece tek bir yarası daha vardı: Sağ kolunun dirsekle bilek arasındaki kısmındaki fenerimle incelediğim kesik. Kesikten hafifçe metal kokusu yayılıyordu. Marc’ın mobilyasındaki kırık bir parçadan çıkan vida yüzünden kesildiği sonucuna vardım. Sonrasında oluşan yara ise bize Hooper Galloway’in teşhis ettiği kan örneğini sağlamıştı.

Cesetle işim bittiğinde çocukları bir su molasıyla rahatlatm. Mezar kazmak bir kedi adam için bile zor işti. Soğuk havada dahi. Oldukça karanlık bir metrelik çukurun içinde durup kazarken konuşamayacak kadar fazla çalışıyordum ve düşünmekten başka yapacak bir şeyim yoktu.

İlk önce sonraki hamlemizi düşündüm; ormanda yaralı ve kaybolmuş gibi görünen Marc’ı en iyi nasıl bulabileceğimizi. Ama bu beni düşünmek istemediğim sorulara ve diğer düşüncelere yönlendirdi.

Marc besbelli Eckard’la tuttuğu kavgadan sağ çıkmıştı ama neredeydi? Oldukça ağır bir şekilde yaralı olan bir adam sıfırın altındaki soğukta ne kadar süre hayatta kalabilirdi? İnsan formunda olduğu barizdi –Eckard’ın kıyafetlerini alması bunu gösteriyordu– yani hemen dönüşüm geçiremeyecek kadar yaralıydı. O zaman neden yola

geri dönmemişti? Eckard’ın arabası çalışmıyordu ve Marc otostop yapamaz, kendisini hastaneye götürecek bir insanın yanında bayılmayı göze alamazdı. Ama ormanın içinden yolu takip edebilir ve en sonunda medeniyete ulaşabilirdi.

Yine de birisi o kadar çok kan kaybedince muhtemelen bu kadar net düşünemezdi, özellikle de hipotermi başlamışsa. Ormanda bir günden uzun bir süre boyunca kaybolmuş ve aklı karışmış bir halde gezinip durmuş olabilirdi.

İçimi çaresizlik kapladı, mezara doğru tökezledim ve bir avuç do-luşu soğuk toprakla dengemi sağladım. Marc’ın gerçekten şansы yoktu.

“Faythe?” Ethan kazmayı bırakarak küreğini toprağa sapladı ve bana uzandı. “İyi mism?”

“Bilmiyor olmaktan nefret ediyorum.” Ve kendi şüphelerimden daha çok nefret ediyordum.

Ethan küreğini alıp Parker’a verdi ve kendisini çukurdan yukarı çekerken beni de beraberinde çekti. “Yeterince derin,” diyerek Parker ve Dan’e cesedi getirmelerini işaret etti.

Ethan’ın beni kollarıyla sarmasına izin verip hem sıcaklığının hem rahatlığının değerini bilerek, “Ya sen haklıysan?” diye fısıldadım. “O ölmüşse ben ne yaparım?”

“Bu işe bulaşan bütün aşağılıkları katledersin –tabii ben de bu çarpışmadan biraz yararlısam iyi olur– sonra da hayatına devam edersin. Başka bir seçenek yok.” Sesindeki buruk öfkeye şaşırarak geriye doğru bir adım attım ve kendi sessiz ızdırabı içinde beni izlediğini gördüm. Benim için uysallık ne kadar alışılmamış bir duy-guysa, bu da Ethan için öyleydi. “Şimdi Kevin onu aramak için bu-raya gelmeden önce şu pisliği gömelim.”

Başım-la onayladım. Hayatımın geri kalanını Marc’sız geçirmem gerekebileceğinin düşüncesi yüzünden hâlâ uyumuş ve şaşkandım.

Ardından Ethan'm son sözlerini idrak edip olduğum yerde donup kaldım. "Ah, kahretsin."

Cesedin naylona sarılı ayaklarını beline kadar kaldırmış olan Dan, "Ne oldu?" diye sordu.

"Ethan haklı. Kevin, Eckard'm kaybolduğunu yakında fark edip onu aramaya gelecek. Ve kaçtığını anladığında o da Marc'ı aramaya başlayacak. Ya Marc'ı bizden önce bulursa?"

Dan'le birlik içinde mezara doğru yan yan giderken, "Bulmaya-
cak," dedi Parker. Ama sakın, ağırbaşlı yüz ifadesi Kevin'ı pek de tehdit olarak görmediğini söylüyordu. Parker hâlâ Marc'ın ölmüş olduğunu düşünüyordu ve bir cesedi aramak onun için kayıp bir adamı aramak kadar aciliyet taşımıyordu.

"O dışarda bir yerde, Parker. Marc yaralı ve üşümüş olabilir ama hâlâ buralarda bir yerde, hayatta ve onu önce Kevin bulursa Marc ölü bir adam demektir."

Dan endişe ve kafa karışıklığıyla bakınırken Ethan, Parker'a kınayıcı bir bakış atarak, "Kevin onu bulmayacak," diye ısrar etti. "Ona izin vermeyeceğiz."

Eckard'ı gömdükten sonra arabalara geri döndük, taşıdığımız ekipmanlar cesede giderken olduğundan çok daha ağır ve külfetli gelmişti. Düşüncelerim gibi.

Kısa bir toplantıdan ve liderimize danışmamızdan sonra, Eckard'ın Explorer'ı için harekete geçmeye karar verdik. Aracın ön kısmı çarptığı ağaca sarılmıştı ve sürmek mümkün değildi. Kısa bir mesafe için bile olsa. Bu yüzden yoldan geçenler olma ihtimaline karşı hızlıca çalıştık, Parker bagajından yirmi kiloluk acil durum benzinini

getirdi ve kanlı arka kısma daha çok odaklanarak Eckard'ın aracının içine döktü.

Ardından Ethan ve Dan çalışan araçlarımızı döndürüp yolun karşı tarafına, Explorer'dan en az on beş metre uzağa park ettiler, Parker bir kibrit yakıp arabanın içine attı ve caddenin karşısına koşup kendi aracının yolcu koltuğuna oturdu. Ethan ve Dan bizi suç mahallinden uzaklaştırdı.

Neyse ki Explorer infilak etmedi, yine de tam anlamıyla bir alev topuna dönüştü. Araç tanınmayacak kadar erimese de, alevler varlığımıza ilişkin DNA delillerini kolaylıkla yok edecekti. Fazla tedbirli davranmış ve daha önce böylesini hiç denememiştik. Ama başka şansımız yoktu.

Gözden kayboluncaya kadar arka camdan alevleri izledim. Ardından gökyüzündeki kızıl yansımalarını. Dakikalar içinde siren sesleri hızla bize doğru geldi ve peşinde iki polis arabası olan itfaiye arabası yanımdan geçerken nefesimi tuttum. Ama bizi durdurmadılar.

Delillerden hemen kurtulunca, otoyolda öntümüzde giden Parker'ın arabasının arka camurluğuna gözlerimi dikip tekrar babamı aradım.

"Efendim?"

"Halloldu." İç geçirip kısa bir süre için gözlerimi kapadım. "Hâlâ sınırdan gezinen erkek kedilerimiz var mı?"

"Evet." Ethan tek kaşını kaldırıp bana bakarken, babamın sesi merakla yükseldi. "Neden?"

"Onlara burada ihtiyacım var. Marc'ı Kevin'dan önce bulmamız lazım ve arama için müsait olan herkese ihtiyacım var. Polislerin Eckard'm arabasıyla işi biter bitmez tekrar oraya döneceğiz."

Hayır diyeceğini düşünüyordum. Sessizliği bunun gerçek bir kanıttıydı, bu yüzden, "Pekâlâ. Üç saat içinde on yeni adamın olacak," dediğinde tartışmak için çoktan hazırlanmıştım.

"Gerçekten mi? Bu kadar kolayca mı?" Gülmekten kendimi alamadım.

"Ben de onu geri istiyorum, Faythe."

"Biliyorum." Gülümsemem rahatlamayla genişledi ve öne eğilerek sıcak hava üfleyen fanın kanadını çevirip yüzümden uzaklaştırdım. "Ama aciliyet aşamasını geçtiğimizi söyleyeceğini düşünmüştüm."

"Hayır." Babam yavaşça nefesini bıraktı. "O aşamayı hiçbir zaman geçmeyeceğiz."

Görüş alanım yaşlarla bulanıklaştı ve hâlâ soğuk olan elimin teriyle gözyaşlarını kuruladım. "Teşekkürler, babacığım."

"Bana teşekkür etme. Sadece onu bul."

Şüphemin ses bulmasma izin vermeyerek dişlerimi birbirine ketledim. "Bulacağım."

Yetkililerin Eckard'ın arabasıyla işlerinin bitmesini beklerken Marc'ın evine geri gittik. Parker büyük bir tencere spagetti hazırlarken ben de sarımsaklı ekmeği dilimleyip tereyağı sürdüm. Telefonum çaldığında ekmeği fırına daha yeni koymuştum. Babamın destek gücümüz hakkında bilgi vermesini umarak salondaki bir sehpanın üzerinden telefonumu almak için mutfaktan koşarak çıktım.

Arayan Michael'dı.

"Her şey bitti," dedi sesi bitkinlikle ağırlaşmışken.

"Şimdiden mi?" Manx'in duruşması sadece birkaç gün sürmüştü.

Bu iyiye mi işaretti, yoksa kötüye mi? "Karar nedir?" Nabızım hızlandı, kan sanki damarlarımdan çıkmaya çalışıyormuş gibi şakaklarımda zonklayarak dolaşıyordu.

"Üç cinayetten de suçlu bulundu."

Manet olsun. Göğsüm ciğerlerimin etrafında sıkışıyormuş gibi hissettim ve sonraki nefesimi içime çekmekte zorlandım.

Ama bunu yüksek sesle duymak ne kadar rahatsızlık verici olsa da karar aslında büyük bir sürpriz değildi. Manx üç erkek kedi öldürmüştü ve teknik olarak kendisine gelecek tehdidi sadece hissetmişti. Yine de hafifletici sebeplerden ötürü –işlediği suçlara onu yönlendiren ciddi ve sürekli travma– ölmeyi hak ettiğini düşünmüyordum. Besbelli diğer herkes aksini düşünüyordu.

Ethan banyodan çıktı, beni izleyip konuşmayı dinleyerek kordordaki kapının eşiğine yaslandı sırada, "Karar oybirliğiyle kabul edildi," diye devam etti en büyük ağabeyim. "Hayatımı bağışlayacaklar. Ama pençelerini sökecekler."

Başım döndü ve oda yana eğilmiş gibi geldi. Kanepeye oturdum, boşta kalan elimle gerçeklik tekrar sabitlenene kadar kanepenin kolunu sıkıca kavradım. Fakat gücüm hem korku hem de rahatlamayla tükendiğinden söyleyecek bir şey aklıma gelmiyordu.

Manx'in pençeleri sökülecekti.

Bir taraftan bu iyi bir şeydi. En azından alternatifinden daha iyiydi. Des öksüz kalmayacaktı. Manx geçirdiği uzun süreli, şiddetli travma ve erkeklere duyduğu korkunun bir sonucu olarak işlediği suçlar yüzünden ölmeyecekti.

Öte yandan, pençelerin sökülmesi en az söylenişi kadar dehşet verici bir şeydi.

Acı dayanılmazdı. Bu yüzden birisinin tınaklarını sökmek bazı ülkelerde uzunca bir süre geçerli bir işkence yöntemi olmuştu. Tabii ki modern Gurur kedileri bu işleri steril bir ortamda, kurban/suçlu iyice uyuşturulmuş veya baygınken gerçekleştiriyorlardı. Ama iyileşme süreci de pek hoş değildi.

Daha da kötüsü, Manx eldiven giymeden bir daha insan içine çıkamayacaktı. Hiçbir zaman. Pençelerin tekrar uzamasını engelle-

mek için, tıbbi operasyon sırasında bir kedinin tırnakları gerçekten de kökünden kesilirdi. Birkaç defa dönüşüm geçirmek yaralarının iyileşmesini hızlandıracaktı ama pençeleri –ya da tırnak yatağındaki eksik parçaları– geri uzatamayacaktı.

Kedi formundayken pençelerin alınması o kadar kötü görünmeyecekti. Bariz rahatsızlık bir yana, kürküyle kaplı patilerinin şekil bozukluğu göze çarpmayacaktı. Ama insan formundayken tahribat şüphe çekecekti. Saklaması kadar açıklaması da zor olacaktı. Tırnaklarını ve tırnak etlerini kaybedecekti. Onunu birden. Deri iyileştigindeyse büzülmüş ve yara izli olacaktı.

Ben ortaokuldayken babam üç defa suç işleyen bir serserinin pençelerinin sökülmesini emretmişti. Dr. Carver operasyonu çiftliğimizde gerçekleştirmişti ve serseri ayrılmadan önce bir anlığına sonucu görebilmiştim. O zamandan bu yana suçunun ne olduğunu unutmuştum ama pençelerimi kaybetmek konusundaki kökleşmiş korkumu oluşturan erkek kedinin şekli bozulmuş ellerinin görünüşünü asla unutamamıştım.

Michael beni düşüncelerimden sıyrarak, “Faythe?” dedi telefonda. “İyi misin?”

Acı acı güldüm. “Pek değil. Sen?”

Bir an için o da sessiz kaldı ve düşüncelerinin benimkilere ne kadar benzediğini merak ettim. “Ben... Pekâlâ... karara katıldığımı söyleyemeyeceğim ama onu tamamen serbest bırakmalarını da hakkı bulamam. Üç ciddi suç işledi ve bunun cezasız kalmasına izin verilerse çok tehlikeli bir emsal oluşturlar.”

Ama sesindeki soğuk, keskin politik tını bıçak kadar keskindi. Kendisini duygusal olarak olaydan uzaklaştırmaya ve olayı taraf tutmadan görmeye çalışıyordu. Bu, imrendiğim bir yetenektir ve bazen bunu asla başaramayacağımdan emin oluyordum. Bırakın Manx’ın

zalım kararını, *boxer* ve kısa iç çamaşırları tartışmasından bile kendimi duygusal olarak uzaklaştıramıyordum.

“Biliyorum ama *pençeleri!*.. Nasıl avlanması bekleniyor? Kendisini ya da Des’i nasıl koruyacak?” Ama Michael fırsat bulamadan kendi sorumu kendim cevapladım. “Koruması beklenmiyor, değil mi? Bütün mesele bu, değil mi?”

Kedi formundayken avlanma yetisine ciddi bir gölge düşecekti. Hâlâ sıçrayıp avımı güçlü kedi çenesiyle boğabilirdi. Ama artık hiçbir zaman pençeleriyle tutamayacaktı. Ya da hareketli bir avı aramak için tırmanamayacaktı. Ya da gerektiği takdirde kendisini koruyamayacaktı.

Bakılmak ve ilgilenilmek için başkalarına bağımlı kalacaktı; büyük ihtimalle de erkeklere. Ve bu darbe başkalarına kıyasla Manx için çok daha yıkıcıydı. Çünkü kendisine kalan tek şey bağımsızlıktı. Bir o, bir de bebeği. Yıllarca kendisini taciz edip esir tutan erkeklerin kat insaflarına bağımlı yaşamıştı. Şimdi ise tanıştığı her erkek kedinin insafına kalacaktı.

“Pekâlâ, bütün liderlerin aklında bunun olduğunu sanmıyorum” diye kaçamak bir cevap verdi Michael. “Ama Calvin Malone’un Milo Mitchell üzerinde bariz bir etkisi olduğuna hiç kuşum yok,” mahkemeye başkanlık yapan kişi Kevin Mitchell’m babasıydı, “ve cezanın ashnda onun fikri olduğunu duysam şaşırmazdım. Ya da aralarında bir şeyler tezgâhladıklarını.”

Ağabeyimin hakkı olduğuna dair güçlü bir kuşum vardı; bir dişi kedinin pençelerini almak tam olarak Malone’un önerebileceği türden bir şeydi. Manx için telafi edilemeyecek, onur kırıcı bir durumdu. Kendi benliğine aldığı bir darbe. Ve bir dişi kediye daha *hak ettiğini* vermek konusunda ittifak olmuş, sırtlarını sıvazlayan iki liden gelen bariz bir politik manevra. Aşagılık herifler.

Düşüncesi bile nabzımı hızlandırdı, pençelerim o anda serbest olsaydı Marc'in eski kanepesinin soluk döşemesini delirdi. Fakat pençelerimin asıl istediği şey Calvin Malone'un etine batmaktır.

O çürümüş pislik, ülkedeki bütün bekâr diş kedileri kolaylıkla yönlendirilebilir oğullarından birisiyle evlendirip hamile kalmalarını sağlayana, böylelikle kendisini bölge konseyindeki en güçlü lider yapana kadar durmayacaktı. Parker, kapıda Ethan'a katıldığı sırada "Tanet olsun!" diyerek patladım. Muhtemelen sesimin sert tonu onu buraya çekmişti. "Eğer birisi adamın karşısına dikilmezse bir gün uyanacağız ve kendi bölgemize işemek için Calvin Malone'un iznine ihtiyacımız olduğunu öğreneceğiz." Michael kaba sözlerim karşısında iç geçirdi ama ona aldırmadım. "Yakasını bu işten kurtarmaya daha ne kadar devam edecek?"

"Yüksek ahlaki değerlere dayanıyormuş görünümünü koruyabildiği sürece. Yaptığı her şeyi kuralına göre ifade ediyor, bu yüzden onursuz niyetleri hakkında tartışmıyoruz bile."

Elbette Michael haklıydı, bütün sorun da buydu. Malone aslında hiçbir kuralı ihlal etmemiştir, en azından bu konuda kanıtımız yoktu, dolayısıyla hata yapana kadar onu durdurmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Bu sırada biz arka arkaya hata yapıp ona koz veriyorduk ve bu durumların rahatsız edici bir miktarı için ben suçlanabiliirdim.

"Pekâlâ, bu değişecek. Er ya da geç bir hata yapacak, biz de bununla onu asacağız." Önce bizim boynumuza ilmiği kendisi biz-zat geçirmese tabii.

İç geçirdim ve fırının alarını çalınca ayağa kalktım. "Manx'in pençelerini ne zaman söktüyorlar?"

Yanımdan geçerken Parker kaşlarını çattı. Konuşmanın bu kusurunu duymamış olmalıydı.

Kalın bir fırın eldivenini boşta kalan elime geçirerek fırın kapğını açıp odayı tereyağı ve soğan kokularıyla doldururken, "Bu

" dedi Michael. "Bert'ün doktoru bunun için geliyor ve sabah için çiftliğe gitmek üzere yola çıkıyoruz. Dr. Carver, Manx'in bakımı orada takip edecek."

Üst raftan alüminyum bir fırın tepsisi çektim ve onu tezgâhın üstüne serdiğim havlunun üstüne yerleştirdim. "O zamana kadar Marc'i bulamazsanız Vic'le birlikte arama ekibine katılacağız."

"Teşekkürler." O zaman gelinceye kadar onlara ihtiyaç duymayacağımız konusunda ısrar etmek istedim ama çabalarımıza uğursuzluk getirmek istemedim.

Parker büyük makarna porsiyonlarını kâğıt tabaklara koyduğu sırada telefonu kapadım ama akşam yemeğimin önüne oturduğumda Marc'in en son ne zaman yemek yediğini merak etmeden duramadım. Yemeğimi yavaşça yiyip çatalıma makarnayı amaçsızca dolar-ken zihnimde bir düşünce dolanıp durdu.

"Kevin'i öldüremeyiz. Onu bulmak ve konseye teslim etmek zorundayız." Çocukların dikkati yemeklerinden bana kayarken masanın etrafında herkes çığnemeyi bıraktı. Hepsinin yüz ifadesinde bariz bir şaşkınlık vardı. "Ona karşı kanıtımız var." Eckard'm eski teleskriterinden aldığımız kaset. "Ve bunu bir kez dinlediklerinde konseyin onu mahkûm etmeyi reddedebilmesi mümkün değil."

Ethan, "İnsan bir şeyi isterse bunu bir şekilde başarabilir," diye mırıldandı. Ona kaşlarını çattım. Ama haklıydı. "Eğer Malone'un çok fazla nüfuzu olduğu sırada Kevin'i konseye verirsen, onu serbest bırakmanın bir yolunu bulurlar. Özellikle de çalıştığı kişi Malone ise. O ve yandaşları, Marc ölürse zevkten dört köşe olurlar ve Kevin'i cezalandıracaklarına ödüllendirirler. Ve Kevin bunun cezasını çekmek zorunda."

"Biliyorum. Şahsen ben hazırım ve kalbini göğsünden söküp çıkarmak istiyorum." Ağabeyim hevesle başıyla onayladı ama devam ettim. "Ama Ethan, Michael haklı. Kevin'in nefsi müdafaa dışında bir şeyle öldürürsek, babamın politik tabutuna bir çivi daha

çakıyor oluruz.” Nefsi müdafaa olsa bile bunun gerçekleşme olasılığı vardı. Çünkü son zamanlarda konseyin kimlerin ifadesini dinlemek istediğini kesinlikle bilemiyorduk. Ya da duyduklarına inanıp inanmayacaklarını.

Çünkü Kevin artık vahşi bir kediymi. Suçları hakkındaki yetki alanı teknik açıdan çoğunlukla bölge konseyine aitti ve eğer Gurur sürümümüz ya da sürümümüzün herhangi bir kısmı –isim verecek olursak ben ve Ethan– konseyin izni olmadan hareket edersek bedelini babam öderdi. Muhtemelen konseydeki konumuyla.

“Bununla konseyin ilgilenmesine izin vermeliyiz. Ama Kevin’i onlara bizim teslim etmememiz için hiçbir sebep görmüyorum. Ve tutuklamaya direnir ya da itaat etmesi için dövülmesi gerekirse çok daha iyi olur.” Ethan’a bakıp kaşlarımı kaldırdım, hevesli bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Ne yazık ki daha büyük konuyu ispatlamak çok daha zor olacaktı: Kevin’in, kendisini yargılamak üzere masa başına oturacak olan konsey üyelerinden birisi adına çalıştığını ispatlamak. Bu konuda haklı olduğumuzu varsayarsak, bu işten sorumlu lider elbette ki geride suçla olan bağlantısına ilişkin bir kanıt bırakmazdı. Bu yüzden gerekirse bütün günahı Kevin’in üstlenmesine izin verebilirdi. Ve Kevin’i uçurumdan aşağı itecek son, büyük darbeyi indirmek için çıldırırsam da, komploda kendisine eşlik eden kişinin de onunla birlikte cezalandırılmamış istiyordum.

Bir çatal spagettiye ağzına götürürken, “Onu bulmak için aklına hiçbir fikir geliyor mu?” diye sordu Parker.

Saatime baktım. “Ormana geri dönebilmemiz için en azından birkaç saat daha geçmesi lazım. Neden kaynaklarımızı değerlendiriyoruz?” Dikkatim o dakikaya kadar sessizlik içinde bizi dinlemiş olan Dan’e kaydı. “Ben Feldman’ın güvenilir birisi olduğunu söylemiş miydin?”

Başıyla onayladı ve çatalını tabağındaki bir dilim paprikaya bastırdı. “Biraz. Ama bu, sana yardım edeceği anlamına gelmiyor.”

Omuzlarımı silktim. “Denemekten zarar gelmez.”

Yemeğimizin kalanını bir çırpıda bitirdik. Ben dâhil, çünkü bütün geceyi ormanda yürüyüş yapıp Marc’ı arayarak geçireceksek enerjiye ihtiyacım olacağını biliyordum. Ardından Parker’in arbasına bindik ve yirmi dört saatten kısa bir süre içinde Feldman’ın evine ikinci gezimizi yaptık.

Bu defa evdeydi.

Marc’ın araba yolundan çıkıp iki küçük kasaba geçtikten yaklaşık kırk beş dakika sonra Ben Feldman’ın evinin önünde durduğu-muzda saat dokuzu yirmi geçiyordu. İyi korunmuş on yıllık bir Toyota tek araçlık garajın önünde duruyordu ve Parker motorunu kapar kapamaz, evin ön penceresinde bir insan başının gölgesi belirdi.

Feldman orada olduğumuzu biliyordu.

Kemerimi çözerken, “Pekâlâ, bu konuda söz söyleyecek son kişi olduğumu biliyorum ama bu seferkinin Yarnell’ayken olduğu gibi kötüye gitmesine izin veremeyiz,” dedim arka koltuktan. “Bunun gibi bir hadise daha olması, onları yakalamaya çalışmadığımız konusunda serseri topluluğunu ikna etmede pek yardımcı olmayacaktır.”

Parker başıyla onayladı. “Bu defa iyi davranacağız.” Dan rahatlamış göründü. Feldman’a gerçekten saygı duyduğunu görebiliyordum; başkalarıyla nadiren arkadaş olan serseriler arasında bu, ender bir durumdur. Fakat Dan bu kural için bir istisna olma yolunda ilerliyordu.

Arabadan çıktığımızda Feldman’ın penceresindeki gölge yok oldu. Ben ve Dan önde, Parker ve Ethan hemen arkamızda ufak, kahverengilemiş çimenliği geçtik.

Biz daha çalmadan ön kapı açıldı ve Ben Feldman fırtına kapısının arkasında belirdi. Yüzü arkadan gelen ışıkla gölgeli, geniş çizgi-

lerin ve sert hatların bir birleşimi gibi görünüyordu. Feldman o kadar genişti ki bütün cam kapıyı kaphyordu ve o kadar uzundu ki başının üzerine göremiyordum. Kuzenim Lucas kadar iri değildi ama şimdiye kadar gördüğüm en geniş serseriydi.

Ve arkadaş canlısı görünmüyordu.

“Painter? Ne işin var burada?” Feldman’ın sesi granit gibi pürüzsüz, sert ve güzeldi. Üç açıdan da hoş bir sürpriz.

Dan cevap vermeden önce öne çıktım ve Feldman’la dövüşmekten ziyade onu kazanmaya kararlı bir şekilde en parlak, en arkadaş canlısı gülümsememi takındım. Her tanıştığımız serseriyle düşman olmaya gücümüz yetmezdi ve ebadının yanı sıra kendine güvenli duruşuna da bakarak bu erkek kedinin oldukça korkunç bir rakip olduğu anlaşılabilirdi. “Bizi tanıştırmamızı rica ettim. Birkaç dakikanız varsa sizinle konuşmayı gerçekten çok isterim, Bay Feldman.”

“Peki ya siz kimsiniz?..”

Daha fazla gülümsedim. Çenem acımaya başlamıştı. “Ben Faythe Sanders.” İsmimi duyunca herhangi bir tepki verip vermeyeceğini görmek için durdum.

Feldman’ın kara gözleri neredeyse fark edilmeyecek derecede büyüdü ama gerçekten de söylediğim kişi olduğumu kokumla doğrularken burun deliklerinin hareketi çok daha fark edilirdi. Ya da en azından bir dişi kedi olduğumu doğrularken.

Ama gülümsememe karşılık vereceğine ya da beni içeri davet edeceğine –türünün dişiyle muhtemelen hiç karşılaşmamış bir erkek kediden bekleyeceğim ilk iki tepki buydu– dudaklarını birbirine bastırıp somurttu. “Sizin için ne yapabilirim, Bayan Sanders?”

“İçeri girebilir miyiz? Birkaç sorum var ve dışarısı bu gece oldukça soğuk.” Sözlerimi vurgulamak için kollarımı ceketimin üstünden ovuşturdum.

Feldman’ın somurtması daha da arttı ve çıplak, esmer kollarını soluk renkli gömleğinin üzerinde kavuşturdu. Gözleri başımın üzerinden Parker ve Ethan’a odaklandı ve ardından burnundan derin derin nefes alıp bahçeyi yavaşça inceledi.

Destegimiz olup olmadığını kontrol etmeyi düşünmesinden etkilenip, “Sadece dört kişiyiz,” diye güvence verdim. Ben bunu genellikle unutturdum.

Bir anlık tereddüitten sonra geçmemiz için cam kapıyı açtı.

Peşimde çocuklarla içeri girdim. Hepimiz küçük odanın sıcaklığı rahatlamıştık ama Feldman yalnız olduğumuzu doğrulamak için kapıyı kapamadan önce dışarıya son bir defa daha bakıp havayı kokladı. “Oturun.” Tek koluyla taba renkli bir kanepeyi işaret etti. Kanepe pek yeni değildi ama bizim konukevindeki her şeyden daha temizdi ve Feldman’ın hem bize hem de ön kapıya dönük durarak yaslandığı duvarın köşesindeki koltukla uyum sağlıyordu.

“Teşekkürler.” Ev sahibimizden en uzaktaki mindere oturdum ve diğer üçü de benimle birlikte kanepeye sıkışıp saldırgan destek gücü duruşundan bilinçli olarak kaçındılar. Sehpanın üstünde kalın, ciltli bir kitap düzgün, eğik bir yazıyla dolu telli bir defterin yanında açık duruyordu. Kitaba göz atınca az kalsın şaşkınlıkla donakalıyordum. Bu bir antoloji kitabıydı ve *Antigone*“ sayfası açıktı. İngilizce bölümü öğrencisi olduğum günlerimi hatırlarken ilgiyle ona bakarak, “Üniversitede misiniz Bay Feldman?” diye sordum. Feldman otuzlu yaşlarının ortalarında görünüyordu, üniversite öğrencisi olmak için biraz yaşlıydı ama bu duyulmamış bir şey değildi.

Koyu renkli gözleri sertleşti ve koltuğa oturduğu sırada kalın, esmer elleriyle gömleğini düzeltti. “Bunu sormak için mi bana geldiniz?”

1) Yunan mitolojisinde Kral Oidipus’un kızı. (ç.n.)

Pekâlâ, tam olarak kolay yaklaşılabılır birisi değildi ama en azın dan bizi kovmamıştı. Ya da öldürmeye çalışmamıştı. Henüz "Hayır hayır. Sadece merak ettim."

"Öyleyse, hayır. Öğrenci değilim. Natchez'deki yüksek okulda sık uygarlık tarihi dersi veriyorum. Çoğunlukla akşam derslerinde."

"Ah." Ahhh. Yüzümün kızardığını hissettim ve ev sahibimiz hakkındaki bilgi yetersizliğinden dolayı sinirlenerek Dan'e baktım ama o sadece omuzlarını silkti. Feldman'ın bir an için yumuşayan yüzünde neşe pırıltıları gördüğümü düşünmemle daha da utandım

"Geç oldu, Bayan Sanders ve bunun arkadaşça bir ziyaret olmadığını düşünüyorum. O yüzden neden konuya gelmiyorsunuz?"

"Elbette." İşinin ehli ve resmî göründüğümü umarak bacak bacak üstüne attım. "Parker Pierce ve ağabeyim Ethan." Gözlerimi ev sahibimizden ayırmayarak tek tek erkek kedileri işaret ettim. "Orta Güney Gurur bölgesi için çalışıyoruz ve Marc Ramos'la arkadaşız..."

Feldman'ın kalın kaşları havaya kalktı. "Ramos'la olan ilişkiniz hakkında duyduklarımıza bakılırsa bu biraz hafif bir ifade kalır, Bayan Sanders."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım ve yeniden Feldman'ın bakışlarıyla karşılaştığımda gözlerinde bir meydan okuma gördüm. Tam olarak kim olduğumu ve ne istediğimi biliyor, rol yapmayı bırakmam ve herkesin vaktini harcamayı kesmem için bana meydan okuyordu.

Ben de öyle yaptım.

"Evet." Bacağımı indirdim ve dirseklerim dizlerime dayanmış bir halde öne eğildim. "Bay Feldman, Marc benim için arkadaştan ötedir. Bir erkek arkadaştan da ötedir. Bu dünyada onu bulmak için yapmayacağım şey yok."

Yüzündeki taş gibi ifade yumuşamamasına rağmen meydan okumasına karşı durabildiğimi kabul ettiğini göstermek için başıyla onayladı.

"Dün, üç erkek kedi Marc'ın evine girip ona saldırdı. İkisi öldü bu sırada Marc'ı ciddi bir şekilde yaraladılar. Üçüncüsü Marc'ı iriükleyerek götürdü." Eckard'ı bulduğumuzu ve Marc'ın kaçtığını açıklamayacaktım. Serseriler onun kurtulduğunu henüz bilmiyorlarsa onları bu konuda ben bilgilendirmeyecektim. "Kevin Mitchell'ın bir şekilde bu işe bulaştığını biliyoruz. Burada olmamın sebebi güçlü bağlantılarınız olduğunun söylenmesi ve belki de Kevin'ı nerede bulabileceğimi söyleyebilecek olmanız."

Feldman birkaç saniye için öylece bakarak beni endişelendirdi. Belki de ciddiyetimi ölçmeye çalışıyordu. Avantaj konumdaydı ve bunu çok iyi biliyordu. Ardından nihayet gözlerini kırptı ve koltuğunda geriye yaslanıp sağ arka cebinden bir şey çıkardı.

"Evet, Kevin Mitchell'ı nerede bulacağımızı söyleyebilirim. Ya da en azından nerede yaşadığını. Ama bunu yapacak değilim. Ne şimdi, ne de daha sonra. Bunun yüzünden."

Feldman kalın yumruğunu savurdu ve erkekler beni savunmak için ayağa fırlarken gelecek darbeden kaçınmak için geriye doğru kaçtım. Ama Feldman'ın yumruğu hiç çarpmadı. Onun yerine avucunu yere bakar şekilde sehpa çarptı, bir saniye sonra elini çektiğinde lamine ahşap yüzeyde bir şey bırakmıştı.

Serçe parmağımın yarıçapı büyüklüğünde ve parmağımın ucundan daha uzun olmayan, yuvarlak köşeli şeffaf bir silindirdi. Silindirin içinde bir mikroskop olmadan net bir şekilde göremeyeceğim minik yeşil ve siyah parçacıklardan oluşan başka bir silindir vardı.

Çocuklar benim hareketimi tekrarlarken cisme gözlerimi kısıp bakmak için öne eğilerek, "Bu nedir?" diye sordum.

Sehpa bakarak, "Bu," diye tükürürcesine konuştu Feldman, geçen hafta kendi sırtımdan çıkardığım mikroçip."

On Beş

“Bir mikroçip mi?” Parker minik silindiri almak için uzandı ama Feldman onu geri aldı ve kalın parmaklarının arasında görebileceğimiz bir şekilde yukarıda tuttu. Ondan almadan mikroçipe dokunamazdık ki bu da uslu davranma yaklaşımımıza uymazdı.

“Evet.” Feldman hepimizi tek tek dikkatli bir şekilde izledi. Bariz bir şekilde tepkilerimizi inceliyordu.

“Bu sırtınızda mıydı?” Kürek kemiklerinin arasındaki son derece düzgün bir şekilde kesilmiş derisiyle birlikte Eckard’ın cesedinin görüntüsü zihnimde canlandı.

Feldman başıyla onaylayarak bağlantıyı kurduğum sırada yaşadığım bariz şaşkınlık karşısında kaşlarını çattı.

“Sırtınızın üstünde mi? Omurganızın hemen solunda?”

“Evet.” Feldman elini kucağına indirdi. Kalbim heyecandan daha hızlı atarken minik cihazı tekrar yumruğunun içine hapsetti. Eckard’da da bir tane vardı. Marc ondan kesip çıkarana kadar. Ama orada olduğunu nereden biliyordu? Saldırıdan önce mikroçipleri bilseydi bana anlatırdı.

Bakışlarını yakalayıp sessizce kendisinin de aynı bağlantıyı kurduğunu anlatırcasına, “Öncelikle bu tuhaf,” dedi Ethan. Parker ve Dan de başlarıyla onayladılar; hepimiz aynı şeyi düşünüyorduk. “Benim gördüğüm hiçbir mikroçipe benzemiyor.”

"Benim de." Sesini neşeli tuttuğu için teşekkür edersesine ona gülümsedim. Bu mikroçipler her neyse, büyük bir olaya karışmıştık ve bildiklerini bize söylemeden önce Feldman'ı kızdırmayı göze almazdık. Serserinin bakışlarına karşılık verdim. "Hiç kuşkusuz çip ler konusundaki aşinalığım, cep telefonumun içindekilerle sınırlı. Bu yüzden beni bilgilendirin lütfen. Bu ne işe yarar?"

Feldman kaşlarını çatı. Gözleri şüpheyle kısılmıştı. "Bunun ne olduğunu bilmediğinize inanmamı mı bekliyorsunuz gerçekten?"

İçten bir şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. "Neden bilelim ki? Daha önce hiç böyle bir şey görmedim."

"O halde bunun derimin altına nasıl girdiğine dair bir fikriniz yok."

"Hiçbir fikrim yok." Gerçeğin gözlerimde parlamasına izin vererek cesurca gözlerine baktım.

"Kutsal silikon fitil, Batman!" dedi Ethan gülümseyerek. Dan kakhaha attı, Parker kakhahasını saklamak için öksürdü ve üçüne de pis pis baktım. "Ne?" Ağabeyim kendisini savunurcasına omuzlarını silkti. "Ona benziyor."

Feldman bunu eğlenceli bulmayarak Ethan'a aldırış etmedi ve bana odaklandı. "O zaman nereye yerleştirildiğini nasıl biliyorsunuz?" *Lanet olsun.* Hızla düşünmeye başladım. Konuşmaya devam etmesini sağlamak için cevap vermek zorundaydım ama Marc'in hayatta kaldığını söylemeden ne kadarını açıklayabilirdim ki? "Biz, humm... Tereddüt ederek tavsiye vermeleri için çocuklara baktım. Dan omuzlarını silkti. Besbelli onun da zihni en az benimki kadar boştu ve Parker *bir şeyler* söylememi ifade ederek başını çok hafifçe yukarı *aşağı* salladı. Ama mümkün olduğunca az *bir şeyler*.

Derin bir nefes alıp devam ettim. "Sırtında küçük bir delik olan bir ceset bulduk. Şunlardan birini yerleştirmeye yetecek büyüklükte." Ya da çıkarmaya. "Ama şu ana kadar o deliğin ne anlama geldiğini bilmiyorduk." *Lütfen, lütfen kimin cesedini bulduğumuzu sorma!*

Neyse ki Feldman'ın kafası sorularını yüzeysel konulara harcamayacak kadar çiplerle meşguldü. "Ve bunun ne olduğunu bilmiyorsunuz, öyle mi?" diye tekrarladı. Yüzü gergin bir kuşku maskesi taşıyordu. Henüz onu ikna etmemiştik.

"Hiçbir fikrimiz yok," dedi Ethan ciddi bir yüz ifadesiyle.

"Bu bir dijital takip cihazı." Feldman tepkilerimizi dikkatle incelemeye devam ediyordu. "Bu yüzden mikroçipi her kim izliyorsan benim ne zaman nerede olduğumu bilebilir. Ya da en azından çipin nerede olduğunu."

"Bunu yapabiliyorlar mı?" Parker saydam kapsüle şaşkınlıkla baktı. "İnsanları bu kadar küçük bir şeyle takip edebiliyorlar mı?"

"Hayır. Resmî olarak değil." Feldman koltuğuna yaslandı. "Halâk en erişebileceği bu kadar gelişmiş bir şey yok. En azından ben bulamadım."

"Bana çok gizli casus şeysi gibi geldi." Ethan gülümsedi ama pek neşeli değildi. Bu işin ne kadar ciddi bir hâl aldığını biliyordu.

"Tam olarak değil." Feldman çipi başparmağı ile işaret parmağı arasında yuvarladı ve çenesi öfkeyle kasıldı. "Bu yüksek teknolojili bir *hayvan* takip cihazı, zenginlerin kapalı yaşam alanlarından fazla uzakta gezinen kanış köpeklerini bulmak için tasarlanmış," dedi. "Ama hâlâ prototip aşamasında. Henüz köpekler için onaylanmamış ve insanlar üzerinde *asla* kullanılmaması gereken bir teknolojiye vahşi doğadaki maymunlar gibi etiketleniyoruz."

Feldman'ın kömür rengi gözlerinde öfke, canlı zıfır alevler gibi parladı. Onu suçlayamazdım. "Ve erkek arkadaşını açık kollarla karışamadığımızda yine de şaşırıyorsun..."

Ne? Mikroçipler için Marc'ı mu suçluyordu?

"Bay Feldman, Marc'ın bununla hiçbir ilgisi yok," diye ısrar ettim. İçime oturan bir korku düğümüyle midem kasılıyordu. "Bunun gibi bir kişisel hayata saldırı, ona size sağladığından daha fazla yarar sağlamaz. Aslında tam tersi. Bu yüzden neden bu işin içinde yer alsın ki?"

Feldman geniş omuzlarını silkti. "Sanırım aldığı emirleri uyguluyordu."

Adrenalin sinir uçlarını yaktı. Ethan'a bakınca yaşadığım dehşetin aynısının onun yüzünde de yer aldığını gördüm. *Babamın* kanun dışı olarak serserilerin etiketlenip izlenmelerini emrettiğini mi düşünüyorlardı?

"Yanıyorsunuz," dedim sakın kalmaya ve kalp atışlarımı yavaşlatmaya çabalayarak. "Babam ya da Marc böyle bir şeyi asla yapmaz."

"Siz öyle biliyorsunuz." Feldman öne eğilip beni dikkatle inceledi. Hareketlerinden ya da kalbimin atışından çıkarabileceği bir yalan bulmaya çalışıyordu. Ardından açıkça memnun olmuş bir şekilde hafifçe nefesini bıraktı. "Bu konuda hiçbir şey bilmediğinize inanıyorum." Bakışlarını diğerlerine çevirdi. "Ama bu, bunların gerçeklemediği anlamına gelmez. Ve elimde bunun kanıtını tutuyorum." Vurgulamak için çipi bir kez daha yukarıya kaldırdı.

Parker bütün bakışları kendisine çekerek tipik sakın duruşuyla, "Neden?" dedi.

Feldman kaşlarını çatı. "Ne, neden?"

"Neden kanıtı hâlâ saklıyorsunuz?" Eliyle ilaç büyüklüğündeki kapsülü işaret etti. "Onu böcek gibi ezebilirsiniz. Neden yapmadınız?"

"Çünkü bunu her kim izliyorsa onu bulduğumu bilir. Onlardan haberimiz olduğumu bilirler."

Gözleri konsantrasyonla kısılmışken, "Biz de kim?" diye sordu Dan. "Başka kimde var?"

"Bilmiyorum. Kevin Mitchell çipleri ona ben söylediğim için biliyor ama bildiğim kadarıyla bunu bir tek ben buldum. Panik yaratmamak ve ortalığı velveleye vermemek için şimdilik kimseye söylememeye karar verdik. Marc olmadan bu biraz daha kolay olacaktır."

Yanaklarım öfkeyle alev alev yandı ve Feldman yüzümü izledi ama tepkimden zevk alıyormuş gibi görünmüyordu. Gerçekleri –en azından kendi anladığı şekliyle gerçekleri– ifade ediyor ama beni kızdırmaya çalışmıyordu.

"Son defa söylüyorum, Marc..." *Ölü değil.* "Bu işin içinde değil," diye bitirdim, son saniyede bu taktik hatasından kaçınarak. Gözlerimi kapayıp düşündüm. Kevin'm çiplerden haberi vardı. Ve Marc'a yapılan saldırıyı Kevin düzenlemişti. Bu işteki boşlukları birbirine bağlayan tek şey oydu.

Keşke bu işteki rolünü de anlayabilseydik.

Dan yanımda, minderinin üzerinde kımıldandı ve ona bakınca kaşlarını çatıldığını, suçluluk ve bağlılık duygusunun karışımının gözlerinin çevresindeki yorgun çizgileri belirginleştirdiğini gördüm. Yanlış sebeple hissettiği o suçluluk duygusunu yakında bırakmazsa aklını kaçıracaktı. "O haklı, Ben. Marc'm bu işle hiçbir ilgisi yoktu. Olsa bilirdim."

Feldman ona hem acıma hem de küçümsemeyle baktı. "Yaptığı her şeyi sana anlattığını mı düşünüyorsun? Herkesin sırları vardır, Painter."

"Biliyorum." Dan bakışlarını indirdi ve tırnağının altındaki kırı bir başka tırnağıyla temizledi. "Ama o bunu yapmış olamaz. Marc'ın içinde bunu yapabilecek kötülük yok."

"Saçmalık!" Feldman'ın sesi yükseldi ve koltuğunun ucuna kayd. Yumrukları aramızdaki sehpanın üzerinde havada duruyordu. "Ra-

mos boğazına kadar bu işin içine batmış durumda! Haftalardır bizi teker teker topluyordu. Bazılarımız geri dönmedi ve bazılarımızsa sırtlarımızda çiplerle,” kanıt olarak mikroçipi kaldırdı, “ve olanlara dair hiçbir şey hatırlamayıp geri döndü.”

“Eğer hiçbir şey hatırlamıyorsanız, neler olduğunu nereden biliyorsunuz?” diye sordu Parker yumuşakça.

Feldman’ın kızgın bakışları onu buldu. “Açıklayamadığım bir yara keşfettim, altında da küçük bir şişlik vardı. Neredeyse hissedemeyeceğim kadar küçük. Ve bu şeyi derimin altından kazıp çıkardım. İlk başta oraya nasıl girdiğini anlayamadım. Ardından birkaç hafta önceki bir gece aklıma geldi. Birkaç arkadaşımla içmeye çıkmış ve onlar gittikten sonra biraz daha takılmıştım. Yirmi dört saat sonra kendi yatağında uyanmıştım; eve gittiğime ya da sonrasında neler yaptığuma dair hiçbir şey hatırlamıyordum. Eğlenceyi fazla kaçırdığımı düşünmüştüm.”

“Bunu sık sık yapar mısınız?” diyerek araya girdim. Bana kaşlarını çatarak baktı.

“Hayır. Ama iki böbreğim de yerinde uyandığım için başka bir şey mantıklı gelmedi.” Sesindeki iğneleyici ton tenimi eritebilecek cinstendi ama suçlamalarının ciddiyetine rağmen hafifçe gülümsemekten kendimi alamadım.

“Çipi bulana kadar olaylar arasındaki bağlantıyı kuramamıştım.”

“Yarayı neden fark etmediniz?” Ethan çenesindeki kirli sakalı kaşıdı.

“Çünkü hiç yara yoktu. Dikişleri ve bandajı fark etmişim ama yeni bir izden başka bir şey yoktu ve onu da ancak bir hafta sonra fark etmişim. Bunu nasıl başardılar hiçbir fikrim yok.”

Ama benim vardı. İyileşmeyi hızlandırmak için onu dönüşüm geçirmeye zorlamışlardı –muhtemelen birden fazla kez– böylece eti-

li erkek kedilerini bıraktıklarında o kedinin operasyonu fark etmesini sağlayacak bir acısı olmayacaktı.

Ethan’dan sonra Parker’a baktım ve hepsinin aynı sonuca ulaştığını bir bakışta anladım. Bu işin arkasındaki pislikler iyi örgütlenmişlerdi ve akıllıydılar. Ve becerikli. Her şeyi Feldman’ın hayatından tek bir günü çalarak kolayca yapmışlardı.

Ev sahibimiz sessiz iletişimimizi fark etmeyerek devam etti. “Ama en azından eve gelebildim. Bazıları geri gelmiyor bile. Belki operasyonda terslik çıkıyordur. Belki de kurbanlar uyanıyor ve neler olduğuna hatırlıyordur.” Feldman omuzlarını silkti. “Bilmiyorum. Ama tesadüf olamayacak kadar çok erkek kedi kayboluyor.”

“Evet, Marc dâhil!” Sesimdeki kızgınlığı gizlemeyi başaramamıştım. “O erkek kedileri Marc kaçırmadı. O da onlardan biri! Kevin Mitchell onu kaçırmayı için evine üç serseri gönderdi ve diğer erkek kedilerin başına gelen de tam olarak bu. Sanırım aynen sizin dediğiniz gibi onu etiketlemeye çalıştılar.”

Feldman başını iki yana salladı, çenesi sinirden kasılmıştı. “Kevin Mitchell’ın çiplerle bir ilgisi yok. O erkek kedileri muhtemelen Marc’i öldürmeleri için gönderdi. Bu işteki payından ötürü.” Çipi bir vatanseverin bayrağını sallaması gibi tekrar salladı.

“Hayır.” Sakince kanepede oturan Parker, sanki güvenilir bir arkadaşımızla samimi bir muhabbet ediyormuşuz gibi başını iki yana salladı. “Pete Yarnell, Eckard’ın Marc’i yanlışlıkla öldürdüğünü söyledi ve bunun için ona salak dedi. Onu kaçırmaları gerekiyordu.”

Feldman acımasız bir neşeyle burnundan soludu. “Bu işi Kevin yönetmiyor. Serserilerin ve vahşi kedilerin ne ticari olarak satılmayan ağıtlara patilerini sürmek, ne de onları deri altına yerleştirmek için gereken örgütsel ağa yetecek gerekli sermayeleri var. Bu, Gurur sürüsünün işi. Başkasının değil.”

Destek için diğerlerine bakarak, "Pekâlâ, bunu yapan *bizim* Gurur sürümüz değildi!" diye çıktım. Ardından ağzımdan çıkanları gerçekten idrak ederken olduğum yerde kalakaldım. Tek Gurur sürüsü biz değildik. Kevin'ın bağlantısı olduğu tek Gurur sürüsü de

"Lütfen, Bay Feldman. Kevin'ı bulmamıza yardım edin." Utanç duymaksızın yalvararak öne eğildim. Çünkü Kevin Mitchell'ı yakalayıp konseyin önüne kanıt koyarsak babamın davası Gurur sürümünün bir yetenek gösterisiyle son derece güçlenebilirdi. "Mikroçiplerden sorumlu olduğuna dair size yemin ederim."

Feldman kaşlarını kaldırdı. "Bunu ispatlayabilir misin?"

İç geçirdim. "Hayır."

Feldman yavaşça ayağa kalktı ve ben de kalkınak zorunda olduğumu hissedene kadar bana tepeden baktı. "Bayan Sanders, bir lider adamı olarak sadakat, doğruluk ve yapılan eylemlerin sonuçları kavramlarını *biraz* anladığınızı düşünüyorum. Kevin Mitchell kendisine güvenmemem için bana hiçbir sebep vermedi ve bunu hak ettiğine ilişkin sağlam bir kanıtınız olana kadar size onu *vermeyeceğim*."

Zihnim hızla çalıştı ama aklıma iddialarımı ispatlayabilecek hiçbir şey gelmedi. Henüz. "Tamam. Size kanıt getireceğim. Ama bu sırada mikroçipi ödünç alabilir miyiz? Liderime göstermek istiyorum. Bu işi sona erdirmedeki en iyi şansımız o ve neler olduğunu görmesi gerek."

"Hayır." Feldman çipi sıkıca kavradı ve cebine soktu. "Bence ön verandamda üstüne basıp parçalarına ayıracak ve Gurur sürünüzle bağlantısına ilişkin kanıtı yok edeceksiniz."

Kalbime bir ağırlık köktü. "Hayır! Bunu yapmayacağız. Biz *size* yardım etmeye çalışıyoruz!"

Serserinin bakışları sertleşti. "Bana daha çok *benim* yardımımı istiyormuşsunuz gibi geldi." Feldman ön kapıya yürüdü, attığı her

adımında yer sallanıyordu. "Kendimi kaybetmeden önce gitmelisiniz." Sesi derin bir öfke dalgasıyla ölümcül çıkmıştı.

Asıl istediğim şey kendi aralarındaki birisinin serbest bölgedeki serserilerin insani haklarını çok açık bir şekilde ihlal ettiğine ilişkin bir kanıt olarak konseye göstermek için çaresizce ihtiyaç duyduğum mikroçipi almakken, peşimde çocuklarla ön kapıya doğru yavaşça yürüdüm. Ve bu kişi Calvin Malone çıkarsa, babama karşı açtığı dava oldukça mutluluk verici bir şekilde son bulacaktı.

İçinden bir ses Ben Feldman'm henüz bana güvenmemesine rağmen her şeyi net bir şekilde gördüğünde doğru düşündüğü şeyi yapacağı konusunda *ona* güvenebileceğimi söylediği için bunların hiçbirini yapmadım. Ve çok tehlikeli bir düşman olacağı için.

Verandaya çıkıp arkama döndüm. Çocuklar yanımdan geçip süğüş çıktılar. Kasıllı şenelleriyle yumruklarından hayal kırıklığına uğradıkları ve öfkeli oldukları belli oluyordu. "Üzgünüm. Umduğum gibi olmadı. Ama benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim. Ve size o kanıtı *getireceğim*."

Feldman bir an için şaşırılmış göründü ama sonra yüzü dikkatli bir şekilde ifadesizleşti. Ardından kapıyı yüzüme kapayıp sürgüyü çekti.

"Merhaba, baba." Cep telefonumu sağ kulağıma bastırıp Marc'in ufak bir spor salonuna çevirdiği üçüncü ve en küçük yatak odasındaki ağırlık kaldırma setine oturdum. Ağırlık kaldırma seti ile ikinci el aldığım aşıkâr olan kum torbası arasında dönecek neredeyse hiç yer yoktu. Klostrofobik olmadan nasıl egzersiz yapabildiğini merak ettim.

"Seni aramak üzereydim." Hattın diğer ucundan deri gıcırtsı sesi geldi ama yaylar gıcırdamamıştı. Ofisindeki koltuktaydı. "Adamları-

mızın yedisi yaklaşık bir saat önce, itfaiye ekipleri Eckard'ın arabasının enkazını kaldırdıktan hemen sonra 563 numaralı otoyoldaki ormanlık alana vardı. Geceyarısından önce üç erkek kedin daha olacak.”

“Teşekkür ederim.” Bu iki kelime hissettiğim şükran duygusunun derinliğini muhtemelen ifade edemezdi ama bir an için söyleyecek daha iyi bir şey aklıma gelmemişti. “Çok teşekkür ederim. Birkaç dakika içinde onlarla buluşuruz.”

Daha fazla erzak almak ve daha kalın kıyafetler giymek için Marc'ın evine uğramıştık. O anda sıcaklık eksi altıydı. Doğal kürkeli postlarımızın bizi sıcak tutamayacağı kadar soğuktu. Bu yüzden normalden iki kat kalın giyinerek insan formunda dışarı çıkacaktık.

Marc'ı bulduğumuzda ne kadar hasta ve güçsüz olacağını düşünmemeye çalışarak ağırlık taşıma setindeki metal çubuğa geçirilmiş yuvarlak ağırlıklardan birini yavaşça çevirdim. “Ama dışarı çıkmadan önce sana verecek bir son haberim var. Marc'ın Eckard'ın sırtında bıçağıyla neden bir delik açtığını anladık.”

Babamın koltuğu tekrar gıcırdadı. “Dikkatle dinliyorum.”

“Bir çeşit yüksek teknoloji dijital takip cihazını çıkarıyordu.”

Bir an için hattın öteki ucunda sadece sessizlik oldu. “Birisi Adam Eckard'ı takip mi ediyormuş? Ciddi misin?”

“Çok ciddiym. Ve sadece Adam'ı değil. Az önce Ben Feldman'la konuştuk ve onda da bir tane vardı. Kendi sırtından çıkarmış. İnanabiliyor musun? Bunun buralardaki birkaç erkek kedinin daha başına geldiğini söylüyor. Babacığım, birisi teker teker serserileri alıp derilerinin altına bu izleme cihazlarını yerleştiriyor. Ardından serseriler olanları hatırlamayarak uyanıyorlar. Tabii eğer uyanabilirlerse.”

“Kayıp erkek kediler...” diye fısıldadı babam. Benden çok daha hızlı bir şekilde anladığı açıktı.

“Kesinlikle. Birkaç yerleştirme operasyonunda bir şeylerin ters gittiğini ve o serserilerin ortadan kaybolduklarını düşünüyoruz.”

“Bunları size Feldman mı anlattı?”

“Bazılarını. Ve geri kalan parçaları da biz birleştirdik. Ne yazık ki Feldman Marc'ın *senin* verdiği emirlerle bu işe karıştığını ve Marc'a düzenlenen saldırının her şeyi durdurmak için bir girişim olduğunu düşünüyor. Ama bunu yapan asıl kişiyi asla tahmin edemezsin.”

Liderim koltuğundan kalkarken daha fazla deri gıcırtsı sesi duyuldu ve düşünceli bir şekilde volta atarken ofisinin zemininden gelen ayak seslerini duydum. “Kevin Mitchell. Ama muhtemelen babasıyla çalışıyordur. Veya belki de Malone'la.”

Şaşkınlıktan dili tutulma sırası bendeydi. “Hemen hemen eminiz. Sen nasıl anladın?”

Babam kıkırdadı. “Bu işi bir süredir yapıyorum, Faythe. Bu yapboza uymayan parça Kevin. Ve Marc'a düzenlenen saldırıya karıştığını çoktan ortaya çıkardın.”

“Ah.” Duvara yaslandım ve boşta kalan elimle ağırlık kaldırma setinin çatlamış minderini amaçsızca ovaladım.

“Öyleyse Marc elinde serserileri bilgileri dışında etiketleyip gözetleyen bir Gurur komplosuna ilişkin bir kanıtla yaralı bir halde ve tek başına dışarıda bir yerde.”

“Evet, bu durumu hemen hemen özetliyor.” Babamın Marc'ın hâlâ yaşadığını varsaydığını anladığımda içimi bir minnet dalgası daha sardı. “Ve muhtemelen bize kanıt getirmeye çalışıyor.”

“Çipin orada olduğunu nasıl öğrenmiş?”

“Orasını henüz çözemedim. Ama yakında ona sorabileceğimi umuyorum.” Bu ihtimal yüzünden kalbim deli gibi atmaya başladı. “Aramaya bir an önce başlamaya hazır bir şekilde ayağa kalktım. “Seni gelişmelerden haberdar ederim.”

“Güzel.” Babamın sözleriyle birlikte ayak sesleri de durdu ve daha nahoş bir konuya geçeceğini hissettim. “Michael ve Manx eve dönüş yolundalar. Aramaya yardım etmesi için yolda Vic’i bırakacaklar.”

Pekâlâ, bu iyiydi ama... “*Bitti mi?*”

“Evet. Pençelerini söktüler.”

Bütün vücudum aniden ağırlaştı ve böylesi bir... trajedinin ağırlığı ve sürekliliğiyle yıkılmış bir şekilde tekrar ağırlık setine oturdum. Manx bir daha asla eskisi gibi olamayacaktı ve kurtulduğuna sevinmeli mi, yoksa kaybettiğine üzülmeli miydim karar veremiyordum. Birbirine çok yakın duran bu iki his kafamı karıştırıyor ve beni dengeleştiriyordu.

“Faythe... dahası var.”

Babamın sesinde yankılanan dehşet yüzünden kalbime ağırlık çöktü. Eğer bir şey söylemek istemiyorsa sebebinin benim duymak istemeyeceğim şeyler olması büyük olasılıktı. “Ne oldu?”

“Eve gelmen lazım.”

“Geleceğim. Marc’ı bulur bulmaz. İyileşmesi için onu çeşitli getirmek istiyorum. Kendisini öldürmek isteyen serserilerle onu burada bırakamayız. Ve lider dostlarının son zamanlarda nelerin peşinde olduklarını düşünerek olursak, konseyin buna hayır diyecek durumda olduğunu sanmıyorum. *Bu* skandalın patlaması için sabırsızlıkla bekliyorum...”

“Hayır, Faythe, *şimdi* gelmek zorundasın. Kaci gitgide kötüleşiyor. Bu öğlen bayıldı.”

Gırtlığının derinliklerinden bir hırıltı yükseldi ve elim metal çubuğun etrafında kasıldı. “Masada uykuya daldı’ tarzı bir bayılma-dan bahsediyorsun, değil mi?”

“Hayır.” Babam yavaşça nefesini bıraktı. “Koridorda bayıldı ve başını kötü bir şekilde fayansa çarptı. Akşam yemeğinden sonra ken-

disini biraz daha iyi hissetti ama sonra yedi buçukta uykuya daldı. Gitgide güçsüzleşiyor, Faythe. Eğer yakında dönüşüm geçirmezse bunu yapmaya gücü dahi kalmayacak. Ve Dr. Carver’in ne söylediğini biliyorsun.”

Evet, biliyordum. Doktor onu dönüşüm geçirmeye zorlamamız gerektiğini düşünüyordu ama bunu yaptığımız takdirde Kaci’nin bizi affedeceğinden kuşkuluydum. *Beni* asla affetmezdi. Bana bir daha asla güvenmezdi ve *birisine* güvenmeye ihtiyacı vardı.

“Onu dönüşüme ikna edebilirim.” Sesimin hissettiğimden daha fazla kendine güvenli çıktığını umuyordum. “Ama babacığım, Marc’ı bulana kadar buradan ayrılamam. *Ayrılamam.*”

Babam iç geçirdi, sesi en az benim kadar ikiye bölünmüş geliyordu. “Nasıl hissettiğini biliyorum. Çocuklar sensiz de Marc’ı arayabilirler ama Kaci’ye yardım edebilecek tek kişi sensin.” Onu kendi başına dönüşüm geçirmeye ikna edebilecek en olası kişinin ben olduğum konusunda herkes hemfikir gibiydi. “Ama sana eve dönmeni emretmeyeceğim. Eğer Kaci’nin bunun üstesinden gelebileceğini düşünüyorsan, Dr. Carver’m gözetiminde zorla dönüşüm geçirmesine izin verebilirim. Manx’in ellerine bakmak için zaten buraya geliyoruz.”

Zorla dönüşüm geçirdikten sonra Kaci’nin fiziksel olarak iyi olduğundan oldukça emindim. Ama psikolojik olarak iyi olmayacaktı. Dönüşüm geçirmeyi *istemeyi* gerekiyordu yoksa birkaç hafta sonra aynı yere gelirdik. Ancak bu defa dönüşümü atlattırmaya yardımcı olmam konusunda bana güvenmezdi.

Babam, “Senin kararın,” diye devam etti ve kalbim o kadar hızlı atmaya başladı ki âdetâ göğsüm acıdı.

Başımı arkamdaki duvara dayadım. Bir yıldan kısa süre önce kendi kararlarımı almama asla izin verilmemesinden yakınırımdı. *Neler düşünüyordum* böyle? Marc ile Kaci arasında seçim yapamazdım!

Babam dikkatimi yeniden çekmek için boğazımı temizledi
"Faythe? Ne yapacaksın?"

Geçmişte bana ne yapacağımı söyleyiveren adamın bu soruyu
sorduğunu duymak tuhaftı.

"Bilmiyorum," dedim ve şimdiye kadar kullandığım en güçsüz
ifade olması gereken bu cümleden anında nefret ettim. "Kaci bes-
belli bana ihtiyaç duyuyor. Ama Marc'ı bulduğumuzda burada *olma-
hyım*." Gözlerimde yaşlar birikirken spor odası önümde bulanıklaş-
maya başladı ve sessizce kendimi azarlayarak yaşları sertçe sildim.
Gözyaşları Marc'a yardım etmeyecekti. Kaci'ye de.

"Marc'a sorabilseydin sana ne derdi?" diye sordu babam nazikçe.

Daha fazla yaş silerek gözlerimi kapadım. "Bensiz iyi olacağını ama
Kaci'nin bana ihtiyacı olduğunu söylerdi ve bunu çok iyi biliyorum."

"Peki haklı olur muydu?"

"Evet." Sonraki nefes verişim ciğerlerimdeki havayı tamamen bo-
şaltmış gibiydi. "Ama Kaci dönüşüm geçirir geçirmez geri döneceğim."
"Elbette."

"Mümkün olan en kısa sürede oradayım." Telefonu kapadım,
bakışlarımı kaldırınca Dan'ın yalın ayak, belden yukarısı çıplak bir
halde ve elinde temiz bir tişörtle beni koridordan izlediğini gördüm.
"Ne kadarını duydun?"

"Yeterince." Halden anlayan bir şekilde gülümsedi.

"Ve?"

Gözlerinin etrafındaki kederli kırışıklıklar derinleştiği sırada
bile gülümsemesi genişledi. "Doğru şeyi yapıyorsun. Parker ve ben
Marc için burada olacağız. Ve gerçekten de senin gitmeni isterdi."

Haklıydı. "Teşekkürler."

Dan başıyla onayladı ve tişörtünü başının üstünden geçirmek
için arkasını döndü ama kollarını havaya kaldırdığı sırada tepedeki

tozlu ampulün ışığı bir şeyin üstünde parladı. Daha önce hiç fark et-
mediğim bir şeyin. Kürek kemiklerinin arasındaki beyaz, küçük, pü-
rüsüz bir yara izinin.

"Dan, bekle!" Nabzım hızlandı ve telefonumu açıp babamı bir
kez daha otomatik aramayla aradım.

Dan tek kaşını bana soru sorarcasına kaldırıırken babam selam-
lamak yerine, "Faythe, ne oldu?" diye sordu.

"Baba, Dr. Carver'm çiftliğe gelmesi için hemen şimdi yola çık-
masını sağlayabilir misin? Sanırım ihtiyacımız olan delili az önce
buldum."

On Altı

Sabah dört buçuğa doğru eve sorunsuz bir şekilde vardık. Dan ve Ethan dönüşümlü olarak araba kullanırlarken neredeyse üç saatlik bir uyku çekmeyi başarmıştım. Araba kullanacak kadar dikkatli olmadığım konusunda ısrar etmişlerdi ve onlarla tartışacak değildim.

Sabahın erken saatleri olmasına rağmen ön kapıdan içeri girdiğimizde hem annem hem de babam ayaktaydı. Ocağın üzerinde içi yağ dolu iki tane kocaman dökme demir tava duruyordu ve annem de bileklerine kadar devasa bir rendelenmiş patates yığınının içindeydi. Çoktan pişmiş ve yenmeye hazır olan kocaman bir tabak dolusu pastırmanın yanında rendelenmiş patates kızartacaktı. Ardından sıra yumurtalara gelecekti ve bütün eve yayılmış kokudan, ev yapımı bisküvilerin çoktan fırında pişmekte olduğunu biliyordum.

“Anne, bunların hepsini yapmana gerek yoktu.” En yakındaki bar taburesine oturdum ve yorgunluktan yaklaşık dört kilo daha ağır gelmesine rağmen başımı dik tutmaya çalışarak tezgâhın üstünde kollarımı kavuşturdum.

“Kaci’nin enerjiye ihtiyacı var ve bakıyorum da,” bakışları omzumun üstünden beni mutfağa kadar takip eden Ethan ve Dan’e kaydı, “sizin de ihtiyacımız var.” Annem rendeyi bıraktı ve lavaboda ellerini durulayıp bir çekmece kulpundan sarkan temiz bir havluyla

kuruladı. Ortada duran tezgâhın etrafından dolanıp kolunu uzatarak, “Siz Bay Painter olmalısınız,” dedi ıslıl ıslıl bir şekilde.

Dan başıyla selam verip annemin elini sıkı. “Tanıştığımıza memnun oldum.” Dan’ın hiç bu kadar... utangaç göründüğünü görmemiş ve annemi hayranlıkla izlemesinden çok eğlenmişim. Ardından bir an için annemi onun gözlerinden gördüm: Gözlerinin derinliklerindeki parlak zekâ pırıltısı ve şaşırtıcı derecedeki kuvvetli el sıkışıyla güzel, minyon, besleyip büyüten ve becerikli bir kadın.

Gülümsedim ve elimle erkeklerle diğer bar taburelerini işaret ettim, ardından tabaktan bir dilim pastırma aşırımdı.

“İnanılmaz kısa bir zamanda geldiniz,” dedi babam kapı aralığında. Dönüp baktığımda kışkırmı çatırdığını gördüm. “Bu da binlerinin kesinlikle çok hızlı gittiği anlamına geliyor.”

Ethan’a işaret ettim. Başımın arkasına şaplak attı ama gülümsemesi silinmedi.

“Bay Painter.” Babam öne çıktı ve Dan taburesinden inerken misafirimize elini uzattı. Bir an için yüzünde kaygılı bir ifade dolaştı ama ardından yerini boş yüz ifadesi aldı; Marc’tan çok iyi öğrendiği bir ders daha. Babamın kalın elini sıkı ve bu selamlama ile çiftliği bir önceki gelişinde, işlediği suçlar sırasında Manx’le birlikte geçirdiği süre için sorgulandığı esnada tecrübe ettiği daha az istekli selamlaşmayı kıyaslamadan edemedim.

Sonraki dört ay içinde tüm dünyam âdetâ ekseninden çıkmıştı. Her şey değişmişti ve bu değişim daha iyi bir yönde olmamıştı.

“Yarayı görebilir miyim?” diye sordu babam ve Dan dönüp parlak floresan ışıklarının altında incelenmesi üzere sırtını göstermek için tişörtünü çıkardı.

Dan kızarıırken bu tuhaf görüntü karşısında gülümsedim. Onu anlayabiliyordum. Kısmi dönüşümüm formalite icabı pek çok kez incelenmişti ve onlara bir gösteri atı gibi sunulmaktan nefret etmiş-

tim. Ama Dan doğasındaki uzlaşmacı özelliğiyle bu konuda iyiydi. Ayrıca yabancı maddenin vücudundan çıkarılması için de aynı derecede hevesli olduğunu düşünüyordum.

Bunu da anlayabiliyordum.

Dan’ın sırtındaki pürüzsüz, kısa ve beyaz çizgiye gözlerini kısıp bakmak için gözlüğünü çıkarırken, “Lanet olsun...” diye mırıldandı babam. “Bir lider olarak geçirdiğim otuz yılı aşkın süre içinde karşıma çıkan en tuhaf şey bu.” Başını kaldırdı ve bakışlarını ilk tavaya rendelenmiş patatesleri koyarken durmuş olan anneme dikti. “İşler değişiyor, Karen.”

Annem sessizce başını yukarı aşağı salladı. Babamla dünyanın durumu hakkındaki artan endişelerini paylaştığının tek göstergesi alındaki ince ve hafif çizgilerdi. Ama onu tanıyan bizler için bu bile fazlaydı.

Babam ayağa kalktı. Dudakları somurtmayla aşağı sarkmıştı. Dan’e tişörtünü giymesini işaret etti. Ne düşündüğünü biliyordum. Varlığını bilmediği bir teknolojiyen ilham ve destek alarak suç işleyen kaçaklara nasıl ayak uydurabilirdi ki?

“Dr. Carver gecikecek ama bir saate kadar burada olur. Yemek yedikten sonra Bay Painter’ın sırtından çipi çıkarabilir.” Bir dilim pastırma daha aşırıırken liderimin bakışları beni buldu. “Ve Kaci uyanıldığında dönüşmesi için onu ikna etmek zorundasın”

Sadece Kaci’nin bunu yaparak kurtulmak için hazır olduğunu umarak başımı sallayıp pastırmamı çiğnedim.

Ethan, Jace ve Brian’ı uyandırmak için konukevine gitti, onlar duş alıp giyinene kadar Owen yemek odasında bize katılmıştı. Kaci’yi uyandırmamak için dikkat ediyorduk çünkü bu güçsüz haliyle alabileceği tüm uykuya ihtiyacı vardı, yine de onu kontrol etmek için odasına göz atmaktan kendimi alamadım. Ayrıca Manx ya da Marc’ın başlarına ne geldiğini ya da tekrar canlı bulunmama ih-

timalini –bu ihtimal aklımda ne kadar küçük olursa olsun– duyma-
sını istemiyorduk.

Elbette enmde sonunda öğrenmek zorunda kalacaktı. Ama dö-
nüüm geçirene ve gücünü toplayana kadar değil.

Kocaman, sıcak bir kahvaltının başında oturduğumuz sırada Dr
Carver geldi. Annem uzun yemek masasına onun için bir tabak daha
koydu. Ethan ve ben Dan’i tanıtp Mississippi’de olanları herkese an-
lattık. Kevin Mitchell’m ya babası ya da Calvin Malone için çalıştı-
ğna ilişkin şüphemizi de anlattık. Yani Kevin “serseri sorunu” hak-
kında lafını en esirgemeyen ve zaten hiç faydalanamayacakları top-
luluğun bir parçasının insanı haklarını ihlal etmek konusunda en az
endişe duyan iki lider için çalışıyor olabilirdi.

Koridordan yumuşak ayak sesleri duyulduğunda üçüncü om-
letimi yemekteydim. Kaci, uzun kahverengi bukleleri uykudan ka-
nışmış bir halde kapıdan içeri girdi. Zayıf, beyaz eliyle kapı çerçeve-
sine tutundu, büyük gözleri hemen yeni gelenleri seçti.

“Kaci!” Gülümsedim ve dişi kedinin çok fazla şey duymadığını
umarak Eckard’m cesedinin nahoş bir tarifini anlatan Ethan’ın la-
fını keserek ayağa kalktım. Bütün gözler benim bakışlarımı izleyip
kapıya döndü ve Jace arka duvardan sandalye alırken ben de ona
yer açmak için Jace’in boş sandalyesini ittim ve annem de bir tabak
daha doldurmak üzere hemen ayağa kalktı.

“Beni neden uyandırmadınız?” Suçlayıcı bir ifadeyle gözlerini
bana dikerek çelimsiz bedeniyle benim ve Jace’in arasındaki sanda-
lyeye oturdu. “Eve geleceğini bile bilmiyordum.”

“Son dakika kararıydı. Bay Painter’m,” tanıştırmak için Dan’i
gösterdim, “bir sağlk kontrolü için Dr. Carver’i görmesi gerekiyordu.
Bu yüzden Ethan’la birlikte onu buraya getirdik.”

Söylediklerime inanmıyordu; dudaklarındaki kararlı, düz çizgi-
den bunu anlayabiliyordum. Ama bizimle geçirdiği aylarda –ara sıra

sergilediğim pek mükemmel olmayan örneklerle rağmen– herkesin
önünde bana bağırmayacak kadar diplomasi öğrenmişti. Bu yüzden
kaşlarını çatı ve annemin kendisine uzattığı tabağı fısıltı halindeki
bir, “Teşekkür ederim,” ile aldı.

Eyden ayrırlılı daha kırk sekiz saat bile olmamıştı ama ondaki
değişikliğe inanamıyordum. Gözleri donuktu ve diğer her şeyi küçül-
müş görünürken gözleri olması gerektiğinden daha büyüktü. Cildi o
kadar soluktu ki gözlerinin altındaki koyu halkaların içinden geçen
damarları net bir şekilde görebiliyordum ve bilekleri ile dirsekleri-
nin belirginleşmiş kemikleri yüzünden kolları keskin hatlara sahipti.

Ben yumurtalarını tabağında itmesini izlerken masa sessiz-
leşti. Kaci’nin gelişi Marc’i arayışımızdaki bilgi güncellemesine bir
son verdiğinden, hiç kimse ne hakkında konuşacağını bilmiyor gibi
görünüyordu.

En sonunda Jace ve Ethan’ın annemin ev yapımı bisküvisinin
son iki parçası için ağır dalaşma girmelerini izlerken hafifçe gülüm-
seyen Kaci dışında herkes yemeğini bitirdiğinde, babam kendisiyle
Dr. Carver’in peşinden ofisine gitmem için bana işaret etti. Arkamız-
dan kapıyı kapadı, ben de eve dönüş yolunun çoğunda uyumamışım
gibi deri kanepeye çıktım.

Uyumuştum ama birkaç gecedir iyi uyumamıştım ve hem fizik-
sel hem de duygusal stres beni ele geçirmeye başlamıştı.

Babam kendi koltuğuna yerleşirken elinde dumanı tüten bir
kahve fincanıyla Carver kanepeye, yanıma oturdu. “Dr. Carver,
Dan’in mikroçipini çıkarmayı bitirene kadar Kaci’nin evden çıka-
rılmasını istiyorum. Anlaşılr sebeplerden ötürü bunların hiçbirini
duymasını istemeyiz.”

Başım la onayladım ama bakışlarım ciddi bir şekilde arzulamaya
başladığım fincana yapışıp kalmıştı.

Babam, “Ne düşünüyorsun, Danny?” diye devam etti ve sohbete tekrar ayak uydurmaya çalıştım. “Operasyon ne kadar sürer?”

Carver omuzlarını silkti ve bir şekilde kahvesini dökmeyi başardı. “En fazla yarım saat. Çok basit. Lokal anestezi, küçük bir kesik, mikroçipi çıkarmak ve biraz dikiş.”

“Sence Kaci ormanda yarım saat yürüyebilir mi?”

Doktor başıyla onayladı. “Bütün yolu yürümek isteyip istemeyeceğini bilmiyorum ama yorulduğu zaman birisi onu taşımaya gönüllü olursa, temiz hava ona gerçekten iyi gelebilir. Tabii güzelce sarılsal sarmalandığını varsayarsak.”

Neyse ki soğuk hava dalgası Teksas’ı çoktan geçmişti. Bu yüzden hava Rosetta’da olduğundan on iki derece daha sıcaktı.

“Onunla giderim.” Harika açık havaya geri dönmekten önce termosla kahve koymaya niyetlenerek ayağa kalktım.

Babam kaşlarını çattı ve çenesinin altında ellerini birleştirdi. “Burada kalıp dinlenmeni istiyorum. Berbat görünüyorsun.”

“Hımm... teşekkürler?” Ama nispeten rahatlayıp tekrar kanepeye oturdum. Hiç bu kadar çok yorgun olduğumu hatırlamıyordum.

“Jace ve Ethan onunla ilgilenilebilir,” diye devam etti liderimiz. “Arkadaşlıklarından hoşlanıyor gibi görünüyor.”

“Evet, çünkü Kaci’nin yumurtalıkları var.” Harika ikizler kesinlikle hatun mknatsıydı ve Kaci’nin onların gücüne karşı bağışkılığı yoktu. Sonuçta bu durum babamın savını güçlendiriyordu. Kaci kendisinden büyük ve yakışıklı iki erkekle ormanda yürümekten hoşlanırdı. Ve onu dikkatli bir şekilde gözleyeceklerine güvenebildik.

Liderimiz ikimizi de odasından çıkardı ve doktor, aletlerini Manx’in odasına, evde şu anda tek boş olan odaya yerleştirmeye gitti.

Biraz kahve almak için mutfağa ilerledim ama tam o sırada Jace’in son kahveyi temiz bir fincana koyduğunu gördüm. Süt ve şe-

ker ekleyip karıştırmaya başladığında sinirle homurdandım. Bitkinliğim, kafein olmaksızın iş göremeyeceğim o tuhaf noktaya ulaşmıştı ama yeni bir fincan kahve hazırlamayacak kadar yorgundum. Bu, yiyemeyecek kadar aç olmak ya da uyuyamayacak kadar yorgun olmak gibiydi. Sadece daha kötüsüydü.

İki kiloluk kahve çekirdeği paketini almak için başımın üstündeki dolabı açarken, “Kahretsin, Jace,” diye inledim.

Gülümsedi ve paketi ellerimden alarak yerine fincanı koydu. “Zaten iki fincan içtim. Bu senin için.” Ardından kahve öğütücüsüne döndü ve daha ben cevap vermeden çekirdekleri içine boşalttı.

“Teşekkürler.” Kahve paketini almak için uzandığı sırada eli benim elime değdiğinde kalbim daha hızlı atmaya başlamıştı. Verdiğim tepkiden kafam karışmış ve ürkmüş bir halde geri çekildim, kahvemden yudumlayıp nabzımı yavaşlatmaya çalıştım. “Baksana, Kaci yemeğini bitirdiğinde sen ve Ethan onu ormanda, şafaktan önce kısa bir yürüyüşe çıkarabilir misiniz? Zihnini –ve kulaklarını– Dan’ın... sağlık kontrolünden uzaklaştırmak için.”

Ethan ismini duyunca, Owen’ın 4-H’de¹³ kementçi olarak korkmuş buzağuları ağulların etrafında kovaladığı o tek ve korkunç yarıyıldaki taklidini yaparak Kaci’yi eğlendirdiği yemek odasındaki masadan başını kaldırıp baktı.

“Sorum değil.” Jace tezgâhta yanıma yaslandı ve Ethan da yemek odasından başını olumlu anlamda salladı. Aslında Ethan’ın onayı gerçekten gerekli değildi. İkisinden birisinden gelen bir onay, ikisi için kabul edilmiş anlamına gelirdi. Hayatlarının çoğunda bu böyle olmuştu.

¹³ Amerika’da Ulusal Gıda ve Tarım Enstitüsü tarafından yönetilen ve gençlerin gelişimini bedeleleyen bir organizasyon. İngilizcede *head*, *heart*, *hands* ve *health* (4-H) kelimelerinin karşılığı olan dört temel unsur odaklanır: Beyin, kalp, eller ve sağlık. (ç.n.)

"Fazla uzağa götürmeyin ve yorulursa kucağınıza alın. Sadece otuz dakika kadar ayakaltında olmamasını ve hareket etmesini istiyoruz ama bitkin düşmesin. En azından şu anda olduğundan daha fazla bitkin düşmesin. Sıcak tutacak kıyafetler giymesini ben sağlayacağım."

Jace gülümsedi. "Ona iyi bakacağız."

On beş dakika sonra Kaci, Kuzey Kutbu'ndaki kış mevsiminde sarılıp sarmalanmış bir Eskimo gibi en sevdiği iki erkek kedinin arasında arka bahçenin karanlığında yürürken arka kapıdan onları izledim. Giyinmesine yardım ederken bana Marc'ı sormuştu ama ona ayrıntıları vermekten kaçınarak, Dan'ın sağlık kontrolü bitince Ethan'la birlikte arama ekibine yardım etmek için geri döneceğimizi söylemiştim. O öğleden sonra Michael yardım etmek için çiftliğe geri dönmüş olacağından Jace de bizimle gelecekti.

Kaci ve refakatçileri ormanda kaybolur kaybolmaz, yeniden doldurduğum kahve fincanımı Manx'in odasına taşıdım. Dan tişörtünü çıkarmıştı ve annemin düşünceli bir şekilde siyah bir naylon örtüyle kapladığı Manx'in yatağının üzerinde yüzüstü uzanıyordu. Yara izini çevreleyen deri parçasının rengi tentürdiyottan dolayı pas kırmızıydı ve saçlarının kirlenmemesi için başının arkasından temiz, beyaz bir havlu sarkıyordu.

Carver sadece lokal anestezi kullanıyordu. Bu yüzden bütün süreç boyunca Dan'ın bilinci yerinde olacaktı. Ayrıca basit operasyon boyunca sorulan sorulara cevap verebilecekti. Bu da on üç yaşındaki dişi kedimiz duyma mesafesinin dışındayken pratik bir şekilde bir taşla iki kuş vurmak olacaktı.

Babam yatağın karşısındaki şişkin koltuktan, "Çipin yerleştirilmesine dair hiçbir şey hatırlamıyor musun?" diye sordu. Daha fazla koltuk olmadığından Des'in karyolasının ucuna dayandım.

"I-ih." Dan başını sallamaya başladı ama ardından sırtında bir sırınga durduğunu hatırlayıp hareketsiz kaldı. İğne derisinin içine girerken irkildi, ardından sanki dikkatini operasyondan uzak tutmak istermişçesine konuşmaya devam etti. "Yara izimi aynada kendi gözlemlerimle görmeseydim orada herhangi bir şeyin olduğuna inanmazdım."

Aynayı onun için ben tutmuştum. Mikroçipin yerleştirilme yeri dâhiceydi; kaç insan her gün sırtının üst kısmını incelerdi ki? Operasyonda hiçbir sıkıntı olmadığını varsayarsak, serserilerin herhangi bir şeyden şüphelenmeleri için bir nedenleri olmazdı.

Dr. Carver, Dan'e bir iğne daha yaptı ve serseri tekrar irkildi. Ardından doktor yatağın ucuna oturup anestezinin etkisini göstermesini bekledi.

Babam boğazımı temizledi. "Bunun ne zaman olduğuna dair bir fikrin var mı? Herhangi bir hafıza kaybı?"

"Sadece bir tane." Dan omuzlarını silkti. Yüzüstü uzandığı için bu hareketi tuhaf görünmüştü. "Bir gece işten sonra içmeye gittim, sanırım perşembeydi ve ertesi sabah yaşadığım en kötü akşamdan kalma haliyle uyandım. Başım dönmeden kalkamıyordum bile ve yatağımın yanma kustum. İşten hastalık izni almak zorunda kaldım ve bugüne kadar eve nasıl döndüğüme ya da eve gelmeden önce neler yaptığımıza dair hiçbir fikrim olmadı."

"Düzenek buymuş gibi görünüyor," dedim ve babam başıyla onaylarken kupamdan yudumladım. Ardından aklıma yeni bir fikir geldi. "Dan, Marc bu yarayı hiç görmüş müydü?"

"Hiç sanmıyorum..." Gözlerinin kapanmasıyla açılması bir oldu ve başını yataktan garip bir şekilde kaldırdı. "Bekleyin, evet, gördü! Birkaç hafta önce bana yara izini sordu ama göremediğim için hangi yara izinden bahsettiğini bilmiyordum. Bunu unutmuşum!"

Zafer kazanmış gibi bir edayla babama döndüm. "İşte bu şekilde biliyordu! Marc, Dan'ın yarasını görmüştü, ısınmak için Eckard'ın

kyafetlerini aldığından aynı yara izini Eckard'ın sırtında da gördü ve bunun bir tesadüf olamayacak kadar tuhaf olduğunu anladı!"

Babam düşünceli bir şekilde başıyla onayladı. Başının içinde dönen çarkları resmen görebiliyordum.

Her şey hazır olduğunda Dr. Carver Manx'in komodininde temiz bir havlunun üzerinde serili olan aletlerin arasından bir neşter seçti. Kanı emmesi için annem steril, beyaz bir bezle dururken doktor ilk kesişini açtı.

Beklediğimden çok daha kolaydı. Tek bir kesişin ardından Dr. Carver tam olması gereken yerdeki çipi almak için özel bir cumbız kullanıp Dan'in kesişini dikti.

Dan hiç acı hissetmiyordu ama garip bir çekilme hissi hissedebildiğini söyledi. Bu yüzden gözleri sımsıkı kapalı bir şekilde elinden geldiğince hareketsiz uzandı.

"İşte." Dr. Carver dimdik oturup ucu kıvrık dikiş iğnesini aneme verdi. Annem de bunu mutfaktan getirdiği metal bir pişirme tepsisine koydu. Evde en iyisinden tıbbi bakım vardı. "Haydi seni bir güzel temizleyelim. Eskisi gibi yepyeni olacaksın."

Annemin tepsisinin üzerindeki neşterin yanında duran kanla kaplı minik mikroçipe baktım. "Sizce bundaki bir seri numarasından filan bir yerlere varabilir miyiz? Bunu kimin..."

Fakat cümlemin geri kalanı duyulmadı, arka bahçeden anızan gelen acil bir çağrıyla sesim bastırılmıştı. "Yardım edin!" Bu, sesinde şimdiye kadar hiç duymadığım bir korku ve öfkeyle bağırarak Jace'ti. "Birisini Kaci için bana yardım etsin!"

İçimde bir adrenalin patlaması yaşandı, kalbim küt küt atmaya başladı. Ellerim fıncanın etrafına kenetlendi ve fıncan tutuşumun sıklığıyla parçalandı, üstüme ve yere sıcak kahve ile seramik parçaları yağdı. Anında odadan fırlamıştım, Owen'ın çizimleri ofisten çıktığı

noktada, arkamda yeri döverek ilerliyordum. Ama babam çoktan koridorun yansına varmıştı.

Neredeyse tek vücut gibi arka kapıdan fırladık. Şafak öncesindeki alacakaranlıkta derin bir gölgenin içindeki Jace'i görmemle ayaklarım verandada donup kaldı ve nefes alıp verişim duyduğum şokla hızlandı. Owen dosdoğru bana çarptı. Babam beni yakalamasaydı Owen beni az kalsm yüzüstü yere seriyordu.

Babam yalnızca dengemi sağlamama yetecek kadar duraksadı ve ardından yaşından çok daha genç bir adamın hızıyla arka bahçede koşmaya başladı.

Jace ağaç sırası ile arka kapı arasındaydı. Dengesiz bir şekilde koşuyor, kolları göğsünün önünde tuhaf bir biçimde duruyordu. Konukevinin verandasından gelen ışığın altına girdiğinde, kollarında Kaci'yi taşıdığını gördüm. Attığı her adımda Kaci'nin başı Jace'in sağ omzunun yanında gevşekçe oynuyor, saçları kalçasına sürtünüyordu. Bacakları Jace'in diğer kolundan sarkıyordu, tek ayağı çıplaktı. Ya Jace'in sağ kolundan ya da Kaci'nin başından düzenli bir şekilde kan damlıyor, ölü yaprakları büyük, kırmızı damlaların oluşturduğu bir izle lekeliyordu.

Owen merdivenlerden inerken kolumu yakalayıp beni de kendisiyle birlikte çekti. İki basamak sonra kendime geldim ve kendi gücümle koşmaya başladım. Kanın kokusunu ilk kez aldığımda hâlâ Jace'ten on beş metre uzaktaydık.

Jace'inkiydi, Kaci'ninki değil. Tanrı'ya şükürler olsun.

Yine de aramızdaki mesafeyi kaparken nabızım hızlandı. Neden kan kaybediyordu? Neden Kaci baygındı? Ve Ethan neredeydi?

Kendi düzensiz nefesim ve hızla atan kalbimin sesleri üzerinden onu duyabilecek kadar yaklaştığımda, "Sanırım o iyi," diyordu Jace. "Sadece bayıldı. Al, tut onu." Kaci'yi bana uzatınca hiç tereddüt etmeden onu aldım. "Geri dönmem gerek..."

Jace ağaçlara döndü ama babam omzuna koyduğu ağır eliyle onu durdurdu. Ben Kaci'nin yüzüne, omuzlarına ardından da kollarına bakarken babam, "Ne oldu?" diye sordu. Jace onun iyi olduğunu söylemişti ama bunu kendim de doğrulamalıydım.

Jace düşüncelerini netleştirmek istemiş gibi başını iki yana salladı. Bedeninden yayılarak havaya karışan adrenalinin kokusunu alabiliyordum. Kanının kokusuna karışıyordu. Kaci'yi artık ben tuttuğum için Jace'in yarası açığa çıkmıştı. Montunun sağ kolu parçalanmış ve kolu bileğinden dirseğine kadar kesilmişti; birkaç yerden derisi sarkıyordu. Kemiği görünüyordu.

Pençelenmişti.

Kollarım Kaci'nin etrafında istemsizce kasıldı ve dudaklarımı birbirine bastırmadan önce ağızdan bir inleme kaçtı. Ama Jace kendi yarasını inanılmaz bir şekilde fark etmemiş gibi görünüyordu.

"Dört erkek kedi. Irmağın kıvrıldığı yerin yarım kilometre güneydoğusunda. Üçü dönüşüm geçirmiş. Alex yaya."

Tanıdığım tek Alex, Alex Malone'du; Jace'in üvey kardeşi. Annesi ve Calvin Malone'dan doğan ikinci erkek çocuk. Ve eğer Alex lise ikiden daha üst bir sınıfa gidiyorsa, ben de sokak kedisi Thomas O'Malley¹⁴ idim.

"Cal onları Kaci için göndermiş. Onsuz geri gelmemelerini söylemiş." Jace son kelimesiyle ağızını kapadığı sırada gözleri duyduğu şokla parlamıştı. Çok fazla kan kaybetmişti ve hâlâ da kaybediyordu.

Owen'ın gömleği çimenlere düştü ve soğuk havada konukeyinin verandasının ışığı çıplak sırtında parladı. Babamın yüzü korkunç bir hal almıştı; gözleri korku ve öfkeyle alev alev yanmaktaydı. "Ethan nerede?"

Jace tökezledi ve Owen onu sabit tutmak için bir elini uzattı. "Dövüşmek için kaldı. Kaci'yi eve getirmemi söyledi."

"Güzel." Babam, Jace'in sağ elini tuttu ve yarayı incelemek için nazikçe kolunu öne çekti. "İçeri gir, bırak doktor seni iyileştirsin," dedi Kaci kollarımda inlediği sırada. Kendine gelmesmi umuyordum ama sadece başını bana çevirdi. Gözleri hiç açılmamıştı.

Kan kaybından tekrar sendelemesine rağmen, "Ethan için geri dönmeliyim," diye ısrar etti Jace.

Liderimiz kaşlarını çattı. "İçeri gir. Bu bir emirdir." Jace kısa bir an için gözlerini kapadı, ardından çenesi sinirle kasıldı ama eve döndü.

Owen pantolonunu ve çoraplarını çıkardı.

Babamın gözleri benimkilerle buluştu, kalbim o kadar şiddetli ve o kadar hızlı bir şekilde atmaya başladı ki gerçekten canımı acıttı. "Onu anlene götür. Kaci'nin iyi olduğuna karar verirse dönüşüm geçirip bizi takip et. Anladın mı?"

Yerde, ellerinin üstünde duran Owen'a baktım. "Babacığım, ben daha hızlıyım. Bunu biliyorsun." Çocukların hepsini koşuda geçebildim ve gerçekten konsantre olduğumda, iki dakikadan kısa bir sürede dönüşüm geçirebilirdim. Owen bunu yapamazdı.

Lider bir kalp atışı süresince tereddüt etti. Ardından başıyla onayladı ve Owen'ı tek kolundan tutup kaldırdı. "Kaci'yi içeri götür ve Jace'in düşmemesini sağla. Sonra dönüşüm geçirip bizi takip et."

Ağabeyim itiraz edemedi Kaci'yi ona verip gömleğimi yırtarak açtım. Sekiz düğme karanlığın içine uçtu ve hemen ardından pamuklu kumaş çimenlere düştü. Kotumu iç çamaşırla beraber çıkardıktan sonra sütyenimin kopçasını söküp çıkardım.

Kendimi yere o kadar sert bıraktım ki dizlerim ezildi ve avucunun içi minik bir kozalağın üstüne gelip kesildi. Vücudumdaki bütün kemik ve eklemlerdeki acıya rağmen dönüşümü zorlayıp hayatım boyunca hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde dönüşüm geçirdim.

14 *Aristokediler* adlı çizgi filmdeki bir sokak kedisi. (ç.n.)

Bir buçuk dakika sonra vücudumu esnetmekle hiç vakit harcamadan dört patimin üstünde ırmağa doğru yola çıkmıştım.

Koştuğum sırada kedi beynim sesleri kategorize ediyor; rüzgâr böcek veya küçük hayvanlar şeklinde sınıflandırıyordu. Bunların hiçbirini dikkate almadım. Kulaklarım başımın üstünde minyatür radar çanakları gibi dönüyordu ve aniden kavganın hâlâ devam ettiğiğini gösteren kırılan dallar, tıslayan kediler ve kısa kükremelerden oluşan birtakım sesler duydum.

En azından bir an için. Ama Ethan dört kediye tek başına son-
suza dek karşı koyamazdı.

Babamın bir kaplan gibi efor harcayarak burnundan hızla nefes alıp vererek arkamda koştüğünü duyduğumda sadece birkaç dakikadır koşuyordum. Yaptığı şeye tüm varlığını koyuyordu ve bunun bedelini daha sonra ödeyecekti. Ama bunun davetsiz misafirleri kaçırana ya da onlardan kurtulana ve Ethan'ı eve sağ salım götürene kadar gerçekleşmemesini umdum.

Lütfen, Ethan'ı eve sağ salım götürelim...

Şimdi sessizce koşuyor, ağaçların arasından kayıp çalıların üstünden süzülüyordum. Ethan'a luzlica ve kimseye fark ettirmeden ulaşmaya odaklanmıştım sadece. Kavgâ sesleri gitgide yükseliyordu. Sağlam bir çarpma sesi. Bir kedinin alçak perdeden acıyla inlemesi. Bir tıslama. Ardından Ethan'ın bağıırışı: "Geride kalın, sizi Benedict Arnold¹⁵ pislikleri, yoksa kafataslarınızı parçalarım!"

Sesini duyunca kalbim hızlandı. Ethan hayattaydı ve bağıırıyordu. Ve bariz bir şekilde kendi başına ayakta duruyordu.

Geniş bir sedirin ve yaz kış yeşil kalan yoğun bir çalı kümesinin etrafında zikzak yaptıktan sonra onları gördüm. Şafak öncesindeki

15 Amerikan Bağımsızlık Savaşı'nda önce İngiltere'nin yanında yer alıp sonrasında Amerika safına geçen general. Taraf değiştirmesi yüzünden ismi ihanet ve hainliğin sembolü olmuştur. (ç.n.)

soğuk parlaklıkta gördüklerimi hazmetmek için bir saniye durdum. Ardından toprağı itip patilerinin üstünde süzıldüm.

Ön patilerim en yakındaki kediye çarptı. Yan tarafına düştü. Çenemi boğazına kenetledim; sıkıyord ama dişlerimi geçirmiyordum. Boğazımdan öfkeli bir hırlama yükselerek korkumu, sinirimi ve zafirim hayatım boyunca kullandığım en ilkel sesle duyurdu.

Hemen sonra babam devrilmiş bir kütüğün üzerinden sıçrayarak diğer kedinin üzerine atladı ve onu olduğu yere çok az bir çabıyla yapıştırdı.

Alex Malone üstünde kot pantolon ve paltoyla aramızda ayakta duruyordu. Kollarını savunmacı bir tavırla öne uzattı. Bakışları benim ile babamın arasında gidip gelirken gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Zamanı gelmişti." Ethan'ın sesi tasesızdı ama gözlerindeki ifade ciddiydi ve çenesindeki kaslar gerginlikle şişmişti. Hiçbir insanın tek başına kaldıramayacağı dev, eğri büğrü bir dal tutuyordu. Bir kedi adamın savurmasıyla bu dal tek bir darbeye bir insanı öldürebilirdi. Hiç şüphesiz biz gelene kadar onları bu şekilde kendisinden uzak tutabilmişti.

"Alex, babam büyük bir hata yaptı ve seni de kendisiyle birlikte aşağı çekiyor. Bir seçim şansın var. Eve koşup babacığna başarısız olduğunu ve ülkedeki en büyük Gurur sürüsünü kazdığını söyleyebilirsin. Ya da kuyruğunu sıkıştırıp babamdan özür diler ve seni içeri alması için yalvarırsın. Çünkü Gurur kedisi arkadaşlarıyla birlikte işinin bitmemesi için tek yol bu."

Ethan babamıza baktı. O da benim gibi Ethan'ı izliyordu; çenesi hâlâ davetsiz misafirin boğazına kenetlenmiş vaziyeteydi ve ağabeyimi görebilmek için gözleri neredeyse acı verecek şekilde yuvarlanıyordu. "Ne düşünüyorsun, baba? Üçü için kafeste yerimiz var mı?.." Ama bu noktada düşüncelerim onu takip etmeyi bıraktı.

Üçünü. Jace dört tane olduklarımı söylemişti. O zaman eksik kedi adam neredeydi? Ethan bir tanesini çoktan haklamış mıydı?

“Hepsini birlikte hapsedebiliriz. Birbirlerini parçalara ayırmalarına izin veririz. Ne der...”

Siyah bir şekil; yüksekte süzülen ve net bir şekilde görme fırsatının olmadığı bir gölge, yukarıdaki bir daldan aşağı indi. Sol ön patisi Ethan'ın göğsüne çarptı ve sağ patisi dev dal parçasını uzaklaştırdı. Ethan'ın nefesi hızla ciğerlerinden boşaldı.

Yan tarafına uzandı, sol eliyle silahına ulaşmaya çalışıyordu. Ama ben daha gözümlü kırpamadan kedi geri çekilip ona vurdu. Boğazına.

Ethan'ın boynundan kanlar akıyor, ağabeyimden boğulma sesleri çıkıyordu. Gözleri kocaman açılmıştı. Bakışları benimkileri buldu ve dudakları ses çıkarmadan kımıldadı. “Faythe. Yardım et.”

Kükredim ve altımdaki kediyi iterek ondan uzaklaştım. Ama babam çoktan oraya varmıştı. Kediyi Ethan'ın üstünden alıp yere yapıştırdı. Ağzı pisliğin yemek borusunun etrafına kenetlenmişti ve hiç tereddüt etmeden başını geriye çekti. Babam erkek kedinin gırtlığını parçalamıştı.

Üstlerine atladığımız kediler peşlerinde Alex Malone'la ormana kaçtılar.

Babacığım ölü erkeği kediye sırtını dönüp inledi, burnuyla Ethan'ın başını dürtüp çenesine sıçramış kanları yaladı.

İçimi ızdırap kapladı ve birden kendimi o kadar ağırlaştırmış hissettim ki neredeyse hiç kımıldayamadım. Kalbim sıkıştıyordu. Kollarım ve bacaklarım hareket etmiyordu.

Soğuk toprakta bir buçuk metre boyunca karnımın üstünde süründüm. Bütün yol boyunca inledim. İnlememi durduramıyordum. Ethan'ın boğazından kan dökülürken, kendi boğazımdan da acı dolu sesler dökülüyordu. Yanına sokuldum ve başımı gövdesine koydum.

Karnı altımda iki defa inip kalkarken gözyaşlarımın arasından gözlerimi kırptım.

Bana bakarak gözlerini açıp kapadı, gözleri benimkilerle aynı yeşil tona sahipti. Ağzı sanki nefes almaya çalışıyormuş gibi sessizce açılıp kapanıyordu. Korkunç bir şeydi. Ama sonra ağzı hareket etmeye başladı ve bu daha da korkunçtu. *Dayanılmazdı.*

Ethan'm karnı yükselmeyi kesti. Gözlerini bir kez daha kapatıp açtı ve bakışları netliğini kaybetti.

Babam kükredti.

Ben ağladım.

Ethan ölmüştü.

On Yedi

Pıtraklar topuklarıma, çalılar parmaklarımın arasına battı. Dallar çıplak karnıma ve kollarıma çarparak kanattı. Ormanın içinde çıplak bir şekilde yürüdüm. Görüşüm tuhaf bir şekilde bulanıktı ve uçaklardaki otomatik pilot gibi alışkanlıkla arada bir yönümü değiştiriyordum.

Tenim diken diken olmuş ve ıslaklık yüzümde donmuştu. Bunu hissediyordum ama gerçekten *hissetmiyordum*. Ve kendi kanımın kokusunu hiç alamıyordum. Sadece Ethan'inkini.

Babam çıplak omuzları titreyerek önümde yürüyordu. Hıçkırarak ağlıyor, nefesi tıkanıyor ve her bir sesle kalbim biraz daha parçalanıyordu. Ethan'ı bir bebek gibi tutuyordu; ağabeyimin başı babamın kolunun üstünde gevşek bir şekilde duruyor ve ayakları diğer kolundan sarkıyordu.

Dönüşüm geçirdiğimi hatırlamıyordum. Yürümeye başlayana kadar, Ethan'ın ölümünden sonra olanlar konusunda fazla bir şey hatırlamıyordum. Ormanın içinde yürüdüğümüzü hatırlıyordum. Saçlarım karışmıştı ve ellerim kanlıydı. Ethan'ın kanı. Ona dokunmuş olmalıydım.

Ama onu babam taşıdı. Eve dönene kadar bütün yolda. En azından bir kilometre boyunca.

Owen eve varmadan yarı yolda bizimle kedi formunda bulundu. Ağladı, kükredi ve inledi. Babacığımı durdurmaya çalıştı. Ethan'ı kok-

laması ve burnunu sürmesine izin vermesi için çabaladı. Ama baba-
mız durmadı. Konuşmadı. Sadece yürüdü.

KonuKevinin yakınından ormandan çıkıp arka bahçeye girdik
Dan evin arka kapısından hışımla çıktığı sırada ancak birkaç adım
atmıştı. Ufak operasyonundan dolayı hâlâ üstünde bir şey yoktu.
Bize doğru koştu ama Ethan'ı gördüğünde durdu. Anladığında.

Başını iki yana salladı. "Ah, hayır," diye fısıldadı. Ama hepi-
miz onu duyduk.

Sırada annem vardı. Sineklik kapısını itip açtı ve ellerini önli-
ğine silerek dışarı çıktı. Ardından bizi gördü. Ethan'ı gördü.

"Hayırhayırhayırhayırhayır!.." Çığlıklarında yankılanan acı kal-
bimi yeni baştan parçaladı. Önlüğü göğsüne yapışmış bir halde bize
doğru koştu. Babam yürümeye devam etti; annem yoluna çıktığında,
ona sıkıca tutunduğunda bile. Kanlı saçlarını Ethan'ın yüzünden ok-
şayarak çekerken bile. "Bebeğim..." Hüngür hüngür ağladı. "Hayır-
hayırhayırhayırhayır..."

Annem çığlık atarken, içeriden arka kapıya doğru bir gölge düştü.
Dr. Carver yüzü şaşkınlıkla donmuş bir halde verandaya adım attı.
Peşinden Jace geldi; sağ kolu dirseğinden bileğine kadar sarılıydı
ve verandanın lambasından gelen sert ışıktaki belirginleşen bandaj-
larına kan sızıyordu. Yavaşça hareket ediyordu, yüzü çektiği acı ve
kan kayımdan ötürü hâlâ soluktu. Ama Ethan'ı gördüğünde yüzü
daha da soldu.

"Jace..." dedim ama sesim o tek tanıdık heceyle çatladı.

Bakışlarını bize dikip üst basamakta durdu. Gözlerini kırptı ve
çenesindeki kaslar ritmik bir şekilde kasıldı, sanki çenesini gevşet-
meye çalışıyor ama bunu yapamıyormuş gibiydi. Ardından merdi-
venlerden koşarak indi ve yanımızdan geçti, yanaklarından süzülen
gözyaşları ay ışığında parlıyordu.

Bir saniye sonra konuKevinin kapısı çarpıp kapandı. İrkildim.

Jace'in beklenmedik gidişiyle benliğimi izdirıp duygusu kapladı,
kumun suya batması gibi içime yerleşip beni durduğum yere sabitledi.

Yaşlar gözlerimi doldurup yanaklarımdan aktı ve kış soğuşunda
tenimi yaktı. Göğsüm dayanılmaz bir şekilde sıkıştı ve ocak ayının
ayazından ziyade içimdeki uyuşturucu soğuğu yatıştırmak için kol-
larımla kendimi sardım.

Dr. Carver bir kolunu anneme sardı ve babamın arkasına ge-
çip yanında Owen'la annemi eve yönlendirdi, ardından Dan de on-
lara katıldı. Arkalarından kapının kapanmasını izledim ama peşle-
rinden gidemedim.

Onun yerine evden uzaklaştım, başımı inkâr içinde yavaşça iki
yana sallıyordum. Çobanpüskülü yapraklarımn keskin uçları çıplak
sırtıma battı ve konuKevinin yanına vardığımı hayal meyal fark et-
tim. Dizlerimin üstüne düştüm; çimenler çıplak bacaklarımdan altında
keskin bir şekilde soğuktu ve çobanpüskülleri saçlarıma takılıyordu.

Hıçkırıklar bütün bedenimi sarsarken soğuk içime işledi. Bo-
ğazımda donup ciğerlerimi uyuşturacakmış gibi hissettiren kısa ne-
fesler aldım. Düşüncelerimin hiçbir şekli yoktu. Sadece bana nere-
deyse fiziksel bir güçle tekrar tekrar vuran büyük, korkunç bir acı ve
keder fırtınası vardı. Keder beni aşağı çekmekle tehdit etti ve bunu
durdurmak için çaba harcamadım.

"Faythe..." Yaşlarla ıslanmış kirpiklerimin arasından Dr. Carver'i
görmek için yavaşça yukarı baktım. "İçeri girmeye hazır mısın?"

"Henüz değil." Burnumu çektim. "Bir dakikaya daha ihtiya-
cım var." Kendimi toplamak için bir dakika. Ailemi daha fazla ağ-
latmak yerine onları toparlayabilmem uğruna yaşların en kötüsünü
akıtmak için.

"Pekâlâ, ama en azından donmadan önce seni giydirelim." Dok-
tor kıyafetlerimi dönüşüm geçirdiğimde bıraktığım yerden almak için
diz çöktü ve kollarımdan tutup beni kaldırdı. Haklıydı. Yaşlar kirpik-

lerimin üstünde minik buz kristallerine dönüşmüştü ve biraz daha dışarda kalırsam yüzümde oldukları yerde donacaktı.

Minnettar bir şekilde iç çamaşırlarımı ve kot pantolonumu giydim ama gömüğüm ve sütyenim mahvolmuştu. Bu yüzden yalnızca gömüğü üstüme geçirip kumaşı kapalı tutmak için kollarımı göğsümde kavuşturdum. Ardından Carver kolunu avutucu bir şekilde belime sardı ve beni bahçeden geçirip eve sokmasına izin verdim.

İlk başta sıcaklık âdetâ bir lütuftu. Ürperen tenimdeki soğukluğu geçirip dişlerimin birbirine vurmasını hafifletmişti, fakat uzuvlarıma yerleşmiş olan titremeye dokunamadı bile. Ama vücudumdaki soğuk kırılmaya başladığında, büyük bir kısmım donmuş kalabilmeyi diledi. Uyuşmuş. Çünkü göğsümdeki acı bugüne kadar başıma gelen hiçbir şeye benzemiyordu. Beni içten dışa kemiren, bir zamanlar kalbimin olduğu yerde karanlık, boş bir oyuk bırakan bir şey gibiydi.

Katılamıyız, gerçekliğe odaklanmak ve önümde duran şeye konsantre olmak için üstesinden gelmeye çalıştığım her seferde kendimi yeniden o ızdırap batağına saplanmış bir halde buluyordum.

Ve işin doğrusu gerçekten üstesinden gelmeyi istemiyordum da. Henüz değil.

Çünkü o zaman bunun gerçek olduğunu kabul ederdik. Gerçekten başımıza geldiğini.

Ama başımıza gelmiş olamazdı. Ethan'ın başına gelmiş olamazdı. Ailemin çocuklarından birisi sonsuza kadar yaşayacaksa, bu Ethan olurdu. O korkusuzdu. Ve neticede sorun bu olmuştu. Düşmanları uzakta tutmak için geride kalırken Jace ve Kaci'yi güvenli bir yere göndermişti.

Hayatta kalma ihtimalinin zayıf olduğunu biliyordu ama yine de öyle davranmıştı.

Ethan, neden kahramanı oynamak zorundaydın ki? Ama işin aslı, Ethan bunu bilememiş olsa bile ilk kez oyun oynamamıştı.

Dr. Carver koridorda, Kaci'nin hâlâ yatağında baygın bir halde uzandığı odanın önünde duraksadı. Ardından açık banyo kapısının önünde bizi durdurdu ve ben Ethan'ın kanını ellerimden temizleyip yüzümü suyla yıkarken bekledi.

İşim bittiğinde elimi tuttu ve burada olduğu için şükran duyarak elini sıktım. Beni Marc'ın teselli etmesini istedim ama onun yokluğu, artık telafi edilemez şekilde içine edilmiş hayatıma ilişkin uzun listedeki başka bir maddeydi sadece.

Kendimi kontrol altına aldığım anda koridordan salona, diğer herkesin toplandığı yere ilerledik. Babam yolda yammızdan geçti, koridorda kaskatı yürüyüp odasına girdi. Saniyeler sonra banyosundan su sesi geldi ama gürültünün üstünden ağladığını duyuyordum. Ormanda döktüğü yumuşak, sessiz yaşlarla değil. Büyük, sarsıcı hıçkırırlarla. Yakında gerçekleşecek eylemler ve zalim sonuçları gösteren kızgın hıçkırırlarla.

Dr. Carver kapı eşiğinde durdu. "Gidip Kaci'yi kontrol etmeye gerek," diye fısıldadı. "Daha sonra Jace'in kolu için neler yapabileceğim bir bakmalıyım."

Başım la onayladım, elimi bir defa daha sıkıp gitmeye izin verdi.

Ethan salonda, kanepenin üstünde yatıyordu; koltuk kolu yüzünden başını göremiyordum. Birisi kolunu yanına koymuştu ve annem de dizlerinin üstünde kanepenin önünde oturuyor, bir eliyle Ethan'ın saçlarını yüzünden geriye tırıyordu. Boynundan akan az miktarda kan mindere, oradan da önlüğüne geçiyordu.

Owen kuyruğunu etrafına sarmış, yerde oturuyordu; kürk lü çenesi ise Ethan'ı uyluğunun üstündeydi. Gözleri kapalıydı, boğazının derinliklerinden ara sıra yükselen kederli inlemeler olmasa uyuduğunu düşünebilirdim.

Ellerimdeki kanı temizlediğime sevinerek koltuğa kıvrıldım. Koltuk zaten lekeliydi ama kanı beyaz koltuğa bulaştırırsam her şeyin bir

şekilde daha kötü olacağına dair saçma bir düşüncem vardı. Saten üzerindeki kan bunu bir şekilde daha gerçek yapacaktı. Daha korkunç

Ethan'ı daha fazla ölü yapacaktı.

Annemi izleyip ona yardım etmek için ne yapmam gerektiğini düşündüğüm sırada kalbim acı verici her vuruşuyla ve insanı boğan kederle birlikte zonkliyordu. Yakında bugüne kadar hiç yaşamadığım bir öfkeye dönüşeceğini bildiğim hiç bitmeyen bir acı.

Ama o an için bu sadece acı hüzündü.

Koridorda bir kapı açıldı ve babam üstünde temiz, pamuklu pijama altı ve en sevdiği mavi sabahlığıyla geri geldi.

"Karen." Sesi çatallıydı, sanki kırık cam parçalarının arasından konuşuyordu. Boğazını temizleyip yeniden denerdi. "Karen, ayağa kalkman gerek."

Ama annem reddetti. Ona bakmadı bile. Bu yüzden babam onu kaldırıp tıpkı Ethan'ı taşıdığı gibi taşıdı. Kanepenin karşısındaki bir sandalyeye oturttu ve yanına oturmam için bana eliyle işaret etti. Çocuklarından birisini az önce kaybetmiş bir kadını teselli etmenin mümkün olup olmadığını merak ederek yanına oturduğum sırada babam uzak köşedeki bir sandalyeye oturmak üzere yürüdü ve öne eğilip başını ellerinin arasına aldı.

“Anne?” Yavaşça yaklaştım, elimi omzuna koyduğumda kaskatı kesildi. “Hadi seni temizleyelim.”

O zaman bana baktı ve soluğumu tutmak için ağzımı kapamak zorunda kaldım. Ethan'ın kanyyla kaphydı. Sanki onu kucaklamış gibi kanına *bulanmıştı*. Babamın mesafeli davranması ve surat asıklığı rahatsızlık vericiydi. Ama annemin sessiz ızdırabını seyretmek daha da kötüydü.

Babam sahne önündeki adamdı. Açık otorite. Ama annem ailemin çelikten bel kemiği idi. Dimdik ve güçlü durmazsa hepimiz boyunumuzu eğip ve sararıp solmaya başlardık.

Bunun olmasına izin veremezdim.

“Haydi anı!” Kolunu tuttum, onu kaldırmama izin verdi. Sonra bana tutunarak beni şaşırttı ve açıkçası *ödümü kopardı*. Kolları boynuma dolandı ve başı gözyaşlarıyla anında ıslanan omzumua kondu. Vücudu kollarımda gevşek bir şekilde duruyordu ve tek yapabildiğim o ağlar, her bir hıçkırık ikimizi de sarsarken onu tutmaktı.

Gözyaşları yavaşladığında onu sıktım ve kendi ağırlığını taşıyana kadar tutuşumu hafifçe gevşettim. Ardından geri çekildim. Ellerleriyle yüzünü siler ve Ethan'ın kanını kendi yaşlarıyla boyarken gözlerine baktım.

Gözleri kızarmıştı, yüzü ise şiş ve lekeliydi. Her zamanki kusursuz makyajı şimdi uzak bir anıydı.

"Biraz sıcak çaya ne dersin?"

"Elbette." Daha dik durdu ve omuzlarını dikleştirdi. Ethan'a bakmak istemişçesine başı kıpırdadı ama son anda kendisini tuttu. "Ne çayı istersin?"

"Hayır, ben *sana* çay yapacaktım."

“Saçmalamı, Faythe. Hayatında bir kere bile çay demlemedin ve senin ilk çay deneyiminin kobay faresi olmayacağını. Çayı ben yapacağım.” Gözleri kıyafetlerindeki kanın benimkine geçtiği yere, gömlüğüne indi. “Ana önce kıyafetlerini değiştirmeni istiyorum. Bugün daha fazla kan görmeye dayanamam.”

Ben de. "Anne..." Daha fazla gözyaşı akıtmasına neden olma-
dan nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. "Senin de." Mahvolmuş kaş-
mir süveterinin önüne işaret edercesine baktım ve bakışları benim-
kileri takip etti.

Yüzü soldu. “Ah.” Döndü ve çok da dengeli olmayan bir şekilde koridora yürüdü.

Owen da peşinden gitti. Dönüşüm geçirip giyinmek için olduğunu umdum. Böylece babamla yalnız kalmıştım. Ve elbette Ethan’la.

Babam şimdi salon penceresinin önünde, elinde birkaç altınmsı sıvı damlası dışında içi boş, kısa bir bardakla durmuş, o anda ön bahçeyi aydınlatan güneşin doğuşuna bakıyordu. Kokusundan içtiği şeyin viski olduğunu biliyordum. Masasının alt çekmecesinde kilitli tuttuğu kaliteli üründü. Ama şimdi şişe kapağı açıktı ve içindekinin kokusu havayı sararken duvarın dibinde, sıradan bir masanın üzerinde duruyordu.

Babam herkesin gittiğini fark etmemişe benziyordu. Ethan’ın her yeri bulaşmış kokusunun ve lekeli kıyafetlerimin acı verici bir şekilde farkında olarak odada babama doğru ilerledim. “Baba?”

“Hımm?”

Ama gerisini düşünmemiştim ve ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Nihayet geleceğe bakmaya karar verdim çünkü anılarımin bana kalp ağrısından başka verecek bir şeyi yoktu. “Bir planımız var mı?”

Başıyla onayladı ve döndüğünde zehirli, büyüyen öfkenin gözlerindeki acıya neredeyse eşit olduğunu gördüm. Yüz ifadesinin hemen altında büyüdüğünü görebiliyordum; öfkesi her geçen saniyeyle daha da artıyordu. Baskı çok fazla olduğunda babamın patlayacağını biliyordum ve bu esnada zarar görmeyeceğimi ummaktan başka yapacak bir şeyim yoktu.

“Evet, Fayette, bir planımız var.” Çenesi kasıldı, bakışları beni delip geçecek gibiydi. “Aynı şekilde karşılık vereceğiz.”

“Savaşacak mıyız?” Tehlikeli bir ürperti omurgamdan yukarı tırmandı; kısmen acımasız bir tatmin, kısmen heveslilik ve kısmen korku hissediyordum. Babam herhangi bir savaştan bahsetmiyordu. Malone’un adamları her liderin oğlunu kendi toprağında öldürmüştü.

Eğer aynı şekilde yanıt verirsek, başladıkları işi bitirmezdik. Çok daha büyük bir şey başlatırdık.

Savaşa giriyorduk.

“Tabii ki savaşıcağız. Calvin Malone’un bölge konseyinin başına kendisine ya da başkasına ne olacağını umursamadan geçmeyi planladığı artık aşikâr. Bir sonraki aşamada beni öldürtmeyi düşündüğünü öğrensem şaşırmam ve eğer planı buysa, öyle olsun. Dene-mek serbest. Ama bölgeye girip çocuklarını katlederken yerimde duracak değilim. Bizden aldığının karşılığını tamı tamına ödeyecek.”

Kesinlikle! Dönüşüm geçirip pençelerime kavuşmak ve intikam almaya başlamak için parmaklarım hevesle karıncalanıyordu. “Ben ne yapabilirim?”

Tereddüt etti, gözleri hâlâ benim üzerimdeydi ama bana odaklanmamıştı. “Şimdilik hiçbir şey. Düşünmem gerek. Gidip temizlen.”

Bir sersemlik duygusu içinde odama gitmeyi başardım. Bacaklarım çok ağır geliyordu ve berelenmiş ayaklarımin koridordaki fayansın üstünde kanlı ayak izleri bıraktığı hayal meyal fark ettim. Dan’ın uzun masada oturarak boş bakışlarla duvarı izlediği yemek odasını, ardından da annemin ağladığı mutfağı geçtim. Ama bu ağlamalar kabul-lemenin kontrollü, hafif hıçkırıklarıydı. Kendince korkunçtu ama üs-tesinden gelmesi çok daha kolaydı.

Banyomda kıyafetlerimi çıkarıp duşa girdim ve hem Ethan’ın hem de benim kammın döne döne delikten gitmesini seyredenken gözyaşlarımin suyla birlikte akmasına izin verdim.

Sonrasmda kurumuş ve temiz kıyafetler giymiş bir halde mah- volmuş gömleğime ve kotuma bakarak onlarla ne yapacağımı me- rak ettim. Kan lekesi mucize eseri çıksa bile onları bir daha asla gi- yemezdim. Yine de onları yakma fırınına atacak gücü kendimde bu- lamadım. Tuhaf bir şekilde bunlar Ethan’dan bana kalan son parça- lardı ve bunu yok etmeye hazır değildim. Henüz değil.

Böylece sonunda onlarla yakın zamanda ilgilenmem gerekeceğinin tamamen farkında olarak oldukları yerde bıraktım.

Salona geri dönerken Kaci'yi kontrol etmek için durdum. Mor ve pembe kapitone yorganın üzerinde uzanıyor, göğsü ritmik bir şekilde inip kalkıyordu. Hafifçe. İlk bakışta sadece uyuduğunu düşündüm. Ardından hâlâ baygın olduğunu fark ettim. Çorapları ve ayak kabısının teki yatağın ayak ucunda, yerde duruyordu. Bu da bana diğer tekini nasıl kaybettiğini yürek burkan bir şekilde anımsatmıştı.

"Nasil oldu?"

Yerimden sıçradım ve bakışlarımı kaldırıncı annemin yanında, Kaci'nin kapı eşiğinde durduğunu gördüm. Yaklaştığını duymamıştım. Üstünde temiz bir önlük vardı ve gözleri sanki dünyayı tam olarak net göremiyormuş gibi buzlu bir görünüşe sahip olsa bile sesi... iyidi.

Bunun hakkında bu kadar çabuk konuşmaya gönülsüz olarak iç geçirdim. Ama oğlunun nasıl öldüğünü duymaya hakkı vardı. "Jace insan formundaki Alex dâhil, Malone'un dört erkek kedisi tarafından ırmağın bir kilometre ötesinde saldırıya uğradıklarını söyledi. Diğerleri kürklüydü. Kaci bayılmış, ki bu sürpriz değil. Muhtemelen ödünü patlattılar ve zaten güçsüzdü."

Annem alçak sesle ve sertçe, "Lanet olsun o adama," diye mınldanınca şaşkınlıkla ona baktım. Yine de küfürli konuşmak için bir nedeni olacaksa, bunun o neden olabileceğini düşündüm. "Bütün konseyi geniş çaplı bir savaşa sokana kadar mutlu olmayacak. Ve bu olay da tam olarak bunu sağlamış olabilir." Başını iki yana salladı ve bir iş yapıyor olmak için Kaci'nin odasına girip yatağın yanına oturdu.

"O nasıl?" Daha iyi bakmak için peşinden gittim

"Dr. Carver her şey göz önüne alınırsa iyi olduğunu söylüyor. Nabızı zayıf ama dün geçekinden daha zayıf değil. Sanırım Jace haklı, sadece bayılmış."

Rahatlayarak yavaşça soluğumu bıraktım. Henüz Ethan'ı gerekten düşünmeye hazır değildim. Hazır olmanın kıyısından geçmiyordum. Kaci'ye odaklanmak daha kolaydı.

Dişi kedinin saçlarını bir omzunun üstüne getirerek, "Dönüşüm geçirmesi gerekiyor, Faythe," dedi annem yumuşakça.

"Biliyorum." Bu yüzden eve gelmişim. Ama yoluma hayat -ve ölüm- çıkmıştı.

Babam bağırmağa başladığında mutfakta bir demlik dolusu kahve hazırlamaktaydım. "Ne mi istiyorum? Orta Güney bölgesine yapılacak *lanet olası* bir istilaya kimin izin verdiğini bilmek istiyorum!"

Hepimiz babamın daha önce bağırduğunu duymuştuk elbette. Genellikle de bana. Ama onun küfrettiğini çok ender duydum ve *daha önce hiç* bu kadar saf bir öfkeyle küfretmemişti.

Çoraplarımla koridorda koşup ofis kapısında şaşkınlıkla, ağzım resmen açık bir halde kalakaldım. Babam ofis telefonunu sağ kulağında tutarken masasının arkasında ayakta duruyordu. Yüzi öfke-den kıpkırmızıydı, sol yumruğunu deri kaph not defterine bastırmıştı. Gözleri kuruydu ve yüz ifadesi katlanılmaz acıdan dindirilemez öfkeye dönüşmüştü.

"Elbette ki abartıyorsun, Greg," dedi hattın diğer ucundan kaba saba, yaşlıca bir ses. O kadar alçak sesliydi ki kelimeleri güçlükle seçebiliyordum. "Diplomatik elçinin bir istila olarak değerlendirilebileceğini sanmıyorum."

"Elçiymiş, sen onu benim *kıçım*a anlat!" diye bağırıyor babam. Az kalsın küçük dilimi yutacaktım. "Diplomatik elçiler özel mülke kedi formunda gizlice girmezler. Aslında *konuşma* yeteneğini kullanma-

dan diplomatik olmak oldukça zor. Bu kesinlikle bir istilaydı, Paul ve bunun nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Sen de bu işin içinde miydin? Malone bir oylama yaptı mı yoksa adamları öylece sınıra bırakıp olaydan sonra sana bildiri mi gönderdi?”

Ah, kahretsin. Paul Blackwell’le konuşuyordu. Babam eski görevine gelene ya da bir başkası yerini alana kadar yöneticilik için konseyin en yaşlı üyesi Blackwell seçilmişti.

Şimdiye kadar Malone gözdeydi. Ama şu anda Blackwell yetki sahibiydi ve bölge konseyinin liderini kızdırmak hiçbir zaman akıllıca olmazdı. *Geçici* bir lider olsa bile.

Ama Greg Sanders’ı kızdırmak da hiçbir zaman akıllıca değildi.

Koridorda bir kapı açıldı, en az benim hissettiğim kadar şaşkın ve ihtiyatlı görünen Owen ve Dan ortaya çıkıp bana doğru yavaşça geldiler. Dan geride dururken, sanki onu daha önce hiç görmemiş ya da duymamışım gibi Owen’la birlikte kapı eşiğinden babama bakmak için eğildim.

“Elbette bir oylama oldu,” diye ısrar etti Blackwell sakince. “İşleri yönetmek için orada olmazsan konseyin dağılacağını mı düşünüyordun?”

Liderimiz yaşlı konsey üyesinden, bir keresinde bizzat kendisinin konseyin en tarafsız adamı olarak nitelendirdiği üyeden gelen işnelemeyi görmezden geldi. Yantı verdiğindeyse sesi gizli bir tehlikeyle yumuşamıştı. “Birisinden bir bölge sınırını geçme lehine oy kullanırsın ki?” Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak bir an durdu ve Blackwell cevap vermeden önce devam etti. “Rick böyle bir adalatsızlık için asla oy kullanmaz. Bert Di Carlo da öyle.”

Haklıydı. Rick amca ya da Vic’in babası, Malone’un sınırımıza girip bize saldırmasına izin vermek için asla oy kullanmazlardı. Ayrica ikisi de böyle bir komployu babamdan saklamazdı.

“Hayır...” dedi Blackwell ve hattın ucundan bile sesindeki isteksizliği duyudum. “İkisi de oturuma çağrılmadı. Kapalı bir oylamaydı.”

Ah, kahretsin.

Kapalı bir oylama Malone’un ve adamlarımın yalnızca babama değil, Orta Güney bölgesinin muhtemel tüm müttefiklerine karşı da kendilerini açık bir şekilde konumlandıklarını gösteriyordu. İlk darbe resmen yapıldı kadar bir savaş ilanına ancak bu kadar yakın olabildik.

Ya da babam Malone’un kanını dökeceğini ilan edene kadar.

On Sekiz

“Kapalı bir oylama mı?” Babamın sesi çelik kadar soğuk ve sertti. Öfkesi havayı bir elektrik akımı gibi yüklüyordu ve bir an için telefonu tutan parmaklarımın kıvılcım saçtığını görmeyi bekledim.

Owen, “Kapalı oylama nedir?” diye fısıldayınca şaşkınlıkla ona baktım. Ardından böylesi alışılmadık bir politik manevraya aşına olması için bir nedeni olmadığını fark ettim. Benim bilmemin tek sebebi de yerine geçmem için babamın beni bütün hayatım boyunca eğitmiş olmasıydı. Gerçi yaptığı şeyin bu olduğuna dair yakın zamana kadar bir fikrim yoktu.

Dan’ın de neden bahsedildiğini bilmediği bariz bir şekilde ortadayken, henüz bizi fark etmemiş olan babam tarafından duyulmak için kapıdan biraz geri çekilip fısıldayarak onlara ne olduğunu anlattım. Normalde bölge konseyinin iç işlerini bir serseriye açmazdım ama Dan çoktan pek çok özel olaya şahitlik etmişti ve kedi adam dolu bir evde bir sır saklamak imkânsızdı.

Ayrıca bana göre bizim yanımızda dövüşerek ve Marc’ı bulmada bize ettiği yardımlarıyla güvenimizi çoktan kazanmıştı.

“Konsey bir eylem onaylanmadan önce o eylem lehine basit bir oy çokluğuna ihtiyaç duyuyor.” Muhtemelen bunu Dan bile çoktan biliyordu. “Kapalı bir oylama ise konseyin belli başlı bazı üyelerine fark ettirmeden önemli bir şey için izin almanın bir yoludur. Tek yap-

manız gereken, sadece sizin istediğiniz şey için oy vereceğinden emin olduğunuz liderleri çağırmak. Ama bu durum çağrılmayan herkesin olumsuz oy vereceği varsayımıyla, ret oylarını geçmeye yetecek kadar liderin olması koşulunda geçerli olur sadece.”

Dan’ın kafası karışmış görünüyordu, Owen ise ben konuşmaya başlamadan önce olayın özünü anlamışsa bile artık anlamıyordu.

Derin bir nefes aldım ve başka bir açıdan yaklaştım. “Bu durumda Malone muhtemelen sadece kendi yanında, babama karşı yer alan liderleri çağırırdı. Babam kendisiyle ilgili bir konuda oy veremeyeceğinden sadece dokuz muhtemel oy var demektir. Bu da beş oyu basit çoğunluk yapar. Açıkça görülüyor ki Malone, Paul Blackwell’i çağırırdı ve muhtemelen Wes Gardner ve Milo Mitchell’a da kancayı taktı. Bunların dışındaysa sadece tek bir oya ihtiyaç duyacaktır.”

Dan, kaşları soru sorarcasına kalkmış bir halde, “Öyleyse kendi istediği şeyin lehine sağlam oylar elde edebilirse, aleyhine oy kullananak liderlere oylamadan *bahsetmesine* bile gerek yok mu?” diye sordu.

“Aynen öyle.”

Kaşlarını çatı ve ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. “Bana hiç adil gelmedi.”

“Bana da.” Aslında bunu düşündükçe daha da sinirleniyordum. “Açık bir oylamada ret oyu kullananların nedenlerini açıklamak ve muhtemelen diğerlerinin fikirlerini değiştirmek için onları ikna etmeye fırsatları olur. Ama bu fırsatı kapalı oylamada bulamazsın. İşte Malone’un güvendiği şey de bu.”

“Öyleyse beşinci oy kimin?” diye sordu Owen.

Omuzlarımı silktim. Diğer isimden bahsedildiğini duymamıştım. Fakat Malone’un ince politik taktiklerini beceriksizce anlattığımı sırada kaçırması olmamızı yüksek ihtimaldi.

“Ne yapacağını *söylemesi* umurumda değil. *Gerçekten* yaptığı şey üçü pençe ve dişlerle silahlanmış haldeki dört kedisini o zavallı, travma geçirmiş yavru kediye güç kullanarak almak için mülkümüzün sınırları içine göndermekti. Ve onu korumak için dövüşen oğlumu öldürdüler.”

Blackwell her ne söylediyse duyamayacağım kadar alçaktı ama ses tonu çok net bir şekilde anlaşıyordu. Sesi şaşırmış ve dehşete düşmüş gibi geliyordu. Belki biraz da gözü açılmış. Bu, bana göre yetmişlerindeki bir adam için yaşaması oldukça tuhaf bir histi. Yirmi üç yaşındayken bile gözümün daha fazla açılabileceğini sanmıyordum ve bir parça dahi olsa naifliği hâlâ yerini korurken Blackwell’in nasıl bu kadar ileri bir yaşa gelebildiğini hayal edemiyordum.

Blackwell konuşurken babamın gözü kısa bir an için bana takıldı ve Owen’ı da beraberimde çekerek ofise girdim. İçeri girmesi için ona işaret edene kadar tereddüt eden Dan de peşimizden geldi ve konuşmayı bölmekten korkup nefes almaya zar zor cesaret ederek hepimiz sıra halinde kanepeye oturduk.

“Ethan,” dedi babam duymadığım bir soruyu yanıtlayarak. Sanki ölmüş oğlunun ismini ağzına almak içinde hayati değer taşıyan enerjinin bir kısmını tüketmiş gibi halsiz bir şekilde koltuğuna oturdu. “Ve hayır, bunun bir kaza olması mümkün değil. Oradaydım. Malone’un kedisi yukarıdan üzerine atıldı ve tam boğazına pençesiyle vurdu.” Son kelimeyle sesi kısıldı, kanepenm kolunu sıktım.

“Greg, kaybın için son derece üzgünüm,” dedi Blackwell, yine de bir *amanın* geldiğini duyabiliyordum. “Ama Kaci’yi vermen istediğinde işbirliği yapmış olsaydın, bunların hiçbirisi olmazdı. Biz Kaci için en iyisini istedik.”

“*Saçmalık!*” diye kükredi babam sandalyesinden bağırarak. Keli-
limenin tam anlamıyla yerimde sıçradım. “Eğer onun için en iyisini

isteseyseniz, bu sorumluluğu benim karşımda olduğunu açıklayan Milo Mitchell'a vereceğine, ondan vazgeçmemi şahsen rica ederdin."

Ah, yani Kaci'yi vermeyi reddettiğinde Kevin'in babasıyla konuşuyordu... Dünya küçüktü.

"Kaci'yi Calvin Malone yerine tarafsız birisine yerleştirmeyi seçebilirdin," diye devam etti babam. Kelimelerinden resmen asit damlıyordu. "Hiç karşı koymadan onu vereceğimi gerçekten düşündüğünü söyleyemezsin. Ve konseydeki geleceğim üzerine bahse gireyim, o da bunu beklemiyordu. Bir dövüş olmasına güveniyordu. Muhtemelen ben daha Kaci hakkındaki telefon görüşmesini yapmadan önce adamlarını yerleştirip hazır olda tutmuştur.

"Lanet olsun, eğer ona *gerçekten* değer verseydin ve burada tehlikeye olduğuna *gerçekten* ikna olsaydın onu daha fazla tehlikeye atmayacak bir şekilde almak üzere işleri organize ederdin. Malone'un adamları onu o kadar korkuttular ki bilincini kaybetti. Bu yüzden bunun benim suçum olduğunu söylemeye çalışma. Ben de senin konumundaydım, Paul. Yaklaşık on beş yıldır konseyin başındayım ve kendi hırslarımın ortak gayenin önüne geçmesine *bir kez* bile izin vermedim." Ortak gaye, tabii ki türün hayatta kalmasıydı. "Ve Calvin Malone'un yaptığı şey tam olarak bu."

Oda endişeli kalp atışları ve sık nefes alıp vermeler dışında bir anlığına sessizleşti. Diğer liderin telefonu kapayıp kapamadığını merak ettim.

"Hayır, hırsın bize köstek olmasına asla izin vermezsin," dedi Blackwell en sonunda. Sesi o kadar sakin ve kendinden emindi ki yaşlı adamın bastonunu alıp onu bununla dövmek istiyordum. "Bundan neredeyse hiç kuşum yok. Ama kızının ortak gayenin önüne geçmesine izin *verirsin*. Görevine burun kıvrıyacak başka bir genç kadının daha yetiştirmene izin vereceğimizi düşündün mü gerçekten?"

Kırışmış yaşlı pislik! Owen beni geri çekmeden önce yaklaşık bir saniye gerçekten de ayakta dikildim.

Babam o kadar hızlı döndü ki sandalyesi geriye yuvarlanıp arkasındaki cam büfeye çarparak camı çerçevesinde sarstı. "Kızım seni *ilgilendirmez!*" diye o kadar yüksek sesle kükredti ki masasının üstündeki mermer kalemlerin içindeki kalemlerin titrediğini gördüğüme yemin edebilirdim. Sağ tarafımda Owen kesik nefesler alıyor ve Dan'ın nabzı hızlı hızlı atıyordu.

Liderimiz havaya büyük dozlarda kızgınlık ve saldırganlık yayıyordu ve biz de pasif içiciler gibi bunları içimize çekiyorduk. Bu, balmıklık yaptığı kadar tehlikeliydi de.

Ve yakında sona ermezse, sarhoşluğumuz toplu kana susamışlık gibi ciddi bir durumla sona erecekti.

Ama yüzü kıpkırmızı ve yumrukları sıkıyken babam odada tırmırmakta olan gerilimden bihaber görünüyordu. "Ve çok iyi biliyorsun ki Faythe olmasaydı Abby Wade ve Carissa Taylor şimdi yaşamayacaklardı. Ya da daha kötüsü olacaktı."

İçinden alkışlamak gelen bir tek ben miydim?

"Olabilir," diye itiraf etti Blackwell yumuşakça. "Ve diş kedilerin sağlıklarından dolayı ona ne kadar minnettar olduğumuzu söylersem herkes adına konuşmuş olacağımdan eminim. Ama bu, onların hiçbirini değiştirmez, Greg."

Babam yavaşça nefes aldı, iş arkadaşı devam ederken bariz bir şekilde soğukkanlılığını tekrar kazanmaya çalışıyordu.

"Durum şu ki, iki gün önce bölge konseyinin beş üyesi buluştu ve Kaci Dillon'ı senin bakımından almaya oy birliğiyle karar verdi. Bu karar kızın kötüye giden sağlığına ilişkin hazırladığın en son rapora dayanıyordu. Onu en başta seninle göndermemizin sebebi kızınla bir bağ kurmuş gibi görünmesiydi ama eğer bu bağ onu sağlıklı tutamayacaksa, yavru kediyi konseyin idealleriyle uyumlu ola-

rak yetiştireceğine güvenilebilecek bir liderin yanına yerleşmiş olarak görmeyi tercih ederiz.”

Babamın sonraki sözleri tehlikeli bir şekilde yumuşaktı, kelimelerinin altındaki tehlike tınısını fark ettim. “Kaci burada mümkün olan en iyi bakımı alıyor, Paul. Faythe onun çok yakında –*bugün*– dönüşüm geçireceğinden emin ve Dr. Carver onun bir defa dönüşüm geçirdikten sonra sağlığına ilişkin sorunların neredeyse anında ortadan kalkacağına dair bize güvence veriyor.”

Blackwell iç geçirdi. “Üzgünüm, Greg ama iş işten geçti. Yerini değiştirmek için çoktan oylama yaptık.”

“Bu süreçte oğlumu öldürmek için de oylama yaptınız mı?” diye sordu liderimiz ve ofisteki gerginlik biraz daha arttı. Konsey üyesi Blackwell’in bunu hattın öteki ucundan hissedip hissedemediğini merak etmekten kendimi alamadım.

“Tabii ki hayır. Ve Calvin bu yaklaşımından ötürü kınanacak.”

“Kınanacak mı?” Beni susturmak için elimi tutan Owen’ın elini sıktım. Blackwell’in beni duyabileceğini umarak, “Ah,” diye fısıldadım öfkeyle. “Dikkat et de keskin *kelimeler*le onu doğrama!”

“Boş versene!” diye çıktı babam telefona. “Calvin Malone’la bizzat kendim ilgileneceğim. Ve size bir şey söylememe izin verin, *konsey üyesi*...” Babamın sesinden zehir akıyordu ve geçtiğimiz birkaç ayda diğer liderlerin karşısına çıkmasını korkunç bir şekilde istemiş olsam bile şu anki konsey başkanını tehdit etmenin bunu yapma konusundaki en iyi yol olmadığı konusundaki hissimin üstesinden gelemiyordum.

Ama her zamanki gibi fikrimi soran yoktu.

“Malone’un geniş çaplı bir savaşın, kendisini konsey başkanı yapacak en kestirme yol olduğuna karar verdiği aşikâr. Belki tehdidin çekilmem için yeterli olacağını umuyor ya da sizlerin onunla birlikte savaşacağınıza gerçekten inanmıyordur. Kuzey Amerika Gurur sürü-

leri arasında çıkacak bir savaşın sadece güneydeki komşularımıza, onların yarattığı tehditle ilgilenecek zaman ve kaynağımızın olmadığını göstereceğini hepinizin idrak ettiğini düşünmek istiyorum.”

Babam derin bir nefes alıp devam etmeden önce kısa bir an için gözlerini kapadı. “Ama yanıyorsam, eğer Malone’un propaganda-sına –konseyin, tahtında kendisinin oturduğu kişisel krallığı olması hayaline– inanıp destekliyorsan o zaman Tanrı hepimizin yardımcısı olsun.”

Baş ağrısını uzaklaştırmak istercesine alnını ovuşturarak durdu. “Diplomasi zamanı bitti, Paul. Şimdi *harekete geçme* zamanı ve istediğiniz şey bir savaşsa, Orta Güney Gurur sürüsü bunu size *çok iyi* verebilir.”

Ardından babam telefonu yerine koyarak Paul Blackwell’in yüzüne kapadı ve sandalyesine o kadar bitkin bir şekilde oturdu ki vücudunu taşıyacak hiç kemiyi kalmamış gibi görünüyordu.

Liderimiz tekerlekli ofis sandalyesinde ilerleyip dirseklerini masasına yerleştirerek başını ellerinin arasına koyduğu sırada, “Lanet olsun...” diye fısıldadım. Bu şekilde birkaç saniye oturdu, sandalyesinden birden kalktığı sırada ona iyi olup olmadığını sormak üzereydim. Eli neredeyse hareketini takip edebileceğimden daha hızlı kılmıladı ve bir an sonra mermer kalemlik büfenin üstündeki beton duvara çarptı.

Kalemlik, kalemleri büfenin her yerine saçarak, eşit olmayan üç parçaya bölündü. Mermer parçalarından biri üzerini düştüğü camı parçaladı. Diğer yarısı dolu viski şişesini mucizevi bir şekilde kırılmadan yere düşürdü.

Owen dağınıklığı toplamak için ayağa kalktı ama ben gözlerimi babamdan ayıramıyordum. Ta ki annem konuşana kadar.

“Greg?”

Dönüp baktığımda annemin kapı eşiğinde durduğunu gördüm. Sanki sabahın yedi buçuğu değil de öğlen ikiymiş gibi üstünde yeni bir bluz ve bol bir pantolon vardı. Bir süre gözlerini babama dikip baktı ve babamın bakışları onunkilerle buluştuğunda aralarında bir şeyler geçti. Anlayamadığım bir şeyler. Otuz üç yıllık evlilik ve hatırlayabileceğimden ya da hayal bile edebileceğimden daha fazla paylaşılmış krizle oluşmuş bir şeyler.

Bugüne kadar duyduğum en mantıklı ses tonuyla, “Rica etsem bir dakika konuşabilir miyiz?” diye sordu ama isteğinin yerine getirileceğinden hiç kuşku yokmuş gibi görünüyordu. Koridoru geçip mutfığa ilerledim, Owen ve Dan de beni takip etti. Ben ağlamak isterken, tek suçu neşeli görünmesi olan çiçekli masa örtüsünden birden nefret ederek kahvaltı masasındaki bir sandalyeye oturduğum sırada ofisin kapısı arkamızdan yumuşakça kapandı.

Owen yamma oturdu ve Dan de onun karşısındaki sandalyeye geçti. Bir elini gür kahverengi saçlarının arasından geçirirken, “Vay canına,” diye fısıldadı Dan. “Liderleriniz her zaman böyle mi kavgaa eder?”

“Son zamanlarda mı? Evet.”

Owen iç geçirdi ve kovboy şapkasını masaya koydu. Bunu annemin önünde asla yapmazdı. “Sence ciddi mi?”

“Hiç şüphem yok.” Mutfığa gelirken yanıma sert içkilerden bir şişe almış olmayı dilemeye başlıyordum.

“Öyleyse... Ethan’a ne oldu? Bunun Kevin Mitchell ve Marc’ın kayıp olmasıyla bir ilgisi yok. Değil mi?” Dan’ın gözleri sanki iki tra-jedi arasındaki kurulacak bir bağlantı her şeyi uğraşılmayacak kadar karışık bir hale getirecekmiş gibi, düşüncesini onaylamam için bana âdeta yalvayordu.

“Bildiğim kadarıyla yok. Bence bu sadece Gurur sürüsü politikaları Calvin Malone elinden geldiği kadar çok dışı kedinin kontrolünü ele geçirmeye çalışıyor.”

Beş dakika sonra annem arkasında sessizlik bırakarak ofisten çıktı. Dosdoğru mutfığa geçti ve ocaktan çaydanlığı aldı. Elinin titrediğini sadece benim fark ettiğimi düşünürken, Owen çaydanlığı ondan almak için ayağa kalkıp şapkasını sandalyesine itti.

Owen çaydanlığı fayans tezgâhın üstüne bırakırken annem kolunu okşayarak, “Üzgünüm, tatlım,” diye fısıldadı. Sanırım sadece ona dokunmak istemişti. Onun gerçek olduğuna kendini inandırmak için. Çünkü artık Owen onun en küçük oğluydu.

Titremesi geçtiğinde annem bize erkeklerin kocaman ellerinde oyuncak gibi görünen minik porselen fincanlarda çay servisi yaptı. İçine tarçın konmuş bir şey içtim ama fincanımı bitirmek için harcadığım on dakika tam bir işkenceydi. Dan sanki evden gitmek istiyor ama kaba olmak istemiyor ve nereye gideceğini bilmiyormuş gibi kapıya bakıp duruyordu. Ve işte o zaman onun bizimle sıkışıp kaldığını anladım; özel cehennemimizin içinde bir yabancı.

Annem ve Owen masaya gözlerini dikmiş, annemin masanın ortasına koyduğu kutudan mendil alarak ara sıra gözlerini siliyorlardı. Besbelli sessizce acı çekmekten hoşnuttular.

Buna dayanamıyordum. Kendi başıma da sessizce oturabilirdim.

Çayımı bitirdiğimde fincanımı lavaboya yerleştirdim ve Jace’i kontrol etmeye gideceğimi söyledim. Kimse başını bile kaldırmadı.

Babam hâlâ ofisinde yalnızdı. Masa üstündeki not defterine bakıp kısa bardağından bir şeyler yudumluyordu. Jace ne yemek odasında ne de salondaydı. Bu yüzden arka kapıya yönelirken her ihtimale karşı Ethan ve Owen’ın paylaştıkları odayı kontrol ettim. Tanrı’ya şükürler olsun ki boştu. Henüz orada bulunmakla baş edebileceğimden emin değildim.

Bunun yanı sıra Kaci'yi de kontrol ettim. Baygın olmaktan ziyade, artık uyuyor gibi görünüyor, hatta hafif hafif horluyordu. Dr. Carver ağzı açık bir şekilde yatağının yanındaki sandalyede kesti. diği sırada Kaci yan tarafına döndü. Şimdi yavru kedicığın iyi olduğunu biliyordum. Biraz daha uyumasını ümit etmekten kendimi alamadım. Ethan'ın onu savunurken öldüğünü on üç yaşındaki kızı açıklayabilmek için önce kendi hislerini kontrol altına almalıydım.

Arka bahçeye ilerlerken, kış güneşinin güçsüz sıcaklığına inatçı bir şekilde direnen donmuş çimler bana ayakkağımlı unuttuğumu hatırlattı. Ayakkabımı almak yerine konukevine doğru koşarak bahçeyi geçtim. Dondurucu hava ve parlak sabah ışığı canlandırıcıydı ama Ethan'ın ölümüyle beni sarmalayan ve denecek gibi görünmeyen karanlık ruh halimi düzeltmede bir işe yaramadı.

Konukevi verandasının sert tahtaları çimlerin keskin, buzlu bıçaklarından sonra ayaklarım için bir rahatlamaydı, içeri girmeden önce kendimi toplamak için durdum. Ama düşüncelerim gerçekten düzenlenmeye yetecek kadar açık değildi. Bu yüzden kapıyı açıp içeri girdim. Doğaçlama yapmak zorunda kalacaktım.

Kapı gıcırdayıp geldiğimi belli etti ama Jace başını kaldırıp bakmadı. Dizlerini göğsüne çekmiş, hırpalanmış kanepeye yaslanarak yerde oturuyordu. Baş, boynu artık onu desteklemiyormuş gibi aşağı sarkmıştı. Yarasıyla ilgilenmek için doktorun kestiği tişört bariz bir şekilde karşı duvara fırlattığı yerde duruyordu.

O anda hayatımda ilk defa daha büyük olmayı diledim. Daha bilge. İkimizi de rahatlatacak kelimelere sahip olmayı diledim delicesine. Ama yoktu. Sadece kendi bilgeliğim ve kederine eşlik etme isteğim vardı.

Buz gibi hava akımını keserek kapadığım kapı tekrar gıcırdaydı. Jace'in yanına bağdaş kurup oturmak için üzeri çizilmiş parkede yürüdüm. "Selam."

"Selam." Sesi sanki grip olmuş gibi boğuktu. Ama başını kaldırmıyordu.

Derin bir nefes aldım, tekila kokusundan neredeyse boğulacaktım. Fakat odanın etrafına göz attığımda her zamanki yapış yapış, yarı boş ve ucuz, üzeri çizik sehpaaların üzerinde duranlar dışında ne bir şişe ne de bir bardak gördüm. Ama öne eğilince Jace'in bacaklarının arasına baktığımda bir şişe Jose Cuervo buldum. Üçte biri bitmişti ve görünürde kapak yoktu.

"Kolon nasıl?"

"Tamamen dikildi ama iki defa dönüşüm geçirdikten sonra yılmış bonfile gibi görünüyor. Hâlâ feci acıyor ama bu doktorun büyük, beyaz haplarından daha çok işe yarıyor." Hafifçe şişeyi kaldırdı.

"Büyük ihtimalle hapları almıyordın."

"Onlar sadece kolumda işe yarıyor," diye fısıldadı. Başka neresinin ağrdığını sormama gerek yoktu. Doktorun hapları kırk bir kalbe iyi gelemezdi. Bunu birçok kişiden daha iyi biliyordum.

İç geçirip kanepeye yaslandım. Bakışlarımı zorla en az benim kadar acı çeken ve ağabeyimin hayat boyu birlikte olduğu en iyi arkadaşına çevirdim. "Şişeyi uzatsana."

Nihayet kaşlarını çatarak bana baktı. "Tekiladan nefret edersin."

"Bundan daha çok nefret ediyorum." İçki beynime hücum eden sinirli soruların dinmeyen uğultusunu kesinlikle susturacaktı, böylece ben de her şeyin üstüne teker teker konsantre olabilecektim.

Ya da sadece kısa bir süre için hiçbir şey düşünmeyebilecektim.

Sağlam eliyle Cuervo'yu uzattı. Etrafta bir bardak olmadığından, doğrudan şişeden içeceğimizi tahmin ettim. Tereddüt etmeden kafaya dikip kendimi iki defa yutkunmaya zorladım. Alkol boğazımdan aşağı inerken acı acı yaktı, hatta sabahın çoğunda uyumuş bir halde duran iç organlarıma yeniden his getirdi.

Jace şişeyi geri aldı ve en az üç yudum alarak beni geçti. Bu defa şişeyi aramıza koyup bana baktı. Alnına kahverengi dalgalar düşmüş masmavi bir alevle yanan, yaşlarla parlayan kızarmış gözlerini çevreliyordu. “Calvin, Kaci’yi almak için hangi *lanet* sebeple her şeyini ortaya koyarak bir savaş riskine girsin ki?”

Başımı kanepeye dayadım ve karşı duvara gözlerimi diktim. “Çünkü babam onu barışçıl bir şekilde vermezdi.” Ve büyük olasılıkla her şeyini ortaya koyacak bir savaş çıkmasına *güveniyordu*. Ama bu olasılıktan henüz Jace’e bahsetmek istemiyordum.

“Ne?” Gözleri büyüdü ve eliyle şişenin boynunu kavradı.

“Onu Paul Blackwell’le telefonda konuşurken duydum, Blackwell bariz bir şekilde üvey babamın adına konuşuyordu. Babam hakkındaki suçlamalar ve Kaci’nin kötüleşen sağlığı yüzünden birkaç konuşuyuşunun Kaci’yi çiftlikten almak adına oylama yaptığını söyledi.”

“Bu saçmalık.”

“Evet.” Şişeyi alıp tekrar kafama diktim. “Fakat şu anda bunun bir önemi yok, değil mi?”

Jace cevap vermedi, bu yüzden şişeyi bir kere daha kaldırdım. Tekliden üç yudum daha aldım, artık işimin bittiğini biliyordum. Sarho olmak değil, uyusmak istiyordum ve bu kadar hızlı içmeye devam edersem sahip olduğum yüksek metabolizma hızıma rağmen muhakeme yeteneğimi kaybetme riskine girerdim.

Ama Jace büyük bir yudum daha aldı. “Neden yaptı bunu, Faythe?” diye sordu, artık Calvin Malone’dan bahsetmediğimizi biliyordum. Jace şişeyi yere koyup gözlerini eliyle kapadı. Yaşları tutma çabasıyla çenesi titriyordu. Ağlarsa ben de tekrar ağlamaya başladım.

Bilmediğimi söylemeye hazırlandım. Ama *biliyordum*. “Çünkü o öyle birisi.” *Biriydi*, diye ısrar etti beynim ama kalbim bu içsel düzeltmeyi reddetti. “Ethan hayatın doya doya yaşadı ve bu şekilde, başkasını korurken ölmesi bana bir yerde mantıklı geliyor.”

Ama yirmi beş yaşındayken ölmesi mantıklı *gelmiyordu*.

Jace başıyla onayladı ama ikna olmuş gibi görünmüyordu. Birkaç anım öteden gözlerini gözlerime dikti. Sanki içimde gömülü büyük bir gerçeği arıyormuş gibi bakışları bir gözümde diğerine gidip geliyordu. Ama o gerçek her neyse, ona sahip değildim ve nihayet o da bakmaktan vazgeçti. Gözlerini kırptı, tekrar açtığında gözleri irislerini renklendiren kobalt mavisi halkaları büyüten yaşlarla doluydu.

“Onsuz ne yapacağım?”

Kalbim kırıldı, sadece kelimeleri yüzünden değil, aynı zamanda onları içten bir çaresizlikle söylediği için de.

Derin bir nefes aldım ve bu yardımcı olmadığında tekrar şişeye uzandım. Bir yudum daha zarar vermezdi ve onsuz Jace’in gözlemindeki acıya dayanamıyordum. Bu yüzden büyük bir yudum aldım. Sonra fazladan bir tane daha.

Bu defa o kadar çok yakmadı, ki bu muhtemelen kötüye işaretti.

“Benim yapacağım şeyin aynısını yapacaksın,” dedim sesime hissetmediğim bir güç yansıtmaya çalışarak. “Hepimizin yapacağı şey. Bugün ağlayacak, haykıracak ve ihtiyaç duyarsan bir şeyele vuracaksın. Şimdi hepsini dışarı vur. Çünkü yakında onlara günlemini göstereceğiz ve bu yüzden herkesin en iyi halinde olmasına ihtiyacımız var.”

Özellikle de adamlarımızın çoğu Marc’ı ararken. Güçlerimiz bölünmüştü ve sayımız, kayıp adamların yerlerine yenilerini koyabileceğimizden daha hızlı bir şekilde azalıyordu. Ve işin doğrusu onların yerine yeni birilerini getirmek *istemiyorduk*. Hepsini geri istiyorduk. Marc dâhil. Ethan’ı daha yeni kaybetmişken onu da kaybetmeye dayanamazdım.

“Buna güvenebilirsin.” Jace sanki söylemek zorunda olduğu şeyler acı veriyormuş gibi gözlerini kısa bir anlığına kapadı. “Sonra gitmem gerekecek. Calvin’e gününü gösterdikten sonra.”

“Ne? Neden?” Ayağa fırladım ve nabızım panik içinde hızla atarken bütün oda etrafımda döndü. Ona en çok ihtiyaç duyduğumuz anda bizi terk mi edecekti? Çifte kaybımız yüzünden zaten felce uğratılmışken...

Jace sözlerindeki mantık herkes için bariz olmalıymış gibi kashlarını çattı. “Ethan sayesinde buradayım.” Bu sözler canımı acıtmış gibi şeyeyi tekrar kaldırdı. “Kendi erkek kardeşlerimden daha fazla kardeşti benim için, ayrıca babam öldükten ve annem Calvin’le evlendikten sonra beni gerçekten önemseyen tek kişiydi. Beni Cal’den kurtarmak için, on sekiz yaşma bastığım gün babanın beni adamı olarak işe almasını sağladı. Ama şimdi Ethan yok ve bu, üvey babamın suçu. Greg’in hâlâ beni etrafında isteyeceğini mi düşünüyorsunuz? Her gün ona oğlunun nasıl öldüğünü hatırlatmak için?”

Şişeden tekrar içti, içkinin yarısından çoğunun bitmiş olduğunu görünce şaşırdım. Ne kadar içmişti? Ben ne kadar içmiştim?

“Pekâlâ, onu bana ver.” Tekilayı aldım. Yeniden içeceğimi düşündüğü için almama izin verdi. Ama onun yerine şeyeyi en yakındaki sehpanın üzerine koymak için geriye uzandım. Ama sehpa benden uzaklaşıyor gibi görünüyordu, az kalsın şeyeyi yere düşürecektim.

“Dinle beni, Jace,” diye başladım ama artık göz kapakları ağırlaşmış ve gözleri donuk donuk bakmaya başlamıştı. Gerçek anlamda dinlemesi için çok geçti ve yakında ben de mantıklı konuşma noktasını geçebildim. Ama denemem gerekiyordu.

“Bana bak.” Çenesini tuttum, yeni çıkmış kısa sakalları parmaklarıma batıyordu. Onu gözlerime bakmaya zorladım. “Babam seni kovmayacak. Sen *denesen* bile gitmene izin vermez. Ben de vermem. Sana *ihtiyacımız* var.” Son zamanki kayıplarım beni ele geçirmekle tehdit ederken kendi gözlerim de yaşlarla doldu. “Lütfen gitme. Seni de kaybetmenin üstesinden gelemem.”

Jace gözlerini kırptırdı ve ilgisi sanki diğer her şey kaybolmuş gibi benim üzerime odaklanırken yüz ifadesi değişti. Yüzünde sadece acı ve ihtiyaç gördüm. Gözlerindeki bakışla neredeyse yanarak çenesini bıraktım.

Sağlam eli yavaşça yükseldi, yanağıma dokunan parmakları sıcacıktı. Çok sıcaktı. “Geriye sadece sen kaldın.”

Ah, hayır. Ayık olsaydı böyle bir şey asla söylemezdi. Düşünebilirdi ama dile getirmezdi.

Ama ben cevap vermeden önce –üstelik ne söyleyeceğime dair bir fikrim yoktu– eli başımı tutmak için enseme kaydı ve beni öptü.

On Dokuz

Jace'in dudakları yumuşak ve sıcaktı, tekilayla ıslanmıştı. Tadı, ihtiyaç duyduğum uyuşukluk gibiydi. Teselli ve paylaşılan acı gibi. Bir bataklığa ~~benim~~ gibi bu öpücüğün içine saplanıp kalabilirdim ve mücadele etmek için çok geç kalana kadar battığımı farkında dahi olmazdım. Bir an için öyleydim de. Karşılıklı, sözsüz bir ızdırıp ve geçici bir molanın vaadi içinde kaybolmuştum.

Ve onu öptüm. Tek sebebi iyi hissettirmesiydi. Etrafımdaki her şey parçalanıyordu. Ryan kayıptı, Manx'ın pençeleri sökülmüştü ve babam suçlanmaktaydı. Kaci yavaşça kendisini öldürüyordu ve Ethan ölmüştü.

Marc kayıptı.

Ama Jace tam oradaydı ve bir şeyin iyi hissettirmesine gerçekten ihtiyaç duyduğum sırada onu öpmek iyi hissettiriyordu. Bu öpücük o anda hayatımda beni incitmeyen tek şeydi. Fakat üstünde düşünseydim, sonunda bunun diğer yaralarım kadar kötü bir şekilde canımı acıtacağım bilirdim.

Ama düşünmüyordum. *Hissediyordum*. Jace'in dudaklarını kendiminkinin üstünde hissediyordum. Kokusu beni sarıyordu. Eli saçlarımın içindeydi. Bunu ne kadar fazla istediğini hissediyordum. Beni ne kadar fazla istediğini ve birisinin hâlâ onu sevdiğini bilmeye ihtiyaç duyduğunu. Özellikle de Ethan'ın kalplerimizde büyük bir yara bırakarak gittiği şu anda. İyileşmek için yalvaran bir yara...

Bunu iyileştiremezdik. Asla. Ethan'la birlikte hepimizin küçük bir parçası ölmüştü ve o parçaları bir daha asla geri alamazdık. Yapabileceğimiz en iyi şey yaraları sarmaktı.

Beni tekrar öptü, ikinci bir öpücüğe hazır değildim. Ama o hazırdı. Bu ikinci öpücük yumuşak bir şekilde başladı ama ben çekilmeyince şiddeti hızla arttı. Çekilmem *gerekirdi*. Ama çekilmedim. Sonra kendimi kanepeyle Jace arasında sıkışmış buldum. Eli belimde, dili ağzımın içindeydi. Kederi benimkini besliyordu.

Ağzı çaresizce benimkine yapışmıştı, dudakları yumuşak ama ısıracıydı. Sol eliyle nazikçe başımı eğip kendisine daha derin bir açı verdi ve parmaklarını sağlam koluna değdiğinde nabızı hızlandı. İçine keskin bir nefes aldı ama dudakları bir an olsun benimkini bırakmadı.

Bir sersemlik dalgası beni sardığı sırada kafam karışmış halde geri çekildim. "Bekle..."

"Seni hep sevdim," diye mırıldandı kulağıma. Kelimeleri gevelere çıkıncı ama samimiydi. Beni tekrar öptü ve daha önce hissettiğim bütün direnç, dilimin üstündeki bir şeker gibi eriyip gitti. Elim kolundan göğsüne kaydı. Pürüzsüz, sert hatların üstünde oyalandı ve kendimi öpüşmemizi derinleştirirken buldum; alt dudağını emdiğim sırada ağzımın içinde inledi.

Parmakları saçlarımı sırtıma kadar takip etti, ardından kaburgalarımın altından karnıma doğru ilerledi ve tişörtümü yavaşça kaldırıp tenimde dolaştı.

Eli sütyenimin üstünden sağ göğsümü bulduğunda inledim ve dili ağzımın içinde iyice derinlere daldı. Ardından birden sabırsızca kumaşı tenimden çekti ve nazikçe sıkarak göğsümü kaldırdı.

Kalbimin göğsümden fırlayacağını düşünene kadar kalp atışlarım hızlandı ve bir baş dönmesi dalgası mest edici miktardaki ihtiyaçla birleşmiş halde beni ele geçirirken gözlerimi kapadım.

Jace yaralı koluna dikkat ederek tişörtümü başımın üstünden geçirip yemeye yetecek kadar üzerimden çekildi. Ardından dudakları sanki

ağzımdan çıkabilecek her türlü itirazı kesmek istemişçesine hızla yarımdan benimle buluştu. Elleri sırtıma kaydı ve bir an sonra sütyenim açılıp göğüslerimi çıplak ve dolgun bir şekilde gözler önüne serdi. Sağlam kolunu tekrar bana dolarken sütyenin yere düşmesine izin verdim. Beni nazikçe yere yatırırken ikimizi de yan döndürdü. Yaralı kolu hiç acımıyormuş gibi sağ dirseğinin üstüne dayandı.

Sırtıma değen parke soğuktu ama bunu hissedecek sadece bir saniye oldu çünkü sonraki saniyede belimdeki düğmeyi açmış, tek eliyle pantolonumu çektiğini fark ettim. Ardından kot pantolonum başımın yanında bir yığın halinde yere bırakıldı.

Jace bir kalp atımından kısa bir süre içinde üstünü çıkarmıştı, dudakları yeniden dudaklarımı bulurken sert bedeni üstüme yerleşti. Erkekligi sıcak ve sert bir şekilde karnımın üstünde zonkluyordu; eli yavaşça yan tarafından aşağıya indi. Sıkıca kalçamı kavradı ve dudaklarıyla boğazıma inerken çenemin üstünde inledi. Elimi saçlarıma içinde kıvrıdım. Jace dikkatli bir şekilde yanıma kaydı ve külotum tenimden kayarken kalçamı kavrayarak kumaşı aşağı itti.

Ardından dizlerinin üstünde durdu ve elleriyle pantolonuna baceriksizce uzandı. Bandajlı kolu kanepeye sürtününce irkildi. Plastik yırtılma sesi geldi ve cebinde her zaman prezervatif taşıyıp taşımadığını merak edeceğim kadar bir süre geçti. Ardından geri geldi.

Başım hoş bir şekilde dönerken, her bir hareketimle kasları gerilip hareket ederken parmaklarımdan sırtımda gezinmesine izin verdim. Dili, boğazımdan göğüslerimin arasına kadar ıslak bir yol çizerken sırtım büküldü. Sol bacağıma kaldırıp vücudunu uyluklarıma arasına yerleştirdi.

Kalbim hızlandı ve bacaklarımdan belini sardığını hissettim. Eli aramızda hareket ettiğinde bacaklarım istemsizce etrafında kasıldı. Ağzı göğüs ucunun etrafına kapandı, bir parmağı denemek için içime kayarken nazikçe göğsümü emdi. Parmağının etrafında kasılınca yarımdan inleyip parmağına yavaşça geri çekti.

Başım döndü ve gözlerimi kapamaya çalıştım. Ama Jace ona bakan kadar çenemi elinde tuttu. Ardından yavaş yavaş içime girdi sanki her bir santimetrenin değeri bilinmeliymiş gibi. Tamamen içime girip tanımadığım bir kalınlıkla beni doldurana kadar nefes alamadım. Bir an için ikimiz de kıvıldamadık.

Gözleri beni yakıyordu. Acının ve arzusun mavi alevlerinden oluşan gözleri onları söndürmekle tehdit eden yaşlara rağmen alev alev yanıyordu. Ardından içimde hareket etti ve her bir darbesinde onu karşılamak için yay gibi yukarı kıvrıldım. Parmaklarım vücudunun tanıdık hatlarının üzerinde gezindi. Milyon defa gördüğüm ama asla gerçekten tecrübe etmediğim hatlar ve kaslar.

Gözlerini hiç kapamadı. Her şey yoğun bir zevk sarmalının etrafında sıkışıp içimde –ikimizin de içinde– çözüldüğü son anda bile. Kalçalarım daha fazla sürtünme, daha hızlı temas isteyerek kalçalarıyla buluşmak için yukarı kalktı. Ve bacaklarımla ikimizi birden sımsıkı tutup kalçalarını sararken tepeden tırnağa titredim.

Gözlerimi kapadım, vücudum yerde gevşeyip birleşmemizden kaynaklanan ısının bir kısmını soğuk yüzeyin almasına izin verirken zemin fazla ısınmış vücudumu hoş bir şekilde serinletti.

Bir parmağını çenemin nemli çizgisinde dolaştırıp yüzümü kendisine çevirerek, “Faythe...” dedi. Gözlerimi açınca ıslıl ıslıl kobalt mavisi gözlerinin hiç görmediğim kadar parlak olduğunu gördüm.

Ama bu mavi doğru değildi. Minik, altın beneklerle parlayan *kahverengi* gözlere bakıyor olmam gerekiyordu. *Her şey çok yanlış!*

“Hayır. Ah, hayır. Jace, ben...” Ellerimi göğsüne koydum ve onu ittim. Vicdan azabı ve sersemlik, bir pençenin pamuklu kumaşı parçalaması gibi kalbimi parçalıyordu. Ben ne yapmıştım böyle?

Gözlerim yaşlarla doldu ve neyse ki Jace’in önce şaşkınlığını, ardından da kalp kırıklığını bulanıklaştırdı. Sonra da korkusunu. Yaralı kolunu mindere çarpıp beni soğukta ve içim boşalmış bir halde bırakarak üstümden kalktı. Ve sefil bir halde.

“Faythe?...” Sesinin titremesi kalbimi kırdı. Ardından anladı ve yaşlarla ~~dolmuş~~ gözleri deli gibi benimkine baktı. “Hayır. Hayır,” diye fısıldadı sıkı dişlerinin arasından. “Bu yanlış *değildi*. Aylardır yaptığım tek doğru şey bu. Sakın buna pişman olmaya *cüret* etme.”

“Jace, üzgünüm...”

“Lanet olsun sana, Faythe.” Konuşurken hiçkırıklara boğuldu. Kalkmaya çalıştığımda kolumu tutup buna izin vermedi. “Bunu kendine yapmana izin vermeyeceğim. Ya da bana. Bundan sonra ne olursa olsun, yanlış *hiçbir şey* yapmadık. Birbirimizin yanındaydık. Hepsi bu.”

Başımı olumlu anlamda salladım ama böyle olmadığını biliyordum ve kalbim o kadar ağır geliyordu ki her bir atışla birlikte gerçekten acıyordu. “Biliyorum. Ama bu...” Elimle ikimizi gösterdim. “Bunu yapamayız. Marc’la birlikteyim. Marc’ı *seviyorum*.” Ve işin kötü tarafı, az önce yaptığım şey yüzünden beni asla bağışlamayacak olmasın –bu kesindi– rağmen onu yine de sevecektim...

Jace’e baktığım ve kendimden nefret ettiğim sırada yeni yaşlar yanaklarımdan aşağı süzülüp beni yaktı. İşler zaten yeterince kötü değil miydi? Her şeyi olduğundan daha kötü yapmayı nasıl başatabiliyordum?

Kararlılık gözlerinde parlayıp dudaklarımla sert çizgisine yerleşmişti. “Konu Marc değil. Onu sevdiğini *biliyorum*, o da seninle olmak için dünyayı yerinden oynatır. Bunu *hepimiz* biliyoruz. Ama ben de seni seviyorum ve harika bir şeyi kaçırıyor olabiliriz.” Ani cesareti beni şaşırttı. Korkuttu. “Faythe, beni uzaklaştırma. Bir *tek* sen kaldın.”

Gözlerimi sımsıkı kapadım ve Jace’i koklamamaya, tadını dudaklarımda hissetmemeye çalışarak birkaç derin nefes aldım. Ama işe yaramıyordu. O anda Jace *her yerdeydi*. Zihnimde, kalbimde ve anılarımdaydı. Güzel kokuyordu. Tadı güzeldi. Ve hayatımdaki diğer her şey üstesinden gelinemeyecek bir engel halindeyken en has-

as yerlerimde zonklamaya devam eden müthiş artçı sarsıntılar harika hissettiriyordu.

Hayır! Bu *adil* değildi. Marc dışarıda bir yerde can çekişip bana geri dönmeye çalışırken bir başkasının verdiği zevk ve rahatlamayı hissetmemeliydim.

"Yapma, Jace," diye yalvardım. Çünkü eğer o da aynı şeyi istemezse bunu geride bırakabileceğimden emin değildim. Gözlerimi açtığımda, içinde daha önce hiç görmediğim türden bir azimle güçlenmiş, yürek parçalayıcı bir kırılganlıkla gözlerini dikip bana baktığını gördüm. "Bunu Marc'a yapamayız."

Jace başını iki yana salladı. Sanki böyle basit kavramları açıklamak zorunda kalmaktan yorulmuş gibi yüzünde sinirliğin kararlı, keskin hatları belirdi. "Ondan ayrılmanı istemiyorum. Sadece *beni* terk etmemeni rica ediyorum. Beni dışlama."

Ne? Kalbim tekledi ve midem olacakların beklentisiyle karncalandı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bekleyebileceğimi söylüyorum. Şimdilik. Ama işler normale döndüğünde -bunun gerçekleşeceğini varsayarsak- denemek istiyorum. Birbirimizi mutlu edebiliriz, Faythe. Bunu biliyorum. Ve istediğim şeylerden sadece kolayca elde edilmedikleri için vazgeçmekten sıkıldım. Sen harcanacak çabaya değersin."

Ah, ancak şimdi kendisinde *lider hamuru olduğuna karar verdi...*

Sol tarafımda ön kapı açıldı ve soğuk hava hızla, oluşturduğumuz sıcaklığı düşürerek içeri doldu. Jace arkasını döndü ve ağzını elinin tersiyle sildi; sanki bu, yaptığımız şeyi gizleyebilmiş gibi.

Gizleyemezdi. Üstümü örtmem de gizleyemezdi. Yine de çıkaracağım giysi yığının içinden tişörtümü çektim ve sanki kabahatimi de örtebilmiş gibi göğsüme tuttum.

Dr. Danny Carver bir eli hâlâ kapı kolundayken girişte donup kaldı. Yüzü dikkatli bir şekilde hiçbir ifade taşımıyordu ama kedi

adamlar dünyasında bunun tek anlamı bizim görmemizi istemediği şeyler düşündüğüydü. "Humm... Greg herkesi ofisinde istiyor."

"Elbette." Jace ayağa kalktı ve hiçbir insanın başaramayacağı tek, zarif bir hareketle pantolonunu kaldırdı. Gerçi o anda muhtemelen bunu ben de başaramazdım. "Temiz bir gömlek alayım." Jace'in gözlerinin hâlâ kırmızı olduğunu görünce doktorun bakışları yumuşadı. Neler olduğunu bildiğini düşünüyordu; bunu yüzünden anlayabiliyordum. Bildiğimiz tek yolla birbirimizi teselli ettiğimizi düşünüyordu. Ve haklıydı. Ama işin içinde bundan çok daha fazlası olduğuna dair bir fikri yoktu. Belki de bundan çok, çok daha fazlası olduğuna dair.

Jace birkaç saniye içinde uzaklaştı. Ağır adımları merdivenlerde yankılandı ve bir an sonra duştan su akmaya başladı. Ama gitmesinden çok sonra bile gözleri beni hatıralarımda yakmaya devam etti.

Tişörtümü başımdan geçirdim ve dengemi sağlamak için kanepe'nin kolunu tutarak iç çamaşırlarımı giymek üzere ayağa kalktım. Başım dönüyordu ve bunun için Jace'e mi yoksa tekilaya mı teşekkür etmem gerektiğini biliyordum.

"İyi misin?" Carver kapıyı kapadı ve beni dengede tutmak için koluma uzandı ama pantolonumu üstüme geçirdiğim sırada elimi sallayarak onu uzaklaştırdım. "İyiyim. Yani, herkes kadar iyiyim işte."

Başıyla onayladı ve gözleri neşeyle parlarken sehpanın üzerinden çoğu bitmiş tekila şişesini kaldırdı. "Faythe, bu sadece *sorumluluk sahibi* bir yetişkinin gözetimi altında kullanılmalı. Ve bilgin olsun, Jace Hammond bu tanıma girmiyor."

Yine de çocukluktan çıkmakta olan Jace'in az önce ne kadar çok şey yaptığına dair bir fikri yoktu.

Söylemem gerekenlerden korkarak ama söylenmesi gerektiğini bilerek iç geçirdim. "Dr. Carver, Danny, lütfen kimseye söyleme..." Gözlerimin benim için yalvarmasına izin verdim ve yaşarmaya başladıklarında dehşete düştüm. Doktor birdenbire kendi pişmanlık ve

kafa karışıklığının oluşturduğu, anafor halinde dönen havuzda yüz meye başladı.

“Sen ve Jace hakkında mı?”

Elimin tersiyle gözyaşlarımı silerek, “Ben ve Jace diye bir şey yok,” diye ısrar ettim. *Olamazdı...*

“Öyle görünmüyordu.”

“Doktor...”

Lafımı kesmek için bir elini kaldırdı. “Beni hiç ilgilendirmez.” Bu, başka hiç kimsede olmayan bir davranış biçimiydi ve bağırma başlasa bu meseleyi daha kolay atlatacağımı düşündüm. Bağırışlarla nasıl baş edeceğimi biliyordum.

Doktor omuzlarını silkti ve tekila şişenin içinde çalkalandı. “İkiniz de üzgünsünüz ve insanlar düzgün düşünemediklerinde böyle şeyler olur.” Eğilip kapağı aldı ve şişeyi bırakmadan önce kapağını kapadı. “Ve tek bildiğimiz Cuervo’nun böyle şeyleri gerçekleştirmede iyi olduğu. Bana sadece ne yaptığını bildiğini söyle ve *bundan* daha fazla içmeyeceğine dair söz ver. Ben de gördüklerimi unutayım.”

İç geçirdim ve kanepeye çöküp başımı ellerimin arasına koydum. “İkincisi tamamdır. Artık tekila yok. Ama işin gerçeği ne *hale* ettiğime ilişkin en ufak fikrim yok.”

Carver halden anlarcasına gülümsedi. “Pekâlâ, bunu çözene kadar bır duş almanı öneririm. Jace gibi kokuyorsun.”

Yirmi

“Hemen babamı telefona ver,” diye bağırdı babam, şark halısının üstünde ayaklarını vura vura yürürken. Geri dönmenden önce parke üzerinde de birkaç adım attı. “Bu karışıklığın içine bulaşmak istemezsin, Brett. Nerede olduğu ya da ne yaptığı umurumda değil. Bul onu. *Şimdi!*”

Bağırdığında irkildim ve deri kanepenin kolunu elimle kavradım.

Brett Malone telefonda, “Üzgünüm, konsey üyesi Sanders,” dedi ama babamın yüzündeki öfkeye bakılınca, Brett’in asla fark yeterince üzgün olamayacağı anlaşılıyordu. Ve babamın konseydeki sallantıda olan konumuna rağmen ona bir konsey üyesi olarak seslenmesiyle fazladan puan kazanmıyordu. “Ama babam şu anda burada değil. Nereye gittiğini ve ne zaman döneceğini de bilmiyorum.”

Babam bariz bir inanmazlıkla gözlerini karıştırdı. “Sabahın dokuz buçuğu ve baban evden çalışıyor.”

“Evet, efendim.” Brett’in sesi gerçekten perişan –ve çok korkmuş– geliyordu, hatta neredeyse onun için üzülecektim. Calvin Malone’un çocuğu olmayı kendisi *seçmemiştir* ve geçmişte beraber geçirdiğimiz kısa sürede babasıyla aynı görüşlerde olmadığına beni ikna etmişti. Brett’in uyarısı sayesinde babamın suçlanması konusunda birkaç gün önceden haberimiz olmuştuk.

Ama babam mantık sınırını geçmişti ve onu gerçekten suçlamazdım.

“Bir cep telefonu olmadığını söyleyemezsin bana!” Liderimiz bu defa ağır adımlarla halının üstünden masasına yürüdü. Attığı her adımla yer sallanıyordu, irkilmemek için ellerimi duştan sonra nemli olan saçlarımm içinden geçirdim.

Babamın Malone’un yoluna taş koymasından keyif alacağını düşünmüştüm. Ama onun yerine bunun her bir anından korkuyordum çünkü ağzından çıkan her kelimeyle birlikte babamın kontrolünü kaybettiğine daha da emin oluyordum.

Bir lider gibi davranmıyordu. Bir *baba* gibi davranıyordu. Yıkmış, öfkeli bir baba.

“Evet, efendim, babamın cep telefonu var,” diye mırıldandı Brett perişan bir halde. “Ne yazık ki önümde duruyor. Babam, humm, yanına almayı unutmuş olmalı.”

Babam bir avuçuyla masaya vurmaya yetecek bir süre için durdu. Masanın üstündeki her şey sıçradı; bir zimba, kedi biçimindeki kâğıt ağırlığı ve ataç kutusu ters döndü. Ataç kutusundakiler yere saçıldı.

Owen anında babamın yanına gitti, ataçları avuçlarıyla topladı ama liderimiz bunu fark etmedi.

“Bana numarayı ver,” diye ısrar ederek odanın öbür tarafındaki bara doğru yüz seksen derece döndü. “Ona bir mesaj bırakacağım.” Ama hepimiz onun böyle bir şey yapmayacağını biliyorduk. Bütün gün sürse bile, bir cevap alana kadar aramaya devam edecekti.

“Üzgünüm, konsey üyesi ama kişisel telefon numarasını vermeye yetkim yok. Aradığınız telefonu Gurur sürüsünü işleri için kullanmıyor ve ona ulaşmak için en iyi yol da bu.”

“Fakat orada değil.”

“Evet, efendim. Şu anda burada yok.”

“Aaaahhhhh.” Babamın eli kasıldı ve kablolu telefon onu elektrikli şarapnel yağmuruna tutarak parçalandı. Liderimiz, “Bana başka bir telefon getirin!” diye kükredi ve Dr. Carver koridora fırladığı sırada irkildim.

Babam masasındaki sandalyeye oturdu ve başını ellerinin arasına, dirseklerini de notluğun üzerine koyarak öne eğildi. İçine kapanık bir duruştu ve açıkça rahatsız edilmek istemediğini gösteriyordu ama Jace halının karşısındaki ikili koltuktan beni izlerken ve Owen hâlâ yerdeki ataçları toplarken bir şeyler söylemem gerektiğini hissettim.

“Baba?”

“Hımm?” Bana bakmak için başını kaldırdı ama gözlerinde gerçek bir ilgi yoktu.

“Bir planımız var mı?”

“Evet. Onlara günlerini göstereceğiz.” Sesindeki soğuk kararlılık içimi ocak rüzgârından daha fazla üşüttü, içgüdülerim onu ani hareket etmekten vazgeçirmeye çalışmam gerektiğini söylüyordu. Belli net bir şekilde düşünemiyordum ve acele alınan kararların üstünde ender olarak iyi düşünülürdü. Bunu bana bizzat kendisi öğretmişti; intikamın soğuk yenen bir yemek olduğuyla ilgili şeyleri.

Ama bunu yapamazdım. En az babam kadar Malone’un cezasını çekmesini istiyordum ve açıkçası en sonunda aynı şeyleri düşünmüyorum olmamızdan dolayı mutluysam.

Derin bir nefes alıp başımı onaylarcasına salladım. “Nasıl?”

“Derhal misilleme yaparak. İşler bizim lehimize,” çünkü bizim Gurur sürümüz ülkedeki herhangi bir Gurur sürüsünden daha kalabalık bir nüfusa sahipti, “ve Paul Blackwell’e söylediğim şeyde ciddiydim. Eğer Malone bir savaş istiyorsa, *lanet* olası bir savaş olacak. Bölgedeki bütün erkek kedileri çağıracağım.”

Ah, kahretsin.

Ayağa kalktım ve odada yürüyüp masasına doğru giderken ellerimin titremesine engel olmaya çalıştım. "Humm, erkek kedilerimin neredeyse dörtte biri hâlâ dışarıda Marc'ı arıyor."

"Biliyorum..." İç geçirip alnını ovuşturdu. "Halihazırda dışarıda olan adamlar aramaya devam edebilir ama başka birisini bu işe ayıramam."

"Babacığım... benim geri dönmem gerek." Masasındaki ters dönmüş zumbayı düzelttim ve kedi biçimindeki kâğıt ağırlığını alıp ellerimde çevirdim. "Ethan için yapabileceğim bir şey yok ama Marc'in bana ihtiyacı var."

Göz ucuyla Owen ve Dr. Carver'in bakiştıklarını gördüm; bakişlerinde kısmen acıma, kısmen boyun eğme vardı. Marc'in hâlâ hayatta olduğuna inanmıyorlardı.

Babam söylediğim şeye konsantre olmaya çalışıyormuş gibi bir an için bana gözlerini dikip baktı. Ne söylemeye çalıştığımı. Arından başıyla onayladı ve düşünceli bir şekilde başını eğdi. "Tabii ki ihtiyacı var." Kendi iç çatışmamın onun yüzüne yansıdığını gördüm. Elimden taş kediye aldı ve bir kâğıt yığınının üstüne koydu. "Kaci dönüşüm geçirdikten sonra Jace seni ve Dan'i Mississippi'ye geri götürebilir. Fakat geri dönmesi gerekecek," dedi bakişları kısa bir an için Jace'e kayarken. "Kaynaklarımızın bu kadar dağılmasına şu anda gücümüz yetmez."

Uyuşmuş bir şekilde başımla onayladım. Bunların hepsiyle bir anda nasıl başa çıkacaktk? Sahip olduğumuz bütün erkek kedileri çağırsak bile, serserilerden önce Marc'ı bulmaya, Malone'un Gurur sürüsünden Ethan'ın intikamını almaya ve Kaci'yi konseyin entrikalarından korumaya yetecek kadar adamımız yoktu.

Rakiplerimizin hiçbirisi bu kadar çok cephede aynı anda savaşmak zorunda değildi.

"Sorun değil." Jace'in şeyden... ofise çağrılmamızdan önceki konuşmamızdan beri ilk defa konuştuğu için sesi çatlamıştı. "Onu götürmekten mutluluk duyuyorum."

Kimsenin fark etmediğini umduğum çift anlamlı sözden ürkek kendimi tutamayıp ona baktım ve beni dikkatle izlediğini gördüm. Acı dolu bakişları benimkileri esir aldı ve resmi bir Gurur toplantısının ortasında yapılan bu tarz cesurca ve samimi bir iletişime cevaben kalbim daha güçlü atmaya başladı.

Babam duymadan önce kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalıştım. Neyse ki son yaşanan trajediden dolayı o kadar yıkılmış ve dikkati dağılmıştı ki odadaki ani gerginliği ya da beyaz bayrak gibi salladığım stresin fiziksel işaretlerini fark etmedi.

Ama Owen fark etmişti. Bana soru dolu bakişlar atıyordu ama gözlerine bakmıyordum. Carver benimle Jace arasında neler olduğunu anladığını düşünüyordu ama Owen bunun yakınından bile geçmiyordu. Ve onu ne kadar seversem seveyim ve kardeşimizin yasını birlikte tutmamız için ona fiziksel olarak ne kadar yakın olmak istersem isteyeyim, bunu ona açıklayamazdım. Şimdi olmazdı.

Belki hiçbir zaman olmayacaktı.

Bunu anlama ihtimali olan kardeşimi daha yeni kaybetmiştim.

Babam alışılmadık bir şekilde dağınık olan düşüncelerine yeniden odaklanmış gibi boğazını temizleyip gözlerini kırıştırdı. "Telefon görüşmeleri yapmaya başlamam lazım." Elini açarak Dr. Carver'a işaret etti. "Bana telefonu getir." Doktor sözünü dinledi ve babam telefonu tuşlarken tekrar bana baktı. "Önce Michael'i aradım, yaklaşık bir saat önce. Hepimiz gibi altüst oldu ama araba kullanabileceği konusunda ısrar etti. Ama Vic ile Parker'ı oaktan bırakmıştı. Tüm... bu olanları onlara anlatabilir misin?"

İsteksizce başımla onayladım. Cebimden telefonumu çıkarırken göğsüm sıkışıyordu. Kötü haberleri bildirmede çok iyi değildim.

“Merhaba Rick,” dedi babam telefonuna, o amcamla konuşurken arama listemdeki isimleri karıştırıyordum. “Bu kadar erken bir saatte aradığım için üzgünüm ama hımm... bazı kötü haberlerim var.” Babam durdu ve garip bir kahkaha attı. Derisini yıpratmaya çalışmış gibi alnını ovuşturdu. “Bu, bugüne kadarki en yetersiz ifademdi.” Bir duraksamanın ardından uzaktan amcamın babamın iyi olup olmadığını sorduğunu duydum.

“Hayır, değilim,” dedi babacığım. “Ethan öldü, Rick.”

Ancak bu kadarım kaldırılabildim. Telefon konuşmamı tek başıma yapmak istemiş gibi hızla koridora gittim. Ama daha çok o korkunç cümlelerin tekrar söylendiğini duymaktan kaçınmak içindi.

Vic kulağıma, “Alo?” dedi. Sesi zayıf şebeke yüzünden hışırtılı ve yorgunluktan boğuk çıkmıştı. Hâlâ ormanda Marc’ı arıyordu.

Kendi odama giderken Kaci’nin odasını geçtim ve annemin yatağın yanındaki koltukta, başı yana düşmüş bir şekilde uyuduğunu gördüm. Yüzü yakın zamanda aktığı yaşlardan ötürü hâlâ kırmızı ve şişti. Annemi uyandırmamayı umarak, “Selam Vic, benim,” diye fısıldadım odanın önünden geçtiğim sırada.

Hattın diğer ucunda yapraklar hışırdadı ve bir dal kırıldı. Vic’in sonraki sözleri kulağa daha tetikte geldi. “Sorun nedir? Kaci’ye bir şey mi oldu?”

“Hayır.” Tekrar odama girdim ve kapıyı kapayıp yaslandım. “Ethan.” Burnumu çektim ve yeniden ağlamamaya kararlı bir şekilde gözlerimi kapadım. Yaşlar dökülmeye başlarsa konuşmayı asla tamamlayamazdım.

Yaprakların üstünde çıtırdayan ayak sesleri durdu ve hattın öteki ucuna ağır bir sessizlik çöktü. “Nasıl oldu?” Sesinden anladığımı fark ettim. Vic ayrıntıları bilmiyor olabildi ama sonucu biliyordu.

“Ethan ve Jace, Kaci’yi ormanda yürüyüşe çıkarmışlardı,” dedim ve yaşlar yine de geldi. “Malone’un dört erkek kedisi tarafın-

dan saldırıya uğradılar. Jace, Kaci’yle birlikte dönmeyi başardı ama Ethan onları uzak tutmak için kaldı.” En sonunda ben bile ne söylediğimi güçlükte anlamaya başladım ama Vic pek sorun yaşamıyor gibi görünüyordu.

Konuşmayı bitirdikten sonra bir süre için hattın öteki ucunda sadece sessizlik vardı; ara sıra gelen doğa sesleriyle bölünen bir sessizlik. Ardından Vic iç geçirdi. Bu keder, öfke ve en sonunda da kabullenmeyle dolu bir sestti. Bariz bir inkâr yaşamaması beni sinirlendirdi. Tabii ki Vic’in şahsına sinirli değildim. Şiddetin ve ölümün, onları bıkkın bir iç geçirme ve haşin bir kaş çatışıyla kabulleneceğimiz kadar çok yaygın olduğu hayatı yaşadığı -yaşadığımız- için sinirliydim.

Acımasız ölüm bu kadar kolay bir şekilde kabul edilmemeliydi. Gözyaşları, histeri ve en azından günlük hayatta bir kesintinin yaşanacağı bir durum olmalıydı. Böylesi bir kayıp karşısında rutinler devam etmemeliydi. Silah sesinden önceki sessizlik gibi paramparça olmalıydı. Dokunduğu herkesi sarsmalıydı ve bunun bir son bulmasını istemeliydik.

Fakat bu düşünceler zihnimde dolaşırken bile o kadar hızlıydı ki onları güçlükte anlayabiliyordum, o kadar acıydı ki dudakların tiksimtiyle kıvrılıyordu ve gerçekliğin biraz daha farklı olduğunu biliyordum. Şiddet varoluşumuz kadar eskiydi ve bunu durduramazdık. Yapabileceğimiz en iyi şey bunu kendi amacımız için kullanmaktı. Ethan adına adalet sağlamak için.

Ve adaleti sağlayacaktık.

“Malone sınırı neden ihlal etsin ki?” diye sordu Vic. Sesinde hiç şüphe duymamıştım. Sadece şaşkınlık ve öfke vardı.

“Kaci’yi istediler ve onu vermeyi reddettik.” Tabii ki Malone’un dişi kedenin fazlasının peşinde olduğundan kuşkulamıyorduk ama savaş konusunu açan kişi olmak istemedim.

“Onu neden istiyor?” Ardından daha ben soruya cevap veremedim benim yerime yanıtladı. “Çünkü dişi kedileri kontrol eden, erkek kedileri de kontrol eder.”

Masamın sandalyesini çekip oturdum. “Benim söyleyeceklerimden çok daha hoş bir şekilde söyledin ama temel olarak, evet.”

“Bu iğrenç,” dedi Vic tükürürcesine.

“Dünyama hoş geldin.”

“Lanet olsun, Faythe, Çok ama çok üzgünüm. Buna inanamıyorum.” Duraksadı, sessizliği daha fazla burun çekişiyle doldurdum. “Baban nasıl dayanıyor?”

“Malone’un başını duvarına asmaya hazır.” Masamın üzerindeki kalemi çevirerek avucuma değen tüylü kapağını dalgın bir şekilde izledim. “Adaletten ziyade intikamdan bahsediyor ve bu hiç onun tarzı değil.”

“Onu suçlayamam.” Vic iç geçirdi. “Peki ya annen?”

“Altüst olmuş durumda ama sanırım Kaci’yle ilgilenmek Ethan’la olanlarla başa çıkmada ona yardımcı oluyor.”

Hattın diğer ucunda uzaktan ayak sesleri duyuldu; muhtemelen ormanı tarayan diğer erkek kedilerdi. “Öyleyse... misilleme mi yapacağız?”

“Evet. Jace, benimle Dan’i Marc’ı arama faaliyetlerine devam etmemiz için Mississippi’ye getirecek. İsterseniz sen ve Parker onunla geri dönebilirsiniz. Babam henüz herhangi bir detay vermedi ama her ne planlıyorsa, ikinize de ihtiyaç duyacağından eminim.”

“Tamam. Vay canına.”

“Parker’a söyleyebilir misin? Ama bunu ondan başkasıyla paylaşmayın. Bütün dünyanın hassas durumumuzu öğrenmesine ihtiyacımız yok.”

“Sorun değil.”

“Bir de, Vic?” Cevabı zaten biliyordum ama sormak zorundaydım. “Herhangi bir şey var mı?”

Yavaşça nefes verdi, sesinde hayal kırıklığı vardı. “Henüz yok. Ama onu bulacağız.”

“Biliyorum. Bulacağız.” Fakat telefonu kapadığımda yaşlar gö-rüş alanımı bulanıklaştırmıştı. Kollarımı masamın üzerinde kavuşturdum ve alnımı üstüne koydum. Gözlerimi kaparken zihnimi de kapayabileceğimi umdum. Ama üzerime ağırlık veren taşlar misali mideme oturan kuşkuyu ya da kalbimi asit gibi yakan korkuyu uzaklaştırmamanın bir yolu yoktu.

“İyi misin?”

Başımı kaldırıncı Jace’in sağlam eliyle kapı kolunu tutarak eşikte durduğunu gördüm. Lanet olası sinsî erkek kediler...

“Hiç iyi değilim. Sen?”

“Aynen.” Jace’in sık rastlanan gülümsemesi kaybolmuştu ve gamzesiz görüntüsüne alışamıyordum.

Dikkatli bir şekilde kendisini benden fiziksel olarak uzak tutarak yatağının ucuna oturmak için odada yürüttüğü sırada onu seyretnmek için sandalyemde döndüm. Gerçi fark etmiyordu. Sadece onu görmek bile kalbime doğrudan bir adrenalin dalgası gönderiyordu ve bunun kurduğumuz çok gerçek yakınlıktan kaynaklanan samimi bir kalp ağrısı ve suçluluk duygusu yüzünden mi, yoksa hain vücudumdan gelen kaslarla ilgili bir anı mı olduğuna karar veremiyordum.

Ellerim sandalyemin sırtına kenetlenmişken, “Daha kolay olacak mı?” diye sordum.

“Marc’tan mı, yoksa Ethan’dan mı bahsediyorsun?”

“Hiçbirinden. İkisinden de.”

“Sanmıyorum. En azından onu bulana kadar.” Tabii ki Marc’tan bahsediyordu.

"Dr. Carver onun öldüğünü düşünüyor."

Jace'in kolları perişanlıkla anında çatıldı ve bunu görmekten duyduğum rahatlamayı açıklayabilmem mümkün değildi. Aramızda olanlardan sonra bile Marc'ın canlı bulunmasını gerçekten istiyordu. İşin nasılı bu kadar karışık olabiliyordu ki? Bağların hiçbirini bozmadan ipleri açmanın bir yolu var mıydı?

Jace'in sağlam eli yatağımın ayak ucundaki karyola direğine kenetlendi. Yaralı kolunu hâlâ dikkatli bir şekilde kucagında tutuyordu. Duruşundan, net düşünebilmek için rahat olmayı feda ettiğine ve daha fazla ağrı kesici almayı reddettiğine karar verdim. "Bunu söyledi mi?"

"Söylemesine gerek yoktu. Üstelik Marc'ın kurtulma şansını herkesten daha iyi bilir, değil mi?"

"Hayır." Jace beni teselli etmek için ayağa kalktı, ardından bunu tekrar düşünerek yorganın ucuna geri oturdu. "*Sen* herkesten daha iyi bilirsin. Gücünü, cesaretini ve sana dönme konusundaki kararlılığını sen biliyorsun. Carver bunların hiçbirini bilmiyor."

"Teşekkür ederim." Minnet içinde gülümsedim ama bakışlarım onunla buluştuğunda kalbini daha güçlü atmaya başladı. Ve deneşim de kalbimin hızlı hızlı çarpmasına engel olamadım. Vücudumda gezinen ellerini, dudaklarının üstündeki dudaklarının anısını uzaklaştıramıyordum.

Jace'le yatmak Marc'a duyduğum hislerimi değiştirmemişti. Bunu hiçbir şey yapamazdı. Marc'ı hâlâ deli gibi seviyordum ve onsuz bir hayat düşünemiyordum. Jace ise... başka bir şeydi. Hissedebildiğim ama kelimelere dökemediğim bir şey. İsteddiğim ve hüznüle güçsüzleşmiş durumumda direnemediğim bir şey.

Ama beklemesi gereken bir şeydi. Diğer her şey devam ederken böylesi bir dramla başa çıkamazdım. Bu yüzden şu anda varlığını şekillendiren kalp ağrısındaki payımı görmemesi için bakışlarımı ondan kaçırdım.

"Cal'in bunu yaptığına inanamıyorum." Sargısız kolunun teriyle kızarmış, ıslak gözlerini silerek bizi içinde bulunduğumuz ana geri getirdi. "Hırsh olduğunu biliyorum ama *lanet olsun*, bizi kızdırmaktan başka ne elde etmeye çalışıyordu ki?"

"Savaş istiyor." Masamın üzerindeki kutudan bir mendil alıp yüzümü sildim. "Ve babam Kaci'yi vermeyi reddettiğinde, konseyin onaylayacağı bir kavgı çıkardığını düşündü. İşin kötüsü, haklı olabilir. Kapalı bir oylama istedi ve sınırı geçmek için izin almaya yetecek kadar lideri arkasına aldı."

"Pekâlâ, peşinde olduğu şey savaşa, istediği oldu." Jace'in bakışları sanki yüzümden bazı detayları arıyormuşçasına yoğunlaştı. "Greg bizi yarın gönderiyor..."

"*Hayır!*" diye inleyince tepkimden dolayı tuhaf bir şekilde rahatlamış göründü. "Malone bir savaş *istiyorsa* halihazırda bir planı ve hareket halindeki adamları olacaktır."

Jace üzgün bir şekilde başıyla onayladı. "Kesinlikle şaşırtma fırsatımız olmayacak. Ve bütün güçlerimiz de yanımızda olmayacak."

Gözlerimi kapattım ve tekrar gözlerine bakmadan önce derin, yavaş bir nefes aldım. "Bir katliam olacak."

"Pekâlâ, hoş bir şey olmayacağı kesin." Sağ kolundaki bandajın ucuyla oynadı. "Ama Marc'ı arayan erkek kediler olmaksızın bile hâlâ sayıca onlardan üstünüz."

"Ah, öyle mi? Malone'un..." Mutfaktaki ayak sesleri bana kedi adamlarla dolu bir evde mahremiyetin mümkün olmadığını hatırlattığı sırada durdum. Ayağa kalkarak kapıyı yavaşça kapadım ve odada yürürken fısıltıyla devam ettim. "Malone'un arkasına en azından birkaç müttefik almadan kavgayı başlatması *mümkün değil*. Tahminimce Mitchell ve Gardner. Ve destek için adam göndereceklerdir. Eğer babam bizi Kentucky'ye gönderirse, Malone'un erkek kedileri ve müttefikleri bizi orada bekliyor olacak."

Yatağın üstünde karşısına bağdaş kurarak oturduğum sırada tekrar başıyla onayladı. "Ayrıca çiftlik ve Kaci tamamen savunmasız kalacak."

Kahretsin.

Elimi saçlarımanın arasından geçirip mümkün olan çözümleri zihnimde dolaştıkları sırada tek tek mceledim. Ama sadece bir tanesi adalete arayışımızdan vazgeçmemizi gerektirmiyordu. "Bizi göndermeden önce babamın bu olayda kimlerin bizim yanımızda durmaya istek olduğunu bulması gerekiyor. Müttefiklerin olmadan savaşamazsın"

"Biliyorum. Beni yanlış anlama" Jace'in gözleri dürtülikle açıldı, "eğer şu anda burada olsa Calvin'in boğazını kendim parçalardım. Ama ölmeleri için daha fazla erkek kedi göndermek Ethan'in öcünü almak olmaz. Onu yüzüstü bırakmak olur. Haklı öfkemizden başka bir şeyle silahlanmamış halde oraya gidemeyiz."

Şaşkınlık içinde Jace'e baktım. Bu da nereden çıkmıştı? Ağabeyimin ölümüyle yıkılmış ve sersemlemiştim ama en iyi arkadaşım kendini toparlıyordu. Ethan'in öcünü doğru şekilde almak için duyduğu kararlılıkta cesaret ve azim buluyordu.

Bakışları bana kilitlenmişken Jace'in gözlerindeki sessiz yoğunluk arttı ve aniden aramızda otuz santim varken odamda yalnız başımıza oturduğumuzu fark ettim. Yatağımın üstünde. Gözlerimi yere indirdim ve aramızdaki yorganın üstündeki pamuk topağıyla oynayarak düşüncelerimi tekrar konuya çektim. "Babam net düşünseydi asla böyle hızlı bir şekilde hareket etmezdi."

"Konuşup onu bundan vazgeçirmelisin, Fayette." Gözlerime bakmak için eğildi. "Önce bunun üstünde düşünmesini sağla."

"Onu bundan vaz mı geçireyim?" Yatak başlığına yaslandım ve tavana bakacak şekilde başımı geriye attım. "Birisi babamı en son ne zaman bir şeyden vazgeçirmiştir ki? En iyi günlerde bile beni çok ender dinler ve bugün kesinlikle onlardan biri değil."

"O zaman seni dinlemesini sağla. Hâlâ Gurur sürüsünü sana bir gün devretmeyi planlıyor, değil mi?" Jace yaklaşıp elimi tuttu. Gözlerinin etrafındaki kederli kırışıklıklardan dudaklarındaki sert çizgiye kadar yüzü tamamen ciddi olmasına rağmen sanki prize sokmuşum gibi parmaklarını karıncalandı.

"Evet. Bildiğim kadarıyla." *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.* Kalbim sızlıyor ve nabzım hızla atıyordu ve bunlardan en azından birini fark ettiğinden emindim. Korku, dehşet, kafa karışıklığı ve minik bir heyecan kıvılcımı hep birlikte içimde yükseliyor, beni temelimden yok etmekle tehdit ediyordu. Ve içimden bir ses bu olduğu zaman bir daha asla dengemi sağlayamayacağımı söylüyordu.

Sıcak parmakları benimkileri sıkarken içimdeki kaostan habersiz, "Eğer sağlam durursan, senin fikrine saygı göstermek zorunda kalır," dedi. "Oraya yabancı güç dışında bir şey olmadan gitmeyi planlıyorsa net bir şekilde düşünmüyor ve herkesi tehlikeye atıyor demektir. Bir şeyler söylemek zorundasın. Ama yalnız başımsayken."

Çünkü liderimin kararını başka şekilde sorgulamak saygısızlık olurdu. Bizi dinlemese bile babam diğer adamlarının önünde itibarını kaybederdi ve bu manevi açıdan felaket olurdu. Özellikle de hâlihazırdaki krizlerin ortasında.

Bu yüzden liderime –babama– büyük bir hata yaptığımı söyleyecektim. Büyütülecek bir şey değildi, değil mi? Ne de olsa yirmi üç yıllık hayatımda onunla binlerce defa tartışmıştım. Tabii ki geçmişte beni nadiren ciddiye almıştı.

Ama bu defa aksini göze alamazdı.

Yirmi Bir

Babamın fark etmeyeceğini umarak sessizce ofise girdim ama zahmet etmeme gerek yoktu. Liderim karşıdaki duvar ile ikili koltuk arasında bir ileri bir geri yürüyor ve salondaki telefonu kulağında tutuyordu. Tamamen konuşmasına dalmıştı ama Paul Blackwell'le konuştuğu zamankinden biraz daha sakın görüldüğü için rahatlamıştım.

Dr. Carver babamın sandalyesine oturmuş masadaki dosya dolabını karıştırıyor ve ara sıra sessizce küfrediyordu, besbelli şu anki heyecanlı durumundan ötürü liderin onu asla fark etmeyeceği konusunda kendisine güveniyordu.

Haklıydı.

Jace'in önden gitmesine izin vermiştim, şimdi beni yakından izliyor ve bakışlarındaki güvenle bana cesaret vererek ikili koltukta oturuyordu. Dan hemen yanındaki minderde oturmuş, etrafında olan her şeyi izliyordu. Besbelli kendisini Gurur sürüsü krizlerimin ortasında bulmaktan dolayı şaşkındı. Kovboy şapkası sehpanın üzerinde, hâlâ viskiyle ıslak olan kısa bir bardağın yanında duran Owen karşılarındaki kanepedeydi. Dirsekleri dizlerinde, başı ellerinin arasında oturuyordu.

Üçüncü ağabeyimin yanındaki mindere oturunca başını kaldırıp baktı. Yüzü akıttığı yaşlardan şişmiş ve kızarmıştı. Kollarını iki

yana açıp beni bir gülümsemeyle değilse de çok daha iyi anladığımı bir ifadeyle karşıladı: Ortak ızdırıp.

Kanepede yan döndüm ve sırtım onun kine değene kadar geri kaydım. Sol koluyla beni sardı ve başım omzunu buldu. Temiz ter toprak ve on yedi yaşından beri kullandığı hafif tıraş kolonyası gibi kokuyordu. Bunlar tanıdık kokulardı ve onları seviyordum. Ama hepsinin altında Ethan'inkine benzerliğiyle anında rahatlatıcı ve yürek burkucu olan Owen'ın kişisel kokusu vardı.

Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi Owen bana daha sıkı sarıldı ve bir an için gözlerimi kapatarak ona yaslandım.

Gözlerimi açtığımda Jace'e baktım. Babama bakıyordu. Ardından bana cesaret verecek şekilde başını hafifçe yukarı aşağı salladı. Ben de salladım. Telefonu kapar kapamaz onunla konuşacaktım. Ama önce konuşmasını dinleyip arayı kapamaya çalışacaktım. "Ne kaçırdım?" diye fısıldadım Owen'a.

"Rick amcayla konuşuyor."

"Hâlâ mı?" Odamda bir saat kalmışım gibi geliyordu ama saatime hızlıca baktığımda yirmi dakikadan az süre geçtiğini gördüm.

"Evet. Rick amca Abby'yi, Melissa teyzeyi ve adamların çoğunu cumartesi günü cenaze için getiriyor."

Ethan'ın cenazesi. Üç gün içinde.

Elbette bir cenaze olacaktı. Bunu biliyordum. Daha önce bunu düşünmüştüm de. Ama ne anlama geleceğini gerçekten düşünmemiştim. Düzinelerce insan, liderler, lider eşleri, erkek kediler, ender dişi kedi ya da çocuklar. Hepsini bizi teselli etmek, yas tutmak ve Ethan'a veda etmek için orada olacaktı.

Ama Ethan'a veda etmek *istemiyordum*. Buna hazır değildim ve derinlerde bir yerde, asla hazır olmayacağımı biliyordum.

"Ne yapıyor?" Hâlâ dosya dolabında bir şeyler arayan Dr. Carver'a doğru başımı salladım.

"Gurur sürülerinin telefon listesini *alacaktı* ama sanırım onu birkaç dakika önce buldu," dedi Jace, doktora bakmak için dönerek. "Şimdi Ryan'ı bulmaya çalışıyor."

Elbette. Çünkü eğer Ryan, Ethan'ın cenazesine gelmezse annem muhtemelen bir daha düzelemeyecek kadar perişan olurdu. Ryan'ın aslında onun gözde çocuğu olup olmadığı bilmiyordum ama bu muhtemelen ilişkilerini açıklamak için en kolay yoldu. Annemin ikinci çocuğuna karşı zaafı vardı. Bunun sebebi büyük olasılıkla onun cesaretlendirilme, rahatlık ya da para için hepimizden daha uzun süre annemize ihtiyaç duymuş gibi görünmesi yüzündendi.

Telefon konuşması bittiği sırada çıkan hafif bip sesi dikkatimi babama çekti, babam telefonu barın üstüne koyuyordu. "Carver, bana listeyi ver. Herkes bir sayfa alsın. Baştan başlayıp aşağı doğru inin. Herkesi çağırın; Marc'ı aramayan herkesi." Attığı her adımda güçlü, gizli bir tehlike dalgası babamın içinde uğuldayarak sözlerini tekrarlıyordu.

Dan gergince ikili koltukta kımıldandı. Ona küçük, güven verici bir gülümseme gönderdim. Ardından babamın lafının arasına girmek için bir fırsat arayarak zorlukla yutkundum ve sabit tutmak için ellerimi birbirine kenetledim.

Gerginliğimden habersiz bir şekilde, "Yarın öğle sularında burada olmalarını istiyorum," diye devam etti. "Kısa tutun. Ethan saldırıya uğradı ve henüz kimliği belirlenememiş saldırganlar tarafından kendi topraklarımızda öldürüldü." Çünkü bazı Gurur üyelerimiz Malone'a sadık olabilecek diğer Gurur sürülerinde doğmuştu. Babamın tepkilerini dikkatlice izleyebilmesi için Ethan'a *gerçek*te ne olduğu gibi haberler şahsen iletilecekti. "Eğer mesaj bırakmanız gerekirse özel numaramı ve derhal geri aramaları yolunda direktifler verin."

Dr. Carver doğruldu ve sandalyesini notluğun üzerindeki klâsörün açık durduğu masanın önüne kaydırdı. Klâsörün halkalarını açtı ve dosyadan kâğıtları çıkarmaya başladı.

“Babacığım, bekle.” Owen’ın dizine hafifçe vurunca kalkmamın için kolunu kaldırdı. “Seninle bir dakika konuşabilir miyiz?”

“Şimdi olmaz, Faythe.” Carver’in uzattığı sayfaları alıp bir tane-sini Jace’e verdi. “Bunların çoğu cep telefonu numaraları ama bazıları kedi formunda devriye gezdiklerinden sesli mesaj bırakmanız gerekebilir. Konuştuğunuzu ya da mesaj bıraktığınızı belirtmek için her erkek kedinin kenarına not düşün.”

“Önemli bir şey.” Kalbim küt küt atarak ayağa kalktım ve beni fark etmesi için babamı zorladım.

İkili koltuğun etrafından dolaşıp hem bana hem de Owen’a kâğıtları uzattı. “Bu önemli bir şey.”

“Biliyorum ama...” Başka bir seçenek olmadığından bana uzattığı kâğıdı aldım. *Yalnız* yapılacak bir müdahale mümkün değildi... “Bununla baş etmek için tüm gücümüzle saldırmanın en iyi yol olmaya bileceğini düşünüyorum.” Liderimin yüzü anında sertleşti ve birden odada gerçek süslerinden daha çok yer kaplamaya başlamış gibi göründü. Korkumun kokusunu almak istemiş gibi burun delikleri genişledi, bu kokuyu bulduğundan hiç kuşkuym yoktu. İçinde yanan cehennem adımlarını attım ve tenimin alev almadan içten içe yandığını resmen hissedebiliyordum.

Etrafındaki her şey hareketsizleşip sustu. Bana belli belirsiz bir şekilde başını sallayan Jace dışında, erkekler kumuldarak liderin dikkatini çekmeyecek kadar akıllılardı. Liderimin otoritesini sorgulamak için gerçekten kötü bir zaman seçmiştim. Ama başka seçeneğim yoktu.

Elinde tuttuğu kâğıtları buruşturarak, “Eğer beklersek, şaşırtma avantajımız kalmayacak,” dedi babam kenetlediği dişlerinin arasından.

Neredeyse kesinlikle haklı olduğum bilgisiyle kendimi cesaretlendirmeye çalışarak, “*Şu anda* bu avantajımız yok,” diye ısrar ettim. Babamın net bir şekilde düşünmediği ve bunu görmesini sağlayamazsam çok daha fazla kedinin öleceği bilinciyle ısrar etmiştim.

“Faythe, sen ne hakkında konuştuğunu bilmiyorsun. Ayrıca bu, demokrasi değil!” diye kükkredi babam. O kadar derin ve yüksek bir sesle kükkredi ki ani hareketin daha kötü bir şeyi tetikleyeceğinden korkarak kulaklarını kapama dürtüsüne karşı savaşmak zorunda kaldım. “Kedi adam camiası ne düşünürse düşünsün, burada patron *hâld* benim. Ben senin baban ve liderimin ve *bana saygı göstereceksin!*”

Korkarak kanepeye oturunca Owen yanımda irkildi. Dan’ın nefes alış fark edilir derecede hızlandı. Odadaki gerginlik elektrikle yüklü gibiydi ve hareket edersem havanın beni çarpacağından korkuyordum.

“Evet, babacığım,” dedim. Çünkü benden bir cevap bekliyor gibi görünüyordu. Daha önce birbiriyle çatışan bu kadar çok duygunun kaskacındayken onu hiç görmemiştim. Yüzeyde Ethan’ın ölümü için hissetmesi beklenen acı ve öfke vardı. Ama bunun altında çene çizgisinde hayal kırıklığı, gözlerindeki bakışta suçluluk, ağzının artık her daim sert ve düz olan çizgisinde ise kararlılık vardı.

Konuyu burada bırakmak istiyordum. Büyük bir yanımla sadece babamı daha fazla üzmemek için cep telefonumu cebimden çıkartıp listedeki numaraları aramaya başlamak istiyordum. Babamın hükümünü –çok iyi bir neden için olsa bile– sorgulamak acı bir ihanet gibi gelmişti; özellikle de lider dostları yetenekleri hakkında böylesi ciddi ve bariz kuşkuları zaten ortaya dökmüşken.

Fakat istilamız başarısızlığa uğradığında onun yanlış yolu seçmesine izin vermiş olmak sadece daha çok kuşku ve güvensizliğe yol

acacaktı. Bu yüzden bariz korku işaretlerimin onu öfkeliendirmemesi için kalbimi yavaşlatmaya çalışarak tekrar konuştum.

“Ama şimdi mücadeleye girmek...”

Babam arkasını dönmeye başlamıştı ama konuştuğumda bana döndü. O kadar kızgındı ki yüzünü güçlükle tanıyabildim. Dudakları dişlerinin üzerinden geriye çekilmişti ve gözleri öfkeyle yanıyordu. Aslında biraz tuhaf görünüyordu. Göz bebekleri artık yuvarlak değildi; üstte ve altta tamdık noktalar belirmeye başlamıştı.

Aman Tanrım! Yüzü değişmeye başlıyordu! Bir açıklama ya da uyarı olmaksızın resmen bir kısmı dönüşümün içindeydi.

Dişlerim birbirine çarparak kapandı ve gırtlığının derinliklerinden gelen kedi hırlamasını duyabildiğimi fark etmeden önce bir an için şaşkınlıkla ona baktım. Gırtlığı da mı dönüşüm geçiriyordu?

Kahretsin. Nabzım birden hızlandı. Başarılarını takdir etmenin zamanı değildi. Öfkesi bir nedenden ötürü ona kedi özelliklerini vermişti ve yakında gözleri ve sesiyle uyumlu dişleri çıkabilirdi. Hiçbir koşul altında beni incitmeyeceğinden emin olsam bile, beni canlı canlı yemeye hazır görünüyordu ve riske girmeyecektim.

Onu daha fazla konuşarak susturmak zorundaydım. Hızlı bir şekilde. Hafif eleştirilerde bulunmak için zaman yoktu.

“Bize baksana!” Ani hareketlerden kaçınarak Jace’i, Dan’i ve Owen’i dâhil edecek şekilde kollarımı yavaşça iki yana açtım. Ama gözlerimi öfkeli liderden ayırmaya isteksizdim. “Hepimizin ölmesini mi istiyorsun?”

Babam, kedi görünümü gitgide artan gözlerini kırptı ve donup kaldı. Bunu devam etmem için bir sinyal olarak aldım.

“Çünkü bizi Malone’un bölgesine bugün gönderirsen aynen bu olacak. Bizi bekliyor olacak. Seni...” *Hay aksi.* Bir lideri suçlamak hiçbir zaman akıllıca olmazdı. “... Bizi ona saldırmamız için mani-

püle ediyor ve hepimizi katletmek için kaynaklarıyla birlikte bekliyor olacak. O zaman sana en azından bir düzine daha ceset ve planlayacağın bir grup daha cenaze çıkacak.”

Son cümleyle fazla mı ileri gitmiştim? Öyle olduğunu düşünüyordum ama babam en sonunda dinliyor gibi görünüyordu.

“O haklı, Greg,” dedi Jace sakince ve güçlü bir şekilde. Az kalışın şaşkınlıktan nefessiz kalacaktım. “Herhangi bir şeyde acele etmeden önce düşünmeliyiz.”

Babam tekrar hırlayarak ona döndü ama Jace gözlerini saygıdan indirse bile söylediği hiçbir şeyi geri almayarak ya da özür dilemeyerek övgüyü hak etti.

Kedi gözleriyle beni olduğum yere yapıştırmak için yavaşça dönerek, “İki dakikan var,” dedi liderimiz.

Pekâlâ, hadi bakalım. Derin bir nefes aldım, ardından direnişimin kötü bir şekilde bitmesi ihtimaline karşı Jace’i korumak için onu konunun dışında bırakarak savımı açıklamaya başladım.

“Bence beklemek ve önce diğer liderlerle konuşmak mantıklı olur. Kapalı oylamada olmayan herkesle. Eğer bunun için bütün gücümüzle misilleme yapacaksak, ki şahsen yapmamız gerektiğini düşünüyorum,” odanın her yanından başlar onaylarcasına sallandı, “o zaman müttefiklere ihtiyacımız olacak. Birbirine bağlı *birliklere*. Malone konsey liderliğini elde etmede kendisini destekleyen liderlerden destek alacak, bunu biz de yapmalıyız. Ethan için alacağımız oğ, aynı zamanda *seni* destekleyecek bir başkaldırı olmalı.” Duraksayıp hafifçe gülümsemeye cesaret ettim. “Bir taşla iki kuş vurmak tabirini biliyorsundur...” Ve çok fazla destek gücü...

Babam açıkça dinliyor ama pek ikna olmuşa benzemiyordu. “Kimseyi öldürmemiş olsalar bile başka bir Gurur bölgesini istila etmek savaş ilanıdır.” Hafifçe hırlayıp iki yavaş adım atarak kultu-

ğuna doğru ilerledi. Kişisel alanımdan çıkması kadar, birden yükselen mantıklı ses tonu da mantığa teslim olduğunun bir işaretiydi. Rahatlamayla hafifçe ve alçak sesle soluğumu bırakmaya cesaret ettim. “Eğer yanıt vermede gecikirsek, güçsüz görünürüm ve şu anda güçsüz görünmeyi kaldıramam.”

“Biliyorum babacığım ama...”

Ama henüz lafını bitirmemişti. “Ve birisini *gerçekten* öldürdükleri için, hızlı bir yanıt *çok* daha önemli. Ethan’ın ölümünün intikamını almada başarısız olmak onun hatırasını lekeler ve buna taraf olmayacağım.”

Bunu bir meydan okuma olarak algılayacağını bilerek tekrar ayağa kalkma güdüme direndim ve bunun yerine duruşumdaki ısrarı ona aktarmaya çalışarak kanepede öne eğildim.

Babam en sonunda öfkesine hâkim olup koltuğuna oturduğundaya ödülümü aldım.

“Öcü alınacak, babacığım. Bunu ben de herkes kadar çok istiyorum.” Dirseklerimi dizlerime dayayıp ellerimi birbirine kenetledim. “Ama bu kadar çabuk savaşa girmek ve Malone’a yenilmek Ethan’ın ölümünü *lekelemek* ve pek çok insanın gereksiz yere öldürülmesi anlamına gelir. Daha fazla ölüm nasıl Ethan’a saygı göstermek olur ki?”

“Olmaz.” Babam düşünceli bir tavırla gözlerini kapadı ve koltuğunda geriye yaslandı. Bana tekrar baktığında gözleri normal, insan gözleriydi. “Önce Ethan’ı gömeceğiz. Kederimiz ve kaybımızla ilgileneceğiz, böylece düşmanlarımızla karşılaştığımızda öfke ve intikam dışında yüzleşeceğiz bir şey kalmayacak. Müttefiklerimizi etrafımıza toplayacağız ve av olmadığımızı düşmanlarımıza göstermek için uyum halinde savaşacağız. Hasta, küçük bir kız ya da yalnız kalmış bir koruma yüzünden yıkılmayacağız.”

Rahatlayarak iç geçirdim, Jace bana bakıp saygıyla hafifçe başını salladı.

Babamın gözleri tekrar kapandı ve parmak uçlarıyla birleştirerek elleri çenesinin altına koydu. “Ama önce, ölümünün yasını tutacağız.”

“Aferin,” diye fısıldadı Jace mutfağın ortasında duran tezgâhın üstünden. Bakışları beni yakıp geçiyor gibiydi; yeni yapılmış kahveden aldığım ilk yudumundan daha sıcaktı. “Bir gün harika bir lider olacaksın.”

“Teşekkürler.” Ama küçük zaferim Marc’in mucizevi bir şekilde ortaya çıkışının değil de, Ethan’ın ölümünün ardından kazanıldığı için buruktu. Gurur sürümüz art arda darbe almışken *hiçbir şey* iyi hissettirmiyordu.

“Onu bulacaklar, Fayette.” Jace’in bakışlarındaki sıkıntı bana baktığı sırada güçlendi. “Ve ben de onlara yardım edeceğim.”

Ne? “Hayır.” Teklifinin ardındaki nedeni arayarak onu incelediğim sırada gözlerim kısıldı. “Burada kalıp dinlenmelisin. *İyileşmelisin*.” Yeni sarılmış koluna işaret edercesine baktım. Dr. Carver, iyileşmesini hızlandırmak için gün sona ermeden önce gözetimi altında bir ya da iki dönüşüm daha geçirmesini istiyordu ama Jace yine de yaralı olacaktı ve doğduğu Gurur sürüsüyle savaşmak istiyorsa önümüzdeki birkaç gün içinde mümkün olduğunca dinlenmesi gerekecekti.

“Fayette, seninle sonumuz ne olursa olsun, Marc’in ölmesini ya da zarar görmesini istemiyorum. Ve sana yemin ederim, oradayken sana sarılmayacağım bile.” Sesi son kelimedede daha da alçaldı ama duyulduğumuzdan emin olmak için yine de etrafıma bakındım. Kişi-

sel sorunlarım ve bunların Gurur sürümüzün geri kalanını nasıl etkileyeceği konusunda endişe duymak zorunda kalmadan da babamın önünde yeterince sorun vardı.

Neyse ki mutfakta yalnızdık ve bağlantılı yemek odası da boştu. Gerçi bir kedi adamın olağanüstü duyma yeteneğini düşününce bu çok bir şey ifade etmiyordu...

"Jace..."

"Bir şey söyleme." Kararlı bir bakışla lafımı kesti. "Sadece Marc'ı bulalım ve Calvin'le ilgilenelim. Gerisini daha sonra çözeriz. Tamam mı?"

İlk kez ne söyleyeceğimi bilemeyerek tereddüt ettim. "Tamam mı?" diye tekrarlayınca bana kolay bir çıkış yolu sunduğu için kendimi başımı sallarken buldum. Erteleme ve ben ezelden beri arkadaş-tık. Yeniden kavuşmamız güzeldi, tam olarak hoş karşılanmasa da.

Annem kapı eşiğinden, "Faythe!" deyince beni o kadar korkuttu ki kahveyi tezgâha döktüm. Bir an için çok fazla şeye kulak misafiri olduğumu sandım ama ardından kızgın ya da bir parça bile kinayıcı değil, endişeli görüldüğünü fark ettim. Omuzlarına gelen, uçları kıvrık gri saçları karışmış ve bir sandalyede uyuduğu için kıyafetleri karışmıştı. Normalde mükemmel olan duruşu şimdi sanki dünyanın tüm ağırlığı tamamen omuzlarında duruyormuş gibi çöküktü.

Kalbim panikle hızlandı. "Sorun nedir?"

"Kaci'nin kalbi çok hızlı atıyor ve kahvaltıda yediği her şeyi az önce kustu. Şimdi dönüşüm geçirmesi gerekiyor, Faythe. Fakat bunun için gücü kaldığından emin değilim."

"Kahretsin." Diğer problemlerimi bir kenara itmeye ve aciz yavru kediye odaklanmaya çalışarak gözlerimi kırptım. "Pekâlâ." Kaci'ye dönüşüm süresince destek verecektim, sonrasında iyi olduğundan emin olduğumda Jace, Dan ve ben Mississippi'ye gidebilirdik. Önce

Jace'e, ardından anneme baktım ve elimden geldiğinde fısıltılı bir sesle, "Ethan'ı biliyor mu?" diye sordum.

Annem başım ciddi bir tavırla sallayınca gri saçları da onunla birlikte sallandı. "Hayır ve dönüşüm geçirene kadar bilmesi gerektiğini düşünmüyorum. Şu anda kendi sağlığından başka bir şey için endişelenmemeli."

İlk kez annem ve ben tamamen aynı fikirdeydik. Jace ve ben bir zamanlar Michael'a ait olan yatak odasına giden koridorda onu takip ettik.

Kaci berbat görünüyordu.

Annemin son birkaç saatir oturduğu sandalyeye oturdum. Dirseklerimi yorgana dayayıp bir elimle Kaci'nin elini tuttum. Avucu ıslak ve sıcaktı. Ter damlacıkları yüzünde toplanmış ve saçlarının rengini koyulaştırmıştı. Örtüler göğsüne kadar çekilmiş olmasına rağmen titreyerek bana uyuşuk gözlerle baktı.

Ondaki değişikliğe inanamıyordum. Birkaç saat önce ormanda yürüyordu -tamam, çoğunlukla kucakta taşınıyordu- şimdi ise enerjisi olsa bir kez daha kusacakmış gibi görünüyordu.

Annem haklıydı. Dönüşüm geçirmesi gerekiyordu. Acilen.

"Kaci, kendini nasıl hissediyorsun?" Cevap bariz gözüküyordu ama kendi başına dönüşüm geçirip geçiremeyeceğini bilmem gerekiyordu. Aksi takdirde Dr. Carver'ın onu dönüşüme zorlamasına izin vermemiz gerekecekti.

"Berbat hissediyorum. Ya sen?" Gücsüz bir şekilde gülümsedi ve dudaklarının yukarı hafifçe kıvrılışı, sıradaki şeyle başa çıkabileceği konusunda beni sözlerinden daha çok ikna etti. "Ne oldu?" diye sorduğunda tek yapabildiğim gerçeği yüzümde görmesine engel olmak. "Diğer kediler kimdi?"

Derin bir nefes aldım ve ona gerçeği söylemek için kendimi teşvik ederek gözlerine baktım. En azından gerçeğin bir kısmını. “Başka bir liderin adamlarıydı. Calvin Malone’u hatırlıyor musun? Onunla Montana’da tanışmıştın.”

Kaci başıyla onayladı. Gözleri kocaman açılmıştı ve endişeyle bakıyordu. “Jace’in üvey babası mı? Onun kedileri miydi?”

“Evet.” Ne soracağını anladım ve o daha sormaya fırsat bile bulmadan cevapladım. “Calvin onunla ve ailesiyle yaşamının daha iyi olacağını düşünüyor.”

“Beni gönderiyor musunuz?” Yatakta dimdik oturdu ve yüzünde kalan azıcık renk de bir süngerden akan su gibi süzülde. Bir an onun tekrar bayılabileceğini düşündüm.

“Hayır, tabii ki hayır!” Yastığını yatak başlığına dayadım ve yaslanması için Kaci’yi nazıkçe geriye ittim. “Seni hiçbir yere göndermiyoruz. Malone istediği şeyi talep edebilir ama cevap her zaman hayır olacak.”

Bunu duyunca gülümsedi ve rahatlamış göründü ama nabızı hâlâ düzensiz bir şekilde tekliliyordu. Bu beni o kadar korkuttu ki yüzümdeki ifadeyi silmek için uğraştım. “Malone hakkında daha fazla endişelenmeni istemiyorum. Ama şimdi ne yapman gerektiğini biliyorsun, değil mi tatlım?” diye sordum. Kaci ciddi bir şekilde başıyla onayladı. “Hazır mısın?”

“Hayır,” dedi. Tartışmaya başlayacaktım ama soluk elini beni durdurmak için kaldırdı. “Ama bunu yapabilirim. Yapmak zorundayım, değil mi?”

Başımınla onayladım. Annem Jace’le birlikte dört metre uzakta, kapi eşiğinde durmasına rağmen rahatladığını neredeyse hissedebiliyordum. Kendi rahatlamamın bir eşiğiydi.

Zayıf durumunu göz önünde bulundurunca, Kaci’nin gözleri tahmin edebileceğimden çok daha yoğun bir şekilde inceleyerek beni de-

lip geçiyordu. “Kedi formuna dönüşünce çok daha iyi olacağım, değil mi? Daha güçlü?” Tekrar başımla onayladım ve alnında çizgiler belirdi. “Benim kimseyi... incitme izin vermeyeceksin, değil mi?”

“Tabii ki hayır.” Kalbim kırılıyordu, gözyaşlarımın akmasına o kadar yakındım ki gözlerim yanıyordu. Kaci için, Ethan için akacak gözyaşları. Manx ve bağımsızlığının kaybı için. Marc, ben ve Jace için. Her şey çok yanlış gitmişti ama eğer Kaci dönüşüm geçirebilir ve sağlığını yeniden kazanabilirse, eğer sadece o tek şey düzeltilebilirse, diğer her şeyin üstesinden gelebileceğimi düşünüyordum. Ve o bunu yapabiliirdi. “Şu anda kimseyi incitemeyecek kadar güçsüzsün ve öyle olmasaydın bile kendimizi koruyabiliriz. Annem bile gerektiğinde pençelerini yere nasıl indireceğini bilir.”

Birkaç ay önce kedi formunda beni kurtarmaya gelişini hatırlayarak anneme gülümsedim. O da gülümsedi ama sadece dudaklarıyla. Bundan daha fazlasını yapamayacak kadar endişeliydi.

“Biliyorum.” Kaci oturmaya çalışarak yatağında kıvıldandı. Bu yüzden bir kolumu arkasına koyup onu nazıkçe ileri ittim. “Ama benimle birlikte dönüşüm geçirmeni istiyorum.” Soluk almak için durdu, sadece konuşmakla bile nefes nefese kalmıştı. “Yalnız başımıza. Her ihtimale karşı. Kedi formunda olursan seni incitemem ve kapılar kapalıysa dışarı çıkamam, değil mi?”

“Muhtemelen hayır...” Kabul etmede tereddüt ettim. Kapı kolu kedi pençelerinin kolayca kullanamayacağı sade, yuvarlak türden bir şeydi. “Ama Kaci, bu gerçekten gerekli değil. Kimseyi incitemeyeceksin. Büyük ihtimalle o kadar yorgun olacaksın ki dönüşüm geçirdikten hemen sonra birkaç saatliğine uykuya dalacaksın.” Fakat uyanıldığı anda güzel bir yemek yemesi gerekecekti.

Ama bu konuda taviz vermiyordu. Çenesinin sert çizgisinde –duşundan anlaşılan bitkinliğin yanında tuhaf bir görünütyüdü– ve so-

luk soluğa konuşmasında bunu görebiliyordum. “Sen de dönüşüm geçir, yoksa ben dönüşmeyeceğim.”

Tartışmak için vakit yoktu. Bu yüzden kararlı bir şekilde başımı salladım. “Pekâlâ, haydi yapalım şunu.” Ayağa kalktım ve kapıya giderken tişörtümü çıkardım.

Annem, “Bundan hoşlanmadım, Faythe,” diye fısıldayınca bir an için odadan ayrılmayı reddedeceğini düşündüm. Omzunun üstünden bakınca Jace’in de aynı derecede ikna olmadığını gördüm.

“Biliyorum.” Ayakkabılarımı çıkarmak için aşağı uzandım ve onları eşiğin sol tarafına bıraktım. “Ama kimseyi incitmeyeceğini bil-meye ihtiyacı var ve şu anda kendisinden çok, kapalı bir kapıya güveniyor.” Jace yer açmak için çekilirken annemi yakınlığımla hafifçe geriye itmeye zorlayarak kapı eşiğine adım attım.

“Ama ya kendi başına dönüşüm geçiremezse?” Koridora treddütlü bir adım daha attı ama sadece atletimi çıkardığım için. Ya geri çekilecekti ya da kollarım kendisine çarpacaktı.

Gerçekten herhangi bir ses çıktığından emin olamayacağım noktaya kadar sesimi alçalttım. “O geri dönemeyeceği noktaya gelene kadar tamamen dönüşüm geçirmeyeceğim. Eğer herhangi bir şey ters giderse, seni çağırırm. Ama ben çağırana kadar içeri girmeyin. Kedi ya da insan, hiçbir formda.”

Kedi formunda belirli sesleri çıkartamazdık ama annem ben hangi şekli alırsam alayım sesimdeki sıkıntıyı anlardı.

Sonunda, “Pekâlâ,” dedi ve kapıyı kaparken ikisine de güvence vermek için gülümsedim.

Kaci’ye bakmak için dönerken sütyenimin kopçasını açtım ve çıkarırken başına takılmış gibi gözükmesine rağmen, tişörtünü neredeyse çıkarmış olduğunu görünce şaşırdım. “Dur, yardım edeyim.” Sütyenimi bıraktım ve ellerimle tişörtünün alt kısmını tutup başın-

dan çıkana kadar nazikçe kaldırdım. Kolları tişörtün ters yüz olmuş kollarından çıktı. Yüzü tekrar görüldüğünde Kaci titriyordu.

Yüzünde ve saçlarında kuruyan tere rağmen sadece üşüdüğünü umarak, “İyi misin?” diye sordum.

Sanki mahcup olmuş gibi gözlerime bakmaktan kaçınarak, “Bunu daha önce yapmalıydım,” diye fısıldadı. Belki de utanıyordu. “Çok daha önce. Sanırım tekrar kusacağım.”

Dönüp komodinin üzerinden büyük metal kâseyi aldım ve her ihtimale karşı kucağına koydum. Ama tam bir dakika boyunca aldığı derin nefes ve kapalı gözlerden sonra başını hafifçe sağa sola sallayınca kâseyi çektim. Kusma dürtüsü geçmişti.

Soyunmayı bitirdim ve ona kıyafetlerinin geri kalanını çıkarmada ve yere inip yan yana diz çökmemiz konusunda yardım ettim. Onu yatağın yanına yasladım. Böylece düşme ihtimaline karşılık tutunacağı bir şeyi olacaktı. Ve bu yüksek bir ihtimal gibi görünüyordu.

“Tıpkı son seferdeki gibi olacak, değil mi?” diye sordu dişleri birbirine çarparken.

Vücuduma bir şaşkınlık dalgası hücum etti ve daha önce kendi arzusuyla sadece bir defa dönüşüm geçirdiğini ve bunu da *insan* formuna geçmek için yaptığım hatırladıktan sonra bile içimdeki karıncalanma hissi devam etti. İlk –korkunç– dönüşümü fiziksel ya da zihinsel sağlığını önemsemeden, içindeki kedinin âdeta kendisini insan vücudundan yırtıp çıkardığı sırada hormonlarının acımasız saldırısıyla başlamıştı.

Birden ona Ethan’ı anlatmadığımıza bir kez daha sevindim. Ölümü Kaci’ye kedi formunun kontrol edilebilir olduğunu ikna etmede yardımcı olmayacaktı.

“Evet,” dedim düşüncelerimin yüzümden anlaşılmamasına çalışarak. “Tıpkı onun gibi, sadece tersten. Gözünün önüne kedi halini getirmen gerek. Kürkünü ve patilerinin tabanlarını.” Kedi hali-

nin tehlikeli olduğunu düşünmesine engel olmak için pençeleri ve dişlerinden bahsetmekten kasıtlı olarak kaçındım.

Kaci başıyla onayladı ve vücudunu elleri yere dümdüz gelecek şekilde dikkatlice eğdi.

"El ve ayak bileklerinin uzadığım, dilinin üstünde minik dikenlerin çıktığını hayal et. Dilini o kadar sert yapan şey bu dikenler." Vücudunun gerilip sert bir kavis yapmasını izlerken konuşarak onunla birlikte diz üstü oturdum.

Dönüşüme tam olarak rahat olmasa da bu kadar hızlı bir şekilde ilerliyor gibi görünmesinden ötürü biraz şaşırıyordum. Ama mantıklıydı. Vücudu Kanada'da ailesiyle birlikte olduğu ilk zamanki gibi dönüşebilmek için yampı tutuşuyordu. Bu kadar uzun zamandır kendisini tutabilmesinin sebebi, böyle bir seçeneği olduğunu bilmesiydi. İlk seferde kendisine neler olduğuna ya da dönüşümün kontrolüne girmek yerine onu kontrol edebileceğine dair bir fikri yoktu.

Ama bu defa kontrol konusunda endişelenmesi gerekmiyordu. Dönüşümün gelmesine izin vermesini istiyordum. Sadece kedinin işi ele almasını istiyordum. Çünkü bir kez kedi öne çıktığında Kaci kendisini çok daha iyi hissedecekti. Ve ilk kez tehlikeli olmadığımı görecekti.

Yumuşak bir sesle konuşmaya devam edip dönüşüm geçirdiğini tahmin ettiğim vücut parçalarını sayarak onu izlediğim sırada ayakları şişmeye, el ve ayak bilekleri burkulmaya başladı, artık neredeyse fısıltıyla konuşmaya devam ediyordum.

Kaci'nin kolları ve bacakları kıvrılmaya başladı ve neredeyse kapalı dudaklarının arasından acı dolu, tiz bir ses çıktı. Gözleri tamamen kapalıydı ve alnında yeni ter damlacıkları belirmeye başlamıştı. Ama bu terin temiz, sağlıklı bir kokusu vardı ve işte o zaman

onun iyi olacağını anladım. Doktor Carver'in haklı olduğunu: Dönüşüm geçirmekle sağlığını toparlama yolunda büyük yol katedecekti.

Başım dönüşmeye başladığında konuşmak imkânsız hale geldi. Dişlerim sivrilip geriye doğru kıvrıldı. Burnum ve çenem kedi yapısına geçmek üzere uzadı. Bıyıklarım, zaman atlamalı fotoğrafçılığına ürktütcü hızıyla uzayarak burnumun iki yanından çıktı.

Sol tarafımda Kaci titredi, omurgası kuyruk sokumundan uzayıp soluk renkli, çıplak deriyle kaplı bir kuyruk haline gelirken onu izledim. Ardından kürkü yan taraflarında dalga dalga belirmeye başladı ve yepyeni pençeleri haliye saplandı. Acıdan uzun çenesini ke-netledi, ardından sivri dişleri dişlerini zorla ayırarak, hızla gelişerek aniden uzadıkları sırada tiz bir sesle inledi.

Kulaklarım başımın iki yanından yukarı uzadı, kesinlikle tuhaf bir histi. Üstte sivrilirlerken çimdikleniyormuşum gibi hissettim.

İki dakika sonra her şey bitmişti. İkimiz için de. Kaci yatağın yanında, yerde kıvrılmış uzanıyordu. Sanki kendisini kucaklamış gibi kuyruğu vücuduna sarılıydı. Gözlerinde yaşlarla bana bakarak gözlerini kırptı. Kedi formundayken gözleri eladan çok yeşil görünüyordu.

Ama yaşlar düşmedi ve bu çok ama çok iyi bir işaretti.

Kalçamı kaldırıp kuyruğumu tembelce sallayarak gerindim. Her şey yeni ve farklı gelirken kedi formundaki ilk birkaç saniyenin tadını çıkardım. Bütün duyumlarım güçlenmişti. En fark edileni koku duyumdu ve insan burnumun oldukça hoş bir şekilde hiç farkında olmadığı kokuları artık seçebiliyordum. Metal kâsenin içindeki kumuk kalıntısı ve Kaci'nin çarşaflarına geçmiş olan hastalık teri gibi.

Ama Kaci'nin kendisi şu anda iyi kokuyordu. Hâlâ biraz hızlı nefes alıyor ve kalbi küt küt atıyordu ama bunların yakında biteceğinden emindim. Dönüşüm stresinden kaynaklanmış bile olabilirlerdi.

Aramızdaki küçük halı parçasını geçtiğimde Kaci başını kaldırdı. Gözlerimiz buluştu. Konuşmadan inleyerek bana her şeyin yolunda olup olmadığını sordu. Gevşemesinde sorun olup olmadığını

Başımla onayladım ve onu rahatlatarak yanağımı yanağına sürdüm. O da bir kez bana süründü, ardından sadece hafifçe sendeleyerek ayağa kalkıp yatağa zıpladı. Yanma sıçradım ve iyi olduğu konusunda kendime güvence vermek için onu koklayarak yanına kıvrıldım.

İyiymi.

Bu yüzden başının ve omuzlarının üstündeki kürk dümdüz olana kadar onu yaladım. Ardından yanında uykuya daldım.

Yirmi İki

Bir süre sonra uyanıp Kaci'nin jalousilerinin arasından öğleden sonra güneşinin sızdığını gördüm. Başımı komodinin üzerindeki saate doğru çevirdim ve hayal kırıklığıyla öfkelenim. İkiyi dört geçiyordu. Neredeyse *iki saat* uyumama izin vermişlerdi! Oysa kestirmeye bile *vaktim* yoktu!

Ama kesinlikle ihtiyacım vardı.

Yatağı mümkün olduğunca az sallayarak yere indim. Tişörtümü ve iç çamaşırlarımı bir araya topladım. Böylece bütün parçaları dişlerimin arasına sıkıştırabilecektim. Ardından birisinin ince düşünerek açık bıraktığı kapıya doğru yürüdüm. Muhtemelen annem bizi kontrol ettiği zaman açık bırakmıştı.

Kaci'yi uyandırmamak için kendi odamda dönüşüm geçirdim. Ardından tişörtümü ve iç çamaşırlarımı giyip diğerim ağzımda taşımadığım için şifonyerimden yeni bir kot çıkardım.

Giyinmiş ve mümkün olduğunca dinlenmiş bir halde uyku sırasında neleri kaçırdığımı söyleyebilecek olan... herhangi birisini bulmak için dosdoğru mutfaka gittim. Ama mutfak boştu. Aslında ev tamamen sessizdi, hareketsiz kalıp iyice etrafı dinlediğimde yatak odasındaki annemin uyurken aldığı düzenli solukları duyabil-

dim. Ama erkeklere ait hiçbir şey duymadım. Konukevine gitmiş ol-
mahılardı; Dan dâhil.

Ama tezgâhın üstüne yarım pizza bırakmışlardı. Hâlâ yağla le-
keli kutusunun içindeydi. *Hah*. Annem öğle yemeği hazırlamamıştı.
Hazırlamasına da ihtiyacım yoktu zaten. Ancak ısrar etmemesi alı-
şıldık bir şey değildi.

Bir dilim kaptım ve kahve hazırlarken soğuk soğuk yedim. Sa-
yabildiğim kadarıyla o günün beşinci demliğiydi. Kahvem olurken
koridorun karşısından mutfağa yumuşak bir müzik süzüldü. Baba-
mın ofisinde olduğunu anladım. Yalnız başına.

Demliğe yeterince kahve dolduğunda makineyi kapadım ve iki
fincanı doldurup ofise taşıdım. Babam dirsekleri masasının üstünde,
başı ellerinin arasında tekerlekli ofis sandalyesinde oturuyordu. Ar-
kasındaki rafta duran müzik seti hafif hafif Mozart çalıyor, o çalar-
ken birkaç yeşil çubuk müziğin sesini ve temposunu takip ediyordu.

Bir fincanı babamın önüne koyup tek kelime etmeden kane-
peye oturdum.

“Teşekkürler,” dedi bana bakmadan. Sesi boğuk ve çok derindi
ama sebebi kızgınlık değildi.

Ağlıyordu.

“İyi misin?” diye sordum. Sesimin nazık, halden anlar bir tonda
çıktığını duyunca rahatladım. Benim sesim de ağlıyormuşum gibi çı-
kıyordu. Ama boğazım aslında *akıtmadığım* gözyaşları yüzünden bo-
ğuktu. Döktüğüm birkaç gözyaşı hiç yeterli değildi ve gerisi de eninde
sonunda dökülmek zorundaydı, bunu biliyordum. Ama şimdi değil.

“Başka türlü mü mümkün mü?” Babam bana bakmak için başını
kaldırdı. Çok fazla içmiş gibi gözleri kan çanağına dönmüştü. Boş bir
viski şişesi masasının kenarında duruyordu ama ben Kaci’yle bir-
likte dönüşüm geçirmeden çok önce bitirmişti. Bu yüzden sebep al-
kol değildi.

“Biraz uyuman gerekiyor, babacığım.” Önceki gece yatağa gi-
dip gitmediğinden emin değildim ve son birkaç günde benden daha
çok dinlenmediğini biliyordum.

“Evet, gerekiyor.” Başıyla gerçekçi bir şekilde onayladı ve fin-
canını aldı. “Ama gözlerimi her kapadığımda Ethan’i görüyorum. Ya
da Calvin Malone’u. Bu düşüncelerin hiçbirini uykumu getirmiyor.”

“Biliyorum.” Gözlerimi kapadığımda görüntüler göz kapakları-
nın ardından o kadar hızlı geçiyordu ki onlara zorlukla odaklana-
biliyordum. Marc’i, Jace’i, Ethan’i, Manx’i ve Kevin Mitchell’i görü-
yordum. Geçtiğimiz hafta hayatımda yanlış giden her şeyin bir slayt
gösterisiydi. Vücudum hiçbir iki saatlik uykunun gideremeyeceği bir
bitkinliğin ve çöküşün sınırında gezinirken, zihnim enerjiyle dolup
taşıyordu. Ama daha fazla uyku ya da gerçek bir dinlenme için va-
kit yoktu. “Baba, Kaci dönüşüm geçirdi ve Mississippi’ye geri dön-
mem gerekiyor. Marc’i bulmak zorundayım.”

Sandalyesini geriye iterken babamın dudaklarından yorgun bir iç
geçiriş çıktı. “Biliyorum. Michael ve Manx her an gelebilir. Michael’a
bilgi vermeni istiyorum, ardından Dr. Carver Kaci’nin sağlıklı oldu-
ğunu söylerse gidebilirsin.”

Ayağa kalktığımda saatime baktım. *İki yirmi beş*. Üç buçuk gibi
çıkarsak dokuz civarında orada olabilirdik. Karanlık bastıktan sonra
dondurucu soğukta ormanda arama yapmak için tam zamanı olurdu.
“Vic ve Parker’dan hiç haber var mı?”

En baştaki koltuğa oturdu. Bir eli kahvesini cankurtaran halatı
gibi tutuyordu. Boşta kalan eli gayriihtiyari bir şekilde kıvrımlı kolun
üzzerine kıvrıldı. “Henüz bir şey bulamadılar, Faythe.”

Kendi fincanıma kenetlenerek bir an için gözlerimi kapadım.
“Bulacağız.” Gözlerimi açtım ve bana gerçeği söylemesi için meydan
okuyarak gözlerimi ona diktim. “Buna inanıyorsun, değil mi baba?”

“Ben...” Ama o bitirmeden önce –*zorunda* kalmadan önce– evin ön tarafından yumuşak bir motor sesi geldi. Eski kamyonetimizin yorgun gürültüsünü tanıdım.

“Michael...” Babam bana özür dilercesine gülümsedi, ardından hızla yanımdan geçip koridora ve ardından da ön kapıdan dışarı çıktı. Kamyonet gürültüsüyle durduğu sırada babamın peşinden verandaya çıkıp basamaklardan aşağıya indim.

Michael anımda arabadan çıktı ve gözlerime bakmak için neredeyse hiç beklemedi. Gereksiz gözlük camlarının ardındaki kendi gözleri kan çanağı gibi ve kıpkırmızıydı. Ardından sürgülü yan kapıyı açmak için döndü ve bir şey almak için kamyonetin içine eğildi. Bana tekrar baktığında Des'i dikkatli bir şekilde göğsüne yapıştırmıştı. Bebek, annemin onun için ördüğü minik mavi battaniyeye sarılıydı.

Bir an için ona şaşkınlıkla baktım; Manx çocuğunu annem dışında kimsenin izinsiz tutmasına *asla* izin vermezdi. Michael sanki hayatı boyunca çocuk tutmuş gibi bebeği itinayla kavradı. Ardından genç annenin araçtan çıkmasına yardım etmek için tekrar kamyonetin içine uzandı. Eliyle Manx'ın dirseğine destek veriyordu. İşte o zaman anladım: Manx kendi bebeğinin bakımmı üstlenemiyordu çünkü elleri parmak uçlarından bileklerine kadar kalın bandajlarla sarılıydı.

Manx teşekkür edercesine başını salladığında Michael onu bıraktı –hâlâ dokunulmaktan hoşlanmıyordu– ve bebeği bana vermek için döndü. Ama annem birden yanlarına gitti, dikkatli bir şekilde Des'i Michael'ın kolundan kaldırıp nazik bir şekilde kucakladı. “Hepimiz donmadan önce içeri girelim,” dedi. Sesi sanki kelimeleri boğazından çıkmaya zorlamak durumunda kalmış gibi yüksek ve gergin çıkmıştı.

Şaşkınlıkla Manx'e bakarak peşlerinden gittim. Gerçekten yapmışlardı. Pençelerini sökmüşlerdi. Bir daha asla kendisini koruyama-

yacaktı ve tamamen iyileşene kadar çocuğuna bakmak bir yana, kendi kendine beslenemeyecek, giyinemeyecek ya da banyo dahi yapamayacaktı. Daha dört ay önce tanımadığı insanların insafına kalmıştı ve hayatta kalmak için dokunuşumuza katlanmak zorunda kalacaktı.

Gözlerindeki donuk, umutsuz bulanıklık bunu çok iyi bildiğini gösteriyordu.

Ruhunu öldürmüşlerdi. Ve içimdeki şirret lider bunu birisine ödetmek istiyordu.

Ön kapıyı arkamdan çekip kapadım ve diğerlerinin peşinden Manx'ın dikkatli bir şekilde kanepeye oturduğu salona geçtim. Michael'ın eli onu dengede tutmak için dirseğinin altındaydı. Annem bebeği annesine mümkün olduğunca yakın tutmak için yanında oturuyordu. Ama Manx çocuğuna bu kadar yakın oturup ona dokunamaktan ötürü perişan görünüyordu. Gözleri çocuğunun uykusunda sakinleşmiş ve gevşemiş yüzünden asla ayrılmıyordu.

Michael'ı seyrederek kapı aralığında durdum. En küçük ağabeyime olan benzerliğini daha önce hiç düşünmemiştim. Bunun en büyük nedeni Ethan ve ben babamın yeşil gözleriyle siyah saçlarını almışken, diğer üç ağabeyimin annemin mavi gözleriyle gençliğinde sahip olduğu açık kahverengi dalgalara sahip olmalarıydı. Ama şimdi en büyük ağabeyimin yaralı dişi kedinin etrafında dolaşıp daha fazla yardıma ihtiyaç duyup duymadığını görmek için bekleyişini seyderken, renkleri farklı bile olsa gözlüğünün ve kusursuz bir şekilde stil verilmiş avukat tarzı saç kesiminin altında Michael'ın yüz hatlarının tıpkı Ethan'inki gibi olduğunu görüyordum. Güçlü çenesinden çıkık, pürüzsüz alınına ve her ikisine de sonsuz bir genç görünüm sağlayan soluk, seyrekleşillere kadar.

Yaşlar görüş alanımı bulanıklaştırdı, onları silmek için elimi kaldırdığımdaysa yaptığım hareket Michael'ın gözüne takıldı. Bir an sonra kollarımdaydım. Sessiz gücüyle sarmalanmış ve desteklenmişim, beni

o kadar sıkı tutuyordu ki kaburgalarımın kırılabileceğini düşündüm. Başım omzunu buldu ve oraya ne kadar güzel bir şekilde yerleştiğini fark ettiğimde yaşlar daha hızlı akmaya başladı; o ve Ethan aynı boydaydı ve ben bunu daha önce hiç fark etmemiştim.

“Şişşt...” diye kulağıma fısıldadı. “Annemizi üzme.”

Başımı olumlu anlamda sallayarak kederimin dışarı çıkmasına bir defa daha izin vermemeyerek dişlerimi kenetledim ve gözlerimi sımsıkı kapadım. Yaşlar için daha sonra vakit olacaktı; Marc benimle yas tutmak için burada olduğu zaman. O kadar bekleyebilirdim.

Doğrulduğumda Michael parmaklarıyla yaşlarımı silerek kendi ıslak gözleriyle bana baktı. “Elinden gelen her şeyi yaptın,” diye fısıldadı.

Ama bu doğru değildi. Eğer dördüncü erkek kediye daha önce hatırlasaydım, Ethan’ı uyarabilirdim. Ve Kaci’yi kendim götürmekte ısrar etseydim Malone’un adamları en başta şiddete başvurmazlardı. Harcanabilecek çok fazla erkek kediden birisi yerine bir dişi kedinin hayatı söz konusuyken daha dikkatli olurlardı. Ethan iki türlü de yaşayabilirdi.

Ancak kendime acıma duygusuna teslim olmanın zamanı değildi, bu yüzden başımla onayladım ve herkesin toplandığı oturma grubuna doğru peşinden gitmeden önce elini kısaca sıktım.

Annem kanepede çok doğal bir şekilde bir yandan bir yana salınırken Manx’e, “Kendini nasıl hissediyorsun?” diye fısıldadı. O kadar doğal bir hareketti ki yeniden ortaya çıkmış bir annelik içgüdüsi olmalıydı. Bebekken bizi de böyle sallamış mıydı? Kollarında bize hiçbir şeyin zarar veremeyeceğine dair o anlaşılmasız kesinlik içinde, güvenle böyle huzurlu bir şekilde uyumuş muydu?

“Bu hiç bitmeyecekmiş gibi hissediyorum,” diye mırıldandı Manx. Aksanı, çocuğunun başka bir kadının kollarında rahat ettiğini izlediği sırada duyduğu acı ve ızdırarla ağırlaşmıştı. Hepi-

mizin görmesi için kalın bir şekilde sarılmış ellerini kaldırdı. “Des ve ben asla kendi başımıza huzurlu bir şekilde yaşayamayacağız.”

“Muhtemelen öyle.” Babam koltuğuna oturup Manx’in acı çeken gözlerine baktı. “Ama her ikiniz de kalmak istediğiniz kadar burada kalabilirsiniz. İsterseniz sonsuza kadar. Korumam altındasınız.”

Kalbimdeki çatlak, babamın artık yenilmez olmadığı, korumasının artık kutsal sayılan bir güvence olmadığına ilişkin gizli bir itirazla genişlerken, *bunun pek faydası yok*, diye düşündüm. Sonuçta Kaci de babamın koruması altındaydı ama az kalsın başına gelecek olan şeyler ve onu korumak için Ethan’ın ödediği bedel ortadaydı.

Annem küçük, teselli edici bir gülümsemeye cesaret etti. “Ve şansın da yok değil. Umberto Di Carlo aynı teklifi Güneydoğu Gurur bölgesinden vermek için bu öğleden sonra aradı.”

Aramış mıydı? O sırada uyuyor olmalıydım.

Michael teklifin geleceğini daha önceden bildiğini kesinleştirerek, “Koşulsuz,” diye ekledi.

Kullandığı ifade yüzünden Manx’in güzel yüz hatları bir kaç çatıyla büzüldü. “Koşul?”

Di Carlo’nun cömert teklifinden etkilenerek, “Karşılığında senden bir şey beklemeyecek demek,” diye açıkladım. “Oğullarından birisiyle evlenmek zorunda değilsin. Ya da herhangi birisiyle yatmak zorunda bile değilsin.”

Michael kaba ifadem karşısında kaşlarını çatı ama Manx’in İngilizce bilgisi günlük konuşma dilinin çok ötelere gitmediğinden sade bir dille konuşmanın en iyisi olduğunu düşündüm. Ve Manx anladığını gösterircesine başını salladığında, ağabeyime zafer dolu küçük bir bakış attım. Bu kadar çok trajedi içinde gösterebileceğimin en fazlası buydu.

"Ona teşekkür etmeliyim." Manx bandajlı ellerini garip bir şekilde kucağına yerleştirip onlara baktı. "Onun Gurur sürüsü bana ve oğluma karşı çok nazikti. Merasimden sonra teklifini kabul edeceğiz." *Ethan'ın merasimi.*

Ağabeyim şişkin bir koltuğa oturarak konuşmak için ağzını açtı ama ondan önce arka kapı açıldı ve birkaç çift ayak sesi ana koridorda gürültülü bir şekilde yürüdü. Saniyeler sonra Dr. Carver salonun kapısında belirdi. Arkasında Owen, Jace ve Dan vardı.

Owen ve Carver, Michael'ı kısa kucaklamalar ve sırtta hafifçe vuruşlarla selamladılar; benim elde ettiğim hüznü selamlamanın daha erkeksi versiyonlarıydı. Bu sırada Dan nerede durması gerektiğinden emin olmayarak eğreti bir şekilde geride durdu.

"Manx." Dr. Carver'm bakışları anında genç anneyi buldu. "Ellerine bakabilir miyim?"

Dişi kedi başıyla onaylayıp ayağa kalktı ve ardından bebeği tutarak ayağa kalkan anneme baktı. "Des'i uyuması için yatırabilir misin?"

"Tabii ki." Annem, Manx'i koridorda takip etti ama köşede kaybolmalarından önce doktora seslendim.

"Doktor, Manx'le işin bittiğinde Kaci'ye bir defa daha bakabilir misin?"

"Seve seve." Nazikçe gülümsedi. Telaşımı anladığını biliyordum. "Dan, eğer benimle gelebilirsen sırtına bir defa daha bakacağım."

Dan isteksizce doktoru takip etti ve Manx'in odasına girip gözden kaybolduklarında Michael kalanlara baktı. "Bir içki isteyen var mı?"

Babam ciddi bir tavırla başıyla onayladı, ardından karşıdaki duvarın dibinde duran küçük barın bulunduğu ofisine doğru gitti. En büyük oğlu dosdoğru şişelerin bulunduğu yere giderken babam, "Viski, lütfen," dedi.

Michael yeni bir şişe açtı ve birkaç bardağa doldurdu, ardından ikisini babama ve Owen'a verdi. "Pekâlâ, bir planımız var mı?"

Bir bardağı Jace'e uzatıp kanepeye oturdum. "Cenazeden sonra mücadeleye giriyoruz." Babam kararını bardağından aldığı uzun bir yudumla tamamladı. Sanki böylesi bir karar biraz takviye gerektiriyormuş gibi.

"Kaçımız?"

"Marc'ı aramayan herkes." Michael bana bir bardak viski uzatırken başımı iki yana salladım. Muhakeme yeteneğimden tekrar ödün vermeye dayanamazdım. Son olanlardan sonra olmazdı. "O zamana kadar onu bulamazsak tabii." İçimde artan Jace'e bakma dürtüsünü bastırdım ve onun yerine bakışlarımı ağabeyimden ayırmadım. "Parker, Vic ve Jace her şekilde sizinle gelecek." Jace kendine düşen kısmı doğrulamak için başıyla onayladı. Elinden geldiği kadar Marc'ı aramada yardım ederdi ama en iyi arkadaşının ölümünün intikamını alma fırsatından vazgeçmeyecekti. Hiçbirimizin ikisi arasında seçim yapması gerekmemesi için çılgınca umut ettim.

Michael içkisinden yudumladı. "Marc'a ait bir ipucu var mı?"

"Sadece bu." Ufak boy plastik torbanın içinde kilitli olan mikroçipi ön cebimden çıkardım ve ona attım.

Tek eliyle yakalayıp ışığa kaldırdı. "Bu nedir?"

"Dr. Carver'in Dan'in sırtından çıkardığı bir GPS ve Marc'ın kendisini kaçıran kişinin cesedinden çıkardığını düşündüğümüz şeyin aynısı. Cesetten kıyafetleri alırken Eckard'ın sırtında yara izini bulmuş ve Dan'in sırtında gördüğü yara izinden yola çıkarak bunu tanımış gibi görünüyor." Michael'ın gözleri kısıldı ve ağzı açıldı ama soru sormadan önce onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Bekle, işler daha da tuhaflaşıyor. Marc'ın kayboluşu hakkında sorguladığımız serserilerden birisi, Ben Feldman kendi sırtında bulduğu ve

bununla bire bir aynı olan bir çip gösterdi. Ve sırtına nasıl yerleştiğiyle ilgili bir fikri yok.”

“Ciddi misin?” Michael bir kasvetli yüzden diğerine baktı ve hepimiz başımızla onayladığımızda karşıdaki ikili koltuğa oturdu. Şaşkınlık ve kafa karışıklığıyla uyuşmuştu. “Bunu kim yapmış? Ve Tanrı aşkına, kimsenin haberi olmadan bunları nasıl yerleştirmişler?”

“Kevin’in işin içinde olduğundan eminiz.” Salondan getirdiğim ve artık ılık olan kahveme uzandım.

“Ayrıca ya Calvin Malone ya da kendi babası için çalıştıysanız da neredeyse eminiz,” diye ekledi babam.

“Ve nasıl yerleştirdiklerine gelince...” diye devam ettim. “Ser-seriler teker teker alındılar. Uyuşturuldular, ardından muhtemelen genel anestezi verilerek çipler yerleştirildi. Bu da neden hiçbir şey hatırlamadıklarını açıklar. Aynı zamanda Kevin’in bir Gurur sürüsüyle çalıştığı teorisini de güçlendirir.” Çünkü doktor olduğunu bildiğimiz bir serseri yoktu ama bütün Gurur sürüleri en az bir doktoru işe alırdı.

“Serbest bırakılmadan önce yaralarını iyileştirmek için birkaç defa müdahaleyle dönüşüme zorlandıklarını düşünüyoruz. Çip yerleştirilen bütün serseriler en az bir günlük hafıza kaybı yaşıyor. Ama hiçbirisi olayları birbirine bağlayamıyor. Çünkü kimse başkalarının da aynı hafıza kaybını yaşadığını bilmiyor.”

“Vay canına.” Michael mikroçipe tekrar göz attı. Şimdi şeffaf poşetinin içinde, avucunun ortasında duruyordu. “Öyleyse Kevin konseydeki birisine serbest bölgedeki serserilerle ilgili casusluk yapmak için yardım mı ediyor? Montana’da olanlardan sonra kişileri tek tek takip edip toplantıları gözlemlediklerini tahmin ediyorum. Eğer Malone bu işin içindeyse, nihai amacının bir çeşit polis devleti kurmak ya da toplu imha olduğunu düşünüyorum.”

Bu düşünce üzerine midem bulandı.

“Ve Marc’ın bunu sadece kendisinin bildiğini düşündüğünü sanıyoruz. Muhtemelen bile kanıtla geri dönmeye çalışıyor; Eckard’dan kesiip çıkardığı çiple.”

Michael’ın şaşkın yüz ifadesi, içinde acıma bulunan kuşkuyla bir bakışla karardı. “Marc ne kadardır kayıp?”

Saatime baktım ama Jace benden önce davrandı. “Neredeyse elli saat.”

“İki gün mü?” Michael bana şimdi şefkatli bir endişeyle bakıyordu. “Faythe...”

“Söyleme.” Bana karşı çıkması için ona meydan okuyarak dik dik baktım. “O yaşıyor. Ölseydi *bilirdim*.”

Babam boğazını temizledi ve bütün gözler kendisine çevrildi. “En azından önümüzdeki on saat için yaşadığını farz ediyoruz. Altmış saatten sonra Dr. Carver tek başına ve yarah olmasını ve çok fazla kan kaybetmesini göz önüne alarak yaşama şansının çarpıcı şekilde düşüğünü söylüyor. Ve sıcaklık hâlâ sıfırın altında.”

Dudaklarını kurudu ve ilk konuşma girişimim rezil bir şekilde başarısız oldu. Bu yüzden tekrar denedim. “Ya altmış saat sonra?”

Babam bakışlarını yere indirdi. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk defa gözlerine bakmaktan kaçınıyordu.

“Babacığım, altmış saat sonra ne olacak?” diye sordum kanepe-
nin kenarına kayıp bakışlarımla onu yerine sabitlemeye çalışarak.

Babam bitkindi, harap olmuştu ve bunların ötesinde oğlunu aldığı ve Marc’ı da bizden alabileceği için dünyaya öfkeliydi. Ama hâlâ liderdi. Ve en sonunda gerçek bir lider olarak bakışlarını kaldırdı. Yüz hatları kaçınılmaz olana ilişkin her zamanki kararlı kabullenme ifadesini taşıırken gözlerin acıyla doluydu. “Altmış saat sonra bir ceset aradığınızı varsayacağız.”

Nefes alamıyordum. Ellerim öyle titriyordu ki soğuk kahve parmaklarıma dökülüp oradan da kot pantolonuma damladı. Ardından fincan nazikçe ellerimden alındı ve Jace'in kokusu beni sardı.

"Sorun yok," diye fışıldadı fincanı solumdaki sehpanın üzerine yerleştirirken. "Onu bulmak için hâlâ vakit var. Ve birilerinin Marc'ın öldüğünü düşünmeleri onu ölü *yapmaz*. Marc beklentilere ne sıklıkla uymuştur ki?"

"Pek sık değil." Ben bile kendi sesimi güçlükle duyabiliyordum ama Jace beni duydu. Omzunun üstünden babamla ağabeylerimin beni acı ve anlayışın farklı boyutlarında izlediklerini gördüm.

Jace başıyla onaylayıp bir an için güldü. "O zaman neden ölüm onun için diğerlerinden farklı olsun ki?"

Ben de gülümseyip elini sıkarak sessizce ona teşekkür ettim. Jace haklıydı. Bir ceset arayacağımızı *düşünmeleri*, bir ceset *arayacağımız* anlamına gelmiyordu.

Başımın onaylayıp ona iyi olduğumu gösterdiğimde geri çekildi. "İyi." Bakışlarını kaldırdım ve beni izleyen yüzlere bakarken bakışlarının sertleştiğini hissettim. "Sizin yolunuzla yapacağız. Ama bu sırada işe karışıklarına dair bir kanıtımız olmadan Kevin ve her kim için çalışıyorsa onun hakkında bir şey yapamayız." Dikkatimin en büyük ağabeyime yöneldi.

"Michael, sence bu çiple bir şey yapabilir misin?" Hâlâ elinde tuttuğu poşeti işaret ettim. "Ben Feldman henüz ticari olarak piyasada olmadığını söylüyor. Bu yüzden bunun nereden geldiğini bilmiyoruz. Ve mümkünse kimin satın aldığını."

Babam isteğini desteklercesine başını salladığında Michael, "Neler yapabileceğime bakarm," dedi.

Bir yanım ölümünün hemen ardından düşüncelerimi Ethan'dan uzaklaştırmaktan ötürü suçluluk duyuyordum ama diğer yanım benim gibi onların da dikkatlerini meşgul edecek ve yararlı bir şeyle daha

iyi olabileceklerini biliyordu. Üstünde çalışacakları bir şeyle. Hepimizin altında parçalara ayrılacakmış gibi dursa da, dünyaya zorla düzen getirmek için bir yol bulmak gerekiyordu. "Güzel." O an için tatmin olarak başımın onayladım. "İzlerin Kevin'a doğru gittiğini ispat edebilirsek Feldman bize onu nerede bulacağımızı söyleyecek ve konsey de onu mahkemede yargılamayı reddedemeyecek. En azından hâlâ onurlu olduklarını iddia ettikleri sürece."

Michael şimdiden babamızın masasındaki bilgisayara giderken seri numaralar ve kredi kartı slipleriyle ilgili bir şeyler mırıldanarak plastik poşeti açtı.

Dr. Carver'ın verdiği süre bitiminin ağırlığını gerçek anlamda algılamamla birlikte, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak ayağa kalktım. "Şimdi, yapmamı istediğiniz başka bir şey yoksa Marc'ı bulmak için Mississippi'ye geri dönüyorum."

"Elbette." Babam ayağa kalkıp beni kollarına aldı ve beni o kadar sıkı tuttu ki yanağımda kalp atışlarını hissedebildim. "Ona en az senin kadar canlı kavuşmak istediğimi biliyorsun, değil mi Fayette?"

Başımın onayladım. Yüzüm gömleğine sürtündü. Dışerim du-daklarının arasından kaçmaya çalışan hıçkırıklara karşı birbirine kenetliydi.

"Eğer gerçekten bir ceset aradığınızı düşünseydim senin yerine başkasını gönderirdim."

Bu defa sesinde gerçeği duydum. Babam hâlâ inanıyordu. En azından önümüzdeki on saat için ikimiz de aynı şekilde düşünüyorduk.

Ondan sonra... her şey olabildi.

Yirmi Üç

Odama giderken Manx'in yatak odasının açık kapısının önünden geçtim ve annemle doktorun Manx'in yanında durduklarını gördüm. Annem bir tüp antibiyotik krem ve Dr. Carver da kahverengi bir ilaç şişesi tutuyordu. Kapıda durdum ve kısa bir an Manx'in sarıları açılmış ellerinin görüntüsü gözüme çarptı. Anında yürümeyle devam etmiş olmayı diledim.

Parmaklarının ucu kabarmış, şişmiş ve kızarmıştı, üzerinden kan sızıyordu ve hâlâ kabuk bağlamamıştı. Korkunç derecede acı verici görünüyordu. Ama Manx yine de yatağın üstünde elleri kucığında oturup sanki hiçbir şey hissetmiyormuş gibi gözlerini karşısındaki duvara dikmiş bakıyordu.

Ben izlediğim sırada Dr. Carver yanına oturdu ve çenesinden tutarak ona bakana kadar yüzünü çevirdi. Konuştuğu sırada ilaç şişesini işaret etti. "İhtiyacın oldukça bunlardan al. Bir seferde ikiden fazla olmaz ama ihtiyacın yoksa alma. Çünkü uykunu getirip düşüncelerini bulanıklaştırırlar ve her ikisi de Des'e bakmanı neredeyse imkânsız hale getirir."

Parmaklarındaki açık yaralar da.

Ama doktor, genç dişi kediye talimat verirken konuşmasına devam etti, yine de talimatlarını hatırlayıp uygulaması için kesinlikle

anneme güveniyordu. "Ellerini yukarıda tut ve şişmeyi en aza indirmek için günde dört defa Naproksen¹⁶ al. İyileşmeyi hızlandıracığından ağırlığımı ellerine verebileceğin anda dönüşüm geçirelimsin." Durdu. "Manx, dinliyorsun?"

Cevap alamayınca en sonunda anneme döndü. "Eğer mikrop kapmaya dair herhangi bir işaret görürsen, ona bunları vermeye başla." Doktor komodinın üzerinde duran daha büyük bir ilaç şişesini göstermek için döndü. "Günde iki kere, yemekle birlikte."

Annem başıyla onayladı ve kapı aralığında durduğumu fark ettiğinde doktorun omzunun üstünden bana baktı. "Gidiyor musun?"

"Evet." Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve eşiğe yaslandım. "Jace bizimle birlikte geliyor ama cumartesi geri döneceğiz..." Cezaze için. "Ne bulursak bulalım." Eğer Marc'ı bulamamışsak Jace doğduğu Gurur bölgesine saldım harekâtına katılırdı ve ben de Marc'ı aramak için Mississippi'ye geri dönerdim. Ölü ya da diri bulunana kadar durmayacaktım.

Dr. Carver ayağa kalktı ve önce bana, ardından da Manx'e baktı. Sonra sanki önemli bir karar vermeye çalışıyormuş gibi yine bana döndü. "Sanırım annen buradayken Manx iyi, şimdi de Kaci'yi kontrol etmeye gidiyorum. Ama dönüşüm geçirdikten sonra Jace'in koluna bir daha bakmak isterim ve eğer Marc'ı canlı bulursanız bana ihtiyacınız olacak." Doktor kendi sesindeki açık kuşkuyu duyduğunda irkildi ama o daha özrünü seslendirmeden önce elimle bunu savuşturdum. Kendi fikirlerinde haklılık payı vardı ve duygusal iyimserliğimi şımartmak için yılların tıbbi eğitimini bir kenara bırakması beklenemezdi. "İşte bu yüzden eğer baban kabul ederse, sizinle geleceğim."

İçimi minnet duygusu sardı ve kalbimdeki acıyı ağır bir yanılgın üzerine sürülen merhem gibi hafifletti. Marc'ı bulduğumuzda Dr. Carver onunla ilgilenmek üzere orada olacağından yaşama şansı çok

daha fazla olacaktı. "Teşekkür ederim." Ofise gitmek için döndüm ama üç adım atmadan babam yumuşak bir sesle konuştu.

"Tamam, Faythe. Ama dikkatli ol, hepiniz dikkatli olun."

"Oluruz, babacığım! Teşekkürler!"

Odama ve hazırladığım çantama dönerken kapısının önündeki koridordan Kaci'nin gözlerini dikip bana baktığını gördüğümde az kalsın altına kaçırıyordum. Kuyruğu memnuniyetsizlikle kıpırdıyordu. Beni sessizce izliyor, gözleriyle onu bir kez daha terk ettiğim için beni suçluyordu.

İç geçirdim ve beni takip etmesi için elimle işaret ettim ama sadece başımı iki yana sallayarak odasına geri kaçtı ve burnuyla kapıyı kapadı. Kaşlarımı çattım ve peşinden gitmeye başladım ama dönüşüm sırasında ortaya çıkan acılı hırıltıları ve hızlı nefes alışverişleri tanıdığında durdum. Kendi başına dönüşüm geçiriyordu ve birkaç dakika içinde, özellikle ergenlerde iyi gelişmiş olan konuşma şekliyle birlikte şikâyet etme yeteneğini geri kazandığında benimle konuşmak için gelecekti.

Odamda hiçbir şeyi unutmadığımdan emin olmak için eşyalarımı iki kere kontrol ettim ve her ihtimale karşı çantama bir kot pantolon ve iç çamaşırı daha ekledim. Kaci dakikalar sonra, ters giydiği tişörtünün altındaki kot pantolonun düğmelerini iliklediği sırada kapımı iterek açtı. "Yine mi gidiyorsun?!"

"Marc'ı bulmak zorundayım, Kaci." Çantamın fermuarını çektim ve omzuma astım. "Onu orada yapayalnız bırakmamı istemezsin, değil mi?"

Başımı yavaşça iki yana salladı ama yüzündeki kızgın ifade hiçbir şeyi kabullenmiyordu. "Jace de seninle birlikte mi gidiyor? Peki ya Ethan? Herkes mi beni bırakıp gidiyor?"

Sesindeki suçlama kalbimi kırdı ama sorusundaki bilgisizlik ruhumu dağlamıştı. Kimse ona Ethan'ı anlatmamıştı. Bilmesi gereki-

16 Ağrı kesici, ateş düşürücü ve yangı giderici etkiye sahip olan bir ilaç. (ç.n.)

yordu ama tam gitmeden önce onu üzmem istemiyordum. Ama eğer anlatmazsam ona eksik bilgi vererek yalan söylediğimi yakında öğrenecek ve bana bir daha asla güvenmeyecekti.

Yatağa otururken iç geçirmem sadece bütün vücudumu değil bana nefes alacak hiçbir şey bırakmayacak şekilde bütün odayı boşaltmış gibi görünüyordu. Çantamın yere düşmesine izin verdim ve yanıma, yorganın üstündeki bir noktaya elimle hafifçe vurdum.

“Sorum nedir?” Oturduğu sırada Kaci beni temkinli bir şekilde izledi. İfadesinin gerisinde bir zırhın yükseldiğini neredeyse görebiliyordum.

Ağabeyimin onu savunurken öldüğünü nasıl söyleyebildim ki?

“Kaci...” Yeni yaşlara engel olmak için gözlerimi kırarak durdum. “Ethan bu sabah ormanda yaralandı. Çok ağır bir şekilde yaralandı. Babam ve ben ona yardım etmeye çalıştık ama yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.” Zorlukla yutkunup yüzünde çabucak şekillenmeye başlayan inkârı izledim. “O öldü, Kaci.”

“Ethan?..” Başını iki yana sallarken saçları omuzlarında dalgalandı ve gözleri acıyla dolarak kocaman açıldı. “Beni kaçırmaya çalışan erkek kediler onu öldürdüler mi?” Başımınla onaylayınca başımı daha güçlü bir şekilde sallamaya başladı. “Hayır. Onu az önce gördüm. Jace’e beni eve geri götürmesini söyledi ve elinde gerçekten büyük bir sopa vardı. Ve nasıl dövüşüleceğini biliyor...”

“Üzülmen normal. Hatta çok ama çok kızman bile normal. Hepimiz kızgınız. Bu asla yaşanmamalıydı.” Yaşlar görüş alanımı bulandırdı ve yanaklarımı yakmak üzere döktüldü. Kaci’ninkiler de.

“Neden kimse bana söylemedi?”

Kolumu sırtına dolayıp onu kuvvetlice sıktım. “Seni üzmem istemedik.”

“O nerede?”

Beklemediğim bu soru karşısında şaşırıp gözlerimi kırarak ona bir an baktım. “O, humm, ahırda.” Dr. Carver asıl uzmanlık alanını kullanarak onunla ilgilenene kadar bedenini muhafaza etmek için onu sıcaklığın yeterince düşük olduğu bir yere koymuştuk. Çünkü gizli de olsa Ethan’a düzgün bir cenaze yapılacaktı.

Kaci tişörtünün ucuyla yüzündeki ıslaklığı sildi. “Onu görebilir miyim?”

Başımı yavaşça iki yana salladım. Ethan’ınki huzurlu bir ölüm değildi ve Kaci bunu görmemeliydi. “Cumartesi günkü cenazeye kadar olmaz. O zaman hepimizin ona veda etme şansı olacak.”

“Marc dışında.” Aniden farkına vardığı şeyle canı sıkılarak kaşlarını çatı. “Onu bulmak zorundasın. Ethan’a veda etmek için burada olmalı.”

Göğsüm sıkıştı ve donuk bir acı vücudumda yankılandı. Kaci sürgün edilmesinden kısa süre önce Marc’la Montana’da tanışmıştı ama lider adamlarının arasındaki bağı anlamaya yetecek kadar uzun süredir bizimleydi; özellikle de bizim kadar uzun süre birlikte çalışanlar arasındaki bağı. Birbirlerine erkek kardeşlerden daha yakındılar ve kaybı hepimizi derinden etkileyecekti. Ethan’la arasında kan bağı olmayan erkekleri bile.

Onu daha fazla rahatlatmak için başka bir şey düşünemeyerek, “Bulacağım,” dedim.

“Bulacağız,” diye düzeltti Jace. Bakışlarını kaldırıncı bizi kapı aralığından izlediğini gördüm. “Ve gitmemiz gerekiyor. Dan arabada bekliyor.”

Kaci’nin ela gözleri endişeyle kısılarak, “İyi misin?” diye sordu. Gerçek olgunluğun ve empatinin nadiren belirlediği anlardan ve sezgileri kuvvetli doğasından bir kez daha etkilendim. Ne çocuktu ama.

“Olacağız.” Jace ona hafifçe gülümsedi, bakışları beni bulduğunda gözlerinin ardındaki duygu çeşitliliğiyle sersemledim. “Hepi-

miz iyi olacağız çünkü başka seçeneğimiz yok. Marc'ı bulacağız, ardından Ethan için yas tutacağız ve ölümünün intikamını alacağız.”

Kaci kaşlarını çatı ve bir anlığına yüzünde korku belirdi. İntikam ya da şiddetin hiçbir türlüünü düşünmek istemiyordu ve onu suçlayamazdım. Ama anlamadığı şey, Malone'un bu defa bizi ezmesine izin verdiğimiz takdirde durmayacak olmasıydı ve bu durumda Kaci de bizim kadar kaybetmeye mahkûmdu. Belki daha çok.

Ayağa kalkıp çantamı yerden aldım ve boşta kalan kolumu dişi kediye sardım. “Doktorun seni şöyle bir kontrol etmesine izin vermeni istiyorum. Ardından ben anneme yemen için bir şeyler bulabilir mi diye sorarken sen de Manx'e bebek konusunda yardıma ihtiyacı olup olamayacağını sorabilirsin. Tamam mı?”

İfadesi rahatlamasa da gözlerinin ardında bir ilgi kıvılcımı çaktı. Kaci, Des'i seviyordu. Kucağına aldığı ilk bebektir ve ona yardım etmek için nadiren fırsatı oluyordu. Şimdi ise yardımlarının her zamankinden daha çok talep edildiğini görmüştü.

Kaci'yi odasına götürdüm. Doktor hazırladığı iki çantayla onu bekliyordu. Bu sırada Jace anneme dişi kediye neler anlattığımızı söylemek için mutfakta durdu. Beş dakika ve beş veda kucaklaşmasının ardından tekrar yollardaydık. Beş buçuk saatlik yoldan sonra hayatımda bir daha otoban görmesem çok üzülmezmişim gibi hissediyordum. Yemek için hiç durmadık ve sadece bir kez ihtiyaç molası verdik. Bu yüzden Jace arabayı Marc'ın evinin önündeki araba yoluna çektiğinde, yolda içtiğim üç tane yarım litrelik kola yüzünden gerçekten tuvaleti kullanmak zorunda kaldım.

Ne yazık ki ön bahçede delicesine bir hızla ilerlerken çalan cep telefonumu cebimden çıkarmak için durduğumda Jace öne geçti ve daha önce Marc'ın evine hiç gelmemesine rağmen benden önce banyoya girdi.

Hayal kırıklığıyla hırlayarak telefonumdaki ekrana baktım, ardından Dan ve Carver'a çantaları taşıırken yardım etmek için ön kapıdan tekrar çıkarken kapağını açtım. “Michael? Nasıl geliyor?”

“Bana o kadar fena borçlusun ki şimdiden ilk doğacak çocuğunu bana verebilirsin.” Sesindeki tatmin kulağıma hemen hemen yabancaydı; Marc tamamen güvende olana kadar neşeyle *uzaktan yakından* alakalı hiçbir şey hissetmeyi beklemiyordum.

“Ne buldun?” Dan'e teşekkür edercesine gülümsedim ve çantamı ondan alıp tekrar içeri girdim.

“Beş saat süren aralıksız takip ve kahveden daha güçlü içecek bir şey olmadan sadece mikroçiplerin üreticisini bulmakla kalmadım, veri tabanlarına girip senin için elektronik faturayı da buldum.”

“Cidden mi?” Çantamı salonun boş zeminine bıraktığımda kalbim acı vericesine atmaya başladı, konuşmamı dinleyen Carver'ın kaşları yukarı kalkmıştı. “Evet. Şimdi gönderiyorum. Marc'm e-postasını kontrol et.”

“Hemen bakıyorum.” Hızla koridorda ilerledim ve Jace'i hızlandırmak için banyo kapısına vurup kendimi Marc'ın tekerlekli ofis sandalyesine bıraktım ve bilgisayarının açma düğmesine bastım. “Ama bilgisayarın açılması biraz zaman alacak, bu yüzden beklerken beni bilgilendirsene.”

Babamın sandalyesi hattın diğer ucunda gıcırdadı ve en büyük ağabeyimin arkasına yaslandığını, zekâsını ortaya koyarken ellerini karnının üstünde birleştirdiğini hayal ettim. “Aslında Ben Feldman haklıymış. Ordunun benzer bir şeyin üstünde çalıştığı aşikâr olmasına rağmen bu tarz bir teknoloji henüz Amerika'da ticari olarak bulunamıyor. Mikroçipler Meksika'da çalıntı arabaları takip etmek için GPS sistemleri tasarlamakla işe başlayan bir güvenlik firmasından geliyor. Ama şimdi tamamen bir üst derecedeki pislige bulaşmışlar.”

“O kadarını anladım.” Marc’ın bilgisayarının açılmasıyla tarayıcısını açtım, uyduruk çevirmeli ağ bağlantısından numarayı çevirip internete bağlanmaya çalıştım ve bilgisayar tekrar tekrar öterken olduğum yere çıktım. Her bir sayfanın yüklenmesi için en azından yarım dakika gerekiyordu ama belli ki Mississippi’deki bu kuş uçmaz kervan geçmez yerde daha iyi bir bağlantı mümkün değildi.

Neden e-postalarına bu kadar geç cevap verdiği anlaşıyordu. İroni gözümden *kaçmadı*; Marc’ın ekürisine dünyanın her yerinde onu takip edebilecek ve uzak mesafeli sinyal gönderebilecek bir mikroçip takılırken, Marc’ın bilgisayarının internete güçlükle bağlanabilmesi ne kadar garipti...

Ekran önümde açıldığında Marc’ın e-posta şifresini girdim. Şifre ilk adımıydı: Katherine. Tam olarak güvenli değildi ama kesinlikle gudur okşayıcıydı. “Öyleyse bu çipler kayıp hayvanları değil de insanları takip etmek için mi dizayn edilmiş?”

“Evet. Esasen fidye için kaçırılan milyonerleri bulma konusunda yardımcı olmaları gerekiyordu.”

Alaycı bir sesle, “Feldman Benji’den çok Bill Gates’le ortak yönünün bulunduğunu öğrenince çok heyecanlanacak,” dedim ama Michael bunu fark etmedi. Sanki mikroçipleri sadece internette aramak yerine onları kendisi *icat etmiş* gibi heyecanlı bir şekilde konuşuyordu.

“Yükleme ve hizmet için peşin olarak küçük bir servet ödüyorsun. Ardından birkaç yıl sonra kaçırılsan polisler seni hiç sorunsuz bulabiliyorlar. Teoride. Ama pil sadece beş yıl garantili. Mitchell’in –faturadaki isim onunki– sonrasında ne yapmayı planladığına dair bir fikrim yok. Belki o zamana kadar bütün serserileri imha etmeyi planlıyordur.”

“Uzun vadeli düşündüğünü sanmam.” Gelen kutusunun üstüne tıklayınca Marc’ın mesajları ekranı doldurmaya başladı. En üstte ba-

hamızın hesabından Michael’ın gönderdiği e-posta vardı. “Düşüncesine bile katlanamıyorum...” Michael’ın e-postasını tıklayıp açtım ve işte karşımdaydı: Alıcısı Milo Mitchell olarak kaydedilmiş, merkezi Meksika’daki Seguridad Corporación’un¹⁷ düzenlediği bir elektronik fatura. Ahmak herif gerçek ismini kullanacak kadar aptaldı.

Ama Calvin Malone’un ismi faturada yer *almıyordu*. Bu işin içine karıştıysa –ve karışmadığına inanmak çok zordu– kanıt bırakacak kadar budala *değildi*. Malone büyük ihtimalle kendisi konseyi devraldığında ona iyiliklerde bulunacağına söz vererek patilerini kirlmesi için Mitchell’ı kandırmıştı.

Ama tabii ki bu olmayacaktı ve Marc’ın ekranındaki fatura bunu garantiye almamıza yardım edecekti.

Koridorun ilerisinde banyo kapısı gıcırdayıp açılınca ayağa kalktım. Ama ardından yakın zamanda restore edilmiş parkenin üzerinde ayak sesleri duyuldu ve kapı kapandı.

Somurtarak tekrar sandalyeye oturdum ve saniyeler sonra Jace el sabunu ve kola kokusuyla birlikte Marc’ın yatak odası kapısında belirdi. Burası onu görmek için gerçekten tuhaf bir yerdi

Elimi sallayarak onu içeri çağırınca Jace odada kalan tek yere, fena halde yeni bir döşeme kumaşına ihtiyacı olan eski, turuncu bir koltuğa oturdu. “Peki sinyal ne kadar uzağa gidebiliyor?”

“Neredeyse yüz elli kilometre,” dedi Michael ve kulağımın dibinde bir şeyi höpürdeterek içti.

“Sinyal nasıl takip ediliyor?” diye sordu Jace ve ağabeyim, Jace’in telefonla olan mesafesine rağmen onu kolaylıkla duydu.

“Küçük ekranlı, elde taşınan bir alıcı var. İzlemek istediğin chip hangisiyse seri numarasını giriyorsun ve cihaz çipin yerini belirle-

17 (İsp.) Güvenlik şirketi. (ç.n.)

yip yeri ya sokak adresiyle ya da enlem ve boylam koordinatlarıyla veriyor. Haritası bile var.”

Dan, “Vay canına,” dedi, başımı kaldırıncı beni kapı eşiğinden izlediğini gördüm. “Marc’a hiç çip takılmamış olması çok kötü. Eğer takılmış olsaydı büyük olasılıkla onu hiç sorunsuz bulabilirdik, ha?”

O anda idrar kesemin çığlık attığını itiraf etmeliydim, ayrıca Dr. Carver’ı banyodan zorla çıkarmaya hazır bir şekilde çoktan ayağa kalkmışım. Ama yokluğumda konuşmayı devam ettirebilin diye telefonu Jace’e atmadan önce Dan’in söylediklerini idrak etmemle birlikte donup kaldım.

“Lanet olsun!”

“Ne?” Dan’in alnı kıvrıştı ve tahmin edilebileceği üzere kaşlarını kaldırdı.

“Marc’ın bir çipi var! Hepimiz bir avuç aptalız!” Sandalyeye tekrar oturdum ve telefon kulağıma bastırılmış halde ikisine birden bakmak için döndüm.

Michael her ne içiyorsa bir yudum daha alarak, “Kendi adına konuş,” dedi. “Marc’a çip yerleştirildiği hakkında hiçbir *fikirim* yoktu.”

“Takılmadı.” Jace’in anlayıp anlamadığını görmek için ona baktım.

“Marc’ta Eckard’ın çipi var,” dedi bir tebessüm dudaklarının kenarlarını yukarı kıvrırken. Ve hayatımın en uzun, en berbat gününde gamzeleri en sonunda kendisini gösterdi.

Michael telefonda inlerken Dan, “Kahretsin, onu unuttum,” dedi. *Hepimiz* unutmuştu.

Dr. Carver, Dan’in yanından salona geçerken, “Öyleyse bizde şu sinyal okuyuculardan olsaydı onu takip edebilir miydik?” diye sordu.

“Ya da çalışan bir çipi olan herkesi,” dedi Michael.

Jace neredeyse benim kadar heyecanlı görünerek ayağa kalktı. “Marc’ın çipi yok etmediğini varsayıyoruz.”

“Yok etmedi.” Bundan hiç kuşku duymuyordum. “Onu bize kanıt olarak getirmeye çalışıyor, bu yüzden onun zarar görmesine izin vermez.”

“Umarım haklısındır,” dedi Michael, sandalyeden kalktığı sırada hattın öteki ucunda yaylar gıcırdadı. “Ve umarım taşınabilir bir takip cihazını nasıl kullanacağını biliyorsundur. Çünkü sekiz bin dolar değerindeler ve nakliye için altı ila sekiz hafta gerekiyor.”

Kaşlarımı çatıttım ama Jace sadece sırttı. “Kesinlikle Kevin Mitchell’da bir tane vardır. Eğer babası adına serserilere çipleri yerleştiren oysa, çalıştıklarından emin olmak için çipleri test edebilmeye ihtiyaç duyacaktır.”

“Öyle umalım.” Tekrar masaya bakacak şekilde döndüm ve Marc’ın yazıcısını açıp klavyedeki *print screen* tuşuna bastım. Yazıcı uğuldayarak çalıştı ve yuvasından boş bir kâğıt çıkardı. “Fatura için teşekkürler, Michael. Umarım Ben Feldman’ın konuşması için yeterli olur. Yasa dışı şekilde insanların içlerini açmaktan sorumlu erkek kediye birkaç sözü olacağı konusunda bahse girebilirim.” Koridora ve oradan da banyoya doğru ilerlerken durdum. “Babama bilgi verebilir misin? Feldman’la konuştuktan sonra ona rapor vereceğimi söyle.”

Michael kabul edince telefonu kapadım, ardından cebime soktum.

“Jace, Vic’e telefon açıp ona son haberleri ver. Beş dakika içinde yola çıkıyoruz.” Ardından banyoya koştum ve kapıyı arkamdan çarparak kapadım.

“Pekâlâ, seni bu kadar kısa sürede tekrar görmeyi beklemiyordum.” Ben Feldman beni sineklik kapısının arkasından izliyordu. Bakışı sa-

dece kısa bir an için omzumun üstünden Jace'e ve Dan'e kaydı. Dr Carver artık Marc'ın dönüşü daha muhtemel görüldüğünden onu tedavi etmek için gerekli her şeyi hazırlamak için evde kalmıştı.

Gülümsemem ve cana yakın görünmek için elimden gelenin en iyisini yaptım. Mucizevi bir şekilde rastladığımız şeyi düşününce bu o kadar da zor değildi. "Ne diyebilirim? İnatçı birisiyimdir."

"Ben de." Feldman kaşlarını çattı. "Cevabım değişmedi. Mikroçip işine karıştığına dair kanıtınız olmadan Kevin Mitchell'ı size vermeyeceğim."

Arka cebimden katlanmış kâğıt parçasını çıkarırken gülümsemem genişledi. Sabırlı bir şekilde kâğıdı açtım, ardından bunu tüm avucumla fırtına kapısının camının üst tarafına yapıştırdım. "Alıcı ismine bakın."

"Milo Mitchell..." diye okudu Feldman, ardından gözlerime bakmak için kâğıdın yanından eğildi. "Milo'nun bir şekilde Kevin'in akrabası olduğunu tahmin ediyorum?"

"Babası." Faturayı tekrar katladım ve cebime soktum. "Ve Kuzeybatı bölgesinin lideri."

Feldman'ın gözleri kısa bir an için kapandı ve çenesindeki kaslar şişti. Ardından tekrar gözlerime bakıp başıyla onayladı. Ve kapısını açtı.

"Teşekkür ederim." Sıcak salona girdim ama erkekler dikkatli bir şekilde yanımdan geçmek zorunda kaldılar çünkü serseri onlara daha fazla yer açmak için geri çekilmeyi reddediyordu; bana göre bu tam bir lider hareketiydi. Gülümsemeden edemedim. Feldman bizim tarafımızda olmasını isteyeceğimiz türden, iyi bir erkek kediymi.

Dişarıya hızla bakıp yalnız olduğumuzdan emin olmak için kokladuktan sonra ön kapıyı arkamızdan kapadığında, bir elimle Jace'i işaret ettim. "Ben Feldman, bu Jace Hammond, liderimin dostumuz olan adamlarından ve Marc'ın arkadaşlarından birisi."

Feldman Jace'e kısaca başıyla selam verdi, ardından elini kanepeye doğru salladı. Son gelişimde oturduğum mindere oturdum, Dan kanepenin koluna tünerken Jace de yanıma oturdu. Konuşmak için ağzımı açtım ama Feldman bana engel oldu.

"Yalnızca babasının isminin bu faturanın üstünde olması, Kevin'in mikroçiplerle bir ilgisi olduğu anlamına gelmez."

Başım la onayladım. "Özellikle de büyük tesadüflere inanıyorsanız. Ama ben inanmıyorum. Kevin Mitchell'ın geçmiş hakkında size biraz bilgi vereyim. Lider adamı olarak işini Marc'a kaptırmasından sonraki yaklaşık on sene bizim Gurur sürümünün bir üyesiydi. Ardından birkaç ay önce çok ciddi bir Gurur kanununu çiğnediği için sürgün edildi. Doğduğu Gurur sürüsüne tekrar kabul edilmek için başvurdu ama babası, Milo Mitchell oğlunun rezaletinden ötürü küçük düşürülmüştü ve Kevin'i geri almayı reddetti. Böylece Kevin o zamandan beri sürgün edilmiş ve gururu kırılmış bir şekilde burada yaşıyor. Gurur topluluğundaki yerini geri kazanmak için her şeyi yapabileceğini düşünüyorum. Özellikle de bu, yaklaşık on yıldır nefret ettiği Marc'a acı çektiymeyi de içeriyorsa."

Feldman, "Duruma bağlı..." dedi ama dikkatle dinlediğini anlayabiliyordum.

Araya girecekmiş gibi görüldüğünde Jace'i nazıkçe dirseğimle dürtürken, "Evet," diye onayladım. Feldman'la hiçbir dostane ilişki kurmamıştı ve kurana kadar da sessiz destek gücü olarak kullanılması daha iyi olacaktı. "Ama küçük bir araştırma yapmak için haklı bir neden, öyle değil mi?"

Feldman tereddütlü bir şekilde başıyla onayladı. "Aklında ne var?"

"Sağlam kanıt için ortak bir çaba. Kevin işin içindeyse, evinde kanıt olacaktır."

"Ya işin içinde değilse?"

Gülümsedim ama nabzam hızlanmıştı. “O zaman size büyük bir öbür borçlu oluruz. Ve iyi niyetimizin bir göstergesi olarak bu çipleri üreten firma hakkında bulduğumuz her şeyi size veririm.”

“Ama yanılıyor olsanız bile o zamana kadar istediğiniz şeyi Kevin’i çoktan elde etmiş olacaksınız.”

Bir anlığına nasıl yanıt vereceğimi bilemeyerek başımla onayladım. Neyse ki Dan biliyordu.

“Yanılmıyoruz, Ben.” Feldman’ın gözlerinin içine baktığında soğukkanlılığından etkilendim. “Bu çiplerden benim sırtımda da vardı. Marc hakkında ne düşünmek istersen düşün ama diğerlerine yapacak olsa bile bunu bana asla yapmazdı. Birkaç defa kıcımlı kurtardı. Beni zaten Gurur sürülerine verecekse uğraşmasına ne gerek vardı ki?”

Feldman dürüstlüğü hakkında karara varırken her bir hareketini ve muhtemelen kokusunu dikkatlice inceleyerek arkadaşı olan serseriye bir dakika kadar incelemedi. En sonunda tatmin oldu. “İyi. Yarnın evine birlikte gideriz. Ama Kevin’in bu işe karıştığına dair bir kanıt yoksa sizden bir daha haber almak istemiyorum.”

“İyi. Söz veriyorum.” Hevesli bir şekilde başımla kabul ettim. “Yalnız bir şey var. Bu gece gitmek zorundayız.”

“Neden?” Feldman bana şüpheyle kaşlarını çatı. “Aceleniz ne?”

Fikirlerini almak için sırayla Dan’e ve Jace’e baktım ve ikisi de onayladığında iç geçirip tekrar ev sahibimizin gözlerine baktım. “Bay Feldman, bütün bu olanlarda size henüz anlatmadığımız bir kısım var.”

Feldman başıyla onayladı; güçlü, esmer yüz hatlarında hiçbir şaşkınlık izi yoktu. “Tahmin etmiştim...”

Tereddüt ettim, ardından sanki sözcükler dilimi yakıyormuş gibi öne eğildim. “Adam Eckard, Marc’ı öldürmedi. Bunun tam tersi oldu.”

Feldman sandalyesinde kasıldı. “Lanet olsun, ne demek istiyorsun?”

Derin bir nefes alıp devam ettim. “Başka bir serserinin sırtında sizin gibi bir yara izi bulduğumuzu söylediğimi hatırlıyor musunuz? Pekâlâ, o serseri Adam Eckard’dı. Cesedini ormanda bulduk. Eckard onu kaçırdığında Marc ölmemişti ve nasıl olduğundan tam olarak emin değiliz ama Marc, Eckard’ı öldürdü ve ısınmak için Eckard’ın kıyafetlerini aldığı sırada Dan’in sırtında da gördüğü yara izini buldu. Parçaları birleştirdi ve çakısıyla Eckard’ın sırtından çipi çıkardı.”

Feldman yavaşça gözlerini kırptı. “Adam Eckard öldü mü?” Başımla onaylayınca devam etti. “Marc yaşıyor ve Eckard’ın mikroçipini taşıyor.”

“Evet.” Tekrar başımı salladım. “Ve Marc’ı bulmak için Kevin’in GPS takip cihazına ihtiyacımız var.”

“Ve Marc’ı bulduğumuzda o size gerçekte tam olarak neler olduğunu anlatabilir,” dedi Jace.

Feldman’ın bakışları sertleşti ve bir an için tek kelime etmeden bizi kovacağını düşündüm. Ama onun yerine ayağa kalkıp ön cebinden anahtarlarını çıkardı. “Haydi gidelim. Arabayı ben kullanıyorum.”

Yirmi Dört

İki arabayla –Jace ve Feldman'inki– yola çıktık çünkü Jace ve ben o kadar küçük bir yere kapanacak kadar Feldman'ı iyi tanımıyorduk. O da bizim için aynı şeyi hissediyordu. Gurur kedilerine duyduğu genel güvensizlik göz önüne alındığında bu tamamen anlaşılabilir. İşin aslı, muhtemelen o zamana kadar Pete Yarnell'a ne yaptığımızı –tamam, ne yaptığımızı– duymuştu.

Bu yüzden Jace'in cipiyle Feldman'inkine komşu iki küçük kasa-badan geçerken Dan ve Feldman'm içinde bulundukları beyaz, doksanların sonlarından kalma bir Camry'yi takip ederek Jace'le birlikte yolculuk ettik. Kevin'ın sokağında durduğumuzda saat on buçuk olmuştu ve genel olarak mahallesi çoktan uykuya dalmış gibi görünüyordu.

Kevin'm sokağına döndüğümüzde Dan adresi vermek için bizi cep telefonuyla aradı ve iki araçla yavaşça sakin bir ilk tur atarken her şeyi gözlemledik.

Kısa ve asfaltı çatlamış araba yolunun sağ tarafındaki kaldırım-dan dökülen kapı numarası dışında Kevin'm evi görünüm olarak komşularının evlerinden farksızdı. Siyah panjurlu, beyaz tahta kaplama. Korkuluksuz ve çiçeksiz, yarım metrekarelik beton veranda. Küçük pencereler, düzenli ama çıplak ufak çimenlik. Garaj yoktu; üstü kar-

palı, yanları açık araba koyma yeri ise boştu. Evin karşıdaki sokağa iki araba park etmişti ama ikisi de en son dört ay önce Kevin'in kullandığını gördüğüm araba değildi.

Feldman, bloğu geçince ulaştıkları dört yol ağzında sağa sinyal vererek Dan'ın açık telefonundan, "Evde olduğunu sanmıyorum," dedi. "Yakından bakmak ister misiniz?"

"Kesinlikle." İki sokak ötedeki çocuk parkını görene kadar yola devam ettik ve tek sokak lambasının altına araçları yan yana park ettik. Ardından Kevin'in sokağına doğru yürüyüş yolundan ilerledik. Eğer herhangi birisi bizi durdurursa –ki bu pek olası görünmüyordu çünkü bütün kasaba huzurlu bir şekilde uyuyor gibiydi– ufak bir gece yürüyüşü yaptığımızı söyleyecektik.

İki evin arasından gizlice sokulduk, ardından en yakındaki sokak lambasından mümkün olduğunca uzakta durarak yolu hızla geçtik. Çitle çevrili arka bahçede uyuyan kedinin yanından parmak ucunda geçtikten sonra, Kevin'in evinin arkasını görebildik; iki ev ilerideydi. Ağaçlar karanlıkta harika bir koruma sağlıyordu ve Kevin'in arka bahçesine, araçları oyun parkına park etmemizden en fazla on dakika sonra dikkatli bir şekilde adım attık.

Doğu tarafındaki evden bir aileye ilişkin her çeşit gürültü geliyordu: televizyon gürültüsü, yüksek sesli *country* müziği, bir bulaşık makinesinin yumuşak uğultusu. Kevin'in evi sessizdi ve bu çok iyi bir işaretti ama yine de dikkatli bir şekilde ilerlemeye devam ettik.

Jace ve ben sağ, Dan ve Feldman ise soldaki her pencereyi kontrol ediyordu. Çoğu ufak jaluzilerle kapanmıştı ama panjurların hepsi en az on yıllıktı ve üzerinde içeriye kolaylıkla görebileceğimiz boşluklar bulunuyordu. İki yatak odası, yemek odasıyla birleşik bir salon ve bir mutfak vardı. Ayrıca bir banyo olduğunu tahmin ediyordum ama onun penceresi yoktu.

Arka bahçedeki ağacın altında tekrar buluştuğumuzda, "Pekâlâ?" diye fısıldadım.

"Hiçbir şey yok." Feldman omuzlarını silkti. Konuşmayı ve hareket etmeyi kestiğinde gölgelerin arasına o kadar karıştı ki, onu kolaylıkla gözümünden kayırabilirdim. "Burada değil."

Ona katılıyordum. "Hadi içeri girelim."

Dan, "Kilit bir sorun olur mu?" diye sorduğunda başımı iki yana salladım. Kapıda topuzlu kilit vardı; kedi adamlar için tipik bir güvenlik. İzinsiz girenlerden korkmak için çok az nedenimiz vardı. Çünkü muhtemel hırsızın bir silahı olsa bile, silah ateşlenmeden önce bir kedi adamın onu silahsızlandırması çok büyük bir olasılıktı. İnsanlar yavaş ve gürlütcüydüler.

Tabii Marc'ın durumunda bu teori geri tepmişti...

Yakalanırsak tutuklanacağımızın bilinciyle kısa bir an tereddüt ettim. Durmama neden olan şey muhtemel sonuçtu; hareketin kendisindeki ahlaki ikilem değil. Kevin'in mikroçip komplosunda babası ve muhtemelen Calvin Malone'la çalıştığundan *emindim*. Bu da ufak bir haneye tecavüzü haklı çıkarmak için yeter de artardı bile. "Tamam, hadi yapalım şunu."

Jace topuzu hızlı bir hareketle çevirerek arka kapıdaki kilidi açtı. Sineklik kapısı kilitle bile değildi. İki saniyeden kısa sürede içerideydik. Kedi adam özellikleri bir dereceye kadar insan formumuzda da devam etse de, iki ayak üstünde en zayıf duyumuz görüşümüzdü. Neyse ki Kevin birkaç ışığı açık bırakmıştı, böylece daha fazla ışık açmak zorunda kalmadan çok iyi görebiliyorduk.

Kevin'in eve girdiği anda kırık kapı kolundan ve dokunduğumuz her şeyin üstünde kalan kokularımızdan bizim orada olduğumuzu anlayacağı ortadaydı. Fakat eve geldiği dakikalarda küçük bir haneye tecavüz endişelerinin en küçüğü olacaktı. En azından bu şekilde hiçbir meraklı komşu bizim küçük araştırma festivalimizi yanda

kesemeyecek ya da polisi arayamayacaktı. Jace yapış yapış tezgâha ve tabaklarla dolu lavaboya bakarak, "Ammma pasaklı!" diye fısıldadı.

"Şu konuşana da bir bakın." Erkekler bütün evi yerden tavana kadar bir saatten kısa sürede mikroplardan *arındırabilirlerdi*. Ama gerçekten gerekli olmadıkça bu kadar çok eforu nadiren gösterirlerdi. Tabii onları suçlamıyordum.

Çekmeceleri açıp postaları okuyarak Kevin'ın buzdolabını, çöpünü ve çekmeceli evrak dolabını elden geçirip mümkün olduğunca dikkatli ve çabuk bir şekilde evi hızlıca aradık.

İlk yatak odasının bir yatağı, etajeri ve üstünde yirmi dört inçlik bir televizyon duran şifonyeri vardı. Banyo... kelimelerle ifade edilemeyecek kadar iğrençti. Ama ikinci yatak odası olması gereken, koridorun sonundaki odada bir bilgisayar masası ve sandalyesi ile onların her zamanki tamamlayıcıları vardı: yazıcı/tarayıcı/faks cihazı, telefon, harici disk, vs...

Ama masanın üzerinde, düz ekran monitörün önünde ve optik farenin solunda kısa, kalın antenli ve altı santimlik ekranı olan avuç içi büyüklüğünde bir cihaz duruyordu. Kevin'ın sandalyesine otururken kalbim son sürat atmaya başladı. Sandalye ağırlığım altında hafife sallandı. Marc'in yerini bulmaya gerçekten bu kadar yakın olabilir miydik?

"Sizce bu mudur?" Cihazı kaldırdım ve diğerleri etrafımda toplanırken elimde çevirdim. Telefonumdan daha kalın ve genişti ama hemen hemen aynı ağırlıktaydı ve kolaylıkla genişçe bir cebe girerildi. Makinenin yanlarında ve üst köşesinde üç düğme vardı ama ön yüzde hiç yoktu, dokunmatik ekrandı.

"Öyle olmak zorunda." Jace yanımdan uzandı ve cihazın yanındaki bir düğmeye basarken kolu benimkine sürtündü. Takip cihazı bipledi, ardından tanımadığım bir logo görünerek ekran açıldı. Birkaç saniye sonra logo kayboldu ve beş rakamlı bir takip kodu soran

renkli açılış ekranı belirdi. "Bir koda ihtiyacımız var," dedi Jace omuzum üstünden ekranı okuyarak. "Görünen o ki her çipin kendi takip numarası varmış. Ölü adamın ismi neydi?"

"Adam Eckard." Arkamı dönünce Dan'ın dosya dolabına gittiğini gördüm. "Adam Eckard'la alakalı bir kod ara." *Bir kez daha düşündüm de...* "Calvin Malone ismiyle ilgili de her şeyi çıkar." Her ihtimale karşılık. Çünkü başkalarını inandırabilmek için aradaki bağlantıyı kanıtlayabilmemiz gerekecekti.

Feldman odanın ortasında tamamen hareketsiz bir şekilde durdu. Yüzü kızgın bir kaş çatışıyla donup kalmıştı. "Şunu görebilir miyim?"

Sandalyede döndüm ve ona takip cihazını verip tepkisini dikkatlice izledim. Cihazı inceledi, büyük ellerinin içinde çevirdi ve en sonunda ekrandaki birkaç düğmeye bastı. Ardından geri verip gözlerime baktı. "Haklıymışsın. Sana inanmadığım için özür dilerim."

"Dileme." Gözlerimde samimiyeti görebildiğini umuyordum. "Bize inanman için hiçbir nedenin yoktu ve senin yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım."

Geniş omuzlarını silkti. "Yine de üzgünüm. Ve Kevin Mitchell'i bulduğumda, onu öldüreceğim."

Jace oturduğum sandalyenin arkasına bir elini koyarak, "Hunm. Onu canlı göttürmemiz gerekiyor gibi görünüyor," dedi. "Özellikle de başka liderlerin bu işe karıştığına dair bir kanıt bulamazsak. İfade-sine ihtiyaç duyacağız. Ayrıca idam etmek için yetkimiz yok."

Feldman kollarını iyice çattı ama cevap vermeye hazırlanırken Dan dosya dolabının alt çekmecesinin yanındaki çömeldiği yerden lafa girdi. "Kanıttan bahsetmişken, burada hiçbir şey yok."

"Emin misin?" Dan ayağa kalktığı sırada Jace ona doğru ilerledi.

"Birtakım eski makbuzlar ve çek sureti dışında bir şey yok." Bütün kağıtları yeni baştan incelerlerken, Kevin'ın masasına geri dön-

düm ve monitörün üstündeki dolabın gözlerini aradım. Zimba teli, üzerine yazılabilir CD'ler, bir kutu ince ve uzun zarf, bir tomar yazıcı kâğıdı, birkaç boş kargo zarfı ve açılmamış bir yazıcı kartuşu buldum. Çekmecelerde çeşitli kablolar ve teller vardı. Ama serserilerin isim ve ilgili kodlarını içeren bir liste bir yana, üstünde beş haneli numara yazan hiçbir şey bulamadım.

Kollarımı sinirle yukarı kaldırdığımda Feldman araştırduğu küçük dolaptan dönerek, "Belki yanında götürmüştür," diye öneride bulundu.

"Neden takip cihazını değil de listeyi alsın ki? Onsuz numara-lar ne işe yarar?"

Dan omuzlarını silkip eski bir çek defterini dosya dolabının üst çekmecesine bıraktı. "Belki bu fazladandır."

"Sekiz bin dolarlık fazladan bir donanım mı?" Sözlerimi vur-gulamak için takip cihazını yukarı kaldırdım. "Kevin perakende sa-tış işinde. En azından son duyduğumda öyleydi. İhtiyaç fazlası sis-temlere yetecek kadar dolu ceplerinin olmasının hiç imkân yok."

Jace alt çekmeceneyi itip kapadı ve ayağa kalktı. "Cepleri ana sis-temleri almak için bile yeterince dolu değil. Ama burada onun cep-lerinden bahsetmiyoruz. Babasının para destesinden bahsediyor-uz. Çünkü Cal işin içinde olsa bile, muhtemelen parası değil. Ko-kuşmuş pislik."

Jace'in üvey babası ülkedeki diğer liderlere kıyasla en yüksek Gurur ücretini talep etse de -kendi Gurur kedilerinin kazançlarının dörtte birini- tam olarak nakit içinde yüzmüyordu. Babam sadece yüzde on alıyordu. Bunun *hepsi* adamlarının paralarını ödemeye ve işimizi yaparken çıkardığımız masrafları karşılamaya gidiyordu. Calvin Malone'un toplanan paraları zimmetine geçirdiğine dair bir kanıtım yoktu ama bunun doğru olduğunu öğrensem şaşırmazdım.

Ama Milo Mitchell'in canını sıkmasına gerek yoktu; Washington'da tıbbi malzeme satan bir firmanın önde gelen yöneticilerindendi. Mut-

hiş zengin değildi ama altı haneli yıllık maaşı hiç kuşkusuz bütün ser-seri nüfusunun haklarını mahvedecek son model birkaç GPS takip cihazını karşılamaya yetecek kadar nakit sağlıyordu.

Bu da zenginlerin parayı çoğunlukla ziyan ettiği fikrimi des-tekliyordu.

"Pekâlâ, fazladan bir takip cihazı olabilir. Ama sadece tek bir liste mi vardı?" İç geçirdim ve ellerimin döner sandalyenin kolla-rına düşmesine izin verdim. Marc'ın hayatının yirmi dakikasını bu-rada bile olmayan bir listeyi aramakla mı geçirmiştik?

"Elbette ki kodların kopyasına sahip olan tek kişi o değildi," dedi Feldman, kolları göğsünde kavuşmuş bir halde arkasındaki du-vara yaslanarak. "Eğer Kevin gerçekten babası için çalışıyorsa, onda da bir liste olması gerekmez mi?"

"Muhtemelen." Sandalyede yavaşça döndüm. Gözlerim kapalı bir halde düşünüyordum. "Ne yazık ki, Milo Mitchell Seattle'da bir banliyöde yaşıyor. Bu yüzden dosya dolabına ulaşma imkânımız bi-raz sınırlı durumda."

Feldman dikkat çekmek istercesine boğazını temizledi, gözlerini açtığımda onu tek kaşı havada gülümserken gördüm. "Kevin'in eri-şim imkânı da aynı derecede sınırlıdır, haksız mıym?"

Başımı yavaşça onayladım. Ardından ne demek istediğini an-ladığımda başımı daha hevesli bir şekilde salladım. "Öyleyse Kevin listeyi e-postayla göndermiştir..." Sandalyeyi döndürdüm ve dönü-şümü durdurmak için elimle masanın bir köşesini yakaladım, ar-dından Kevin'm bilgisayarındaki açma düğmesine bastım. Bilgisa-yarı Marc'inkinden daha yeniydi ve internet bağlantısı çok daha hız-lydı. Böylece bir buçuk dakika içinde Kevin'in tarayıcısını açmış, üzerinde çalışıyordum.

Ve o sırada bir anda birkaç büyük kırılma noktası yaşadık. Birincisi, Kevin'ın posta kutusu ana sayfa olarak seçilmişti, bu yüzden hiç sorun yaşamadan e-posta hesabımı bulduk. Bunun ötesinde, sayfa onu "hatırlayacak" şekilde ayarlanmıştı. Bu yüzden şifresini tahmin etmek için oyalanmamıza gerek kalmadı. Bu kadar dikkatsiz olduğunu bilseydim ilk önce bilgisayarı kontrol ederdim.

Ne yazık ki, posta kutusu o sabah gelen dört mesaj dışında boştu. İkisi –konu satırlarından anlaşıldığı üzere porno– ve diğer ikisi de Kevin'ın olduğundan daha akıllı konuşmasını sağlayan *Popular Mechanics*¹⁸ ve bir video sitesinden gelen iki reklamdı. Görünen o ki posta kutusunu epey temiz tutuyordu.

Gönderilmiş öğeler klasörü ve çöp kutusu için durum aynı değildi. Kevin'ın yakın zamanda sildiği mesajlar arasında babasından gelen ve üç gün önce gönderilmiş bir mesaj buldum. Açtım ve üç erkek kedi omzumun üstünden okurken içeriği taradım. Bu, Kevin'ın babasına birkaç saat önce, "güncellenmiş takip kodları" başlıklı bir Word dosyası ekleyerek gönderdiği bir e-postaya verilen cevaptı.

Bingo.

Jace yazıcıyı açıp kâğıt tepsisini kontrol ettiği sırada eki açtım. Dört kopya çıktı alıp –hepimize birer tane– mesajı bir şeylerin korkunç bir şekilde ters gidip hiçbirimizin Marc'ı aramaktan canlı dönemememiz ihtimaline karşı, Milo Mitchell'in için içine karıştığının kanıtının çok iyi bir şekilde etrafa yayıldığından emin olmak için kendime, babama, Michael'a gönderdim.

"Kahretsin, Dan!" Kaşlarını havada bir halde ona baktım. Yazıcı yüzünden elimdeki kâğıt hâlâ sıcaktı. "İsmin listenin en başında. İlk önce sana çip takmışlar."

Dan kaşlarını çatıp bir şeyler söylemeye başladı ama sonra Jace lafını kesti. "Eckard üstten beşinci," dedi ve listede beş sıra aşağı

indim. İşte oradaydı. Adam Eckard; takip kodu 44827. Sandalyeyi ileri kaydırdım ve güç tasarrufu moduna geçen takip cihazını yeniden aktif hale getirip beş rakamlı kodu girdim. Saniyeler içinde, ek-rana Adam Eckard'm GPS mikroçipinin o anki enlem ve boylamını da içeren bilgiler doldu.

Ekranın en altında Harita Görünümü yazan bir tuş vardı. Bastığımda güir ağaçları olan bir ormanın parlak yeşil bir noktayı çevrelediğini gösteren uydu görüntülü bir harita belirdi. Muhtemelen bu Eckard'ın çipini taşıyan Marc'tı.

"İşte orada!" Elimde takip cihazıyla sandalyemden fırladım, koridoru yarılardım ki –artık nişan alacağımız bir hedefimiz olduğundan gitmeye oldukça hevesliydim– Jace beni tuhaf bir şekilde gerilmiş bir sesle geri çağırdı. Sanki kelimeler ağzından çıkarken boğazı kelimelerin etrafını sarmak istiyor gibiydi.

"Faythe, listedeki son isme bak."

Gecikmeden dolayı sinirlenerek katladığım listemi aceleyle soktuğum arka cebimden çıkardım ve sayfanın en altına baktım. Son satırda şöyle yazıyordu: Marc Ramos; takip kodu 44839.

O kadar şaşırmıştım ki başım döndü ve gözüm karardı. "Marc'a çip mi takılmış? Ne zaman? Eğer onu takip edebiliyorlarsa neden öldürmeye çalışsınlar ki?"

Feldman boş bir çantayı Kevin'ın dolabına ayağıyla geri itip kapağı kapadı ve ona yaslandı. "Belki bir şeyler ters gitmiştir. Marc operasyonun ortasında ıyranmış ya da sonrasında çok fazla şey hatırlamış ve neler yaptıklarını çözmüştür veya bunun gibi bir şey." Listesindeki bir ismi gösterdi. Onu izlemek için kendi kopyama baktım. "Üçüncü satıra bak. Üstü çizilmiş." Üstü çizili yazı tipi kullanılmıştı. "Kaybolan erkek kedilerden ilki o. Bunun gibi üç satır daha var ve o kedilerin hiçbirini bir süredir görmedim."

18 Amerika'da çıkan bir bilim ve teknik dergisi. (ç.n.)

Anlamaya başlayınca yavaşça başımla onayladım. “Öyleyse sorun çıkaran erkek kediler öldürülüp gömüldü. Sadece Marc planladığı gibi ölmedi ve Eckard’ı öldürdü. Ama Marc kendisine çip takıldığını biliyorsa neden Eckard’ın çipini almakla uğraşsın ki?”

“Bilmiyorum.” Feldman omuzlarını silkti ve hâlâ sağ elimde tuttuğum cihazın ekranına işaret etti. “Şu şey, Marc’ın nerede olduğunu söylüyor?”

“Bir saniye.” Minik ve yeşil parlak dairenin Eckard’ının üstüne binmesini görmeyi bekleyerek ekranın sağ üst köşesindeki kutucuğa Marc’ın kodunu yazdım. Ama bunun yerine harita kayboldu ve bir harita görüntüsü vereceğini belirten başka bir düğmeyle birlikte yeni koordinatlar belirdi. Düğmeye basınca yeni bir harita ortaya çıktı. Bu harita isimlendirilmiş sokaklarıyla düzenli bir yerleşim planı yapılmış küçük bir mahallenin uydur görüntüsünü gösteriyordu.

Garip. Yeni haritadaki yeşil nokta, Manolya Yolu denilen bir sokak güney tarafında duruyordu. Gözlerim kararsızlıkla kısılmış bir halde bakarak, “Çocuklar, biz Manolya Yolu’nda değil miyiz?” diye sordum odadakilere.

“Evet, niçin?” dedi Feldman.

“Çünkü cihaza göre, Marc *burada*.” Ama bu doğru olamazdı. Eğer Marc, Kevin’in evindeyse –artık nefes almıyor bile olsa– içeri girdiğimiz anda kokusunu ahırdık.

“Burada mı, *nerede*?” Jace omzumun üstünden ekranı okuyacak kadar yakınma geldiğinde göğsü sırtıma sürtünüp içime sıcak ve yersiz ürpertiler gönderdi. “Bu evin içinde mi?”

“Sanırım.” Odanın geri kalanına bakmak için döndüğüm sırada belli etmeyerek kurnazca ondan uzaklaştım. Ve ben kımlıdadımda, ekrandaki nokta hareketsiz kalsa bile harita benimle birlikte yer değiştirdi. “Bekleyin...” Artı biçimindeki yakınlaştırma tuşuna üç defa bastım ve ekrandaki resim otuz metrelik bir genişliği göster-

erek, daha fazla yakınlaşamayacağı noktaya gelene kadar daraldı. Ekranda Kevin’in evinin çatısının siyah beyaz görüntüsüyle birlikte çatının köşeleri de vardı.

“Evet, bu evin içinde...” diye mırıldandım. Ardından ekrandaki noktaya doğru yavaşça yürümeye başladım. Koridora geçip yemek yenilen minik mutfağa doğru ilerlerken ekranı da beraberimde taşıdım. Koridordaki dolabı geçtiğim sırada, ekrandaki nokta hareket etmeyi kesti, ardından arkamda belirdi. Geri döndüm ve dolabın önünde durdum. Nokta ekranın tam ortasında belirdi.

Marc’ın mikroçipi Kevin Mitchell’in dolabındaydı.

Kalbim o kadar güçlü atıyordu ki kendi kanımın kulaklarımda hızla akmasından başka bir şey duyamıyordum. Ben ağzımı açıp hava almayı akıl edene kadar boğazım acı verecek şekilde kasılıp nefesimi kesti.

“Faythe?” Jace elini omzuma koydu, beni anladığını biliyordum çünkü onun kalp atışlarının da aynı oranda hızlandığını duyuyordum.

Önemli bir şeyi kaçırmadığımdan emin olmak için havayı kokladım. Ama dolaptan Marc’ın kokusunu ya da herhangi bir biyolojik kokuyu alamadım. Yine de elim dolap kapısının kulpuna gittiğinde titriyordu. Ya yanıliyordusam? Ya geceleyin dışarıda geçirilen çok uzun saatler yüzünden tıkanan burnum kokusunu almamı engelliyorsa?

En sonunda derin bir nefes daha aldım ve sertçe kolu çevirip kendimi en kötü durum senaryosuna zihinsel olarak hazırlayarak kapıyı açtım.

Ama Marc’ın cesedi dolaptan üstüme düşmedi. Hiç ceset *yoktu*. Aslında görebildiğim kadarıyla birkaç kışkık mont ve fazla gün yüzü görmemiş bir elektrik süpürgesi dışında hiçbir şey yoktu.

“Anlamıyorum,” dedi Dan en sonunda gerilimi dağıtarak. Bunun için onu öpebilirdim. “Burada hiçbir şey yok.”

"Tanrı'ya şükürler olsun," diye mırıldandım ve dolabın tavanındaki çıplak ampulden sarkan zinciri çekmek için uzandım. Loş ışık dolabı doldurup daha önce göremediğim tek şeyi aydınlattı. Yerde, sağ arka köşede içinde çoğunlukla tıbbi malzemelerin paketlenildiği, beyaz bir karton kutu vardı. Bir noktadan sıkıca bantlanmıştı ama mühürü çoktan kırılmıştı. Bu yüzden diz çöküp kapağı kaldırdım.

Kutunun içinde sıra sıra şeffaf tüp vardı. Altlarının düz olması ve kauçuk tıkaçlarla kapanacaklarına basit beyaz plastik kapaklarla kapamaları dışında test tüpleri gibiydiler. Tüpler karton ayaçlarla ayrılmıştı. İlk üç sırası ise boştu.

"Bu düşündüğüm şey mi?" diye sordu Feldman, Jace'in omzunu üstünden bana bakarak.

"Kullanılmamış mikroçipler." Jace'e takip cihazını verdim ve elimde kutuyla ayağa kalktım. Ardından sıradaki tüpü yuvasından çektim. "Birisine bana Marc'in takip numarasını okusun."

Dan sağ elinde tuttuğu kağıda baktı. Ben tüpün yanına basılmış numaraya bakarken, "Dört-dört-sekiz-üç-dokuz," dedi.

"Bingo." Kocaman gülümsememi hissedebiliyordum. "Ona hiç çip takılmadı, fakat listeye bakacak olursak onu kaçırmalarının sebebinin bu olduğunu söyledim. Belirli bir şeyler ters gitti."

"Evet." Sanki sorun ortadaymış gibi Dan gözlerini devirdi. "Marc'a bulaştılar. Bu işin sonunun iyi olmayacağını onlara söyleyebilirdim."

Pek mümkün görünmese de, gözlerim serserinin gözleriyle buluştuğunda gülümsemem daha da genişledi. Marc'la duyduğum gurur âdeta içimden taşıyordu. Ama bunun peşinden çok hızlı bir şekilde muhtemelen hayatında içinde bulunduğu en kötü durumda ve hâlâ dışarıda bir yerde olduğunu fark etmemle birlikte korku geldi.

Cihazın üstündeki "Önceki kodun yerini belirle" seçeneğine gümek yerine Eckard'ın numarasını elle girdim, bakışlarımı kaldırdığımda üç erkek kedinin beni izlediğini gördüm. "Pekâlâ, hazır mı-

yz?" Ofise dönüp Kevin'in bilgisayarını kapamakla uğraşmadan mutfaka ve oradan da arka kapıya yöneldim. Dokunduğumuz her şeyde bıraktığımız koku sayesinde evine girdiği andan itibaren orada olduğumuzu bilecekti. Bu yüzden bulduğumuz her şeyi yerine koymakla vakit harcamak için bir neden görmedim.

"Siz önden gidin. Git ve erkek arkadaşını bul." Feldman'ın bakışları beni buldu. Gözleri anlayış ve pişmanlıkla parlıyordu. Ardından bir öfke parlıtı bu daha güçlüsü duyguları ele geçirdi. "Yapmam gereken bazı telefon konuşmaları var."

"Ne?" Jace'in kaşları neredeyse alına kadar yükseldi ve sesi şüpheyle sertleşti. "Kimi arayacaksın?"

Feldman hepimizin görebilmesi için ondaki takip kodu listesini havaya kaldırdı. "Bu listede benden, Marc ve Adam Eckard'dan başka en az dördünün hâlâ nefes aldığını düşündüğüm sekiz erkek kedinin ismi var. Bölge konseyiniz tarafından 'Biri Bizi Gözetliyor'un kanunsuz ve kötü niyetli versiyonu şeklinde izlendiklerini bilmeye hakları var."

Ah, kahretsin. Serbest bölgelerde yaşayan pek çok serseri henüz konseyin otoritesine karşı bir araya gelmek için bir neden bulamışsa bile, Milo Mitchell'm kompo teorisi ortaya çıktığı anda bulacaktı. Ve iyi Gurur kedileriyle kötü Gurur kedileri arasındaki ayrımı yapabileme olasılıkları, pek çok konsey üyesinin arkadaş canlısı serseriler ile düşman serseriler arasındaki farkı ayırt etmesinden daha mümkün değildi.

Bir ya da iki liderin kibirleri ve tamamen ahlak yoksunu olmalarından dolayı anlaşmazlığın çirkin döngüsü ölümsüzleşecekti.

Ortaya çıkacak sonuçları anlayıp anlamadığını görmek için Jace'e bakarak, "Ben, lütfen bunu yapma," diye yalvardım. Anlamıştı. Çeneindeki gerginlikten bunu görebiliyordum. "Bu," ellerimle mikroçip kutusunu gösterdim, "liderlik konusundaki en kötü bir iki örneğimi-

zin işi. Lütfen bütün konseyin –bütün Gurur topluluğunun– şu birkaç kişinin son derece kötü kararlarının bedelini ödemesine izin verme.”

Feldman iç geçirdi ve bir an için çelişkiye düşmüş gibi görüldü ama sonra yüz ifadesi sertleşti. “Ne söylediğini anlıyorum ve anlayış gösteriyorum. Ve ailenin buna karışmadığı konusunda onları ikna etmek için elinden gelenin en iyisini yapacağım. Ama bu erkek kedilerin hakları çiğnendi ve bunu bilmiyorlar bile. Kendilerine neler yapıldığını bilmeye hakları var.”

Her şeyin açığa çıkmasıyla oluşacak etkilerin kendi Gurur sürüm için anlamı ne olursa olsun, ne yazık ki bununla tartışamayacaktım. Bu yüzden yarısı boş kutuyu göğsümde bir cankurtaran botu gibi tutarak başımla onayladım. “Pekâlâ. Ama lütfen, bu olaydan etkilenmiş erkek kediler ile Orta Güney Gurur sürüsü arasındaki iyi niyetin bir göstergesi olarak, onlara doktorumuzun hizmetini teklif edin. Dr. Carver çipleri hızlı ve güvenli bir şekilde çıkarıp çıkarıldıkları noktada yok edilmek üzere onları size verebilir.”

“Bayan Sanders, çipleri en başta yerleştirenin bir Gurur doktoru olduğunu düşünenecek olursak, bunu yapması için ona güveneceklerini sanmıyorum.”

“Ama o Gurur doktoru değil,” diye araya girdi Dan. “Benim çipimi hiç sorunsuz çıkardı. Ona güveniyorum.”

Feldman bir süre Dan’i inceledikten sonra bir kez daha başıyla onayladı ve gözlerine baktı. “Teklifinizi ileteceğim. Ama garanti vermiyorum.”

Zorla gülümsedim. “Teşekkür ederim.” Ondan isteyebileceğimiz her şey bu kadardı. İstemeye hakkımızın olduğu her şey. Ve çözümlemek dışında mikroçip fiyaskosunda yer almamış olsam da aramızdaki ortaklık yüzünden, sadece Milo Mitchell ve korkunç oğlunu tanıdığım için kendimi suçlu hissediyordum. Birden Jace’in babamın

konseyden zorla alınması için yapılan uğraşların ardındaki itici gücün üvey babası olması hakkında nasıl hissettiğini anladım.

Bakışlarımı kaldırdığımda, sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi Jace’in beni izlediğini gördüm. Ya da bilmek istemiş gibi. Ama başkalarının önünde bunu sormayacak kadar akıllıydı.

“Pekâlâ, haydi gidelim.” Kapağı kutunun üstüne geri koydum ve takip cihazını ön cebime sokup en azından iki erkek kedinin beni takip edeceğine güvenerek kapıya doğru yürüdüm. “Dışarıda saat geriye işlemiyor. Ya da hava ısınmıyor.”

Yirmi Beş

Jace, Dan ve ben arabaları park ettiğimiz oyun parkında yollarımızı ayırdık. Parktan çıkmak için sola döndüğümüzde, geriye bakıp Feldman'ın boğumları beyazlaşmış eller ve yüzünde bu zamana kadar gördüğüm en vahşi kaş çatışla direksiyonu tuttuğunu gördüm. Hem sinirini açıkça arabasından çıkarması ve hem de adaletin sağlandığını görme konusundaki şiddetli kararlılığı yüzünden bana Marc'ı hatırlatmıştı. Hareketleri neticede benimkilerin karşısında yer alacak olsa da nedenlerine saygı duymadan edemiyordum.

“Hey, Dan?” Jace rahatça bağlantı yoluna saparken koltuğumda döndüm. “Arkaya bakıp ihtiyacımız olan her şeyin bulunduğundan emin olabilir misin? Bu şeyin yürüyüş süremizi kısaltacağını umuyorum,” takip cihazım kaldırdım, “ama en kötüsü için hazırlanmamız gerek.”

“Tabii ki.” Dan kemerini çözdü ve koltuğunun üstünden Jace'in cipinin bagaj kısmına bakmak için dizlerinin üstünde durdu. Ardından uzanıp bagajı aydınlatmak için tavanadaki ışık düğmesine bastı. “İlk yardım setimiz, dört şişe suyumuz, bir küreğimiz, birkaç aletimiz ve birkaç tane fenerimiz varmış. Ve Marc'ın montu.” Montu bana göstermek için arka koltuktan kaldırdı.

"Güzel. Teşekkürler." Dan ışığı kapadı ve yeniden kemerini taktı. Otoban ışıklarının gölgesi üstünden geçerken Jace'in yüzünün aydınlanıp kararmasını izledim. "Marc'in evinde durmamız gerek," dedim zihnimde bir tedarik listesi dolaşırken. "Daha fazla suya, hızlıla yenebilecek bir şeylere ve biraz daha kafeine ihtiyacımız var. Bir de tuvalete. Ve bunları çok hızlı bir şekilde halletmeliyiz."

Jace başıyla onayladı ve sapmamız gereken yol yaklaştığında sin-yalini yaktı. Altı dakika sonra Marc'm araba yolunda durduk ve hep birlikte evin içine koşturduk. Ben banyoyu kullanırken erkekler malzemeleri topladı ve Dr. Carver'a neler kaçırdığımızı anlattılar. Hepsı sekiz dakikadan kısa bir sürede bitti.

Ama bu yine de çok uzun gelmişti; Marc'ı çok uzun bir süredir aradığımızı hissediyor ve teoride nihayet nerede olduğunu bilmemize rağmen, geçen her saniyenin kritik olduğunu düşünüyordum.

Ozmunda yeni yüklenmiş sırt çantasıyla ön kapiya giderken montumun fermuarını çekiyordum ki telefonum çalmaya başladı. Numarayı tanıımıyordum, alan kodunun Marc'inkiyle aynı olduğunu belli belirsiz fark ettiğim için arayanı tanıyacağımı beklemiyordum. Ama arayan kişi beni kesinlikle tanıyordu.

"Faythe?"

İçim buz kesti, bizimkilere bakmak için dönerek tek parmağımı dudaklarıma bastırıp sessiz olmaları için onları uyardım ve sessizce, Kevin Mitchell, dedim.

Doktor anladığını basit bir şekilde başımı sallayarak gösterirken Jace kaşlarını çatı ve Dan'in kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Evet?" dedim telefona. "Siz kimsiniz?"

Kevin, "Kim olduğumu çok iyi biliyorsun," diye çıkışınca küçük haneye tecavüzümüzden haberinin olup olmadığını merak etim. "Ve arkandaki ani sessizlikten, yanında birilerinin olduğunu anlayabiliyorum. Nefeslerini mi tutturuyorsun?" Gözlerimi devirdim ama

cevap vermedim. Bu yüzden sakın bir şekilde devam etti. "Hâlâ Mississippi'de misin?"

"Sen?" Ancak mutfak masasına gelip geriye dönmem gerektiğinde yürüdüğümü fark ettim. Daha önce Marc'in evinde olduğumuzu biliyorduk çünkü Yarnell kurtulduğumuz cesetleri temizlemek için geldiğinde kokularımızı almıştı. Ama çiftliğe gittiğimizi biliyor muydu? Ve nasıl biliyordu?

"Başka nerede olabiliyim ki?" Sinirle burnundan soludu. "Artık serbest bölgeyle sınırlandırıldığımı hatırlarsın belki."

"Kulağa tanıdık geliyor..." Sesime yansıyan kızgınlığa engel olamıyordum. Marc'ı bulmak için yapıp tutuşuyordum ama telefonu Kevin'in suratına kapamayı göze alamazdım. Konseyin önüne çıkar-mak için onu gözaltına almamız gerekiyordu.

"Asıl soru; sen burada ne yapıyorsun? Adam Eckard'ın arabasından bir şenlik ateşi yakmak dışında tabii."

"Bir ateş mi vardı? Ah, kaçırdığım çok yazık oldu. Daha fazla ateş yakma fırsatını hiç kaçırmam." Marc'ı bulmak için yola çıkmış-ken Kevin'la arabada konuşmanın aptalca olup olmayacağı merak ederek Jace'e omuz silktim.

"Ben de kaçırdım." Telefonun diğer ucundan yumuşak bir vaku-kum sesi duyuldu ve ardından kulaklarıma hafif bir uğultu sesi geldi. Kevin buzdolabını açmıştı. Aşağılık herif, benimle alay ederken *abur cubur* yiyordu!

Bu evde olduğu anlamına mı geliyordu? Eşyalarını karıştırıp takip cihazını aldığını biliyor muydu? Sadece beni oyuyor muydu? Jace'e ümitsiz bir bakış attım ama sadece omuzlarını silkti. Ya ne düşündüğümü bilmiyordu ya da sorulmamış sorularına verecek cevabı yoktu.

Kevin sessiz paniğimden habersiz şekilde devam etti. "Bu öğ-len oraya gittiğimde, yolun kenarında yanmış bir arazi parçasından

başka hiçbir şey kalmamıştı. Arından sanki birkaç kişi ormanda yürümüş gibi, ağaç sırasının çiğnendiğini fark ettim.”

“*Tuhaf.*” Montum içeride giymeyecek kadar kalındı ve ya ısıdan ya da sinirden terlemeye başlıyordum.

“Biliyorum!” dedi Kevin fazla canlı bir şekilde. Birden rol yapmamızdan sıkıldım, sadede gelmesi için hazırdım. Ama Kevin kendi sesini duymaktan hoşlanıyordu. “Ve işler oradan sonra daha da tuhaflaşıyor. Ağaçların arasındaki o arazi parçasının yakınında, yerde iki farklı serseriye ait kan buldum. “Kimin kanını bulduğumu bildiğini sanıyorum.”

Ellerimi havaya kaldırdım. “Kevin, bu aptalca. Lafı dolandır-may kes ve asıl konuya gel.”

Jace inledi ve alnını eline yasladı; besbelli kendisi bununla farklı şekilde başa çıkardı.

Kevin, “Yanında kim var?” diye sorunca varlıklarını belli ettikleri için Jace’e dik dik baktım. “Jace, değil mi?” diye tahmin etti. Şaşkınlık içinde huzla nefes aldım. Bunu nasıl bilmişti ki? “Ethan olmadığı kesin. Sanders’ların en küçük erkek kedisinin bu sabah talihsiz bir sona ulaştığını duydum.”

Bu sabah mı? Gerçekten de daha bir gün olmamış mıydı? Her saniye bir öncekinden daha hızlı elimden kayıyormuş, zamanın parmaklarının arasından geçen bir ipin avucumu yakması gibi hızla akıp gidiyormuş gibi görünmesine rağmen Ethan öldüğünden bu yana sonsuzluk kadar uzun bir zaman geçmiş gibiydi. Ölmüş ağabeyimin ismini Kevin Mitchell’in saygısız sesinde duymak bende karınma uzanıp içkeneye bağırsaklarını santim santim çekme isteği uyandır-dı.

Kendine engel olamadan önce boğazımda bir hırıltı yükseldi ve gözümün ucuyla Jace’in yumruğunun havalandığını gördüm. Bir saniye sonra seyahat tipi fincanı alçıpanda fincan şekilli bir girinti bura-kıp hâlâ dumanı tüten kahveyi duvara ve yere sıçratarak duvara çarptı.

Besbelli öfkeli ve incinmiş olan Jace, tıpkı kürkü sırtında dikilmiş bir kedi gibi odada olması gerekenden daha çok yer kaplıyor gibi görünüyordu. Bu kızgın bir lider duruşuydu ve onun kadar kızgın ve yara-lı olmasaydım bundan etkilenebilirdim.

Kevin kulağımın dibinde güldü. “Jace’e selamını ilet.”

“Ne istiyorsun?” diye sordum. Kırmadan önce telefonumu tu-nuşumu gevşetmek için kendimi zorlamam gerekti.

“Ağabeyinin başına –*bu kadar üzücü*– bir şey geldiği için üzgün olduğumu söylemek ve o kadar trajik bir şeyin Marc’in başına he-nüz gelmediği konusunda sana güvence vermek istemiştin sadece.”

Ne? Yaşadığım şaşkınlıkla sarsıldım ve kalbim göğüs kafesim-den çıkacakmış gibi atmaya başladı. “Blöf yapıyorsun.” Ama sesim duyduğum kuşkuyla güçsüz çıkmıştı ve hepimiz bunu duymuştuk. Kalbimin her atışıyla damarlarımda dolaşan öfkeyi dindirmeye çalışarak hızla yürüdüm ve boğazımı temizleyip tekrar denedim. “Marc sende değil. Pete Yarnell onun öldüğünü söyledi.” Umarım Kevin benim buna inandığımı düşünürdü.

“O sırada gerçekten buna inanıyorduk. Ta ki o kan izlerini or-manda takip edip Adam’ın yalnız, işaretiz mezarını bulana kadar. Aç-tığınız yol sayesinde izi takip etmek bizim için sizin için olduğundan çok daha kolaydı sanırım. Ne yaptınız, oradan bir fil mi yürüttünüz?”

Hayır, sadece sağlam çizmelerin içindeki dört kedi adamı.

“Kendi... arkadaşını mezardan mı çıkardın?” Ya da arkadaşın olan yardımcımı. Ya da ekürini. Ya da... her neyse. Hâlâ üstümde du-ran kışlık monta rağmen tiksinti dolu ürpertiler kol ve bacaklarım-daki bütün tüyleri diken diken etti. Bir cesedi gömmekten daha kötü olan tek görev, toprağı kazıp onu çıkarmaktı.

“Bize gerçekten fazla bir şans bırakmadınız. Çukurdakinin ger-çekten Adam olduğunu doğrulamamız gerekiyordu. Ve eğer öyleyse, sizin de bildiğiniz gibi Marc hâlâ ormanda bir yerlerdeydi. Neyse ki

onu bulmak tahmin ettiğimden daha kolay oldu. Bana daha sonra söyle da bunu nasıl yaptığımızı sana açıklayayım.”

Kaşlarım birden havaya kalktı ve yüzümde tatminkâr bir gülümseme belirdi. Kevin çipleri takip edebildiğimiz bir yana, onları bildiğimizi bile bilmiyordu! Bu da evde olmadığını gösteriyordu ama kendi evine adım attığı anda bunların hepsini öğrenecekti. Bu yüzden bunun olmasına izin veremedik.

Telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırırken zaman kazanarak, “Neden bana şimdi anlatmıyorsun?” diye sordum, ardından cebimden takip cihazını çıkardım. Bu sefer hafızadakini kullanarak Eckard’ın kodunu tekrar girdim.

Kevin kıkırdadı. “Bunun yerine sana göstermeme ne dersin? Bir saat içinde benimle evimde buluş ve...”

Önümdeki ekrandaki yazılar kaybolurken, “Hayır!” diye bağırdım ama bir an sonra bir ilerleme çubuğu ve *Yükleniyor* yazısıyla görüntü geri geldi.

Kahretsin! Buluşma yerine bu kadar açık bir şekilde karşı olmak istememiştım. Beynimdeki çarklar hızla atan nabızından daha yüksek sesli bir şekilde vızıldayıp iyi bir bahane bulmak için çalışarak hayata geçti. “Halka açık bir yer. Sana kendi evinde olma avantajını verecek değiliz.”

Yükleme sona erince yeni koordinatlar belirdi ama enlem ve boylamdan hiçbir şey anlayamadığım için Harita Görünümü düğmesine bastım, yeni sayfa yüklenirken ekranda tekrar ilerleme çubuğu belirdi.

“Haklısın.” Kevin yine kıkırdadı, gülüşünün sesinden gerçekten nefret etmeye başlıyordum. “Çünkü yalnız başına geliyorsun. Eğer yalnız gelmezsen, Marc ölür.”

Hayırır! Ona canlı bir şekilde kavuşmaya bu kadar yaklaştıktan sonra onu tekrar benden alamazlardı!

Kalbim boğazımı yırtarcasına yukarı çıkmaya çalıştı ve konuşmak birden imkansız hale geldi. Bunun yerine cihazı masanın üstüne koyup yeni bir nefes almaya çabalarırken boğazımdan bir boğulma sesi çıktı. Yalnızca katlanan sandalyenin sırtını kavrayan elim beni ayakta tutuyordu.

Jace anında arkama gelip telefonu elimden aldı. Sırtımı boşta kalan eliyle ovalayarak, *Nefes al*, dedi ses çıkarmadan.

“Faythe?” dedi Kevin hattın diğer ucundan. Jace telefonu kulağına koydu ama nihayet derin bir nefes alıp Jace konuşmadan önce telefonu geri aldım.

“Buradayım.” Bu defa daha uzun ve sakinleştirici bir nefes aldım. Dr. Carver önümdeki masaya bir bardak soğuk su koyduğu sırada Jace’e iyi olduğumu göstermek için başımla onayladım. “Ama Marc’in sende olduğuna dair bir kanıt istiyorum. Hâlâ yaşadığına dair.”

“Hımm...” Hattın öteki ucundan ayak sesleri duyuldu ve sert bir cızırdama sesinden Kevin’in ahizeyi bir yere koyduğunu anladım. Sonra geri geldi. “Şu anda bunun gerçekleşmesi zor olacak. Baygın durumda.”

Kahretsin. “Horluyor mu?” Jace’in incinmiş bakışlarından kaçındım. “Ya da yüksek sesle nefes alıyor mu? Eğer oysa, sesini tanırım.”

“Ciddi misin?” diye alay etti Kevin.

“Hadım edilmiş bir erkek kedi kadar.”

Dan kullandığım ifadede ırkildi, Dr. Carver ise muhtemelen böylesi bir operasyonu vahşi bir kedi üzerinde uyguladığını düşünerek gülümsedi. Ama Kevin ne demek istediğini anlamıştı. “Tamam. Bir saniye.” Telefonda daha fazla hışırtı duyuldu, ardından kulaklarım yumuşak bir ses geldi: Sadece hafif bir hırıltıyla güçlü, pürüzsüz bir nefes alış.

Gözlerimde yaşlar belirdi ve gözlerimi kırptığımda yanaklarımı andıktılar. Bu uykudayken alınıp verilen nefesi her yerde tanıdım. Burnunun ucundan hafif bir ıslıkla birlikte tek, uzun bir nefes alış ve sonunda neredeyse tamamen kapalı dudaklarının arasından nefes verirken çıkan hafif bir *püf* sesi. Göğsünü üşütmüş gibiydi –zattürre olmadığımı umdum– ama Marc hayattaydı.

En azından şimdilik.

Rahatlayarak bir hıçkırkla boğulduğum sırada Kevin'ın ahizesine yine bir şey değdi ve ardından sesi geri döndü. “Tatmin oldun mu?”

“Biraz bile olmadım.” Pastanın sadece tadına bakmıştım ama gerçekten istediğim, *ihtiyaç duyduğum* şey kendime tam bir ziyafet çekmekti. “Öyleyse nasıl yapacağız?”

“Basit bir takas.” Kevin'ın sesindeki tatmin olmuş gülümsemeyi neredeyse duyabiliyordum. “Senin karşılığında Marc. Tek başına gel, yoksa onu öldürürüz. Kürksüz gel, yoksa onu öldürürüz. Uslu durmaya hazır şekilde gel, yoksa onu öldürürüz. Anladın mı?”

Evet, evet. Standart rehin alma şartları konusunda aşağı yukarı bir politikacının verdiği sözler kadar samimiydi. “Anladım. *Biz* kim?”

“Sadece ben ve bir arkadaş. Ciddiyim, Faythe,” diye uyardı Kevin, sesindeki bütün neşe gitmiş, yerine soğuk ve ifadesiz bir ses bırakmıştı. “Seninle takas etmek dışında, Marc'ı canlı tutmak için hiçbir nedenim yok. Eğer takas işe yaramazsa, Marc da bir işime yaramaz.”

Kevin bir zamanlar insandı. En azından *yarı*-insandı. Sürgün onu bu kadar değiştirmiş miydi? Yoksa doğduğu Gurur sürüsüne geri dönmeye hak kazanmak için duyduğu çaresizlikten miydi?

“Biliyorum.” Dr. Carver'ın getirdiği sudan yudumladım, ardından sırtımı erkek kedilere dönüp gözlerimi kapadım. Gerçekten bilmek istediğimden emin değildim ama... “Benden ne istiyorsun, Kevin?”

Başkası –Kevin *olmayan* birisi– Kevin kızgın bir sesle çenesini kapamasını söyleyene kadar arka planda şehvetli bir sesle güldü. “Bilgi. Sadece seninle konuşmak istiyoruz.”

Pekâlâ, bu kesinlikle bir ilk olacaktı... Gerçi buna inandığımı yoktu. Beni konuşturmak için hiç kimse daha önce bu kadar çaba harcamamıştı; genelde beni susturmak için çalışırlardı.

“Öyleyse nasıl olacak? Ben geliyorum ve sen Marc'ın gitmesine izin mi veriyorsun? Baygınsa nasıl gidecek ki?”

“Onu biz bayıltık ve aynı kolaylıkla uyandırabiliriz.”

Metal gıcırdayana kadar sandalyenin arkasındaki tutuşum sıkılaştı. “Lanet olsun, Kevin. Yemin ediyorum, eğer onu incitirsen kollarını yerlerinden söker ve sen kan kaybederken arkadaşını öldürseye döverim.”

“Ah, sana inanıyorum,” dedi. Fakat sesindeki neşe *inanmadığımı* gösteriyordu. “Ama biz Marc'a ulaşmadan çok önce o yaralanmıştı.”

“Gorillerinin bir diğeri yüzünden. Peki sana teslim olduktan sonra onu bırakacağına dair sana güvenmemi mi bekliyorsun?”

Hattın ucunda ayak sesleri duyuldu ve buzdolabının hafif uğultusu geri geldi. Bu sefer peşinden akan suyun sesi de geliyordu. “*Neye* güvendiğin umurumda değil. Sen ön kapıdan girdiğin anda arka kapıdan çıkar. Ya da hiç çıkmaz. Bunu *benim* yolumla yapacağız yoksa Marc'ı eve naylona sarılı bir şekilde götürürsün ve cumartesi günü çifte merasiminiz olur.”

Öfke, damarlarımdaki ateş gibi içimi sardı ve havaya yaydığım öfke ve adrenalinden üç erkek kedi de gerildi. “Seni o...spu çocuğu...”

“Lafını kendine sakla,” diye çıkıştı Kevin. “Hepsini daha önce duydum. Bir saat.” Bu defa sesinden telefonu artık kapayacağı anlaşıyordu. “Evimde.” Yazmakla uğraşmadığımı bir adres mırıldandı;

nerede yaşadığını çok iyi biliyorduk. "Saatim 23.07'yi gösteriyor. Eğer saat 00.07'de orada olmazsan, Marc 00.08'de ölüyor."

Ardından hat kesildi ve telefonuma bakakaldım. Telefonumu ön sağ cebime koyup konuşma sırasında bir ara yere bıraktığım sırt çantamı almak için eğildiğim anda bakışlarım hâlâ masanın üzerinde duran takip cihazına takıldı. Marc'ın nefes aldığını duymanın heyecanı içinde neredeyse onu unutuyordum.

Avuç büyüklüğündeki cihazı aldığım sırada, "Onun gitmesine izin vermeyeceklerini *uydırıyorsun*, değil mi?" dedi Jace.

"Elbette bırakmayacaklar. Kapıdan içeri girdiğim anda onu öldürecekler." Takip cihazını "uyandırmak" için yan taraftaki bir düğmeye basınca ekranda bir harita belirdi. "Bu yüzden ben ön tarafta yaygara çıkarırken, sen ve Dan arka kapıdan girip onu çıkarmak zorundasınız."

Dan ve Carver bizi dikkatle izlerken Jace kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bunu bekleyeceklerini düşünmüyor musun?"

"Evet." Bakışlarımı kaldırıp kendi gözlerimdeki sarsılmaz kararlılığı göstererek Jace'in gözlerine baktım. "Buluşmanın bir saat içinde Kevin'ın evinde olmasını bekleyecekler. Bu yüzden yirmi dakika içinde onları basacağız. Peter Yarnell'in evinde."

"Ne? Neden Pete'in evi?" Dan'ın kaşları bir araya gelip ciddi bir şekilde çatıldı. Tahminimce sebebi tiksinti idi. O ve Pete geçmişte arkadaşlık ettilerse bile Yarnell'la bir önceki küçük konuşmamızdan sonra bir daha asla arkadaş olamazlardı.

"Çünkü şu anda oradalar." Hepsini görebilsin diye takip cihazını yukarı kaldırdım. "Mikroçipi hâlâ iftilikte olduğu için Dan'ı beklemeyecekler de." Bu küçük hatırlatma üzerine çocuklar şaşırmış göründü. Dan ise biraz rahatlamış bile görünüyordu.

Ama ardından Jace kaşlarını çatıp alnını eliyle ovaladı. "Tabii Eckard'ın mikroçipinin Kevin'da olduğunu varsayarsak."

"Neden olmasın ki?" Çantamı katlanan sandalyeye koyup zihnimde malzemelerin sayımını yaparak içini karıştırdım. Ormanda yürüyüş yapmayacağımıza göre çoğuna ihtiyacımız olmayacaktı ama fazla hazırlıklı olmaktan zarar gelmezdi. "Kevin'ın çipleri bildiğimize dair hiçbir fikri yok ve eve dönene kadar da olmayacak."

Dr. Carver bir kutu kolay dudaklarına götürürken, "Ya şu anda oraya doğru yola çıkmışsa?" diye sordu.

"Çıkmadı." Eckard'ın sinyalinin hâlâ Yarnell'in evinde durduğu elektronik haritayı ona tekrar gösterdim. "Ve biz yoldayken ayrılsa onları takip ederiz. En azından onları yarım saat önceden yakalayabiliriz ve umarım gafil avlarız." Çantanın fermuarını çekip omzuma attım. "Ama *artık* harekete geçmemiz lazım. Hadi *gidelim*."

"Bekle." Jace kolumu tuttu, gözlerindeki çıplak korku olmasaydı kolumu geri çekerdim. *Benim* için duyduğu korku. "Oraya öylece yürüyüp giremezsin. Özellikle de Yarnell'in evine. Senden intikam almanın peşinde."

Kahretsin. Ethan ona Yarnell konusunda kontrolümü kaybettiğimi anlatmış olmalıydı çünkü ben kimseye anlatmamıştım. Hareketimi doğrudan göz temasıyla yumuşatmaya çalışıp kolumu nazıkçe ondan çektim. "Kevin onun beni öldürmesine izin vermez."

"Kevin'ın onu *durdurabileceğini* farz edersek. Ve durdurabilecek bile olsa, muhtemelen ikisi de senin kibrini kırmak için heveslidir."

"Jace, kendi başımın çaresine bakabilirim ve gerekirse yumruk da atabilirim. Siz Marc'la birlikte kaçtığınız anda ben de kaçmak için hızla koşacağım. Geri dönüp beni alabilirsiniz." Omuzlarımı silktim ve aslında planım gerçekten ümitsizken bunun zekice ve sağlam olduğuna onu ikna etmeye çalışarak gülümsedim. Ama başka bir seçenek görmüyordum. Marc'ın hayatıyla kumar *oynamayacaktım*.

"Vay canına. Bunun ters gitmesi nasıl mümkün olabilir ki?" Jace'in sözlerinden alaycılık akıyordu ama ona sadece gözlerimi kırıp baktım.

"İşe yarayacak çünkü işe yaramak *zorunda*. Ve işe yaramazsa dövişürüz. Bunu kesinlikle daha önce de yaptık." Daha fazla tartışmak için ağzını açtı ama bir parmağını dudaklarına bastırdım ve nabzındaki ani artışı duymazlıktan geldim. "Lütfen, Jace. Benimle tartışma. Sadece bana yardım et. Marc'ı da kaybedemem."

Nihayet başıyla onaylayınca dudaklarının sıcaklığıyla ısınmış olan parmağımı çektim. "Tamam. Ama Marc'ı Dan çıkarmak zorunda çünkü sensiz bir yere *gitmiyorum*. Gitmek istesem dahi eğer biz senden daha uzun yaşarsak Marc beni öldürür."

Gülümsedim; haklıydı. "Adil. Dan, Marc'ı kapıdan çıkarır, sen de kalıp benimle birlikte dövişürsün. Böylesi Kevin'i canlı yakalamamızı kolaylaştırır. Ama şimdilik lütfen bunu arabaya götür ve Marc'ın bagajından aletleri kap. Bir silah olarak kullanılabilir her şeyi. İki dakika içinde orada olacağız."

Erkekler malzemeleri cipin arkasına atarlarken, bana bakan yüzde kendine güven ve cesaret bulmaya çalışarak banyo aynasına gözlerimi dikip kendime baktım. Marc bir saniye bile düşünmeden benim için kendi canını tehlikeye atarak sayısız defa beni kurtarmıştı. Şimdi öne çıkma sırası bendeydi ve yanımda Marc olmadan eve *dönmeyecektim*.

Gizli moral konuşmamla yalnızca birazcık güçlenip yüzüme soğuk su çarptım, ardından kapıya ilerlerken seyahat tipi kupamı alıp yolda Vic'i aradım. Telefonuna cevap verir vermez, "Marc'ı bulduk," dedim.

Vic rahatlayarak yavaşça soluğunu bıraktı. "Nerede?"

"Kevin Mitchell onu Peter Yarnell'in evinde tutuyor." Ona adresi verdim ve üstüne yazacağı bir şeyi olduğunu umdum. "Yirmi dakika içinde orada olacağız. Mümkün olan en kısa sürede bizimle orada buluşun. İçimde işlerin çirkinleşeceğine dair bir his var."

"Sorun değil. Ormandan çıktığımızda oraya varmamız en fazla bir saatimizi alır."

"Biliyorum. Sadece acele edin." Telefonu kapadım ve ön yolcu kapısını açtığım sırada tekrar cebime soktum.

Koltuğa geçip kapıyı kapadığım sırada Dr. Carver, "Babana son bilgileri vermelisin," dedi.

Havalandırma deliklerinden üstüme sıcak hava geldi ve yüzümü saklamak için kupamdan yudumladım. "Az önce aradım."

"Ve o bunu onaylıyor mu?"

"Hayır." Eğer hayatımı tehlikeye atmam konusunda babamı bana karşı fazla makul davranmış gösterirsem, çocuklar hikâyemi yutmazdı. "Ama bu oyunu oynamak için daha iyi bir yol olmadığı konusunda hemfikir. Ve dikkatli olmamızı söylüyor," diye ekledim sonradan aklıma gelen bir fikirle. Fiziksel stres işaretlerimin yalanımdan ziyade yaşadığımız durumdan kaynakladığım düşüneceklerini umuyordum. "Daha fazla cenaze planlamak istemiyor."

Jace kaşlarını çatıp arabayı geri vitese taktı. Araba yolundan geriye gitmek için koltuğunda dönmeden önce dikiz aynasına baktı. "Eğer şu anda bu kadar üzgün olmasaydı bunu kabul edeceğini sanmıyorum." *Ethan için üzgün olmasaydı*. Böyle söylememiştii ama hepimiz ne demek istediğini biliyorduk.

"Biliyorum." Bütün bunlar bittiğinde yalanım için beni bağışlayacaklarını umarak pencereden dışarı, karanlığa baktım. Çünkü bu defa tutku ve ölümsüz olduğumuz yanılgısıyla dolu olarak tedbirsizce aceleci davranmıyordum. Muhtemel sonuçları incelemiş ve alınacak riskler üzerinde düşünmüştüm. Ve bu risklerin alınmaya değer olduğuna karar vermiştim.

Marc için.

Yirmi Altı

Bu defa Peter Yarnell'in evine arkadan yaklaştık. Aslında Jace'in cipini kaldırım kenarına park etmiş bir araba sırasının arasına çekerek bir sokak yukarı park etmiştik. Ardından iki ev arasındaki karanlık patikada ilerledik. İki bahçede de köpek olmadığı için mutluyduk. Komşudaki köpek besbelli gece içeri girmişti çünkü Yarnell'in komşusunun bahçesi de sessizdi.

Dan, Jace ve ben Yarnell'm mülkünün arkasını çevreleyen aşırı büyümüş bir sıra çalından çitin arkasında çömelip bir metre yüksekliğindeki tel örgü boyunca koştuk. Dr. Carver'ı arabada beklettim; Marc'ı tedavi edebilmesi ve içimizden birisinin yaralı bir şekilde geri dönmesi ihtimaline karşı sağlam kalmasına ihtiyacımız vardı.

"Dan, sen içeri gir ve Marc'ı al. Mecbur kalırsan dövüş..." Pantolonunun yan şeridinden sarkan çekice baktım. Öteki taraftaki şeritte ise demir bir levye vardı. "Ama elinden geldiğince kısa sürede Marc'ı getir. Eğer hâlâ baygınsa omzuna at ve koş."

Huzursuzca başıyla onayladı ama bir eli, savaşa gitmeye hazır bir şekilde, silahını okşayan bir asker gibi çekicinin başında dolaşıyordu.

"Jace, onu koru. Gürültüyü duyar duymaz içeri ilk sen gir. Dan ve Marc dışarı çıktıklarında geri dön ve bana yardım et. Kevin'i baygın ama nefes alır vaziyette istiyoruz. Ama eğer Yarnell sorun çık-

nırsa, onu öldür." Çünkü fırsatını bulsa ikimizi de öldürürdü. Özellikle de Kevin etkisiz hale getirildiğinde durdurulamayacak noktaya geleceği için.

Kapı zilini çalıp içeri davetsiz bir misafir gibi girecek, ardından Kevin ya da Yarnell bana dokundukları anda yumruk savurmaya başlayacaktım. İşim ikisi için de benimle yalnız başlarına baş edemeyecekleri kadar etkili olmak, Dan ve Jace'e Marc'ı bulup kapıdan çıkarma fırsatı sağlamaktı.

Kedi formunda içeri giremeyeceklerinden -Marc'ı dışarı çıkarmak ve Kevin'i bayıltmak, elleri olmadan çok zor olurdu- her ikisi de içeri silahlı girecekti. Dan'ın aletlerine ilaveten, Jace'in de elinde bir levye vardı. Cebimdeki çakıdan başka buna benzer bir lüksüm yoktu; bariz bir şekilde görünen bir silahla içeri girersem, adamlarım içeri bile girmeden hata yaptığımı söyleyip Marc'ı öldürmeleri muhtemeldi. Ama Yarnell'in evine daha önce gittiğimden evinin ön kısmındaki yerleşim düzenini biliyordum ve şimdiden birkaç potansiyel silahın yerini tam olarak belirlemiştim.

"Hazır mısınız, çocuklar?" diye fışıldadım. Dan başıyla onayladı ama Jace sadece kaşlarını çattı.

"İçeri yalnız girmemen gerektiğini düşünüyorum."

Bir parça sabırsızlık ilave ederek ben de ona kaşlarımı çattım. Marc'in evinden yirmi iki dakika önce çıkmıştık ve Eckard'ın ekranındaki sinyal veren noktası hâlâ Yarnell'in evinden ayrılmamış olsa bile her an ayrılabilirdi. Gitmeyi planlamadığımız buluşmaya zamanında ulaşmak için yakın bir zamanda evden çıkmak zorundaydılar.

"Eğer yalnız başıma gitmezsem, Marc'ı öldürecekler."

"Biliyorum. Sadece kayıtlara geçmesi için son bir itiraz daha seslendiriyorum."

Kısaca başımla onayladım. "İtirazın onaylandı." Umanım bu cümle ben bu izinsiz göreve liderlik ederken çıkabilecek sorunlar-

dan Jace'in paçayı yırtmasını sağlardı. Ama beni nasıl cezalandırmaya karar verirse versin, Marc'a yeniden tek parça halinde sahip olmaya değermi.

"Pekâlâ, zamanımız kalmadı. Bana iki dakika verin, ardından gizlice arka kapıdan girin ve beni duyana kadar bekleyin. Tamam mı?"

Bu defa ikisi de başıyla onayladı ve en sonunda Jace ifadesiz yüzünü takındı; korku ve heyecanın aşınası olduğu boş gözlerle profesyonel bir karışımı. Ancak bu ifadesizliği hevesliliğinden dolayı normaldekinden daha şiddetliydi. Ethan'ın ölümüne duyduğu öfke bir yerlerde harcanmalıydı ve Yarnell'in suratı herhangi bir yer kadar iyiydi.

Belki de intihar görevi olan bu işe, yanlış beklentilerle bile olsa benimle birlikte geldikleri için her birine ifade dahi edemeyeceğim kadar minnet duyarak son bir defa daha baktım. Ardından ayağa kalktım ve iki kapı ötedeki arka bahçeye ulaşana kadar eğilerek koştum. Arkama hiç bakmadan -kendimi kaybedemezdim- evlerin arasındaki toprak parçasını geçip ardından bir yabancının yan bahçesinden sessizce koştum. Çizmelerimin altında beton yerine çimen olduğu için minnettardım.

Evin önünde, sokak lambasının altındaki ağaçların yere vuran gölgelerinden ayrılmayarak geniş, düz bir çimenlikte koştum ve evinin ilerisindeki boş kavşağa bakan Yarnell'in ön bahçesine girdim. Nefes alıp verişimi düzenlemek ve nabzımı yavaşlatmak için bir saniyeliliğine durdum. Ardından deri ceketimi düzelttim ve çakımı hissetmek için kot pantolonumun sağ cebine dokundum.

Verandadaki aydınlatmadan yansıyan ışığın içine doğru, tam ön taraftaki yürüyüş yoluna adımımı attığım sırada Yarnell'in ön kapısı açıldı ve içerideki ışıkla çevrelenmiş Kevin Mitchell görüldü. Sanki beni bekliyormuş gibi.

Bu nasıl mümkün olabiliirdi ki? *Beni* işaretlemiş olmasına *imkân* yoktu, bu yüzden onu yanlış değerlendirmiş olmalıydım. Muhtemelen şaşkınlığımdan çok hızlı bir şekilde kurtulmuştu.

"Sürpriz." Ethan'ın önceki gün hakkımda düşündüğünün yarısı kadar sert kız gibi göründüğümü umarak ellerim açık ceketimin ceplerinde yavaşça ileri yürüdüm. Çünkü içimde sert kız olmaya dair herhangi bir şey kaldıysa ona şimdi ihtiyacım olacaktı.

"Faythe!" Kevin bana arzulu bir bakış attı. Arkasında boğuk bir ses kesildi ve evin arkasında bir yerde bir kapı kapandı. "İçeri girsene." Verandada daha fazla ilerleyip sineklik kapısını benim için açtı.

Ona sürtünüp Yarnell'in salonuna geçerken nabzımın hızlanmaması için çok fazla güç harcamam gerekti. Girişimden önceki telaşlı hareketlilik sayesinde salon şimdi boştu.

Kevin ön kapıyı kapayıp yaslandı ve kalp atışlarım bir kez daha hızlanmaya çalıştı. İçimdeki kedi kafese kapatılmaktan nefret ediyordu ve kuşatmanın ebadı ya da ferahlığı onun için bir fark yaratmıyordu. İtiraz ettiği şey kapalı kapıydı. Bu yüzden Yarnell'in kanepe-sinin hemen önündeki halı üzerinde duran kan lekelerine tatminkâr, uzun bir bakış atarak onu sakinleştirdim.

"Seni burada gördüğüm için şaşırdığımı söylemek isterdim ama bu seni fazla övmek olur." Kevin kollarını göğsünde kavuşturdu ve yüzüme baka baka yalan söyledi. "Seni bekliyorduk."

Sesimde alayın çınlamasına izin vererek güldüm. "Evet. Dış perisini beklediğin kadar." Alnımda bir delik açmaya çalışırken Kevin'in bakışları içten içe yandı ama yalnızca gülümsedim. "Tahminimce kendi evine gitmek için ayrılmak üzereydin. Marc *olmadan*." Çünkü onu takas etmeyi zaten planlamıyordusalar... baygın bir erkek kediyi yanlarında çekıştirmekle neden uğraşacaklardı ki?

"Ben çıkmak üzereydim ama Marc zaten orada seni bekliyor. Onu az önce kaçırdın."

"Yalan söylüyorsun." Gözlerindeki huzursuz ışıltıdan cesaret olarak gülümsememi genişlettim. "Kokusunu alabiliyorum." Çünkü bazı insanların aksine, gelişmiş kedi duyularımın avantajlarından tamamen faydalaniyordum.

"Çünkü daha önce buradaydı. Pete on dakika önce onunla gitti."

Güvenim sarsıldı. Gerçekten de evde kalan kokusunu mu alıyordum? Cebimdeki cihaz Eckard'ın mikroçipinin Yarnell'in evinde olduğunu söylüyordu ama çip artık Marc'ta değilse bu bir şey ifade etmezdi.

"İyi. Eğer Marc gittiyse, kalmam için bir neden yok." Kevin'ı kapıdan çekmek için sol elimi uzattım. Sağ elim cebimdeki bıçağa sınılmıştı. Ama Kevin başını iki yana salladı ve elime vurup onu uzaklaştırarak cep telefonunu pimi çekilmiş bir el bombası gibi görmem için kaldırdı.

"Otur." Pelüş gri kanepeyi işaret etti. "Yoksa Marc ölür. Tek yapmamız gereken Pete'i aramak."

Tereddüt ettim ve Marc'ın kokusunun ne kadar taze olduğuna karar vermeye çalışarak tekrar derin bir nefes aldım. İçeri girdikten sonra azalmış mıydı yoksa paranoyaklaşıyor muydum?

"Pekâlâ?" Kevin tek kasını kaldırdı ve dudağının sol tarafı çarpık, şeytani bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Ama gözleri... kilit nokta onlardı. Şüphemden dolayı *rahatlamış* görünüyordu. Ona inanmış görünmemden ötürü rahatlamıştı.

Yani yalan söylüyordu.

"Tamam, hadi Pete'i arayalım..." Gülümsedim ve ceketimin cebinden kendi telefonumu çıkardım. "Bırak da ben arayayım." Yarnell'in evine ilk defa gelmeden önce Michael'in bize verdiği bilgilerden telefon numarasını rehberime eklemiştim.

Kevin'in gülümsemesi, blöfümü görüp görmemeye karar vermeye çabırken dondu. Ama sabrım kalmamıştı. Göz ucuyla hem Kevin'i hem de mutfak kapısını izleyerek listemdeki kişilerden hızlıca aşağıya kaydım ve Yarnell'a ulaştığımda Ara tuşuna bastım.

Kevin'in da bilmesi için, "Çalıyor..." dedim neşeyle.

Bakışları benden sola, odanın karşısındaki koridora kaydı. He-men sonra, mutfaktan iğrenç şekilde tıngırdayan *country* müzik sesi gelmeye başladı. İleri doğru bir adım atınca göriş alanıma ortadaki üstü granit kaplama mutfak tezgâhı ile pürüzsüz yüzeyinde vızdayan ince, siyah bir telefon girdi.

"Ah, hayır!" Sahte bir korkuyla ağzımı kapadım. "Pete telefonunu unutmuş gibi görünüyor."

Kevin hırladı ve gözleri öfkeyle sertleşti. "Pete, gel de lanet olası telefonunu al," diye çıktı ama bakışları benden hiç ayrılmamıştı. "Ve sen..." Koridorun sonunda bir kapı açılırken bana seslendiği sırada sesi sertleşti. "O *kaltak* kıçımı kanepeye koy yoksa Marc'in boyunu *şahsen* gidip ayağımla ezerim."

Peter Yarnell garip bir şekilde salona topallayarak girdiğinde -sağlam eliyle yaralı kaburgalarını tutuyordu- Aramay! Sonlandır tuşuna bastım ve telefonu tekrar cebime soktum. Niyetimi Kevin'a belli etmemeye ve onu germemeye dikkat ederek onu ilgisizce izledim. Yarnell mutfaka girmek için köşeyi döner dönmezse harekete geçtim.

Ayaklarım kalın halıya vurdu. Bir saniyeden kısa sürede odayı geçip koridora girdim. Kevin arkamda hızlı hızlı nefes alıyordu. Tutmak için uzattığı parmakları omzuma sürtünüp saçlarıma takıldı. Bir tutam saçım koparken çığlık attım ama koşturmayla devam ettim.

Koridorun en sonundaki odanın açık kapısından hızla içeri girip kapıyı çarparak kapadım. Kevin içi boş, ahşap kapı suratına çarptığında inledi ama ayaklarını yere dayayarak kapıyı kapalı tuttu. Saçlarını gözlerimin önünden itip Marc'i pencereden çekmeme ye-

tecek kadar süre kazandırması için kapının önüne ağır bir şey koymak üzere etrafa bakındım. Ama hızlı planım kusursuz planlamadan değil, çaresizlikten doğmuştu ve Marc'in arka taraftaki yatak odasında *yalnız* olmasına fazlasıyla bağlıydı.

Ama *değildi*. Kevin ve Peter'in destek güçleri vardı.

Lanet olsun, Faythe! Kötü insanların doğruyu söyleyeceklerine güvenirsen başına işte bu gelir!

Kalbim şiddetle atıyordu. Yerde baygın şekilde yatan Marc'in üzerine, arkası bana dönük şekilde eğilmiş uzun ve yapılı erkek kediyi görünce içimi çaresizlik kapladı. Pislikler onu *yatağa* koyma zahmetine bile girmemişlerdi!

Ama tam da kokusu şaşkınlamış beynime nüfuz ederken, erkek kedinin ceketinin tanıdık kesimini ve koyu kahverengi saç dalgalarının uzunluğunu fark ettim. Kevin beni en az beş santim ileri itmeye yetecek kadar kapıyı sertçe yumrukladığı sırada, "Dan!" diye solumdu.

Ayağa kalktı ve bana dönüp gergin bir şekilde gülümsedi. "Sanırım o iyi."

"Güzel. Kapının önüne bir şeyler koymama yardım et ki onu buradan çıkarabilelim." Odada ilerlediği sırada Dan'e kapıda yer açmak için kaydım. "Tanrım, beni korkuttun. Senin onlardan birisi olduğunu sandım."

Eli koluma dolanıp beni neredeyse nazikçe kapıdan çekerken gergin gülümsemesi soldu. "Bir bakıma *öyleyim*, Faythe. Üzgünüm."

"Ne?" Şaşkınlıktan o kadar hızlı bir şekilde uyumuştum ki tepki göstermek aklıma gelene kadar Dan kapıyı çoktan açmış, yumruğu tekrar kapıya vurmaya hazır ve diğer eli içinden hızla kan akan burnunu kapamış bir halde koridorda dikilip duran Kevin'i ortaya çıkarmıştı. "Dan, *hayır!*" diye bağırdım, tutuşundan kendimi kurtararak. "Bunu yapma." Bir ona bir diğerine bakarak birkaç adım geri

gittim, buna izin verdiler. “Ne yaptığını biliyorsun. Babasının canı ne zaman isterse seni gözleyebilsin diye sana bir takip cihazı taktı!”

Kevin genizden gelen bir kahkaha patlattı. “Evet, bunun için gö-nüllü oldu; kobay fareler fazladan ödeme alıyorlar.”

Lanet olsun. Bu yüzden Dan listede birinci sıradaydı...

Kevin burnunu tişörtünün ucuyla sildi, ardından genzinden ko-nuşarak sesini tuhaflaştırdı. “Ardından diğerlerini yüksek miktar-larda alkolle tuzaga düşürmeme yardım etti. Doksan kiloluk bir er-kek kediye fazla içki yüzünden bayıldığına inandırabilmek için ne ka-dar viski gerektiğine dair hiçbir *fikrin* var mı?”

Tenimin her bir santimi alev almış gibi hissedene kadar öfke vü-cudumdaki her sinir ucunu yakarken, “Seni pire torbası *pislik*!” diye haykırdım. Bir yumruk atacağımı dahi bilmezken yumruğum havalandı ve Dan’ın –Kevin’inki gibi– yeni kırılmış burnundan kanlar fışkırdı.

“Bütün bu olanları polislere açıklamak istemiyorsanız sessiz olun,” dedi Yarnell koridorda dengesizce adım atarak gelirken. “Kom-sularım var, biliyor...” Eşikte belirdi ve Dan’ın durdurmak için elin-den gelenin en iyisini yapmasına rağmen gömleğinin önünden aşağı akan kanı gördüğü anda gözleri kocaman açıldı. “*Kahretsin! Halim!*”

Yarnell’in mahvolmuş dekor konusundaki gerçek üstü şikâyeti ne-dense üzerimde çok etkisi yaratıp beni kendime getirdi. Odada hızla koşup duvarın dibindeki ikiz yatağın üstünden atladım. Parmaklarım pencere mandalını tutmak için beceriksizce uzanıyordu ki Kevin ar-kamdan küfretti. “*Lanet olsun, Pete, tut onu!*”

İlk mandalı çevirdiğim sırada belime kollar dolandı, sertçe ya-taktan çekilip kollarım sırtımda tutularak ayaklarımın üstünde dur-dum. “Seni yakında göreceğimi söylemiştim,” diye fısıldadı Yarnell, dudakları kulağıma değerken. Başımı çevirip ondan uzaklaşım ama beni yine geri çekti. “Ve bu defa çılgılık atma sırası *senin*. Kırдың ka-burgalardan sonra ayağa kalkabilmek için *dört defa* dönüşüm ge-

çirmem gerekti. Parmaklarım bir köy yolu kadar eğri bükü.” Ban-dajlı ve fark edilir derecede eğri parmaklarını göstermek için elini havaya kaldırdı. “Birkaç dakika içinde seni öldürmem için bana ya-lanıyor olacaksın.”

Öfke yanaklarımı alev alev yakarken, “Hiç sanmam,” diye homur-dandım kenetli dişlerimin arasından. Ağrılığımı tek ayağıma verip di-ğerini elimden geldiği kadar sert bir şekilde kaval kemiğine geçirdim.

Yarnell inledi ve sağlam ayağının üstünde zıplarken kollarım-dan acımasızca çekti. “Kaltağı bağlayabilir miyiz?”

“Lütfen bağla.” Kevin burnuna bastırduğu zeytin yeşili bir el hav-lusuyla tekrar kapıda belirdi ve havlunun bir eşini Dan’e attı. “Elle-rini ve ayaklarını bağlayıp kanepeye koyun. Onunla işimiz bittiğinde tamamen senindir.”

Benimle ne yapacaklarını sormak isterdim ama bilgi almak için zayıf ve çaresiz görünmeyi kaldırarak gücüm yoktu. Bu yüzden du-daklarımı birbirine bastırdım ve sadece Yarnell beni ileri ittiğinde –ve bu sırada şiddetle omzumu büküldüğünde– yürümeye başladım.

Odadan çıkarken Marc’a kısa bir an bakabildim. Fazla değil ama nefes aldığından emin olmaya yetecek kadar. En azından şu an için nefes alıyordu.

“Jace nerede?” diye sordum ve üçüncü kapıyı geçtiğimiz sırada Yarnell kapıyı itip açarak, daha küçük ve boş odadaki çıplak zeminde uzanan Jace’i gösterdi. Nefes alıp veriş-i sakın ve düzenliydi, elleri ve ayakları metrelerce koli bandıyla sağlamca bağlanmıştı. Dan büyük olasılıkla ben gözden kaybolur kaybolmaz onu bayıltmıştı ve ben daha ön bahçeye bile varmadan önce hiç şüphe yok ki evin içine girmiş-lerdi. Bu da demek oluyordu ki...

“En başından beri burada olduğumuzu biliyor muydun?” diye sordum Yarnell beni salona iterken. Tek bir hareketle ceketimi çı-

kardı ve sandalyenin koluna attı, ardından ben dönüp ona vurmaya fırsat bulmadan önce tekrar bileklerimi sabitledi.

Kevin sanki hiç boğuşmamışız gibi başını iki yana salladı ve kolu bandından yarım metre uzunluğunda bant koparıırken Dan'e kötü kötü bakıp kaşlarını çatı. "Painter verandanın üstüne bez bebek gibi yağılmış destek gücünle arka kapıda belirene kadar hiç fikrim yoktu."

Dan omuzlarını özürlü dilercesine silkti, hâlâ burnunu siliyordu. "Duyulmadan telefon edebileceğim bir fırsatım olmadı."

Kevin iç geçirdi. "İyi yardım hakkında ne derler bilirsin..." İlk bant şeridini benim olduğum tarafa kaldırdı ve Yarnell onu almak için tek elini bıraktığında, tutuşunun içinde kıvrıldım ve toplayabildiğim güçle bir döner tekme savurarak döndüm.

Ama Yarnell bu defa hazırdı. Sağlam eliyle dönüşümün ortasında ayağımı yakaladı ve çelik uçlu çizmenin çıplak avuca değmesinin kulak tırmalayıcı çarpma sesiyle hareketimi durdurdu. Ardından bacağımı kıvrırdı ve dengemi kaybettiğim sırada ayak bileğimden ani bir acı dalgası yükseldi. Sert bir şekilde göğsümün üstüne yere düştüm ve çenem zemine çarptığında yanağımı ısırdım.

Yarnell'in ağırlığı sırtıma bindiğinde hâlâ kendi kanımı tükürmeye ve soluk almaya çalışıyordum. Kollarımdan tekrar zalimce çekti ve gözümün önündeki çift görüş birleşmeden önce el bilekleri sıkıca bantladı. Bir saniye sonra ayak bileklerim de bağlanmıştı.

Koli bandı güçlüydü. Bu yüzden kendi Gurur sürüm çıkarılmaya direnen arazi ihlalcilerini bağlamakta koli bandı kullanıyordu. Ama özellikle bu bantta ilginç bir şey vardı, farklı dokuması sayesinde sahip olduğu bütün güce rağmen, tek bir güçsüz nokta yırtılmaya başlaması için yeterli olurdu. Bu yüzden biz –ve besbelli Peter Yarnell– birkaç kat kullanıyorduk. Sarılan her katmanla tek bir zayıf noktaların üst üste gelme olasılığı neredeyse sıfıra iniyordu.

Zaten iyi şans konusunda bir geçmişim olduğum da söylenemezdi.

Çırpınmama rağmen bağlandığım zaman Yarnell beni kollarından yukarı çekerek kanepeye itti. Ellerim sırtımdaki minderlere bastırıyordu.

Odanın karşısında kırık burnuyla ilgilenen Dan gözüme takıldı. "Anlamıyorum," dedim gözüme bakması için ona resmen meydan okuyarak. "Bizim için serseri listesi oluşturdu. Pusuda bizim yanımda dövüştün! Bütün bu zaman boyunca Kevin'a bizi mi ispiyonluyordun?" Birden Dan'ın Marc'ın mutfak masasında, önünde telefonu oturduğunu hatırladım. Pislik *Tetris* oynamıyordu!

Dan omuzlarını silkti ama bu işteki payını konuşmaktan ötürü bariz bir şekilde rahatsız görünüyordu. "Pusuyla bir alakam yoktu. Kevin, sizin kasabadan geçeceğinizi ona söylememden sonra tuzağı kendi hazırlamıştı. Manx'in ve çocuğun iyi olduğundan emin olmak için durdum, ardından ya *siz*inle dövüşecektim ya da öteki tarafa bilgi sızdırdığımı itiraf edecektim." Yanağındaki kan lekesini silip gözlerini indirdi. "Ve size çipler hakkında bir fikirlerinin olmadığını düşündüğüm serserilerin bir listesini verdim. Feldman tabii ki bir sürprizdi. Şans işte."

"Vay canına." Başarısızlığına sinsice sevinmek için kendime kısa bir an için izin verdim. "Sen berbat bir köstebeksin." Gurur sürümün merkezine sızması gerçeği dışında; düşman bir serseri ilk kez içeri sızmıştı. Şimdiye kadar ilk kez. *Lanet olsun.*

Dan'e ateş püsküren gözlerle bakıp içimden bunun olacağım öngöremediğim için kendime küfrettim. Babamı gerçekten aradığım için kimse nerede olduğumuzu bilmiyordu.

Dr. Carver dışında... Bir şeylerin ters gittiğini anlaması ve yardım çağırması için ne kadar zaman geçmesi gerekirdi acaba?

"Hakkı olduğunu biliyorsun! Son zamanlarda burada üstüne düşen görevleri yerine getirdiğini düşünmüyorum," dedi Kevin sanki

konusmaları hiç bölünmemiş gibi Dan'e kötü kötü bakarak. "Geçen gün Pete'in canını çıkarana kadar dövmesine izin vermedin mi?"

Dan sinirle gözlerini devirdi. "Ne dememi istiyordun? 'Faythe bırak onu. O benim gizli suç ortağım,' mı?"

Ama Kevin duymamış gibi devam etti. "Ve evime girmemeliydiler."

Dan kanlı havlu bir elinden gevşekçe sakarken, "İpucu vermeden onları nasıl durdurabilirdim ki?" diye sorup kendini Yarnell'in kabank koltuklarından birine bıraktı.

"En azından takip cihazım kızın elinden alabilirsin."

"Lanet şeyi hiç bırakmadı ki!"

"Haklı." Omuzlarımı silktilim –ellerim arkamdayken bu oldukça garip bir hareketti– ancak o zaman cihazın hâlâ cebimde olduğunu hatırladım. "İkna edilmesi oldukça zor birisi olabilirim."

"Ve çeneni kapaması da çok zor." Kevin karşı duvarın dibindeki masanın üzerinde asılı duran aynanın önünde dikilmek için odada yürüdü, eğrilmiş burnunu incelemek için başını çevirdi. "Bunu tekrar düzelttirmek için kime gideceğim şimdi..." Kevin sanki söylediklerini idrak edermiş gibi donup kaldı, neyi hatırladığını bildiğinden fazlasıyla emindim. "Kahretsin. Dan, bir şeylerin ters gittiğini anlamadan ve destek çağırmadan önce git doktoru getir."

Kevin'in aynadaki yeni bozulmuş yansımasına pişmiş kelle gibi sırtarak, "Bunun için çok geç," diye blöf yaptım. "Babam tam olarak nerede olduğumuzu biliyor ve birkaç dakika içinde destek güçleri burada olacak."

Yeni endişe çizgileri alnını ikiye bölerken, "Haklı," dedi Dan. Gözleri ikimizin arasında gidip geldi. "Biz çıkmadan önce babasını aramış."

Kevin, "Greg'i aradığımı gördün mü?" diye sorunca Dan başını iki yana salladı. "O zaman onu aramadı. Bu küçük kaltak itaatsizliğiyle *tanınır* ve babası böyle tehlikeli bir işi asla onaylamazdı, o da tam olarak *bunun* olmasından korktuğu için aramadı." Kevin odaya bakmak için yavaşça döndü, kolları talihsiz durumumu göstermek için iki yana açılmıştı.

"Vic yakında benden haber almayı bekliyor ve haber almazsa, bir şeylerin ters gittiğini anlar."

"İşte *buna* inanırım. Ama Tanrı aşkına, seni nasıl bulacak ki?" Kevin abartılı bir tavırla omuzlarını silktili ve sahte bir üzüntüyle dudaklarını büzdü. Ardından maskesini düşürdü ve Dan'e sinirli bir bakış attı. "Babasının nerede olduğuna dair bir fikri yok. Lanet olası doktor dışında kimsenin yok. Bu yüzden git getir onu."

Vic'te adres olduğunu söyleyebilirdim ama bunu bilirse yerimizi değiştireceğinden korkuyordum. İşte o zaman hapı yutardık.

Dan kısaca başıyla onayladı ve arka kapıya doğru mutfaktan koştu.

"Bunu unutma!" diye seslendi Kevin ve Dan, Kevin'in cebinden çıkardığı şırıngayı yakalamak için tam zamanında döndü. "Eğer sorunsuz bir şekilde gelmesi için onu kandıramazsan bayılıp omzuna at."

Dan şırıngayı cebine soktu ve çıkarken kapıyı kapadı. Birden neden Marc ve Jace'in böyle mışıl mışıl uyuduklarını anladım.

"Arka pencereyi gözle," diye emretti Kevin ve Gurur sürümüzün en meşhur haini kanepenin solundaki koltuğa iki yana açılmış dizlerinin üstüne dirseklerini koyarak otururken Yarnell mutfığa gitti. Kevin'in istekli bakışları bana odaklandı ve dudakları aralandı. Ama Dr. Carver'in kendi iradesiyle geleceği umuduyla –böylece ayak olacak ve dövüşebilecekti– zaman kazanmak için lafını kestim.

Neredeyse on senedir bir lider adamı olarak çalışmadığı doğrudu ama dövüşmenin bisiklete binmek gibi olduğunu umdum. Sa-dece daha acı vericiydi.

Başımı Kevin'a doğru kaldırarak, "Öyleyse Marc'ın canlı olduğunu her zaman biliyor muydun? Ve mikroçipleri bildiğimizi?" diye sordum.

Gülümsemi ve başımm artık resmen dertte olduğunu düşündüğünden şeytani *yeteneklerini* göstermeye besbelli hevesli bir şekilde yemi yuttu. "Mikroçipleri mi? Evet. Dan bize Ben Feldman'ın size kendi çipini gösterdiğini anlattı. Ama esas ironi Feldman'ın bana bundan kimseye bahsetmememi istemesiydi!" Gülümsemesi bende kusma isteği uyandırdı ama yüzümü ifadesiz tuttum. "Çipi kendi sırtından çıkardığına inanmıyorum. Lanet olası çetin ceviz. Feldman bugüne kadar tanıştığım en lanet olası korkutucu fedakâr kişi, ciddiym. Onunla uğraşmak gerçek ustalık gerektiriyor, ona çip yerleştirmek çok büyük sıkıntıydı. Fakat kestirilemez davranışlan olduğundan çok büyük önceliği vardı."

Öyleyse Feldman mikroçip komposunda yer almıyordu...

"Ama hayır, Dan bize Adam Eckard'ın cesedini nerede bulacağımızı söyleyene kadar Marc'ın hayatta olduğunu bilmiyordum. Ardından takip cihazı sayesinde Marc'ı bulmak oldukça kolay oldu. İronik, ha? Çipi ona yerleştirmeden önce Eckard'la dövüşürken az kalsın ölüyordu, ardından Eckard'm çipi bizi dosdoğru ona götürdü."

"Onu gerçekten öldürmeye çalışmıyor muydunuz?"

"Tuzak sırasında denedik. Ortak bir düşmana karşı dövüşmek için bile olsa o kadar serseriye birlikte çalışmaya ikna etmenin ne kadar zor olduğunu sana anlatamam." Ortak düşman elbette Marc'tı.

"Dan'in yardımıyla daha kolay oldu sanırım," dedim tükürürcesine.

"Hayır. Buna gerçekten hiç karışmak istemedi. Bebeğin çapraz ateşte kalmasını istemedi. Sanırım öldürebilecekken onu öldürmediği için Manx'e sadakat besliyor." Kevin omuzlarını silktilti. "Ama bu işe yaramadığında, iktidardakiler onu takip etmenin daha ilginç ola-

bileceğine, kuralları çiğnerken onu yakalayıp yakalayamayacağımızı görmeye karar verdiler. Belki kız arkadaşını görmek için gizlice Gurur bölgesine girerken." Suçluyacı kaşını bana kaldırdı ama bunun asla olmayacağını savunmadan, Yarnell mutfaktan hafifçe seslendi.

"Hey Mitchell, geldiler ve doktor gururlu bir şekilde yürüyor."

"Ah, güzel!" Kevin duvarlarda sekecek kadar ele avuca sığmaz görünerek ayağa kalkarken gülümsemi. "Şimdi her şey bir araya geldiğine göre, asıl eğlence başlıyor."

"Ne eğlencesi?" diye sordum ama Kevin çoktan benden uzaklaşmıştı.

"Sessiz kalmasını sağla," diye mırıldandı odada ilerlerken.

Yarnell hızla mutfaktan geldi, ben daha Dr. Carver'ı uyarmak için bağramadan önce üstüme çıkmıştı bile. Beni kanepede kucağına çekti ve Dan'in kanlı havlusunu ağzıma tıktı, ardından da elini üstüne kapadı. Çığlığım boğuk bir inleme gibi çıktı. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, hâlâ iyileşmekte olan kaburgaları şiddetle acısa da Yarnell'ın kollarını kımlıdatamadım.

Kevin bir başka koltuğun yanında durdu ve arkasından bir şey almak için çömeldi. Dan'in taşıdığı lastik levyesini görünce gözlerim büyüdü, aletin iş görecekt ucuna kendi kanlı havlusunu sarmak için durduğunda hiç rahatlamadım. Gözleri kocaman açılmış ve bir parmağını dudaklarına bastırmış şekilde, "Şişşt," dedi. "Zipzap avlayacağım! Ama burnumu düzeltene kadar Carver'm ölmesini istemeyiz, değil mi?" Kevin karşı duvara yaslanıp durdu. Ben onu görebiliyordum ama arka kapıdan gelen birisi göremezdi.

Daha şiddetli bir şekilde çırpındım ama kaburgalarımı kıracağından korkmaya başlayana kadar Yarnell'ın tutuşu sıkılaştı. Ne yazık ki kısmi dönüşüm ya da herhangi bir saldırı önlemi almak için vakit yoktu.

Mutfak kapısı açıldı ve Dr. Carver'ın sesi kulağıma geldi. "Faythe nerede?" Ardından bakışları benim üstümde durdu ve şaşırarak alnı karıştı. "Burada neler olu..."

Kapıdan geçtiği sırada onu uyarmak için sözsüz bir şekilde bağırdım ama bir işe yaramadı.

"N'aber, doktor?" Kevin demir levveyi bir beyzbol sopası gibi savurdu. Havlu sarılı demir Dr. Carver'ın kafasına geldi ve doktor boğuk bir çarpma sesiyle halının üstüne yığıldı.

Hayır! Kafamın içi çılgınlıkla yankılandı ama duyulabilir kısım belli belirsiz bir inlemeden başka bir şey değildi.

Kevin, "Onu bantla ve küvete at," diye emredince Dan bir elinde yeni bir koli bandı rulosuyla isteksizce öne çıktı.

Yarnell beni uyluğumun iç kısmından kavradı, ardından itip kanepenin orta minderinin üstüne bıraktı. Yan tarafımın üstüne düştüm ve ellerimi kullanamadığım için kendimi düzeltemedim. Dr. Carver'ın -kurtarıcı birliğinden gelecek son yardım umudumun- koridorunda sürüklenmesini izlerken gözlerimde yaşlar belirdi ve yanaklarımdan aşağı aktı.

Kevin bana doğru sinsi sinsi ilerleyerek, "Şimdi..." dedi. Ağzımdan havluyu çıkarırken gözleri her saniye biraz daha kararıyordu. "İşimize bakalım..."

Yirmi Yedi

"Şöyle yapacağız..." Kevin kanepenin bir metre önünde durup göz hizama gelmek için çömeldi. Yüzümün yarısı mindere gömülmüştü. "Soruları ben soracağım ve Pete senin bu soruları cevaplamayı sağlayacak."

Sözcüklerim ağzımın sol yarısı döşemeye bastırıldığı için yuvarlanarak çıkarken, "Dur da tahmin edeyim," dedim. "Eğer uslu olursam, gitmeme izin verirsin ama olmazsam beni öldürürsün."

"Hayır." Kevin başım kararlı bir tavırla iki yana sallayıp tek kolla beni o kadar hızlı yukarı çekti ki görüşüm bulandı. "İki türlü de öleceksin. Olanlar hakkında ne kadar çok şey bildiğini düşünecek olursak, başka bir yol göremiyorum." Açık kolları, küçük komplikasyonları gösterircesine bütün odayı içine aldı.

"Kevin..." diye başladı Dan, onun odanın karşısındaki bir sandalyede kambur bir vaziyette oturduğunu gördüm. "Eve geri döneceğini söylemiştin..."

"Evet, pekâlâ, bu, kız her şeyin ortasında yer almadan önceydi! Senden beklenildiği gibi onu yolumuzun önünden çekseydin ve lanet olası maskeni düşürmeseydin bu gece Teksas'a seninle birlikte gidebilirdi. Ama işi batırdın, bu yüzden sevgi dolu erkek kedi koleksiyonuyla birlikte ölmek zorunda."

Dan irkildi ve gözlerimden kaçındı.

"Yazık olacak," diye devam etti. "Özellikle de dışı kedilere ne kadar ihtiyaç duyduğumuzu düşünürsek. Ama Dan, Greg'in Gurur kedilerinin -kıymetli yavru kedisi dâhil- cesetlerini götürdüğünde lider gösterdiğin sevgiye o kadar minnettar olacak ve sadakatinden o kadar etkilenecek ki seni Gurur sürüsüne kabul edecek. Kahretsin, sana *ihtiyacı* olacak. Bu da kalkanlarını indirdiklerinde ve yeterli bilgimi topladığında seni diğer iki dışı kediyi elde etmek için mükemmel bir konuma sokacak."

Kahretsin. Kaci ve Manx. Bütün bu operasyonun hedefi onlar mıydı?

Hayır, olamazlardı. Mikroçipler konseyin Kaci'nin yerini değiştirmeye karar vermesinden çok önce yerleştirilmişti. Öyleyse belki de hedeflerinin sadece bir *kısmıydı*.

Dan'ın alındaki çizgiler derinleşti ve bir an için koyu kahverengi gözlerinin arkasında kararlılık titreşti. "Kaci sadece bir çocuk, Kevin..."

"Aynen öyle." Bacakları saldırgan bir lider duruşunun takliidiyle mümkün olduğunca yer kaplayacak şekilde yana açılırken Kevin ona döndü. "Çocukların düzgün bir bakıma ihtiyaçları var ve o bunu Orta Güney Gurur sürüsünde *alamıyor*. Konsey yerini değiştirmek için çoktan karar aldı ve Calvin Malone'un iyi eğitim almış adamlarının başaramadığı noktada her şeyi kendi başınıza başarma şansınız olduğunu gördünüz."

Onun zorla alıkoyması hakkında nasıl bir olumlu yalan uydurabileceğini merak ederek, "Ya Manx?" diye sordum.

Kevin omzunun üstünden bana bakmak için döndü, ardından tekrar Dan'e baktı. "Manx suçlarının bedelini ödedi. Pençelerini kaybetti. Kendisini ya da bebeğini artık tek başına koruyamayacağı bir dönemde ve savaşlar başladığı anda bir savaş bölgesinin ortasında kalmasının onun için gerçekten adil olduğunu mu düşünüyorsun?"

Lanet olsun. Neredeyse etkilenecektim. Kevin bizim Gurur sürümüzün bir üyesiyken bir konuşmacı olarak bu kadar çok potansiyel gösterseydi babam ondan gerçekten faydalanabilirdi.

Ya da faydalanmazdı. Orta Güney Gurur bölgesinde ahlaki kavram karmaşasına düşkün değildik ve bu durum propagandayı da içliyordu. Ama dikkatimi çeken şey de bu propaganda olmuştu.

"Savaşmak mı?" dedim sesimi sakın ve ifadesiz tutmaya çalışarak.

"Ah, haydi ama Faythe!" Kevin hem beni hem de Dan'i görebilecek şekilde geriye doğru adım attı. "Savaş çıkacağım hepimiz biliyoruz ama ilk yumruğu babanın atacağını Calvin Malone dahi göremezdi sanırım."

"Bunu *Malone* başlattı!" diye bağırdım, çaresiz bir şekilde bağlarımı gererek. Ellerimi kullanamamak aciz ve *değersiz* hissettiriyordu. "Onun erkek kedileri Ethan'ı soğukkanlılıkla öldürdüler!"

"Ethan yetki verilmiş bir görevin önünde durduğu için öldü. Resmi saldırı, baban Appalachia bölgesini istila ettiğinde yapılacak. Ve Dan sayesinde planladığı şeyin tam olarak bu olduğunu biliyoruz."

Dan sağduyulu bir şekilde gözlerimden kaçırken suçlu görünecek kadar nazikti.

"Ve baban hamlesini yaparak başka bir Gurur bölgesi sınırına *kanunsuz bir şekilde* girdiğinde bütün konsey ona karşı birleşecek."

Sızlayan kalbim göğsümün içinde sararıp solarken yapmacık bir güvenle başımı iki yana salladım. "Rick amca asla buna yanaşmaz. Bert Di Carlo da öyle."

Kevin kendini beğenmiş bir tavırla omuzlarını silkti. "Eğer babanın tarafını tutup konseyin otoritesinden ziyade onun hainliğini desteklerlerse, tıpkı baban gibi onların da yetkileri ellerinden alınır ve bölgeleri konsey üyeliği kararlaştırıldığı anda yeniden pay edilir."

Hayatımın en sinir bozucu aciz anında Kevin'a dik dik bakarak, "Böyle bir şey olmayacak!" dedim tükürüresine. "Ethan'ın gerçekte nasıl öldüğünü duydukları anda baban ve Calvin Malone dışında kimse bu savaşı desteklemeyecek. Yukarıdan üstüne atlandı ve soğukkanlılıkla öldürüldü. Babam ve ben bunu kendi gözlerimizle gördük."

"Ne yazık ki *sen* ifade vermek için orada olmayacaksın ve konsey babanın aleyhinde topladığımız bilgileri duyduğunda, liderler söyleyeceği tek kelimeye bile inanmayacaklar."

Nabızım, onu sakın tutmak için harcadığım çabaya rağmen hızlandı. "Ne bilgisi?"

Kevin bana bakarak gözlerini kıstı. "İşte *sen* burada devreye giriyorsun."

"Ah, şu soru cevap kısmı mı?" Kalbim korkmuş bir tavşanını kadar hızlı atarken sakın ve korkusuz görünmeye çalışarak gözlerimi devirdim. "Beni zaten öldürecekmeniz uslu olmam için ne nedenim var ki?"

Göz ucuyla Dan'ın kasıldığını gördüm ve tepkisinden cesaret aldım. Öldürülmem düşüncesinden bariz bir şekilde rahatsızlık duyuyordu -kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bundan *benim* kadar rahatsızlık duyuyordu- ve bu da kesinlikle bana üstünde çalışacağım bir şey veriyordu. Ama anlayışımı mı yoksa tereddütlü onur duygusuna mı hitap etmeliydim?

"Acı," dedi Kevin. Kafa karışıklığıyla ona bakıp gözlerimi kırparak o tek kelimenin anlamını çıkarmaya yetecek kadar kendimi kaçış düşüncelerinden uzaklaştırmaya çalıştım.

"Ha?"

"Acı, senin nedenin," diye açıkladı. "Pete, senden başka ne isterse dilediğince alması için ben ona izin vermeden önce, Greg Sanders'in meşhur cadalogunun kafasına vura vura biraz uysallık sokmayı dört

gözle bekliyor. Ne kadar konuşursan sana vurmak için o kadar az fırsatı olur. Bu neden yeterli mi?"

Kalbim göğsüme çarpıyordu ve ellerim sırtımdaki yumuşak, gri dösene üzerinde terlemeye başlamıştı ama kendimi zorlayarak meydan okumayla kalkan iki kaşımla taçlandırılmış ifademe güven yerleştirdim. "Bu işin her türlü tecavüze uğramam ve öldürülmemle biteceğini bilirken mi? *Hayır*. İşbirliği yapmam için yeterince güçlü bir neden *yok*."

"Öyle mi?" Kevin acımasızca gülümsedi. "Yine de bir şansımızı deneyelim..."

Yapabileceğim başka bir şey kalmadığından kendimi cesaret terisiyle güçlendirerek omuzlarımı silktim. "Tehdit edilmek konusunda tam anlamıyla çömez değilim. Ya da yumruklanmak konusunda."

Yarnell'in hain gülümsemesi genişledi. "Kulağa sertten hoşlanıyormuş gibi geldi."

O şekilde hoşlandığımı hiç söylemedim...

"Pekâlâ öyleyse, şanslısın." Kevin kolları göğsünde kavuşmuş bir şekilde tekrar önümde yürüdü. "Ryan kayıp, değil mi?"

"Ne?" İlk sorusuna gerçekten de şaşırmıştım; Ryan Kevin'ın dudaklarından duymayı beklediğim son isimdi.

"Kafesinden nasıl çıktığına dair bir fikrin var mı?"

Hayır. Bildiğim kadıyla bunu henüz kimse çözememişti. Ama cevabımın olmadığı bir soru olsa dahi Kevin'ın sorusuna cevap vermek işbirliği olarak yorumlanabilirdi ve bu kadar erken teslim olduğumu düşüncelerine izin veremezdim.

"Öyleyse Kevin soruları soruyor ve Peter kızlara vurmadan hoşlanıyor. Senin bu işteki rolün nedir?" Dan'e bakmak için Kevin'ın kolunun yanından soluma eğildim. "Demek istediğim muhbir ve hain olman dışında?.." Çünkü Ryan'ın kayıp olduğunu söyleyebilecek tek

kişi oydu. Babam teknik olarak bu meselede hiçbir yetkileri olmadığı için gelişmeyi konseye rapor etmemişti. Ve daha büyük bir kedi meselesi ortalığı karıştırana kadar, başkalarından önce onu bulabilmeyi umuyorduk.

Bu fikir de buraya kadardı...

Kevin, Dan'i görüntüden çıkarmak için görüş alanıma adım attı, böylece diğer tarafa eğildim. "Milo Mitchell'in parası dışında bundan çıkarın ne?"

Dan omuzlarını silkti, perişan görünüyordu. "Üyeliğin kendi ayrıcalıkları var."

"Neye üyelik?" diye sordum. "Ülkenin en büyük Gurur bölgesine üyelik için sadece sekiz aylık deneme süren kalmıştı ve hepsini çöpe attın! Neden?"

"Çünkü işin mantığını anlıyor, bu son zamanlarda *senin* için söyleyebileceğimden çok daha fazlası," diye çıkıştı Kevin tekrar benimle Dan arasında hareket ederek. "Baban eğer eylül ayına kadar başını beladan uzak tutmayı başarabilirse Dan'i kabul etmeyi *düşüneceğini* söyledi. Ama o zamana kadar savaş bitmiş olacak ve *senin* Gurur sürün varlığını sürdürmeyecek bile. Dan kaçınılmaz bir şekilde zaferi kazanacak tarafla önceden birlik kuracak kadar akıllı."

Göz teması kurmak için savaşımdan şimdiden sıkılarak, "Ama ne için?" deyip tekrar öteki tarafa eğildim. "Çok az bir para için bizi, *Marc'i* satın!"

"Hayır, o *Pete'di*," diye çıkıştı Dan. "Ben sadece serbest bölge den çıkmak istedim."

"Ah..." En sonunda anlamıştım, Dan için neredeyse üzülecektim. *Neredeyse*. "Seni aralarına alacaklarını mı düşünüyorsunuz? Sana bunu mu söylediler? Onların casusları ya da piyade erleri olarak -ya da neyse artık- hizmet ettikten sonra geyik avlarına katılmana izin

vereceklerini mi düşündün? Çünkü vermeyecekler. Bunu *biliyorsun*, değil mi Dan?"

Elbette bu kadar avanak değildi...

Kevin hırladı ve elinin tersiyle o kadar sertçe vurdu ki tekrar yan tarafıma düştüm, salon önümde fırl fırıl dönüyordu. Darbenin geldiğini bile görmemişim. "Babam sözünde duracak."

"Çok beklersin..." diye mırıldandım. Sözcükler şaşkınlık ve sağ yanağımdan yayılan acıyla ağızımdan gevelenerek çıkmıştı. Ağızımda kan tadı aldım ve Pete beni tekrar yukarı kaldırdığında dudaklarımdaki kam yaladım. Muhtemelen rahatımı düşünmekten çok, başka bir darbeye hazırlamak için beni yerleştiriyordu. "Senin geri dönebileceğini söyledi, değil mi?" Bakışlarımla Kevin'i olduğu yere yaptırdım. "Ne zaman için söz verdi? Eve, eski odana ne kadar süre içinde döneceğini söyledi? Gelecek ay mı? Gelecek hafta mı? Yoksa geçen ay mı?"

Kevin bana yiyecek gibi bakıyordu. "Planlar değişir."

"Vay canına, bir kötü adama göre çok *safsın*!" Samimi neşemin sesime sızmasına izin verdim, ardından Kevin'in gözlerine tekrar bakmadan önce Yarnell'in soluk renkli pelüş halısının üstüne daha fazla kan tükürmek için öne eğildim. "Seni geri almayacak ve bahse girerim Dan'in Kuzeybatı Gurur bölgesine asla giremeyeceğini zaten biliyorsundur. Peki nasıl ölecek? Bir dövüşte mi? Yoksa uykusunda huzurlu bir şekilde mi? Yoksa *senin* yerine öldürmemiz için bizden birisine yem mi atacaksın? Her şekilde," Dan'in bakışlarını yakalamak için tekrar Kevin'm yanından eğildim, "Manx ve Kaci'yi onlara verdiğin anda *seninle* işleri bitecek ve toprağın içindeki işaretsiz bir çukurda varlığını sonlandıracaksın. Belki de Adam Eckard'ınkinin hemen yanında. Çünkü işin aslı, bütün ülkede Gurur sürüsüne bir serseri kabul etmeyi düşünen tek lider babam. Bunun kanıtı arkadaki yatak odasında baygın yatıyor."

Tabii ki Marc'tı.

"Senin koyduğun yerde." Hayatta kalmam için tek şansım o olmasına rağmen içimdeki kızgınlığı ve ihanete uğramışlığı denetleyemeyerek Dan'e dik dik baktım. "Onun için geldiklerinde orada mıydın? Onunla dövüştün mü? Asla bilemeyeceğiz, değil mi? Olayı haber veren sen olduğun için evdeki kokun üzerinde hiç etrafıca düşünmedik."

Dan gözlerini kapayıp dişlerini gıcırdattı. "Orada değildim. Ona çip takacaklarını biliyordum ama yardım edemedim yoksa bu işte olduğumu anlardı. Gönderdikleri adamları tanımıyor ve ne zaman yapacaklarını dahi bilmiyordum. Ona hiç dokunmadım."

"Yine de senin yüziinden ölecek! Sana dövüşmeyi öğretmek ve evinde ağırlamaktan başka Marc sana ne yaptı ki?"

"Yeter." Kevin beni tekrar tokatladı ve bu defa beni kaldırdığında, silerken kırk burnunun acıyaacağını bilerek kanı yüzüne tükürdüm. Pete'in ağızına tıktığı havluyu burnuna hafif hafif bastırdı, ardından yere attı. Öfkeden yanakları alev alevdi. "Cevap vermen için sana bir şans tanıyacak, ardından Pete'e üstünde çalışması için izin vereceğim. Ne kadar huzurlu bir şekilde öleceğin sana kalmış."

Tekrar gözlerimi devirdim, ardından gözlerimde dolaşan alayı görmesine izin vermek için bakışlarına karşılık verdim. "Ben bir kız olabilirim ama arka pençelerim üzerine bahse girerim ki siz pisliklerden daha fazla erkeğim. Tabii bu konuda pek abartmıyorum." Yarnell sağumda hırladı ama onu duymamış gibi devam ettim. "Bana ne yaparsanız yapın, sorularınıza cevap vermeyeceğim. Bu yüzden neden hepimizi bu deritten kurtarıp beni şimdi öldürmüyorsunuz?"

Bunu yapmalarını aslında beklemiyordum. Aslında reddetmelerine bel bağlamıştım. Ve ne kadar kızarlarsa, o kadar dikkatsiz olduklarını umuyordum. Erkek kedilerden birisinin ilaçlı uykusundan ayılmasına yetecek kadar onları oyalayabilirsem –ve ilk uyutulan o

olduğu için uyanması en muhtemelen kişi Marc'tı– bu işten canlı çıkma şansımız olabilirdi.

Sanki söyleyeceği şey uzak bir mesafeden söylenemeyecek kadar önemliymiş gibi Kevin bana göz seviyemden bakmak için çömeldi. "Eğer işbirliği yapmazsan ve seni döverek bilgi alamazsak, seninkilerden birisini buraya getirip senin cevabı verene kadar onu dövmemi seyrettiririz. Buna ne dersin?"

Cevap vermeyi reddettim, çenem o kadar sert kenetlenmişti ki kemiklerin çatırdadığını duyduğumu düşündüm. Dayak yiyebilirdim ama çocukların benim tavırını yüzünden acı çekmelerini seyredemezdim. Abby'nin tecavüze uğramasını ya da Kaci'nin kaçırılmasını izleyemediğim gibi. Ve belli ki Kevin bunu biliyordu.

"Marc'la mı başlasak? En çok korumak istediğin kişinin o olduğunu sanıyorum. Ama bilemiyorum..." Sesi cümlelerin sonunda yükseldi ve fikir almış gibi Yarnell'a baktı. "Jace ve doktorun bu olanlarla hiç ilgisi yok. Bir bakıma masum seyirciler. Onların da acı çekmesini görmek istemeyeceğini tahmin ediyorum. Belki yazı tura atmalıyız..."

"İyi fikir, geri zekâlı!" Ukalalık etmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum ama kendime engel olamıyordum işte. Ağzım, elimde kalan tek silahtı. "Üç tarafı bir bozuk paran var mı?"

Kevin bana yine okkalı bir tokat attı ve bu defa alt dudağım patlayıp kan çenemden aşağı aktı. "Git, Marc'ı getir. Zaten yakında ilacın etkisinden çıkacaktır. İçimde Marc'ın acı çekmesini engellemek için her şeyi yapacağına dair bir his var. Onunla evlenmek dışında."

Yirmi Sekiz

Yarnell koridorda ses çıkararak yürüdü. Çenemdeki kanı omzuma sürterek sildim ve bana bakması için içimden yalvararak Dan'e baktım. "Dan, bunu yapmalarına izin verme! Marc sana yardım etmekten başka hiçbir şey yapmadı!"

Dan başka tarafa döndü ama ayağı kalın halıya hızlı hızlı vururken bacağı zıplamaya başlamıştı. Kafasına girmeye başlamıştım.

"Nasıl orada oturup da Marc'ı yok yere dövmelerini izleyebiliyorsun?" Evet, Marc sık sık saldırgan arazi ihlalcilerini döverek onlardan bilgi alırdı ama Kevin ondan bilgi almak istemiyordu. Bilgiyi *benden* almak istiyordu. Biz asla birisini vekâleten dövmemiştik. Gurur sürümün asla geçmeyeceği bir sınırdı bu. "Bunu durdurabilirsin, Dan. Doğru olan şeyi yapabilirsin. Kahretsin, tuzakta bizimle *birlikte* dövüşün. O da mı rol gereği idi?"

Omuzlarını silkti, hâlâ gözlerimden kaçınıyordu. "Oradaki her serseriyle yakın arkadaş değilim. Ayrıca, kimseyi öldürmedim. Ve orada durup hepinizin *katledilmesini* seyredemezdim."

"Peki *şimdi* seyredebilir misin?"

Nihayet sessizce ve anlamam için yalvararak çaresizce yakaran gözlerime baktı. "Şimdi, ya o ya da ben, Fayette." Sesi ifadesizdi. Sığ. Tarafsız. Ancak bu şekilde aklımı yitirmeden kalabilirdi. Çünkü Dan Painter'ın özünde iyi birisi olduğunu biliyordum. Marc'la *arkadaş*

oldukları için onunla yan yana dövmüştü. Bundan emindim çünkü Marc harika bir insan sarrafıydı.

Ama Kevin onu en kötü korkuları ve en büyük hayalleriyle avla-mış, kabul edilmesi ve kedi adamları akranlarından korunması için sahip olduğu tek fırsatın onlara Marc'ı vermek olduğu konusunda Dan'ı ikna etmişti.

"Eğer sana yardım edersem beni öldürürler." Kendisini beğeni-yormuşçasına başını yukarı aşağı sallayan Kevin'ı başıyla işaret etti. "Hem onlar öldürme bile baban öldürür. Gurur süründeki bütün kediler bir saat içinde peşime düşer, bunu biliyorsunuz. Üzgünüm ama artık çok geç. Kendimi düşünmem lazım."

Gözlerimde yeni yaşlar belirdi ve bu defa acının kaynağı yara-larım değildi. Dan kalbimi kırıyordu. Kulağa basmakalıp gelse de içimde iyinin kötüyü yeneceğine, Pinokyo'nun hikâyesinin sonunda Çekirge Jimi'yi dinleyeceğine gerçekten inanan iyimser bir parçayı öldürüyordu.

Yarnell kollarını Marc'm koltuk altlarına sokmuştu; Marc'ın ayakları halda sürünürken onu çekerek salona geri geri girerken, "Bu senin ile onun arasındaki fark," dedim. "Marc senin, benim ya da değer verdiği herhangi birisi için *ölebilir*. Ve sen de şimdi durup bunu yapmasını seyredeceksin."

Dan'in çenesi kasıldı ve sessizce ayağa kalktı, ardından bana hiç bakmadan mutfığa yürüdü. Fakat gözünün ucunda parlayan ıslak-lığın gördüğüme yemin edebilirdim.

Gözleri kapalı kalmasına rağmen Yarnell onu yere bıraktığında Marc inledi. Eckard'm onu öldürdüğünü düşündüğü arayış ilk kez iyice görebildim. Başının yanında altı santim uzunluğunda ve kabuk tutmuş derin bir yara vardı. Bundan kurtulması bir mucizeydi ama Kevin istediklerini yaparsa kurtuluşu uzun sürmeyecekti.

Bir şeyler yapmak zorundaydım. Marc'ın öldürisiye dövülme-sini izleyemezdim ama babamın Malone'a karşı müttefik arayışı ko-nusundaki son derece önemli bilgileri Kevin'a veremezdim de. Ne yazık ki tek gizli silahım kısmi dönüşümdü ve ellerim ile ayaklarım bağliken bir kedinin çene yapısına sahip olmak birisi yüzüme ger-çekten yaklaşmadıkça bana herhangi bir fayda sağlamazdı. Ve bilek-lerim arkamda bantliken tamamen dönüşüm geçirmeye çalışmam da omuzlarımı çıkarırdı. Tabii Yarnell neyin peşinde olduğumu gör-düğünde beni öldürmezse.

Pekâlâ, kısmi dönüşümle ellerimi dönüştürebilirsem bu bam-başka bir şey olurdu. Suyun üstünde kürek çeken bir kano gibi bandı kedi pençeleriyle kesebilirdim. Ama sadece ellerimi dönüştüremezdim.

Dönüştürebilir miydim?

Şaşırarak, bunu daha önce hiç denemediğimi fark ettim. Ama sadece yüzümle dönüşüm geçirmede oldukça iyi iş çıkarmıştım, el-lerim de çok farklı olamazdı, değil mi?

Kevin, "Kendine getir," diye emrederken dikkatimi çekti, Yar-nell mutfığa ilerliyordu. Suyun akma sesi geldi ve bir an sonra Yar-nell elinde dolu, büyük bir bardakla geri dönüp bardağı gecikmeden Marc'ın yüzüne boşalttı.

Marc'ın gözleri hemen açıldı. Suyu burnundan ve ağzından çıkar-maya çalışarak tükürükler saçarken gözlerini karpıp suyu gözlerinden uzaklaştırmaya çalıştı. Onu izlemek ve onunla birlikte acı çekmekle turmanan öfkemi mümkün olduğundan dahi emin olmadığım bir kısmi dönüşümü başlatmak için kullandım. Sol elimin inceli-p uza-dığımı ve parmaklarımın üzerine kürkümün yayıldığını hayal ettim.

"Ah güzel, kendine geldin!" Kevin yarım metre öteden Marc'ı süzdü. Marc benim gibi bağlanmamış olsa da Kevin tehlikeli bölge-nin tam içindeydi. "Bu geceki yapımdaki rolün günah keçisi olmak. Eğer kız arkadaşın gerçekten de acıyla harekete geçirilemezse, o za-

man bir soruyu yanıtlamayı reddettiği her sefer Peter senin kemiklerinden birini kıracak. Anlaşıldı mı? Yoksa sakinleştirici ilaçtan dolayı hâlâ sersem misin?"

Arkamda ellerimi bükerken, "Onu rahat bırak, seni pislik!" dedim kenetlenmiş dişlerimin arasından.

"Faythe?.." dedi Marc belli belirsiz bir sesle. Fakat ismimi öyle bir telaş hissi ve korkuyla söylemişti ki yeni yaşlar yanaklarımdan süzülüyordu. Neredeyse herkesi öldürebilecek acı verici ve yorucu bir rahatsızlıktan ayıldığı anda aklıma ilk gelen düşünce bendim.

"Bu taraftayım," diye fısıldayınca sesime döndü, bir omzu tuhaf bir şekilde yerde, yana eğilmiş ve yüzünün bir tarafı haliya basırlmıştı. Zihnimde tırnaklarımla uzun, kıvrımlı pençelere dönüşüğünü hayal ettim ve tırnaklarımla kınından çıkarmak için parmaklarımı esnettim.

"Yüzün..." dedi ve benim için duyduğu öfkeyle uyuşturucu ilaçtan gözleri camı gibi olsa da yüz hatları sertleşti.

Ona iyi olduğumu söylemek için kendimi gülümsemeye zorladım. "Güzel olduğum için benden nefret etme." Sol elim seçirdi ve bu tanıdık hisle kalbim hızlandı. İşe yarıyordu! Birden gülümsememin samimi olduğunu hissettim.

Kevin, "Pekâlâ, artık hepimiz hasret giderdiğimizize göre, hadi devam edelim," dedi ve Yarnell sorgulamaya başlamak için hazır bir şekilde bana doğru yürüdü. "Annen Ryan'ın gitmesine izin verdi mi?"

"Ne?" Ani konu değişikliğini bir an için anlayamadım ve konsantrasyonumun bozulmasıyla kısmi dönüşümüm duraksadı. Ama ardından soruyu anladım ve bu ihtimal denizin dibine demirlenmişim gibi her yanımlı sardı.

Annem Ryan'ın gitmesine izin vermiş miydi? İşin doğrusu bu kesinlikle mümkündü. Ben bile düşünmemişken Kevin'ın bu fikre nasıl vardığına dair bir fikrim yoktu ama mantıklıydı. Annem oğlu-

nun kilitli kalmasını görmeye dayanamıyordu, bu yüzden Ryan serbest bölgede yaşadığı zaman onunla neden ilgilenmişse, şimdi de aynı sebepten ötürü gitmesine izin vermiş olabilirdi.

Çünkü Ryan'ın ona ihtiyacı vardı.

Kevin yüzümde cevabı gördü ama bu onun için yeterli değildi. Pislik bunu duymak istiyordu. Oyununu oynamaya beni zorlamak istiyordu. "Verdi mi?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. Çünkü önsezim doğru bile olsa bunu ona söyleyemezdim. Annemin peşine düşmekle çizgiyi çok aşmıştı. Özellikle de babamın uyguladığı politikalarından hoşlanmayanlar dâhil, pek çok lider tarafından kendisine saygı duyulduğunu göz önüne alınca.

Babamı annem aracılığıyla elde etmeye çalışıyorlardı ve bunu fark edince garip bir şekilde gözümü açıldı. Bu pislikler için hiçbir şey kutsal değil miydi?

Bu düşünce ve tetiklediği taze öfkeyle elimin üstündeki deri dayanılmaz bir şekilde kaşınmaya başladı ve koruyucu pati yastıkları avucumu kaplarken kısılp kalınlaşan parmaklarımı ağrıdı.

Kevin, Pete'e başıyla onay verdi ve tek kolunu açıp görkemli bir hareketle beni gösterdi. "Şimdilik kemiklere dokunma. Bu kadar erken bayılmasını istemeyiz."

Yarnell tek kolumdan çekip beni ayağa kaldırdı ve arkamda şekillenen silaha odaklanmış halde buna izin verdim. "Cevap ver ona."

Cevabı yineleyebilirdim ve teknik açıdan gerçeği söylemiş olurudum. Ama sözler ağzımda garip bir tat bıraktı, bu yüzden onları yuttum.

Yarnell koca yumruğunu tam midemin ortasına geçirip vücudumdaki havayı boşalttı ve beni iki büküm hale getirdi.

"Hayır!" Marc sanki kendisine vurulmuş gibi çırpındı ve dizlerimi çürüterek yere sertçe düştüm. Nefes almayı başaramadan

önce birkaç saniye geçti ve vücudumun ortasından acı yayıldığı sırada bakışlarımı nihayet kaldırdığımda Yarnell sanki acımdan ger çek, fiziki bir zevk alıyormuş gibi yüzünde mutlu bir tebessümle tepemde dikiliyordu.

Harika. Ama en son darbe beni o kadar sinirlendirmişti ki sol elim tamamen dönüşüm geçirmişti. Kusursuz bir şekilde. O kolum şimdi kürk kaplı kedi patisi ve pençeleriyle bitiyordu. Ne yazık ki bileklerimi bağlayan bant yeni pençelerimin ulaşamayacağı kadar yukarıdaydı.

Öyle miydi?..

Arka tırnağım! Kedilerin –başparmağın tırnağı gibi– insan formundayken bileğin olacağı yerin yakınlarında, patilerinin üst kısmında fazladan bir tırnakları vardı. Arka tırnaklar çok işe yaramazdı. Bir kedi yürürken yere bile değmezdi. Ama çoğu kedi adam arka tırnaklarını esnetebilirdi ve ben de buna bir istisna değildim. Eğer arka tırnağımı koli bandının bütün katmanlarından delik açabilecek kadar kımlatabilsem, daha önce bağlarımın olmasını istediğim o zayıf noktaya sahip olabilirdim.

Arka tırnağımı çaresizce esnetip çalışmalarım sırasında kıpırdamamaya çalışırken, “Onu bıraktı mı?” diye tekrarladı Kevin.

Marc’a baktım. İçimden onun yerine bana vuracaklarını ümit ediyordum. Ardından Yarnell’in bakışlarına cesurca karşılık verdim. “Lanet. Olsun. Bunu. Bilmiyorum.” Ama beni yukarı çekmek yerine, Marc’a doğru yürüdü ve sağ ayağını geriye kaldırıp ağır çizmeleriyle Marc’in kaburgalarına vurmaya hazırlandı.

Nabızım hızlandı ve güçlkle yutkundum. “Bekle! Ciddiyim. Onu dışarı bırakmış dahi olsa bunu bana söylemezdi. Kimseye anlatmazdı, bu yüzden bu bilgiyi nereden aldığını bile bilmiyorum.”

Kevin, “İyi,” dedi ve Yarnell ayağını indirdi, her ikisinin de kaynaklarını açıklamayı düşünmediği barizdi. “Hadi bildiğin bir şeyden konuşalım. Baban Malone’a karşı ne zaman harekete geçecek?”

Kalbim küt küt attı ve yerden gelen serin hava akımına rağmen terlemeye başladım. Patimi şiddetle esnetip arka tırnağımı mümkün olabildiğince oynattım. Ve en sonunda o minik, işlevini kaybetmiş tırnak sessizce bileklerimi bağlayan katmanların arasından başını gösterdi.

Duyduğum rahatlamayla sevinç çılgı atabilirdim ama henüz bitmemişti. Arka tırnağımı bandı gerçekten kesmeye yetecek kadar kımlıdatamıyordum. Bu yüzden bandı yine zor yoldan yırtıp açmam gerekecekti. Ama Kevin beni izlerken bunu yapamazdım.

Korku ve hayal kırıklığını soluğumla bırakıp yapmak üzere olduğum şey için sessizce özürlü dileyerek Marc’a baktım. Dikkatleri dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı ve tüm gözleri üstümden alacak tek şey, onları *Marc’a* yönlendirmekti.

Marc bana göz kırıp her ne yapacaksam ona devam etmemi söyleyerek başıyla onayladı. Özerili boyun eğşi yüzünden suçluluk duygum tavan yaptı ve Kevin’a yüzümdeki bütün çizgilerde görünen bir meydan okumayla bakarken sözcükleri ağzımdan zorla çıkardım. “*S.ktir git.*”

Kevin’in yüzü öfkeyle kızardı ve Yarnell’a bakmak yerine ayağını geri çekerek kendisi Marc’a döndü. Bütün gözler Marc’a odaklanmışken vücudumda kalan bütün güçle kollarımı iki yana çektim. Omuzlarım ağrıdı, bant kısa süre önce uzamış kürkümü çekti. Ve bu kadar yaklaşıma rağmen, çok geç –ya da çok güçsüz– kalma korkusuyla nabızım hızlandı.

Kevin’in ayağı Marc’in kaburgalarına geçti ve Marc’in bütün vücudu acıyla titredi. Ardından, tam olmayacağını düşündüğüm sırada, bant arkamda yüksek bir yırtılma sesiyle yırtılıp açıldı.

Bütün başlar benim olduğum tarafa döndü. Kevin'in ayağı tek-
rar uçmaya hazır bir şekilde havadaydı. Kollarımı sertçe bir şekilde
son bir defa çektim ve bant bir kolumdan, kürkünden büyük par-
çalar koparak çözüldü. Dengede durmak için kanepenin kenarına
tutundum, ardından hemen ayağa kalktım. Ayakta durduğum sırada
ayak bileklerimi bağlayan bantları kesiyordum.

"Kahretsin!" Yarnell üstüme atıldı. İnsan formundaki sağ elimle
ayak bileklerimde kalan bantları kopartarak sola sıçradım. Bir sa-
niye sonra beni sıkıca yakalayıp her ikimizi de yere yapıştırdı. Yar-
nell daha yeni kürkle kaplanmış uzuvlarıma şaşkınlık ve tiksintiyle
bakarak kollarımı haliyle dayamaya çalıştı.

Dizimi sertçe kasıklarına geçirince acınası bir halde inledi. Ani
acıyla tutuşunu gevşetince dönüşüm geçirmiş elimi çekip kurtardım.
Yarnell hâlâ acıyla hırlarken bir elini boğazıma geçirip sıkı. Öğürerek
pençemi çıkardım ve koluna vurarak tek darbede derisini parçaladım.

Yüzüme kan sıçrayınca Yarnell'i itip altından yuvarlandım. Fer-
yat etti ve kan kaybını yavaşlatmaya çalışarak sağlam elini yarası-
nın üstüne bastırdı.

Kevin'in bana doğru koştuğunu görmek için tam zamanında
ayağa kalktım. Sola kaçıp kendimi Marc'ın yanına, yere atarak on-
dan kurtuldum. Dan iki tarafa da döüşmek adına bir şey yapmayıp
kılmıdamayarak şaşkınlık içinde mutfak kapısından bize bakıyordu.
Marc'ın kollarındaki bandı söktüm, ardından Kevin bana atıldığı sı-
rada hızlı bir döner tekme için kalktım.

Çizmem karnına çarpınca darbeden iki büklüm oldum. Kaybet-
tiği hava yüzünden güçlükle hırıldıyordu. Ama koşmaya çalıştığım
sırada insan bileğimi yakaladı ve beni o kadar vahşice geriye çekti
ki bir kemğin kırıldığı duydum ve acı parmağımdan dirseğime
kadar yayıldı. Yumruğuyla sırtıma vurdu ve yepyeni bir acı böbre-

ğime vurdu, o kadar şiddetliydi ki kımlıdayamadım. Acı içinde ne-
fes alırken çığlık atıp komşuları uyandırmamak için çenemi sıkıttım.

Marc yerde oturup ayak bileklerindeki bandı söktü, ardından
ayağa tuhaf bir şekilde sıçradı ama hemen ardından Yarnell odanın
her yanına kan damlatarak ona çarptı.

Marc üstünde Yarnell'la sırtüstü yere düştü ve birbirlerine art
arda vurmaya başladılar. İlk yumruklar havada uçurken homur-
danıp hırlaştılar.

Kevin kırık kolumdaki tutuşunu sıkılaştırdı ve başka bir darbe
için yumruğunu geri çekerken çığlığım boğazımda tıkanıp. Kıvrılarak
ondan uzaklaştım ve pençemi sert bir kavis çizerek savurdum. Kan,
parçalanmış gömleğini anında ıslattı. Feryat etmeye başladı ama çok
fazla sesin işin içine komşuları –ve polisi– sokacağına güçlü bir şe-
kilde farkında olarak, bağırsaklarına savurduğum ve nefesini kese-
cek bir darbeyle devam ettim. Kevin ayaklarını yerden kesti ve ağır-
lığıyla beni yerde ezdi.

Odanın karşısında Marc yumruk savurarak yuvarlanıp Yarnell'in
üstüne çıktı. Bir an sonra Yarnell yine üsteydi. Ardından birden yan
tarafa atıldı ve bir kolunu koltuğun altına sokarken Marc'tan kabur-
galarna bir yumruk yedi. Kolu dışarı çıktığında elinde Dan'in çe-
kici vardı.

Kalbim durdu ve göğsümü acı kapladı. Bağırmaaya çalıştım ama
Kevin'in elleri boğazımı sarmıştı. Yarnell çekici kaldırdı. Ve birden
kot pantolonlu bir bulanıklık odada hızla ona doğru fırladı.

Kevin patimi yere indirdi ve boştaki eliyle boğazımı daha da
sıkı. Ögürdüm ve göz ucuyla Yarnell'in çekicinin ses çıkarak ha-
lıya düştüğünü gördüm. Korkunç, ıslak bir ses yükseldi ve Kevin üs-
tümdeyken donup kaldım. Bu sesi sadece bir defa duymuş olmama
rağmen nerede olsa tanırdım.

Bileklerimdeki acı karşısında dişlerimi gıcırdatarak serbest elimle Kevin'in boğazına vurdum. Öğürüp beni bıraktı. Başımı elimden geldiğince çevirdim ve Marc'ın Yarnell'ı üstünden ittiğini gördüm. Yarnell sırtüstü haliye çarptı; boynuna bir levye saplanmış, bir taraftan girmiş diğerinden çıkmıştı. Akan kan hem onu hem de haliyi ıslاتیyordu.

Dan, eli ölümcül darbeden sonra hâlâ havada dururken ikisini başında dikiliyordu.

Kevin bağırsaklarına doğru yumruk atınca felç edici bir acı karınımı kaskacına aldı. Benden kurtulup odada ilerledi ve Yarnell'ın düşürdüğü çekici kapı. Dan Kevin'in geldiğini hiç görmedi. Kevin geniş bir açıyla çekici savurdu ve iğrenç bir çatırtı sesiyle Dan'ın kafatasını parçaladı. Gri dokular Yarnell'ın süet koltuklarından birine sıçradı.

Dan kesilmiş bir ağaç gibi aşağı düştü. Yere çarpmadan önce ölmüştü.

Dan'ın cesedi yere yığılmadan önce Marc, Kevin'in üstündeydi. Ellerini Kevin'in yüzünün iki yanına koydu ve mide bulandırıcı, son bir kırıltı sesinden sonra Kevin dizlerinin üstünde yere düştü. Ardından da hiç ses çıkarmadan karnının üstüne.

Tüketici acı ve bedenimi etkisi altına alan rahatlamayla haliye çökerek, kırık bileğimi göğsüme tuttum. Duyduğum büyük şokla dünya büyük bir bulanıklığa bürünmüştü. Sağ elim tamamen etkisiz hale geldiğinden deli gibi ihtiyaç duyduğum sol elimin dönüşmesi için kanlı patımı zorlarken, hafif hırıltılar ve tuhaf kemik kırılma sesleri beynimde tekrar tekrar yankılandı.

Marc, "Faythe?" dedi ve başım kendiliğinden ona döndü. Kevin'in cesedinin üzerinde tepeden tırnağa kana bulanmış bir halde duruyordu. "İyi misin?"

"Kırık kol. Ezik kaburgalar. Ağrıyan boğaz. Patlamış dudak. Ama yaşayacağım." Kendimi gülümsemeye zorladım ama Marc'ın

yüzündeki tepkiden bunun daha çok bir yüz buruşturma olduğunu anladım. "Sen?"

"Ezik kaburgalar, berbat bir baş ağrısı. Ve beyin sarsıntısından kuşulanıyorum."

"Ve muhtemelen çatlamış bir kafatası," diye ekledim. "İki gündür yoktun. Senin öldüğünü düşündüler." Kendimi itip ayağa kalktım ve tepedeki pervaneli aydınlatmadan gelen ışıktaki kulağının üstündeki kesige bakarak ona doğru topalladım.

"Az kalsın ölüyordum da. Bir orman korucusu kulübesinde bayılmışım."

Ona uzanınca kırık koluma dikkat ederek beni kollarına aldı. Kalbi çok hızlı atıyordu. "Aksi takdirde muhtemelen donardın."

Başıyla onayladı ve yüzümdeki kanı ondan çok daha temiz olmayan gömleğinin ucuyla sildi. "Yine de az kalsın donuyordum. Hayatımda hiç bu kadar üşümemiştim."

"Ne kadarını hatırlıyorsun?"

"Bayıldığım zamandan, ağzım bantlanmış bir halde aılıp Kevin ve şu diğer pislik beni arabasının bagajına attığı zamana kadar hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Aşağılık herifer."

Gülümsemi ama ardından alnı endişeyle kırışığında gülümsemi birden soldu. "Ama hepsi bu değil. Bir çeşit takip cihazları var. Beni canlı canlı gömmeye çalışan erkek kediye yerleştirilmiş bir tane buldum. Ve sanırım Dan'de de bir tane var."

Başımla onayladım ve bir parmağımı dudaklarına götürdüm. "Biliyorum. GPS çipleri. O cesedi sırtında delikle bırakmamış olsaydın çipler hakkında hiçbir şey bilemezdik."

"Onu buldunuz mu?"

Gülmüsedim. “Evet ve şunu bil ki, senin hayatta olduğundan hiç şüphe etmedim. Ama Kevin neler olduğunu anladığında seni Adam Eckard’dan aldığın çipi takip ederek buldu. Dan’de de bir tane vardı ama Dr. Carver çıkarmıştı. Ve dahası var.” Gözlerimi kapadım. Kaçtığı her şeyi en iyi nasıl açıklayacağımı bulmaya çalışırken Marc elleriyle sırtımı sıvazlayarak beni daha da yakınına çekti. Ama bunun kolay bir yolu yoktu.

“Marc, Ethan öldü.” Gözlerimi kıptım ve sağlam elimle yeni yaşları uzaklaştırdım. “Malone’un adamları Kaci’yi almak için sınırı ihlal ettiler ve Ethan, Kaci’yi korurken öldü.”

Kalp atışları tekleli ve kollarıyla beni daha sıkı sararken gözlerini kapadı. “Onların canlarına okuyacağız.”

“Biliyorum. Eve geri dönüyorsun. Konseyin canı cehennemde.”

Marc itiraz –veya kabul– etmeye başlayacaktı ki salon duvarının arkasından gelen gürültü yüzünden donup kaldı. “Kahretsin...”

“Bekle!” Ayaklarımızın dibindeki kanlı çekice uzandığı sırada kolunu tuttum. “İçeridekiler Jace ve Carver. Biri uyanmış.” Kaşları şaşkınlıkla kalktı ve çekici yere bırakıp beni koridorda takip etti. “Doktorla sen ilgilenebilir misin? Banyoda. Başını kontrol etsin. Ve kendisinininkine de baksın. Levyenle oldukça sağlam bir darbe aldı.”

Başıyla onayladı ve o koridorda hızla ilerlediği sırada Jace’in kapısını açıp tek bir bakışla sessiz kalması için onu uyardım. Bandı bileklerinden söktüm, ardından kulağına fısıldamak için öne eğildim, kokusunu aldığım sırada kalp atışlarımdaki hızlanmayı ise görmeyen geldim.

“Bununla sonra ilgileniriz,” dedim. Ne demek istediğimi biliyordu. “Zamanı değil.”

Jace başıyla ya itaat ettiği ya da hemfikir olduğu için onayladı ve ayaklarındaki bandı söktü. Saniyeler sonra Marc, arkasında başının bir yanındaki büyük yumruyu ovalayan, darmadağın ve beti benzi

atmış gibi görünen Dr. Carver’la kapıda belirdi. Ama yaşıyordu. Hepimiz yaşıyorduk.

Yine de Vic ve Parker’in varmasını beklerken salona dehşet içinde baktım. Bu savaşı kazanmıştık ama ne pahasına? Malone konseyin kontrolünü elde etmeye çalışmaktan vazgeçene kadar daha kaç kişi ölecekti? Sıradaki içimizden birisi mi olacaktı?

Çünkü işin aslı bu savaşı biz kazanmış olsak da gerçek savaş hâlâ başlamamıştı ve her iki taraf için de mağlubiyet bir yana, böylesi bir galibiyetin neye mal olacağım hayal bile edemiyordum.

Yirmi Dokuz

Marc, "İnsanlar seni sormaya başlıyor. Hazır mısın?" diye sordu. Bakışlarımı kaldırdığımda beni odamın kapısından seyrettiğini gördüm; tıpkı eski zamanlardaki gibi. Fakat eski zamanlar gözlerindeki altın kıvılcım gibi sonsuza dek bitmişti. En azından şimdilik. Ethan'ın ölümü ve ufuktaki savaşla işler hiçbir zaman eskisi olmayacaktı. Şu anda yeni gerçekliğim içinde mutluluğu bulmak, yirmi birinci yüzyılın başlarında nesilleri tükenen kurt adamların mucizevi bir şekilde geri dönmeleri kadar olası görünüyordu.

İlerleyebilmek için tek seçeneğim, her geçen gün daha kırık dö-kük ve daha az önemli görünen geçmişimdeki parçalarla geleceğimi elimden gelen en iyi şekilde birleştirmekti.

Üzgün bir şekilde Marc'a gülümsedim ve başımı iki yana salladım. Bunun için *asla* hazır olmayacaktım.

Ethan'ı bir saat önce gömmüştük ve Gurur sürümün –ve ailemin– karşılaştığı en yıkıcı trajedinin sonunda misafirlerimiz için metanetli yüz ifadelerimizi takınmamız gerekiyordu.

"Haydi." Marc sağlam elimi tutup beni nazıkçe masadan kaldırdı, bana dokunduğu anda kalp atışlarım hızlanmıştı. Geride kalan karanlık saatleri Pete Yarnell'in evindeki pisliği temizlemek için geçirdikten sonra, iki gün önce çiftliğe bizimle birlikte gelmişti. Vic ve Parker yardım etmek için orada olsalar da bu büyük bir işti. Kom-

şuları uyandırmamak ya da banliyödeki arka bahçeye cesetleri taşırken görülmemek için çok dikkatli ve sessiz bir şekilde çalışılması gerekiyordu.

Kevin Mitchell bir suçlu gibi davrandığından onu bir suçlu gibi gömdük. Jace ve Carver onu karanlık ormanda Vic ve Parker'ın Peter Yarnell'i gömdükleri yerin en az bir buçuk kilometre ötesindeki topraktaki işaretsiz bir çukura gömdüler. Peter Yarnell'in mezarı ise Marc ve benim Dan'i gömdüğümüz yerden en az bir buçuk kilometre ötedeydi. Böylece cesetlerden biri bulunursa, aralarındaki bağlantı diğerleri için saklı kalacaktı.

Dan Painter'ın mezarı kazmak zorunda kaldığım en zor mezardı, mezarı doldurmaksa daha da zordu. Evet, gerçekten birkaç kötü karar vermişti ve evet, bu kararlar birkaçımızı neredeyse öldürecekti. Ama sonuçta Marc'ın hayatını kurtarmıştı ve bunu yapmasını aslında iyi bir insan olduğuna ilişkin inancımın yanı sıra, Marc'tan samimi bir şekilde hoşlanması ve arkadaşlıklarına değer vermiş olmasıyla ilgili kararlılığıma da bağlamadan duramıyordum.

Ne de olsa geçmişte ben de fazlasıyla hata yapmıştım. Bu en azından bir hayata mal olmuş ve az kalsın daha da çoğuna mal olacak hatalardı. Bunu bildiğim ve Dan de önemli bir duruş sergileyerek öldüğü için, üstüne toprak attığımız sırada gözyaşlarına engel olamadım. Ve üzerimizdeki çıplak dalların arasından parlayan harili ay ışığı altında Marc'ın gözlerinin de parıldadığını gördüğümü yemin edebilirdim.

Marc babamın ısrarıyla Ethan'ın cenazesinde kalmayı kabul etmişti. Diğer liderlerle bu ziyareti netleştirmeye uğraşmadık çünkü babamı destekleyen herkes onaylayacak ve desteklemeyenler ise onaylamayacaktı. Kısacası onlara söylemek bir şey değiştirmeyecekti, bu yüzden sessiz kalma hakkımızı kullandık.

Marc nasıl hissettiğini biliyordu. Kırılma noktasına yakın olduğunu görmüş olmalıydı. Çünkü sandalyemden beni çekti

sonra beni kendisine yakın tuttu. Sağ koluma ve alçıma dikkat ediyordu. Alçım şimdiden tanıdığım tüm erkek kedilerden gelen imzalar ve uygunsuz şakalarla doluydu. Son zamanlarda ender görülen şakalaşma anlarından birinde ismini süslü harfler ve pembe kalemle yazan Kaci'nin imzası da vardı. Renge sızlandığımda gülümsemişti hatta. Neredeyse beş saniye kadar.

Sağlam koluma Marc'a sarıldım, gözyaşlarımı tutmak için elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen yeni yaşlar omzuna ve siyah elbiseme düştü.

Merasim sırasında iyiydim. Ethan'ı arazinin doğu tarafındaki elma ağacının altına kemerli, granit bir mezar taşıyla gömmüştük. Bütün cenaze boyunca kendime hâkim olmuş ve mezarın yanında konuşma bile yapmıştım. Ölmüş erkek kedinin kız kardeşinden duyulması beklenen şeyleri söylemiştim: Ethan sadıktı, komikti ve korumacıydı. Biz küçükken beni ağlatması en muhtemel olan ağabeyimdi. Ve gözyaşlarımı silmesi en muhtemel olanı da. Yapmayı sevdiği şeyi yaparken ölmüştü ve onu en iyi halleriyle hatırlayıp anısına bir kadeh kaldırmaktan daha çok onurlandıramazdık.

Sesim sadece bir defa çatladı; geride kalan üç ağabeyimi mezarın karşısında sıralanmış bir halde görünce. Michael yanında Holly'yle –çiftlikte ender görülen bir isimdi ve hakkında hepimize bilgi verilmişti– birlikte duruyordu, Owen ise solundaydı. Siyah, resmi kovboy şapkası göğsünde duruyordu, gözleri kırmış ve yaşlarla büyümüştü. O sabah sürpriz bir şekilde ortaya çıkmasının ardından Ryan da Owen'in diğer tarafında yer almıştı.

Yalnızca annem gerçekten şaşkırmaktan ziyade rahatlamış görünmüştü.

Babam hepimiz kadar üzgündü ama kayıp oğlunun döndüğünü fark etmeyecek kadar değil. Ryan'ın aslında kafesten tam olarak nasıl çıktığını ve Ethan'ı nereden duyduğunu hiç kuşkusuz yakında öğrenecekti. Cenazeden sonra.

"Hadi, şunu bitirip kurtulalım." Marc almını öptü, ardından nazıkçe ama kararlı bir şekilde beni koridora yönlendirdi. Odamdan çıkarken aynamın önünden geçtik ve yanağımdaki mavi renkli çürüğün en sonunda solmaya başladığını fark ettim. Onunla birlikte hayatım için verdiğim mücadelenin anıları da soluyordu. Ve Marc'in ve Jace'in ve Dr. Carver'in hayatları için de.

Sıfırın altındaki sıcaklıkta aç ve susuz ne kadar uzun süre dışarıda kaldığını göz önüne alınca Marc oldukça iyi görünüyordu. Kafatasının gerçekten çatlamış olduğu anlaşılmıştı. Başının ve sayılmayacak kadar çok çürüğünün iyileşmesini hızlandırmak için günde en az bir defa dönüşüm geçiriyordu.

Önce salonda durduk ve babamın en güçlü destekçileri olan Bert Di Carlo ve Rick amcama selam verdik. Ön pencerenin yanında durmuş, kısa ve kalın bardaklardan viski yudumluyorlardı. Onları görmek bana mide bulandırıcı bir *dejavu* anı yaşattı. Sara Di Carlo'nun öldürüldüğünü öğrendiğimiz gün de o aynı noktada durmuşlardı.

Tabii bugünün kalabalığı o günkü toplantıdan çok daha küçüktü; son zamanlarda yaşanan Büyük Kanyon büyüklüğündeki bölünme yüzünden liderlerin neredeyse yarısı davet edilmemişti. Ama Vekil Başkan Paul Blackwell resmî bir ziyaret yapmış, karakterine sadık kalarak profesyonelliğini ve tarafsızlığını korumuştur. Kusursuz biçimde kibardı, özellikle de anneme karşı.

Amcam ve Vic'in babasıyla kısa bir süre için konuştuktan sonra Marc'la birlikte hüzünlü bir şekilde odada tur atıp siyah takım elbiseler içinde toplanmış erkek kedileri selamladık, ardından Michael'in Holly'yle birlikte durduğu köşeye gittik. Ağabeyimin duruşundan ve dudaklarının gergin çizgisinden bir şeylerin yanlış olduğunu anlayabiliyordum.

"Çünkü hepsi yasta," diyordu yaklaştığımız sırada. "Seninle hiçbir ilgisi yok."

"Bilmiyorum, Michael," diye ısrar etti Holly. Sesi bal gibiydi; pürüzsüz ve neredeyse tahammül edilemeyecek kadar tatlı. "Benden hoşlandıklarını sanmıyorum. Herkes bana farklı bir gezegenden gelmiş gibi bakıyor."

Michael gergince gülümsedi ve karısının altınımı bir saç tutamını kulağının arkasına itti. "Ünlü bir modelin etrafında nasıl davranacaklarını bilmiyorlar sadece."

Uzun ve dal gibi ince karısının arkasından Michael'a gülümseyerek, *ya da bir kedi adam cenazesinde insan bir kadına*, diye düşündüm.

"Merhaba Holly, geldiğin için teşekkürler." Elimi bir an için kol-suz siyah elbisesiyle açığa çıkmış olan bronzlaşmış omzuna koydum.

"Tabii ki. Ethan için çok üzgünüm. Çok hayat dolu görünüyordu ve yirmi beş ölmek için çok genç bir yaş. Hem o ağaçta ne yapıyordu ki?"

"Sadece takılıyordu. Ethan gibi davranıyordu."

Holly'ye elma ağacımızdan düşüp boynunu kırdığını söylemiş-tim. Anında öldüğünü ve kesinlikle acı ya da korku duymadığını. Elbette gerçek biraz daha farklıydı ama Ethan'ı gerçekten tanıyanlar Ethan'ın bir kahraman olarak öldüğünü biliyorlardı ve önemli olan tek şey de buydu.

Ethan hatırlanacaktı.

"Faythe, koluna ne yaptın?" Holly alçıma bariz bir dehşetle baktı ve kırık bir kemiğin düşüncesine mi, yoksa her yeri yazılıp çizilmiş alçımın cenaze elbiseme uymadığı gerçeğine mi daha çok üzüldüğünden emin olamadım. "Birkaç gün önce yürürken tökezleyip düştüm. Sağ elimi kullanan birisi olduğum için bu berbat bir şey."

"Eminim öyledir. Öyleyse, makyajını nasıl yapıyorsun..." Bakışları alçımdan pek de farklı olmayan çürük yüzüme kaydığında sorusu tu-

haf bir sessizlikle sonlandı. “Ah.” Holly akıllı bir tavırla kupasını dudaklarına götürdü, muhtemelen lafını devam ettirmekten kaçınmak için böyle yapıyordu. Marc Kaci’yi kontrol etmemiz gerektiğini söyleyerek beni –belki de *onu*– kurtardı.

Biz yürüyüp uzaklaşırken Holly’nin son sorusu peşimizden geldi “Bu adamlar babanın iş arkadaşları mı? Mimara *benzemiyorlar*...”

Michael’ın bezgince iç geçirmesine kıkırdadım, ardından kordorda ilerleyerek Marc’ı babamın ofisine kadar takip ettim. Kaci kanepe-
nin bir ucunda oturmuş, Jace’le sessizce satranç oynuyor ve Jace’i
yeniyordu. Fena halde. Ama ne de olsa bu şaşılacak bir şey değildi.

“Selam.” Odaya girdiğimizde kısa bir an için bakışlarını tahtadan kaldırıp baktı.

“Selam, Bıyıklı.” Marc eliyle Kaci’nin saçlarını karıştırdı ve yanına oturup kanepeye yaslandı. Çiftliğe geri döndüğümde Kaci bizi kedi formunda karşılamış, hoş geldin demek için bıyıklarını bacağıma sürerek beni şaşırtmıştı. Marc o zamandan beri dişi kedinin gerçek ismini nadiren kullanıyordu.

Kaci’nin yanındaki ikili koltuğa oturup tahtadaki parçalara baktım. “Sanırım onu...”

“Üç hamleyle yeneceğim. Biliyorum.” Kalesini ciddi bir ifadeyle yerleştirdi. Kaci bütün merasim boyunca burnunu çekmiş, ardından midesinin bozulduğunu söyleyerek öğle yemeğini reddetmişti. İşin doğrusu kısa hayatında yeterince ölüm görmüştü ama ölümle nasıl başa çıkması gerektiğini henüz öğrenmemişti.

Lanet olsun, ben de öğrenmemiştim. Ne yazık ki yakın zamanda bol bol pratik yapacağımızdan emindim.

Kaci sonraki hamlesini düşünürken Jace bana baktı. Gözleri hem ağlamaktan hem de yorgunluktan kızarmıştı ve bakışlarındaki samimiyet ciğerlerimdeki nefesi dondurmuştu. Ama sözünü tutmuştu; Marc’ı bulduğumuzdan beri bana sanılmamıştı bile. Kalbinin kesin-

likle en az benimki kadar kırıldığını bilmeme rağmen, Ethan’ı top-rağa indirdiklerinde ve üstünü toprakla örttiklerinde dahi.

Dişleri birbirine kenetlenmiş, elleri iki yanında sıkıca yumruk yapılmış ve gözleri dökülmemiş yaşlarla parlarken tabutun yanında durmuştu. Ardından mezarın karşısından bakışlarımız buluşmuş ve gözlerindeki acı kalbimi demir bir mengene gibi kavramıştı. Birkaç saniye nefes alamamıştım. İhtiyacının derinliğinden şaşkına dönmüş ve kalbindeki acıyı hafifletebileceğimin bilinciyle aptalca korkmuş-tum. Ve iyiliğimin karşılığını verebileceğinin farkındalığıyla.

Satranç tahtasının üzerinden beni izlerken gözlerinde yeni yaşlar belirdi. Ama kederi yeni bir şeyler gizliyordu. Sahneyi devralmak için bekleyen, çok *değişmiş* bir Jace’i.

Ethan öldüğünde, Jace’in bir parçasını da beraberinde götür-müştü. Kendisini sevmeyi kolay bir hale getiren ama ciddiye alın-masını zorlaştıran anlayışlı, dengeli, neşeli kısmını. Geriye kalanlar ham duygular ve gözlerindeki bir lidere yakırsı kararlılığın çelik pa-rıltısıydı. Jace şu anda hayatında sadece iki şey istiyordu ve denge-sine yeniden kavuştuğunda onları elde etmek için ne gerekirse ya-pacağım biliyordum.

Bir tanesi Ethan’ın ölümünün öcünü almaktı. Bu, babamın plan-larının içinde yer alıyordu.

Diğeri *bendim*. Bu ise *Marc’in* planlarının tam karşısında yer alıyordu.

Marc da bu değişimi görmüştü, kendisi için ne ifade ettiğini bi-lemese de anlayışlı ve karamsar haliyle kendisi ile Jace’in hemen hemen aynı konumda olduklarını anladığını görebiliyordum. *Lazy S* dışında geri dönecekleri evleri, ben ve benim ailem dışında day-a-nacakları gerçek aileleri yoktu.

Hem Jace’in hem de Marc’in çiftlikte olması bana kendimi bir lav gölünün üzerindeki için için yanan bir ip köprüünün üstünde du-

ruyormuşum gibi hissettiriyordu; hangi yöne dönersem döneyim, eninde sonunda düşecek ve kızaracaktım.

Normalde teselli bulmak için yanına gideceğim ağabeyimi ise az önce gömmüştük.

“Çok geç kaldın,” dedi Ryan, beni düşüncelerimden uzaklaştırarak. Bakışlarını kaldırıncı ofisin kapısında, elinde buz gibi bir kola kutusuyla durduğunu gördüm. “Kazananla ben oynuyorum.”

Başım la onayladım ve tahtayı işaret ettim. “Lütfen, çekinme.”

Ryan koltuğa oturdu ve kulağıma fısıldamak için aşağı eğildi. “Kaçırдын. Az önce Milo Mitchell *taziyelerini* bildirmek için aradı. Buna inanabiliyor musun?”

Ne yazık ki *inanabiliyordum*. O bu tarz bir kalleşti.

Beklendiği gibi Milo Mitchell oğlunun serbest bölgedeki faaliyetlerine dair bir şey bildiğini inkâr etmişti ve Kevin’ın ölümü için her an Marc’a resmî bir dava açmasını bekliyorduk. Aslında Michael’in bulduğu faturayla silahlanmış bir şekilde onun adına ifade vermek için sabırsızlanıyordum. Jace de. Bir Gurur üyesi olmadığından muhtemelen Marc’m kendi adına ifade vermesine izin verilmeyecekti. Kevin’ın evinde bulduğumuz şeyleri doğrulamaya gönüllü olsa bile Ben Feldman’a da.

Ryan karşındaki ikili koltuğa kurulurken, “Annemle babam nerede?” diye sordum.

“Mutfakta çay içiyorlar.”

Annemle babam Ethan’ın ölümünü herkesten daha zor kabul lenmişti; belki Jace dışında herkesten. Annemin gözlerinin etrafında tamamen yeni çizgiler oluşmuştu ve babamın şakaklarındaki gümüş renkli saçlar gerçekten de çoğalmıştı. Babam her zaman Ethan’ın er ya da geç saçlarının ağarmasına neden olacağını söylerdi ve ağabeyimin bu gücü öteki taraftan bile kullandığını görülyordu.

Fakat babam yeni birkaç gri saç telini artık bana atfediyordu. Kevin’ın peşinden izin almadan ve nerede olduğumuzu bile söylemeden gittiğim için bana *çok kızgındı* ve sonuçtan memnun olsa da duyduğu rahatlık kızgınlığını, içlerlemesini ve neler olabileceği konusundaki bariz korkusunu hafifletmeye yaramamıştı.

Başım büyük beladaydı. Beni eğittiği, işleri kendisinden devralmam için yetiştirdiği bütün o yıllardan sonra, ne yaptığımı öğrendiğinde, bana –çok açık bir şekilde– eğer ona bir defa daha itaatsizlik edersem, Orta Güney Gurur bölgesi lideri olarak asla konseyde oturamayacağımı söylemişti. Sonuçları ne olursa olsun, onunla evlensem de evlenmesem de vârisinin Marc olduğunu bildirecekti.

Ona inanıyordum. Marc da.

Hayatımda ilk defa, onun yerine geçmeyi ne kadar fazla istediğimi fark etmiştim. Bu Gurur sürüsünü yönetebilirdim. Gözetimim altındaki kedileri koruyabilirdim. Ve işleri Kaci, Manx ve kendim için değiştirebilirdim.

Bir daha asla işleri batırmayacaktım. *Asla*. Bu andan itibaren oyunu kitabına göre oynayacaktım.

En azından kuralları yeniden yazacak konuma geçene kadar.

Kaci, Jace’in vezirini alıp tahtada kendi tarafına koyarken Jace ona şaşkınlıkla sert bir bakış attı. Kaci’nin kalan atını en iyi nasıl alacağını söylemek için öne eğildim ama sözlerim aniden evin öteki tarafından yükselen tiz bir sesle kesildi.

Des.

“Hemen dönerim,” dedim. Marc başıyla onayladı. Manx’in her iki eli de hâlâ bandajlı olduğu ve annemin dikkati oldukça dağınık olduğundan, bebek konusunda Kaci’nin yaşını ve benim de kırık kolumu göz önüne alarak Kaci ve ben elimizden geldiğince ona yardımcı oluyorduk.

Kendimi bir başka kaka dolu bez için hazırlayarak koridorda koşturdum –bu kadar küçük bir çocuğun bu kadar çok dışı üretebildiğine *inanamıyordum!*– ama Manx’in kapısında kalakaldım ve şaşkınlıktan hem konuşmayı hem de nefes almayı unuttum.

Kalın bir şekilde sarmalanmış eliyle işaret ederek, “Pudradan hoşlanmıyor,” diyordu Manx. “Ama kremden hoşlanıyor gibi görünüyor.”

“Bu şeyden mi?” Owen yarısı boşalmış bir Desitin¹⁹ tüpünü kaldırdı, dudakları tiksintiyle kıvrılmıştı. “Crisco²⁰ gibi kokuyor.” Kapı sövesine bir omzumla yaslanarak gülümsedim. “Pişik kremiyle yemek yapabileceğini sanmıyorum, kovboy.”

Owen kızardı ve tüpü değiştirme masasının üstündeki mavi kareli kumaş kaplamalı sepete attı. “Yalnızca yardım etmeye çalışıyordum.”

“Şüphesiz.” Utanması karşısında eğlenerek gülümsedim. “Ama aklında bulunsun, Desitin leke yapar. Bu yüzden takım elbisene buluşturma.”

“Teşekkürler.” Owen başıyla onayladı ve büyük bir dikkatle Des’in bezindeki bantları açtı. Ön tarafı kaldırdı ve tereddütlü bir şekilde içeri baktı. “Aman Tanrım!” diye bağırınca günlerden beri ilk defa gülmeye başlamıştım ki telefonun çaldığını duydum.

Bu bir cep telefonuydu ve Puddle of Mudd’dan *She Hates Me* şarkısını çalıyordu.

Gülümsemem soldu ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu. *Pekâlâ, kahretsin.* Angela’ya atanmış zil sesinin bir başkası arayınca da çalma olasılığı neydi?

Şarkıyı takip edip, her an kesileceğini umarak koridorda yürüdüğüm sırada sesli mesaj devreye girdi. Çünkü telefonu *gerçekten* açmak istemiyordum. Ama *birisinin* açması gerekiyordu.

19 Bir pişik kremi. (ç.n.)

20 Bir bitkisel yağ markası. (ç.n.)

Puddle of Mudd çalmaya devam etti ve kendimi üç gün öncesine kadar Ethan’la odasını paylaşan Owen’in odasının kapısında dikilirken buldum. Ethan’ın telefonu tabii ki oradaydı; komodininin üzerinde titriyor, ekranı tuhaf, mavi bir ışıkla aydınlanıyordu.

Cevap mı vermem yoksa babama mı götürmem gerektiğini merak ederek koridordan salona doğru baktım. Sonuçta ne söyleyecektim ki? Ölmüş ağabeyinizin kız arkadaşına ölümünü açıklamanın toplumsal olarak kabul edilebilir bir yolu var mıydı?

Tereddüt ederek odada ilerledim ve ekrana baktım. Kalbim göğsümün içinde şişiyor gibiydi ve telefonun doğruladığı bilgiye baktığımda hızlı hızlı atmaya başladığını hissettim.

Angela Hasting. Ethan’ın bütün hafta boyu kaçındığı “uzatmalı” kız arkadaşı.

Korkmaya fırsat bulmadan önce telefonu elime aldım ve Cevapla tuşuna bastım. Neler olduğunu bilmeliydi. Ya da en azından hikâyenin bir versiyonunu. “Alo?”

“Selam. Ethan Sanders’ı aramıştım.” Sesi hoş geliyordu. Ve gününü mahvetmeyi gerçekten istemiyordum.

“Şey... Angela’yla mı görüşüyorum?” diye sordum.

“Evet. Siz kimsiniz?” Sesi kuşkuyla çıkmıştı. İrkildim, çünkü işler çok daha kötüleşmek üzereydi.

“Ben, Faythe. Ethan’ın kız kardeşi.”

“Ah, merhaba Faythe.” Sesinde yoğun bir rahatlama vardı ve bu her şeyi daha da zorlaştırıyordu. “Ethan sürekli senden bahsediyor. Onunla konuşabilir miyim lütfen?”

Pekâlâ, işte başlıyor... “Angela, sana bunu söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm ama Ethan üç gün önce bir kaza geçirdi. Gerçekten kötü bir kaza.” Duraksadım, ardından kendimi gerisini söylemeye zorladım. “O... öldü.”

“Ne? Olamaz.” Burnunu çekti ve yeni yaşlar benim gözlerimde de belirdi. “Ciddi misin?”

“Evet. Üzgünüm.” Ağabeyimin son anlarını insan-dostu bir hikâyeyle anlatmak için onunla öğle yemeğinde filan buluşmayı teklif etmem gerekip gerekmediğini merak ederek Ethan'ın yatağına oturdum.

“Ben de.” Bu seferki burun çekişi daha belirgindi. “Ne oldu? O nasıl...”

Gözlerimi kapayarak, “Düşüp boynunu kırdı,” dedim ama sözler dudaklarımdan çıktığı anda bile gerçek ölümü zihnimde yeniden canlandı, son sözleri –yardım etmem için yapılmış bir rica– aklımdan çıkmıyordu. “Ethan sadece Ethanlık yapıyordu ve ön bahçemizdeki bir ağaçtan düştü.”

“Ne kadar korkunç...” Angela'nın duraksaması ağır geldi. Sanki söyleyeceği daha fazla şey varmış gibiydi ama her ne olursa olsun, bunu duymak istediğimden emin değildim. Ethan'ı gerçekten tanımaması mümkün olmayan birisiyle Ethan'ı anmaya hazır değildim. Daha toprağı kurumamışken bunu yapamazdım.

Ama ben telefonu nasıl nazik bir şekilde kapayacağımı bulamadan önce o devam etti. “Zamanlamamın gerçekten berbat olduğunu biliyorum ama... Pekâlâ, sana bir şey söylemem gerekiyor.”

Ne, evinde bir diş fırçası mı bırakmıştı? Tişörtlerinden birini mi almıştı? Konu her neyse, aşağıda taziyelerini sunan diğerlerine veda edene kadar pekâlâ bekleyebilirdi.

“Ben hamileyim.”